

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

25. beretning **2016**

16

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

25. beretning 2016

Flygtningenævnet
Formandskabet, 25. beretning
Udgivet af Flygtningenævnet oktober 2017

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-25-0
EAN 9788791763250

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-26-7
EAN 9788791763267

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
www.rosendahlsboghandel.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fn.dk)

København 2017

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 25. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2016 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Flygtningenævnets sammensætning er ændret med virkning fra 1. januar 2017, således at Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren ikke fremover skal indstille medlemmer til nævnet. Jeg vil gerne rette en stor tak til de nævnsmedlemmer, der som følge af lovændringen fratrådte deres hverv med udgangen af december 2016, for det gode samarbejde og deres bidrag til nævnets arbejde.

Nævnet modtog i 2016 i alt 2.537 spontane asylsager mod 1.397 sager i 2015 og 1.757 sager i 2014. Antallet af nye sager i Flygtningenævnet er således steget markant i forhold til de foregående år. Stigningen er fortsat i 2017. Det er ikke muligt at behandle de mange nye sager i samme tempo, som de modtages. Antallet af verserende sager er derfor steget væsentligt og forventes først reduceret i efteråret 2017. Tilsvarende er sagsbehandlingstiden steget til ca. 180 dage. Der vil først kunne forventes en lavere sagsbehandlingstid i løbet af 2018.

Nævnet har i 2016 afsluttet i alt 1.656 sager mod 1.481 sager i 2015 og 2.030 sager i 2014. Samlet har nævnet i 2016 omgjort ca. 20 % af Udlændingestyrelsens afgørelser i spontansager.

Flygtninge- og migrantsituationen i Europa har medført spørgsmål om anvendelsen af særligt Italien, Bulgarien og Grækenland som første asylland for personer, der inden indrejsen i Danmark havde opnået international beskyttelse i de pågældende lande. Der henvises vedrørende behandlingen af første asyllandssager, herunder § 29 b-sager, nærmere til afsnittene 6.1 og 6.2.

FN's Menneskerettighedskomité har i flere tilfælde udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse vedrørende anvendelsen af Italien som første asylland. Komitéen har fundet, at de socioøkonomiske forhold i Italien ikke er tilstrækkelige til, at landet kan anvendes som første asylland for særligt sårbare asylansøgere, f.eks. familier med en eller to

forældre og mindreårige børn eller ansøgere, der lider af sygdom. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at anvende et så bredt sårbarhedskriterium.

Andre kritiksager har vedrørt, at nævnet under henvisning til ansøgerens manglende troværdighed har afvist at iværksætte en egentlig torturundersøgelse. Torturkomitéen søger at udvide landenes forpligtelse hertil. Flygtningenævnet er ikke enig med Torturkomitéen og finder, at nævnet som hidtil kun skal iværksætte en torturundersøgelse, når det er nødvendigt for at oplyse asylsagen.

Herudover har Menneskerettighedskomiteén i nogle nyere sager udtrykt kritik af Flygtningenævnets afgørelse, fordi komitéen har fundet, at sagens elementer burde afvejes på en anden måde end Flygtningenævnet konkret har gjort. Der har således ikke været tale om, at nævnet har begået fejl, men alene at komitéen har anlagt en anden vurdering. Herved synes komitéen at have ændret praksis, idet den ved at ”overskønne” Flygtningenævnets afgørelser reelt har påtaget sig rollen som egentlig klageinstans. Såfremt komitéen fortsætter denne praksis, kan det forventes, at komitéen også fremover vil kritisere Flygtningenævnets afgørelser.

Nævnet tager kritikken yderst alvorligt. Nævnet har derfor blandt andet taget initiativ til, at der i foråret 2016 blev arrangeret møder med repræsentanter for FN’s Torturkomité og FN’s Menneskerettighedskomiteé og disses sekretariat, ligesom jeg i det tidlige efterår holdt møde med formanden for FN’s Torturkomité. Endvidere har nævnet inviteret komitéerne til at komme til Danmark og overvære et nævnsmøde.

Nævnet har genoptaget alle sager, hvor der udtales kritik, ligesom kritikken løbende drøftes i nævnets formandskab og koordinationsudvalg. Kritikken er imidlertid ikke retligt bindende, og nævnet har i en række sager efter en fornyet vurdering, herunder med inddragelse af eventuelle nye oplysninger og de synspunkter, der er anført af komitéen, fastholdt det oprindelige afslag på asyl.

Der henvises nærmere til kapitel 5 om behandlingen af sager ved internationale organer.

København, oktober 2017
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 25. beretning 2016

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	13
1.1 Flygtningenævnets kompetence	13
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	14
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	17
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	17
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	22
1.6 Formandskabet	24
1.7 Koordinationsudvalget	25
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	26
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	27
1.10 Gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer	28
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	29
2.1 Indledning	29
2.2 EU-asylarbejdsgruppen	29
2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)	30
2.4 European Asylum Support Office (EASO)	30
2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)	30
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	31
2.7 UNHCR's Country of Origin Information seminar	31
Kapitel 3 Dublinsager	32
3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublin-sager	32
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen	32
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen	33
3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	34
3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, sagen Tarakhel mod Schweiz og efterfølgende domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	37
3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer	40
3.2 Sagens behandling	41
3.2.1 Sagsforløb	41
3.2.1.1 Genoptagelse	43
3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger	44

3.2.2.1	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	44
3.3	Eksempler fra nævnets praksis	46
3.3.1	Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed	46
3.3.2	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikler 9 og 10	53
3.3.3	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	56
3.3.4	Suverænitetetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	59

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager 60

4.1	Udlændingelovens § 7	60
4.1.1	Statusvalg	60
4.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	60
4.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	62
4.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	89
4.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	93
4.1.3.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	114
4.1.3.2	Praksis i statusændringssager	116
4.1.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	133
4.1.5	Betydningen af helbredsmæssige forhold	150
4.1.6	Betydningen af tortur	153
4.1.7	Uledsagede mindreårige asylansøgere	154
4.1.7.1	Definition	154
4.1.7.2	Aldersvurdering	155
4.1.7.3	Ledsagevurdering	155
4.1.7.4	Modenhedsvurdering	155
4.1.7.5	Sagens behandling	159
4.1.7.6	Bevisvurdering	160
4.1.8	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	164
4.1.9	Betydningen af kumulative forhold	177
4.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	181
4.3	Sagens behandling	185
4.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	185
4.3.2	Mundtlig behandling	186
4.3.3	Skriftlig behandling	193
4.4	Bevisvurderingen	194
4.4.1	Ansøgers forklaring	195
4.4.2	Vidneførsel	208
4.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	209
4.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	210
4.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	212
4.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	213
4.4.4.1	Høringer	213

4.4.4.2	Ægthedsvurderinger	214
4.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	219
4.4.4.4	Sprogtest	219
4.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indreisen i Danmark	223
4.4.6	Reformatio in pejus	223
4.5	Flygtningenævnets afgørelse	224
4.6	Aktindsigt og offentlighed	225
4.7	Udsendelse	226
4.7.1	Udrejsefrister	231
4.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	237
4.8	Udeblivelse	241
4.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	243
4.9.1	Udeblevne	243
4.9.2	Frafald	244
4.9.3	Hjemvisning	244
4.9.4	Udsættelse	246
4.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	247
4.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	247
4.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes	247
4.10.2.1	Retsgrundlaget	247
4.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	249
4.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	250
4.11	Tolkning	251
4.12	Hastesager	254
4.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	255
4.13.1	Genoptagelse	255
4.13.2	Domstolsprøvelse	259
4.13.2.1	Lovgrundlaget	259
4.13.2.2	Domspraksis	260
4.13.3	Folketingets Ombudsmand	260

Kapitel 5 Sager indbragt for internationale organer 261

5.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	261
5.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	263
5.2	FN's menneskerettighedsorganer	265
5.3.1	FN's Torturkomité	268
5.3.2	FN's Torturkomité's udtalelser i 2016 i sager mod Danmark	270
5.3.2.1	F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016	270
5.3.2.2	C.N. mod Danmark, communication no. 709/2015 (Nigeria)	271
5.3.2.3	I.M. og V.Z. mod Danmark, communication no. 593/2014 (Rumænien)	272
5.3.2.4	J.N. mod Danmark, communication no. 628/2014 (Sri Lanka)	273
5.3.2.5	R.K. mod Danmark, communication no. 607/2014 (Iran)	276

5.3.2.6	M.B., A.B., D.M.B. og D.B. mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland)	277
5.4.1	FN's Menneskerettighedskomité	281
5.4.2	FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i 2016 i sager mod Danmark	283
5.4.2.1	Z. mod Danmark, communication no. 2422/2014 (Armenien)	284
5.4.2.2	K.G. mod Danmark, communication no. 2347/2014 (Sri Lanka)	285
5.4.2.3	A.A.I. og A.H.A. mod Danmark, communication no. 2402/2014 (Italien, første asylsøgende)	286
5.4.2.4	A.A.A. og M.A.M. mod Danmark, communication no. 2409/2014 (Italien, første asylsøgende)	287
5.4.2.5	A. mod Danmark, communication no. 2357/2014 (Afghanistan)	288
5.4.2.6	N.M.S. et al. mod Danmark, communication no. 2571/2015 (Bulgarien, første asylsøgende)	290
5.4.2.7	Z. mod Danmark, communication no. 2646/2015 (Afghanistan)	290
5.4.2.8	E.U.R. mod Danmark, communication no. 2469/2014 (Afghanistan)	290
5.4.2.9	A.A.S. mod Danmark, communication no. 2464/2014 (Somalia)	293
5.4.2.10	A.S.M. og R.A.H. mod Danmark, communication no. 2378/2014 (Italien, første asylsøgende)	294
5.4.2.11	O.H.A. mod Danmark, communication no. 2379/2014 (Italien, første asylsøgende)	296
5.4.2.12	A.H.A. mod Danmark, communication no. 2493/2014 (Somalia)	298
5.4.2.13	M.K.H. mod Danmark, communication no. 2462/2014 (Bangladesh)	299
5.4.2.14	A. og B. mod Danmark, communication no. 2291/2013 (Pakistan)	303
5.4.2.15	S.Z. mod Danmark, communication no. 2443/2014 (Rusland)	305
5.4.2.16	V.R. og N.R. mod Danmark, communication no. 2745/2016 (Iran)	308
5.4.2.17	A.M.M. mod Danmark, communication no. 2415/2014 (Pakistan)	309
5.4.2.18	I.M.Y. mod Danmark, communication no. 2559/2015 (Somalia)	311
5.4.2.19	J.D. mod Danmark, communication no. 2204/2012 (Kina)	313
5.4.2.20	B.M.I. og N.A.K. mod Danmark, communication no. 2569/2015 (Bulgarien, første asylsøgende)	315
5.4.2.21	R.A.A. og Z.M. mod Danmark, communication no. 2608/2015 (Bulgarien, § 29 b)	317
5.4.2.22	I.A.K. mod Danmark, communication no. 2115/2011 (Irak)	319
5.4.2.23	M.R.R. mod Danmark, communication no. 2440/2014 (Pakistan)	321
5.4.2.24	B.N.A. mod Danmark, communication no. 2468/2014 (Dublinoverførsel, Portugal)	322
5.5.1	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	323
5.5.2	FN's Kvindekomité's udtalelser i 2016 i sager mod Danmark	324
5.5.2.1	V. mod Danmark, communication no. 57/2013 (Indien)	324
5.5.2.2	P.H.A. mod Danmark, communication no. 61/2013 (Iran)	326
5.5.2.3	K.S. mod Danmark, communication no. 71/2014 (Somalia)	328
5.6	FN's Komité om barnets rettigheder	329

Kapitel 6 Udvalgte asylretlige problemstillinger	331
6.1 Første asylland	331
6.1.1 Beskyttelse i et andet land	332
6.1.2 Tilknytningsmomenter	344
6.1.3 Betydningen af udsendelsehindringer	345
6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	346
6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	346
6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser	346
6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland	347
6.2.2 Sagens behandling	348
6.2.2.1 Sagsforløb	348
6.2.2.2 Genoptagelse	350
6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger	351
6.2.2.5 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	351
6.2.2.6 Sager mod Danmark ved andre internationale organer	353
6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis	353
6.2.3.1 Generelle forhold i første asyllandet	353
6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed	360
6.2.3.3 Tilknytning til Danmark	364
6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet	367
6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	369
6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	382
6.5 Bortfald af opholdstilladelse	395
6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	398
6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	400
6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	402
6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	404
6.6 Sur place	409
6.6.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	409
6.6.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	410
6.6.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter	417
6.6.2.2 Andre aktiviteter	428
6.7 Dobbeltstraf	429
6.8 Konsekvensstatus	431
6.9 Tortur	434
6.9.1 Internationale forpligtelser	434
6.9.2 Vurdering af den aktuelle risiko	436
6.9.3 Bevisvurderingen	439
6.9.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse	442

6.9.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	454
6.9.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	455
6.10	Køns- og æresrelateret forfølgelse	457
6.10.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	457
6.10.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	458
6.10.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	458
6.10.2.2	Ægteskab	462
6.10.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	466
6.10.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	466
6.10.2.5	Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring	469
6.10.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	476
6.11	Menneskehandel	488
6.12	Private konflikter og agents of persecution	492
6.13	Internt flugtalternativ (IFA)	495
Kapitel 7	Betydningen af kriminelle forhold	505
7.1	Betydningen af kriminelle forhold	505
7.2	Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	505
7.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	506
7.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	508
7.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	508
7.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	517
7.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	517
7.4.2	Resultatet af SØIK's efterforskning	518
7.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	518
7.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	523
7.7	Udlændingelovens § 49 a	529
7.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	540
7.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	541
7.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	542

Kapitel 8 Statistik	544	
8.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2016	544
8.2	Sagernes behandlingsform	545
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	545
8.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	546
8.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	549
8.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	551
8.7	Genoptagede spontansager	552
8.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	553
8.9	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager	553
8.10	Dublinsager	553
8.11	Statusændringssager	554
8.12	§ 29 b-sager	554
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	555
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	558
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	559
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017	561
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	688

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændrings-sager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af udlændingeloven blev Flygtningenævnets sammensætning ændret, således at Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren ikke fremover skal indstille medlemmer til nævnet.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker således med virkning fra 1. januar 2017 formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og Flygtningenævnets forretningsorden § 17. Flygtningenævnets medlemmer gøres

bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder.

Flygtningenævnets medlemmer gøres endvidere løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, blev nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikket.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

For medlemmer beskikket forud for lovændringens ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode pr. 30. september 2013 havde ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i under 8 år, havde ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2017.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 4.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2013 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2016 beskikket 4 nye næstformænd, 18 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, 4 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet, 19 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udenrigsministeriet, og 3 nye medlemmer, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2016 af en formand, 19 næstformænd og 110 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:

Landsdommer Astrid Bøgh

Dommer Peder Johs. Christensen

Dommer Helle Dietz

Dommer Helle Fløystrup

Landsdommer Linda Hangaard

Dommer Betina Juul Heldmann
Dommer Henrik Lind Jensen
Dommer Astrid Lohmann Knudsen
Retspræsident Henrik Linde
Landsdommer Steen Mejer
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Lone Molsted
Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Landsdommer Alex Puggaard
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Fratrådte:

Dommer Torkel Hagemann
Landsdommer Henrik Twilhøj
Landsdommer Bo Østergaard

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:

Fuldmægtig Mai Enø Andersen (orlov)
Kst. kontorchef Helle Ankersen
Specialkonsulent Sultana Baig
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Fuldmægtig Line Kromand Danielsen
Specialkonsulent Julie Krohn Davidsen
Fuldmægtig Eydbjørn Djurhuus
Kontorchef Morten Duus
Fuldmægtig Judith Glem
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Nanna Jacobsen
Fuldmægtig Brit Gotthard Jensen
Fuldmægtig Astrid Helmart Johansen
Fuldmægtig Niklas Velling Johansen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Fuldmægtig Henriette Sundgaard Land
Specialkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen

Souschef Nicolai Holm Larsen
Fuldmægtig Line Elena Laustsen
Fg. kontorchef Lars Lichtenstein
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen (orlov)
Chefkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Marian Lyng Møller
Fuldmægtig Johan Næser
Fuldmægtig Grith Nørsgaard (orlov)
Fuldmægtig Cecilie Brandt Opstrup
Fuldmægtig Sarah Lambert Oxbøll
Fuldmægtig Morten Chjeffer Rasmussen
Fuldmægtig Nanna Grønning Rasmussen
Fuldmægtig Anne Høgenhave Simony (orlov)
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen
Fuldmægtig Anne Udengaard
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Chefkonsulent Karin Baunsgaard
Fuldmægtig Marie Elvekjær Hansen
Fuldmægtig Søren Harbo
Kontorchef Jesper Jarnit
Fuldmægtig Kaare Linde
Souschef Anders Lotterup
Fuldmægtig Louise Nielsen
Fuldmægtig Maria Maxwell Quinlan
Fuldmægtig Sebastian Knop Reventlow
Specialkonsulent Elmir Tartic

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Hans Kjellund
Advokat Peter Kragh
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam

Advokat Hans Mogensen
Advokat Henrik Hasserris Olesen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:
Advokat Torben Winnerskjold

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:
Cand.jur. Anne-Christine Bloch
Konsulent, cand.scient.pol. Dorte Broen (tjenestefri)
Forskningschef, PhD, Thomas Gammeltoft-Hansen
Cand.jur., PhD Rikke Gottrup
Advokat Thomas Trier Hansen
Advokat Peter Hellmers
Vicedirektør Louise Holck
Cand.jur. Ulla Iben Jensen
Specialkonsulent, cand.jur. Louise Juelskjær
Cand.jur. Claus Juul
Seniorforsker, PhD, Peter Vedel Kessing
Cand.jur. Nina Marie Lassen
Adjunkt, PhD, Jesper Lindholm
Konsulent, M.Sc. Antropologi, Birgit Lindsnæs
Fuldmægtig, cand.jur. Anna Karina Heiss Mathiassen
Professor Bjørn Møller
Konsulent, cand.jur. Hanne Elisabeth Pilegaard
Adjunkt/Post.doc, Ph.d. Louise Halleskov Storgaard
Professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen
Seniorforsker, PhD Kathrine Vitus
Konsulent Else Abildtrup Østergaard

Fratrådte:
PhD Hans Kornø Rasmussen (afgået ved døden)

Tjenstgørende i Udenrigsministeriet:
Ambassadør Anders Garly Andersen
Chefrådgiver Nina Berg
Konsulent Dennis Blicher

Konsulent Jørgen Ebbe Christensen
Specialkonsulent Kim Christiansen
Fuldmægtig Peter Nielsen Dalberg
Chefkonsulent Gitte Agner Dalum
Konsul Birgitta Maria Dam
Chefkonsulent Inge Durant
Fulmægtig Monica Eimert
Ambassaderåd Martin Ellehøj
Fuldmægtig Sara Birgitte Gottfredsen
Specialkonsulent Flemming A. Gredsted
Souschef Anders Bjørn Hansen
Sagsbehandler Lone Kiilgaard Henrichsen
Ambassadør Anita Hugau
Chefkonsulent Gitte Hundahl
Chefkonsulent Allan Rahbøl Jacobsen
Ambassadør Karsten Ankjær Jensen
Chefkonsulent Jette Samuel Jeppesen
Afdelingsleder Knud Jerne
Konsul Anne-Grethe Jørgensen
Kontorchef Lars Georg Karlsson
Chefkonsulent Henrik Kiil
Konsul Vibeke Røhr Lauritzen
Chefkonsulent Peter W. Lund Linde
Ambassadør Gert Meinecke
Chefkonsulent Pernille Mortensen
Konsulent Marie-Louise B. Maaløe (tjenestefri)
Cand.scient.pol. Karin Nielsen
Fuldmægtig Maja Åkerlund Petersen
Chefkonsulent Lars Finn Poulsen
Souschef Julie Elisabeth Pruzan-Jørgensen
Fuldmægtig Camilla Lykke Rasmussen
Fuldmægtig Marianne Rasmussen
Fuldmægtig Jane Werngreen Rosales
Konsulent Anne Rudbeck
Chefkonsulent Thomas Thomsen
Kontorchef Søren Vøhtz

Fratrådte:

Konsul Karen Povlsen Camacho
Ministerråd Benedicte Maegaard

Centerchef Ole Egberg Mikkelsen
Afdelingsleder Henning Nielsen
Specialkonsulent Jannich Sloth
Ambassadør Margit Thomsen
Fuldmægtig Pernille Ørum Walther
Ambassadør Bo Eric Weber

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2016 haft ca. 45 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2016 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Chefkonsulent Charlotte Vesth

Jurister:

Fuldmægtig Lejla Ajanovic
Fuldmægtig Jens Edslev Andersen
Fuldmægtig Ida Buhl Alsgren (barselsorlov)
Fuldmægtig Stina Thorgaard Bach (barselsorlov)
Fuldmægtig Cecilie Louise Beck
Fuldmægtig Louise Merlung Drake (barselsorlov)
Fuldmægtig Siv Nielsen Dørge
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht
Fuldmægtig Christian Hahn
Fuldmægtig Sanni Hoff Hansen
Fuldmægtig Denise Henriksen
Fuldmægtig Thea Jensen
Fuldmægtig Signe Olivia Lading
Fuldmægtig Seham Laghmoch
Fuldmægtig Mie Josephine Mahler
Fuldmægtig Anne-Kirstine Krogh Mathiesen
Fuldmægtig Emil Muriset
Fuldmægtig Sabine Skovgård Münzer
Fuldmægtig Lea Rosenlind Nielsen
Fuldmægtig Sofie Louise Høgsberg Nielsen
Fuldmægtig Melina Lundgren Nørgaard
Fuldmægtig Dalalle Tas Olgun
Fuldmægtig Camilla Olsen

Fuldmægtig Jacqueline Olsen
Fuldmægtig Mads Groth Olsen
Fuldmægtig Allan Dyrland Parbst
Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Stephanie Raaholt
Fuldmægtig Jonas Vilhelmsen
Fuldmægtig Kaja Aasen (barselsorlov)

Fratrådte:

Fuldmægtig Signe Tilgreen Andersen
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Kholoud Ibrahim
Fuldmægtig Mette Villumsen Kjærgaard
Fuldmægtig Charlotte Høgsted Knudsen
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Anders Malig Ladefoged
Fuldmægtig Lisbeth Nielsen
Fuldmægtig Louise Arens Pedersen
Fuldmægtig Anders Børre Petersen

Studenter:

Stud.jur. Carina Hansen
Stud.jur. Anna Høgenhaug
Stud.jur. Kenneth Siljat Jepsen

Fratrådte:

Stud.jur. Laura Brandt
Stud.jur. Anna Haldbo Michelsen
Stud.jur. Rasmus Glenstrup Pollas
Stud.jur. Dogus Mertgan Özcan

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets team:

Teamleder Stine Lund Thirsgaard
Assistent Hanan Bahraoui
Kontorfuldmægtig Hanne Desler
Assistent Jeanette Helsted
Overassistent Rasmus Skyt Jensen

Overassistent Mette Schultz Jørgensen
Assistent Sofie Cecilie Malmberg Knudsen
Betjent Per Knutsson
Overassistent/betjent Dorthe B. Lorenz
Assistent Glenn Pöhl Nielsen
Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen
Overassistent Morten Pontoppidan
Assistent Anders Nikolaj Prang
Overassistent/betjent Carsten Christian Vedel
Overassistent Susi Weichel
Overassistent Therese Møller Vizi

Fratrådte:

Regnskabsmedarbejder Rahime Dini
Betjent Mogens Pihl Nielsen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2016 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 29. marts 2016 kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen og med virkning fra den 30. marts 2016 kontorchef Morten Duus, advokat Helle Lokdam, professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen og ambassadør Anita Hugau.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2016 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet (tidligere Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-
ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige
medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af
sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt
kan behandles og afgøres under et og samme nævnmøde. Sekretariatets opgaver og
bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. For-
beredelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet
stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og
hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-
medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse
med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundoplysninger. Forud for
nævnmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplys-
ninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve
nævnmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advo-
kater, berømmelse af nævnmøder samt indkaldelse til nævnmøderne af ansøger, tolk,
advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende
ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridi-
ske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folke-
tingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbej-
delse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingesty-
relsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til
udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublinforordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fire notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublinforordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublinforordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.10 Gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer

Den 9. juni 2016 afholdt Flygtningenævnet et gå-hjem-møde for nævnets medlemmer og medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat, hvor Jonas Christoffersen, direktør for Institut for Menneskerettigheder, holdt et oplæg om Danmarks internationale asylretlige forpligtelser og sager herom indbragt for internationale klageorganer. I den forbindelse blev udtalelserne fra FN's komitéer (Menneskerettighedskomiteén, Torturkomiteén og Kvindekomiteén) i 2015 og første halvår af 2016 i sager, hvor der var klaget over Flygtningenævnets afgørelser, gennemgået. Der henvises for en nærmere gennemgang af komitéernes udtalelser i 2016 til kapitel 5.2. For så vidt angår komitéernes udtalelser i 2015 henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 263ff.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2016.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Europa-Kommissionen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asylarbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets internationale kontor.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2016.

2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under Europa-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodac-bestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublin-forordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2016.

2.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under Europa-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EASO i 2016.

2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 16 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og Europa-Kommissionen i møderne.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i IGC i 2016.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 3. oktober 2016 til den 7. oktober 2016 afholdt EXCOM sin 67. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødets første to en halv dag var sat af til generel debat om internationale flygtningeudfordringer samt blandt andet et segment vedrørende "The New York Declaration for Refugees and Migrants". I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat, en drøftelse af international beskyttelse og endelig administrative emner.

2.7 UNHCR's Country of Origin Information seminar

I maj 2016 afholdt UNHCR's regionale hovedkontor i Stockholm et seminar vedrørende forholdene i Irak, Afghanistan og Syrien. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. På seminaret blev der ved tre oplæg gennemgået aktuelle baggrundoplysninger med relevans for asylområdet vedrørende Irak, Afghanistan og Syrien. Endvidere var der paneldebat med deltagelse af repræsentanter for NGO'er og udlændingemyndigheder i Estland, Letland, Finland, Island, Sverige, Norge og Danmark.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublin-sager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refolement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013, der tillige benævnes Dublin III-forordningen, er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Ved lov nr. 1619 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven, der trådte i kraft den 1. januar 2014, overgik klagesagsbehandlingen vedrørende afgørelser om overførsel truffet i henhold til Dublinforordningen fra Justitsministeriet til Flygtningeknævnet.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 6.2.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl-land, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 6.1 om første asyl-land.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, 2. pkt., eller efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 53 b, henvises til kapitel 4.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikel 8-16. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område samt eventuelle afhængighedsforhold, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-16 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil svaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højest prioriterede kriterium. De højest prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, være ansvarlig.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel eller tilbageførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

EU-domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde forelægge EU-domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for

EU-domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-domstolens praksis herom.

EU-domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublin II-forordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flytningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk nævnte domme.

I denne forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til Dublin II-forordningens artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordning artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgere's mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præambelens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt modtagerstaten ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 5.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der kan herved blandt andet henvises til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, sagen Tarakhel mod Schweiz og efterfølgende domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Den 4. november 2014 afsagde Storkammeret dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Sagen omhandlede Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn, født mellem 1999-2012. Domstolen fandt blandt andet, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen.

I foråret 2015 udstedte de italienske myndigheder som følge af dommen og i forlængelse af et møde afholdt i det italienske indenrigsministerium med deltagelse af repræsentanter fra det danske justitsministerium en generel garanti indeholdende en tilkendegivelse af, at samtlige familier med mindreårige børn, som overføres/tilbageføres til Italien i medfør af Dublinforordningen, vil blive holdt samlet og indkvarteret under forhold, der er tilpasset familien og børnenes alder. Endvidere indeholdt garantien en tilkendegivelse om, at de italienske myndigheder i forbindelse med overførsel/tilbageførsel af familier med mindreårige børn efter anmodning ville stille en individuel garanti, der var i overensstemmelse med de i dommen Tarakhel mod Schweiz opstillede betingelser.

De italienske myndigheder fremsendte i juni 2015 et såkaldt circular letter til alle medlemsstaternes Dublin-enheder, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som er reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. De italienske myndigheder oplyste efterfølgende på et Dublin Contact Committee-møde i Bruxelles i juni 2015 afholdt af EU-Kommissionen, at deres brev fra juni 2015 havde erstattet den tidligere udmelding i foråret 2015, samt at der ikke længere ville blive udstedt individuelle garantier, men at SPRAR-centrene, som skal anvendes til indløgning af familier med mindreårige børn, efter Italiens opfattelse lever op til de krav, der stilles i Tarakhel-dommen.

I sagen A.S. mod Schweiz (39350/13), dom af 30. juni 2015, tog Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol på ny stilling til en Dublin-overførsel til Italien. Sagen vedrørte en enlig mandlig statsborger fra Syrien, hvis ansøgning om asyl de schweiziske udlændingemyndigheder i henhold til Dublinforordningen havde afvist at realitetsbehandle.

Domstolen skulle blandt andet tage stilling til, hvorvidt en tilbagesendelse af klageren til Italien ville være i strid med EMRK's artikel 3 henset til klagerens rygsmerter og alvorlige symptomer på posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD), som han modtog behandling for. Domstolen henviste indledningsvis til sin praksis vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en tilbagesendelse af alvorligt syge personer, herunder psykisk syge og selvmordstruede personer, til Italien kunne udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 31-34). Endvidere henviste Domstolen til sin udtalelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12) om indkvarteringsproblemerne i Italien, men fandt, at der for nærværende ikke var nogen indikationer på, at klageren – hvis han blev tilbagesendt til Italien – ikke ville modtage passende psykologisk behandling og få adgang til anti-depressiv medicin (præmis 36). Domstolen fandt, at der ikke forelå sådan særlige omstændigheder som i sagen D. mod Storbritannien (30240/96). I denne sag var klageren kritisk syg af AIDS, som han ville dø af, han havde ikke udsigt til at kunne modtage lægehjælp, og ingen i hans familie var i stand til eller villige til at give ham mad, husly eller anden social støtte. En udsendelse af klageren i den aktuelle sag ville derfor ikke være i strid med konventionens artikel 3 (præmis 37-38). De schweiziske udlændingemyndigheders afgørelse om en tilbagesendelse af klageren til Italien fandtes heller ikke at være i strid med artikel 8. Afgørelsen blev endelig den 30. september 2015.

I november 2015 fandt Domstolen, at sagerne J.A. and others mod Nederlandene, beslutning af 3. november 2015 (21459/14) og A.T.H. mod Nederlandene, beslutning af 17. november 2015 (54000/11) var "manifestly ill-founded" og "inadmissible". Sagerne vedrørte to enlige kvinder med henholdsvis et barn og to mindreårige børn, der skulle Dublin-overføres fra Nederlandene til Italien. Domstolen henviste i begge sager indledningsvis til Tarakhel-dommen, herunder at de pågældende klagerer tilhørte en særlig underprivilegeret og sårbar befolkningsgruppe med behov for særlig beskyttelse, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kunne sammenlignes med forholdene i Grækenland, og at opbygningen af og de generelle forhold i modtagelsesapparatet ikke i sig selv udgjorde en forhindring for alle overførsler af asylansøgere til Italien (præmis 28-20 og 36-37). Videre anførte Domstolen, at den forstod på de italienske myndigheders brev fra juni 2015, at klagerne ville blive tildelt en af de 161 modtagepladser i Italien, som var øremærket til familier med mindreårige børn (præmis 30 og 38). Domstolen noterede sig klagerens bekymring over, at de foreløbigt 161 øremærkede pladser ikke var tilstrækkelige, men i fraværet af konkrete indikationer herpå i sagerne fandt Domstolen det ikke sandsynliggjort, at klagerne ikke skulle være i stand til at få tildelt sådan en plads ved ankomsten til Italien (præmis 31 og 40). Endvidere udtalte Domstolen, at den ikke fandt, at klagerne havde påvist, at der, hvis de blev overført til Italien som en familie, ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, ville være en tilstrækkelig reel og overhængende fare for, at de ville blive bragt i en situation, der var alvorlig nok til at udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3. Domstolen

.....

fandt intet grundlag for at antage, at klagerne ikke ville have adgang til de tilgængelige ydelser i Italien for en enlig kvindelig asylansøger med et eller to mindreårige børn, eller at Italien i tilfælde af vanskeligheder i forbindelse med deres helbred eller andet, at de italienske myndigheder ikke ville besvare en henvendelse på passende vis (præmis 32 og 41).

I efteråret 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at anmode Italien om at modtage fire familier med mindreårige børn, hvis sager tidligere havde været behandlet i Flygtningenævnet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015) side 37ff. Sagerne blev påklaget til Flygtningenævnet, som ved afgørelser truffet i februar 2016 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelser fra efteråret 2015. I de fire sager udtalte et flertal af nævnets medlemmer, at Italien med brevet fra juni 2015 og Italiens efterfølgende forsikringer om tilpasning af modtagekapaciteten på mødet i Contact Committee i juni 2015 måtte anses for at opfylde betingelserne for at modtage klagerne. Flertallet lagde herved blandt andet vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne J.A. and others mod Nederlandene og A.T.H. mod Nederlandene enstemmigt havde afvist at behandle klager fra andre asylansøgere med mindreårige børn over, at de ville blive behandlet i strid med EMRK's artikel 3 ved en tilbagesendelse til Italien efter reglerne i Dublinforordningen, og at klagerne ikke havde påvist, at deres fremtidige muligheder ved en overførsel til Italien ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, ville udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3. Nævnets flertal fandt således ikke grundlag for at antage, at klagerne ikke ville have adgang til de tilgængelige ressourcer i Italien for familier med mindreårige børn.

Den 15. februar 2016 har de italienske myndigheder fremsendt et såkaldt circular letter til alle medlemsstaternes Dublin Units. Med brevet er en opdateret liste over de indkvarteringscentre, som Italien anser for egnede til indkvartering af familier med mindreårige børn, og som efter Italiens opfattelse således vil blive indkvarteret i fuld respekt for deres grundlæggende rettigheder og specifikke sårbarheder.

Dansk Flygtningehjælp indbragte i foråret 2016 to af de fire prøvesager for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, idet det gjordes gældende, at en overførsel af klagerne til Italien vil udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3.

I den ene sag, N.A. mod Danmark (15636/16), har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ved beslutning af 21. juli 2016 anset klagen som inadmissible. Domstolen udtalte blandt andet: "As to the applicant's personal situation, the Court has noted that, similar to the applicants in *Tarakhel* (cited above), who were a family with six minor children, the applicant is a single mother with two young children. However, unlike the situation in *Tarakhel*, the Danish authorities – as regards transfers to Italy under the

Dublin Regulation – decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum-seeker to the competent Italian authorities will take place. In particular, where it concerns a family with children, prior notice of transfer is given to the Italian authorities, thus allowing the latter to identify where adequate accommodation is available.” (Præmis 28). Domstolen udtalte videre: “The Court notes that the Refugee Appeals Board’s decision of 3 February 2016 was based, among other things, on the circular letter of 8 June 2015 from Italy and Italy’s subsequent assurances on the appropriate standard of its reception capacity at the meeting of the Contact Committee on 24 June 2015, and the decisions in *J.A. and Others v. the Netherlands* ((dec.), no. 21459/14, 3 November 2015) and *A.T.H. v. the Netherlands* ((dec.), no. 54000/11, 17 November 2015). It was thus a prerequisite for the applicants’ removal to Italy that they would be accommodated in one of the said reception facilities earmarked for families with minor children, that those facilities satisfied the requirements of suitable accommodation which could be inferred from *Tarakhel* and, in addition, that the Italian Government would be notified of the applicants’ particular needs before the removal.” (Præmis 30).

I den anden sag, *F.M. og andre mod Danmark* (20159/16), har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ved beslutning af 6. oktober 2016 anset klagen over overførsel af en enlig kvinde med to mindreårige børn til Italien som inadmissible. Domstolen henviste til præmisserne i sagen *N.A. mod Danmark*.

Om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39, henvises i øvrigt til afsnit 5.1.2.

3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer

FN’s Menneskerettighedskomité har i 2016 indstillet behandlingen en sag, hvori der var klaget over en Dublinafgørelse truffet af Flygtningenævnet, under henvisning til at klageren var udeblevet. Sagen er nærmere omtalt under afsnit 5.4.2.24.

Der verserede pr. 31. december 2016 to sager ved FN’s Menneskerettighedskomité.

I den ene sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn skulle Dublin-overføres til Bulgarien, samt at hendes ægtefælle skulle meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 med henvisning til, at han havde opnået flygtningestatus i Bulgarien gældende i fem år. De pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at de ikke havde adgang til lægehjælp i Bulgarien, ligesom de ikke kunne finde noget arbejde, og at deres børn havde begrænset adgang til skolegang, hvorfor en udsendelse af dem til Bulgarien ville være i strid med artikel 7 i FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

I den anden sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig eritreisk statsborger og hendes to medfølgende børn skulle Dublin-overføres til Italien. Den pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at hun tidligere havde lidt nød i Italien, idet hun boede på gaden, hvor hun blev voldtaget flere gange, samt at hun havde psykiske problemer, idet hun udviste symptomer på PTSD og depression, hvorfor en udsendelse af klageren og hendes to mindreårige børn til Italien ville være i strid med artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

For en nærmere beskrivelse af FN's Menneskerettighedskomité henvises til afsnit 5.4.1.

3.2 Sagens behandling

3.2.1 Sagsforløb

I Flygtningenævnet behandles klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysning af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I februar 2016 behandlede Flygtningenævnet fire sager vedrørende overførsel af familier med mindreårige børn til Italien på skriftligt nævnsmøde. Sagerne er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.2 ovenfor. Flygtningenævnet har endvidere i februar 2016 behandlet en sag vedrørende overførsel til Italien af en person, der var vurderet menneskehandlet, på skriftligt nævnsmøde. Flygtningenævnet omgjorde i denne sag Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel af den pågældende til Italien. Flygtningenævnet har videre behandlet en sag vedrørende overførsel til Storbritannien af en person, der ønskede at trække et skriftligt samtykke tilbage, på skriftligt nævnsmøde. Sagen er nærmere omtalt

i afsnit 3.3.4. Flygtningenævnet har endelig behandlet en sag vedrørende overførsel til Spanien på mundtligt nævnsmøde. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.3.3.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Rets-hjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse udleveres eller forkyndes, hvilket typisk sker i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalet hos Udlændingestyrelsen.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren inden klagefristens udløb bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN) og forespørger, om politiet er bekendt med den pågældendes opholdssted. Såfremt politiet oplyser at være bekendt med klagerens opholdssted, behandler Flygtningenævnet sagen. Såfremt politiet ikke kender klagerens opholdssted, anses klageren som forsvundet, og hans eller hendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen, og klageren har som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. § 30, stk. 1.

Såfremt klageren er forsvundet, men genopdukker inden for klagefristen på syv dage, vil Flygtningenævnet behandle klagen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringsystem.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Har Udlændingestyrelsen på tidspunktet for den anmodede medlemsstats accept af overførslen ikke modtaget noget skriftligt indlæg fra klagerens partsrepræsentant, meddeler Udlændingestyrelsen en frist på tre dage for indgivelse af indlæg. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 4.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 4.13.2.

Flygtningenævnet har i 2016 truffet afgørelse vedrørende 1575 personer.

Nævnet har i 2016 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i ni sager, mens nævnet i 1110 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 280 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 12 sager blevet afvist, og 164 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 8.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublin-sager.

3.2.1.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublin-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublin-sag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublin-overføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 4.4.3.

3.2.2.1 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublin-sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublin-sager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 4.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublin-sager.

Som eksempel kan nævnes, at koordinationsudvalget i oktober 2015 under henvisning til situationen i Ungarn anmodede Udlændingestyrelsen om mere generelt at søge oplyst, hvorvidt Ungarn fortsat modtager Dublin-returnees fra de øvrige medlemsstater, samt om Ungarn i den forbindelse fortsat opfylder sine internationale forpligtelser i forhold til de pågældende, herunder hvad angår adgang til asylproceduren, indkvartering og indkvarteringsforhold, behandling af særligt sårbare personer og frihedsberøvelse. På den baggrund besluttede koordinationsudvalget at berostille alle modtagne Dublin-sager med Ungarn som modtagerland, indtil svar på høringen var modtaget. Det blev samtidig besluttet at udsætte udrejsefristen for de personer, som var i udsendelsesposition med Ungarn som modtageland, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel.

I januar 2016 modtog Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens høringssvar. I forlængelse heraf besluttede koordinationsudvalget via Udenrigsministeriet og den danske ambassade i henholdsvis Ungarn og Serbien at søge en række opfølgende spørgsmål belyst ved henvendelse til de ungarske og serbiske myndigheder, internationale organisationer og NGO'er. Flygtningenævnet modtog i perioden oktober 2015 til maj 2016 væsentlige nye oplysninger om modtagerforholdene for Dublin-returnees til Ungarn, som kunne have betydning for sagernes afgørelse. På den baggrund besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i juni 2016 at hjemvise de berostillede sager til fornyet førsteinstansbehandling og sagsoplysning i Udlændingestyrelsen. Nævnet har samtidig ex officio genoptaget og hjemvist de sager, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel til Ungarn, og de pågældende udlændinge var i udsendelsesposition til Ungarn som modtagerland.

Den 26. august 2016 har Udenrigsministeriet som svar på de opfølgende spørgsmål udarbejdet et notat vedrørende situationen for Dublin-returnees, der er indrejst i Ungarn via Grækenland og/eller via Serbien. Endvidere indeholder notatet oplysninger om, hvorledes de ungarske myndigheder i praksis forholder sig til Dublin-returnees, som er indrejst i Ungarn og efterfølgende udrejst, inden deres anmodning om asyl er færdigbehandlet af de ungarske myndigheder, samt hvorledes de ungarske myndigheder forhol-

der sig til Dublin-returnees, der Dublin-overføres til Ungarn mere end ni måneder efter, at de er udrejst af Ungarn.

Den 2. februar 2017 har Flygtningenævnet modtaget de første nye klagesager fra Udlændingestyrelsen vedrørende overførsel til Ungarn efter Dublinforordningen.

Den 1. maj 2017 behandlede Flygtningenævnet fire konkrete sager vedrørende overførsel til Ungarn på skriftligt nævnsmøde. Flygtningenævnet omgjorde i alle fire sager Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel blandt andet med henvisning til, at der efter oplysningerne om det ungarske asylsystem er vægtige grunde til at antage, at ansøgerne ved en udsendelse til Ungarn ikke vil få behandlet deres asylsager under en procedure, der er tilstrækkelig til at give den nødvendige beskyttelse mod refoulement. Præmisserne fra den ene afgørelse er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

3.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

3.3.1 Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af et ægtepar fra Tjetjenien samt deres mindreårige børn. Klagernes advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagernes asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerne og deres børn ved en overførsel til Italien ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med EMRK artikel 3. Sagen blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Der er for Flygtningenævnet enighed om, at de formelle regler i Dublinforordningen for at kunne tilbagesende klagerne og deres fire børn til Italien er opfyldt. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der foreligger sådanne omstændigheder, at klagerne og deres børn alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningen skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og 17. Det er herved et spørgsmål, om klagerne og deres børn må antages at blive udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med *EMRK* artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. **Flygtningenævnets flertal** finder, at klagerne som familie med mindreårige børn må anses

for at tilhøre en særligt underprivilegeret og sårbar gruppe med behov for speciel beskyttelse. Flygtningenævnets flertal finder, at Italien med brevet af 8. juni 2015 og Italiens efterfølgende forsikringer om tilpasning af modtagekapaciteten på mødet i Contact Committee den 24. juni 2015 må anses for at opfylde betingelserne for at kunne modtage klageren og hendes børn. Flertallet skal endvidere henvise til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne J.A. og andre mod Nederlandene af 3. november 2015 og A.T.H. mod Nederlandene af 17. november 2015 enstemmigt har afvist at behandle klager fra andre asylansøgere med mindreårige børn over, at de ville blive behandlet i strid med artikel 3 i *EMRK* ved tilbagesendelse til Italien efter reglerne i Dublinforordningen. Det bemærkes, at Flygtningenævnet på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse af 12. juni 2015 endnu ikke havde modtaget Italiens brev af 8. juni 2015, og at brevet således ikke er indgået i grundlaget for den anførte afgørelse. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at klagerne har påvist, at deres fremtidige muligheder, hvis overført til Italien sammen med deres fire børn, ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, vil udgøre en krænkelse af *EMRK* artikel 3 eller EU-chartrets artikel 4. Det bemærkes herved, at klagerne er et midaldrende ægtepar, der ifølge deres forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sunde og raske. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerne og deres børn har opbygget en tilknytning til Danmark, som de ikke har til Italien, samt de to ældste børn går i skole og den næst yngste går i børnehave, samt at børnene trives, men er usikre omkring fremtiden og ønsker at kunne blive i Danmark, hvor de har lært sproget og føler sig i sikkerhed, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnets flertal finder således ikke grundlag for at antage, at klagerne ikke vil have adgang til de tilgængelige ressourcer i Italien for et asylsøgende ægtepar med fire mindreårige børn, eller at de italienske myndigheder for så vidt angår vanskeligheder i forbindelse med deres helbred eller andet ikke vil reagere på passende vis. Flertallet finder ikke, at hensynet til klagerens børn i sig selv kan føre til, at familien ikke skal overføres til Italien. Det bemærkes herved, at uanset hvilket land, der er ansvarlig for behandlingen af klagerne og deres børns ansøgning om asyl, vil klagerne skulle gennemgå den almindelige sagsbehandling i en asylsag samt den sagsbehandlingstid, som må påregnes i den forbindelse. Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke, at sagsbehandlingstidens varighed fører til, at sagen skal behandles i Danmark. Flertallet lægger herved vægt på, at klagerne allerede i begyndelsen af 2014 fik meddelelse om, at de skulle tilbageføres til Italien, og at den efterfølgende sagsbehandlingstid udelukkende kan tilskrives klagerens klage og afklaring af konsekvenserne af Tarakhel-dommen. Denne afklaring må nu anses for sket ved Italiens brev af 8. juni 2015 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols beslutninger af 3. og 17. november 2015. Det forhold, at Udlændingestyrelsen i nogle andre sager har besluttet, at de pågældende sager skulle tages under behandling i Danmark, kan ikke føre til noget andet resultat. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at

omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Ital/2016/1

Nævnet **omgjorde** i **februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en kvindelig statsborger fra Nigeria. Klageren blev vurderet menneskehandlet. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ved en overførsel til Italien ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med EMRK artikel 3. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8 og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet bemærker, at klageren er registreret med Eurodac-hit i *begyndelsen af 2015* i Italien, og at Italien efter de foreliggende oplysninger er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 25, stk. 2, såkaldt accept by default, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asyloproceduren og i modtageforholdene i Italien, at en overførsel af en klager til Italien som udgangspunkt vil medføre risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der foreligger sådanne konkrete omstændigheder, at klageren alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningen skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og 17. Det er herved et spørgsmål, om klageren må antages at blive udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Det bemærkes herved, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12). Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af de foreliggende generelle baggrundsoplysninger om modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Det fremgår af afgørelsen, at domstolen ikke finder, at Dublinoverførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af EMRK artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selvom de er ledsaget af deres forældre, må antages for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Det fremgår således af afgørelsen, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Italien ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Italien, jf. forordningens artikel 3,

stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hendes asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering vægt på, at klageren er indrejst i Italien som en enlig, ung kvinde, der efter aldersvurderingen kun lige var fyldt 18 år ved indreisen. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at hun under opholdet i Italien var udsat for menneskehandel og igennem længere tid for grove seksuelle overgreb. Nævnet lægger endelig vægt på, at der foreligger helbredsoplysninger indhentet under opholdet i Danmark, hvoraf fremgår, at klageren er psykisk meget påvirket og selvmordstruet. Samlet set og særligt henset til klagerens meget unge alder, samt karakteren af den menneskehandel, som hun har været udsat for, finder Flygtningenævnet efter en konkret vurdering, at klageren må betragtes som ekstremt sårbar. Flygtningenævnet bemærker tillige, at klageren, fordi hun ved indreisen til Italien var fyldt 18 år, ikke vil være omfattet af den generelle garanti, som Italien den 8. juni 2015 har givet i relation til familier med mindreårige børn samt uledsagede mindreårige for ophold i de såkaldte SPRAR-centre. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 15. september 2015." Ital/2016/2

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Libyen samt hans tre medfølgende børn, hvoraf det ene barn var myndig. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klageren og hans medfølgende børns asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klageren og hans medfølgende børn burde vurderes som særligt sårbare med behov for særlig støtte, henset til at klageren led af posttraumatisk belastningsreaktion, samt at hans børn var psykisk påvirkede, fordi deres mor var afgået ved døden som følge af en kræftsygdom. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Flygtningenævnet finder, at de formelle regler i Dublinforordningen for at kunne tilbagesende klageren og hans børn, herunder hans voksne søn, til Italien er opfyldt. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der foreligger sådanne omstændigheder, at klageren, hans voksne søn samt to mindreårige børn alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningen skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 17. Det er herved et spørgsmål, om klageren, hans voksne søn og to mindreårige børn må antages at blive

udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med *EMRK* artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet finder, at klageren som en enlig mand med mindreårige børn må anses for at tilhøre en særligt underprivilegeret og sårbar gruppe med behov for speciel beskyttelse. Nævnet finder, at Italien med brevet af 8. juni 2015 og Italiens efterfølgende forsikringer om tilpasning af modtagekapaciteten på mødet i Contact Committee den 24. juni 2015 må anses for at opfylde betingelserne for at kunne modtage klageren, hans voksne søn og to mindreårige børn. Nævnet skal herved henvise til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en række afgørelser og senest i sagen N.A. mod Danmark af 21. juli 2016, har afvist at behandle klager fra familier med mindreårige børn over, at de ville blive behandlet i strid med artikel 3 i *EMRK* ved tilbagesendelse til Italien efter reglerne i Dublinforordningen. I grundlaget for disse afgørelser er indgået de italienske myndigheders breve og tilkendegivelser til de øvrige Dublin-medlemsstater. Endvidere finder Flygtningenævnet ikke, at klageren har påvist, at deres fremtidige muligheder, hvis overført til Italien sammen med sine to børn og voksne søn, ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, vil udgøre en krænkelse af *EMRK* artikel 3. Det bemærkes herved, at klageren og hans myndige søn ifølge deres forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sunde og raske, når bortses fra klagerens psykiske lidelse. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerens børn er psykisk påvirkede af at vente på afgørelsen i Dublin-klagesagen, samt at de har mistet deres mor som følge af en kræftsygdom, samt at klageren har lidt en psykisk belastning grundet den manglende udvikling i Dublin-klagesagen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for at antage, at klageren og hans familie ikke vil have adgang til de tilgængelige ressourcer i Italien for en familie med to mindreårige børn samt en voksen søn, eller at de italienske myndigheder for så vidt angår vanskeligheder i forbindelse med deres helbred eller andet ikke vil reagere på passende vis. Flygtningenævnet finder ikke, at hensynet til klagerens børn i sig selv kan føre til, at familien ikke skal overføres til Italien. Det bemærkes herved, at uanset hvilket land, der er ansvarlig for behandlingen af klagerens og hans børns ansøgning om asyl, vil klagerne skulle gennemgå den almindelige sagsbehandling i en asylsag samt den sagsbehandlingstid, som må påregnes i den forbindelse. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet forudsætter, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren og hans mindreårige børn samt hans voksne søn til Italien sikrer, at der sker en samlet overførsel af familien. Det forudsættes endvidere, at de italienske myndigheder underrettes om klagerens særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger.” Ital/2016/3, Ital/2016/4, Ital/2016/5 og Ital/2016/6

Nævnet **stadfæstede i juli 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af et ægtepar fra Syrien samt deres mindreårige børn. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf.

Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henviser til, at klagerne ved en tilbagevenden til Bulgarien vil blive udsat for behandling i strid med deres grundlæggende rettigheder, jf. EMRK artikel 3 og 8, samt EU's charter for fundamentale rettigheder artikel 1 og 4. **Flygtningenævnet** udtalte: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden deres asylsager var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle klagernes ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien i *begyndelsen af 2016* har accepteret at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelse. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder dog, at der generelt er sket en væsentlig forbedring af modtageforholdene i Bulgarien siden 2013. Flygtningenævnet finder ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af klagerne vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR, "Bulgaria As a Country of Asylum" af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublin-overførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klagerne skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klagerne under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at deres asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at klagernes asylansøg-

ning bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det bemærkes herved, at klagerne er et ungt ægtepar, der ifølge deres forklaring til deres oplysnings- og motivsamtaler i Udlændingestyrelsen er sunde og raske, når bortses fra, at den kvindelige klager indimellem har ondt i ryggen, samt at den mandlige klager har gigt og tager smertestillende medicin. Den kvindelige klager har videre forklaret til sin oplysnings- og motivsamtale i Udlændingestyrelsen, at begge børn er sunde og raske. Det forhold, at Dansk Flygtningehjælp har anført, at den mandlige klager i udskrift af sundhedsjournal fra sommeren 2016 betegnes som torturoffer, og at han får smertestillende medicin, idet han har diffuse smerter i hele kroppen, samt at han er belastet af, at familien skal udsendes, kan således ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at det tillige fremgår af journaludskriften, at den mandlige klagers tilstand umiddelbart anses som en naturlig reaktion, og at han hverken er psykotisk eller suicidal, samt at lægen herefter ikke finder indikation for at foretage sig yderligere, udover en eventuel omsorgssamtale med den mandlige klager. Det forhold, at Dansk Flygtningehjælp har anført, at den kvindelige klager er medtaget, hvilket muligvis var medvirkende til den spontane abort i foråret 2016, vurderes ligeledes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. Endelig vurderer Flygtningenævnet, at det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagernes to børn er meget påvirkede af familiens oplevelser i både Syrien og Bulgarien, heller ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har samlet lagt vægt på, at klagerne og deres to mindreårige børn efter de foreliggende baggrundsoplysninger vil kunne opnå den fornødne lægelige behandling og hjælp i Bulgarien, og at Udlændingestyrelsen vil kunne underrette de bulgarske myndigheder om familiens helbredsmæssige problemer, såfremt klagerne giver samtykke hertil. Det forhold, at klagerne har oplyst, at de har været udsat for vold af bulgarske myndighedspersoner i forbindelse med asylregistreringen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet skal herved bemærke, at klagerne må henvises til at søge de overordnede bulgarske myndigheders beskyttelse." Bulg/2016/1, Bulg/2016/2, Bulg/2016/3 og Bulg/2016/4

Nævnet **stadfæstede** i **december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Eritrea. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, EMRK artikel 3 samt EU's charter om grundlæggende rettigheder artikel 4, blandt andet henvist til, at klageren havde psykiske samt somatiske problemer som følge af fængslingen forud for udrejsen af Eritrea. **Flygtningenævnet** udtalte: "De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende

gende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, Country Report: Italy af december 2015 samt Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016. Det fremgår blandt andet af rapporterne, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor en ansøger er vurderet sårbar. Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17. Det forhold, at klageren under oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen har forklaret, at han lider af psykiske problemer efter at have set meget ubehageligt under sin rejse i Sahara, ligesom det af udskriften fra Center Sønderborg blandt andet fremgår, at klageren har flere somatiske og psykiske problemstillinger, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af rapporterne AIDA, Country Report: Italy af december 2015 samt Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016, at asylansøgere har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. I denne forbindelse bemærker Flygtningenævnet, at nævnet forudsætter, at Udlændingecenter Nordsjælland forud for udsendelsen af klageren underretter de italienske myndigheder om klagerens særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger.” Ital/2016/7

3.3.2 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikler 9 og 10

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af ansøgerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindeligt måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til, at

den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som ansøgeren måtte blive overført til.

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tyskland** af en mandlig statsborger fra Irak samt hans mindreårige søn. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren og hans søn havde søgt asyl i Danmark, at klageren er ældste medlem i familien, hvorefter klagerens ægtefælle og datter burde overføres til Danmark, samt at sagen herudover burde behandles i Danmark, da klagerens søster og nevø opholdt sig her. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. I nærværende sag har klageren som den første af ægtefællerne indgivet sin ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat, og først fem måneder senere indgav klagerens ægtefælle sin ansøgning om international beskyttelse i Tyskland. Da klageren indgav sin ansøgning om international beskyttelse i Danmark, befandt klagerens ægtefælle sig således ikke i Tyskland, men da klagerens ægtefælle indgav sin ansøgning om international beskyttelse i Tyskland, befandt hendes ægtefælle (klageren) sig i Danmark. Det fremgår videre af Dublinforordningens artikel 10, at hvis ansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning om international beskyttelse i den pågældende medlemsstat der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substans, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. I nærværende sag er "ansøgeren" i artikel 10 klagerens ægtefælle, som har indgivet ansøgning om international beskyttelse i Tyskland, mens "et familiemedlem" er klageren, der har indgivet ansøgning om international beskyttelse i Danmark. Det fremgår imidlertid ikke af Udlændingestyrelsens referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen *i foråret 2016*, at styrelsen skulle have vejledt klageren om disse bestemmelser, ligesom der ikke ses at være indhentet en samtykkeerklæring fra hverken klageren eller hans ægtefælle om, at Danmark anmodes om at overtage ansvaret for behandlingen af klagerens ægtefælles og datters ansøgning om asyl. Derimod fremgår det af referatet, at styrelsens repræsentant spurgte klageren, om han ville samtykke til at tage til Tyskland, og at han hertil svarede, at han gerne ville være med sin familie og derfor ville give samtykke til, at han kunne komme til sin familie i Tyskland. Det fremgår endvidere under "bemærkninger

til samtalen”, at klageren af Udlændingestyrelsens repræsentant blev bedt om at indhente sin ægtefælles samtykke til, at Danmark kunne anmode Tyskland om at overtage behandlingen af ansøgers og ansøgers søns asylsager. Referatet er vedlagt en af klageren underskrevet samtykkeerklæring *fra foråret 2016*, hvorefter klageren giver samtykke til, at de danske udlændingemyndigheder anmoder Tyskland om at overtage ansvaret for behandlingen af hans og hans søns ansøgning om asyl i medfør af Dublinforordningen. Endvidere fremgår det af Dublin-anmodningen til Tyskland *i foråret 2016*, at Udlændingestyrelsen *dagen forinden* modtog en samtykkeerklæring fra klagerens ægtefælle. Det fremgår således ikke af referatet af oplysnings- og motivsamtalen eller af sagens akter i øvrigt, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med samtalen eller på et andet tidspunkt skulle have gjort klageren bekendt med, at han og ægtefællen skriftligt kunne udtrykke ønske om, at Danmark var den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af ægtefællens sag, jf. forordningens artikel 10. Flygtningenævnet skal vedrørende spørgsmålet om omfanget af den prøvelse, der er fastsat i Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, henviser til EU-domstolens dom, Mehrdad Ghezelbash v Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-63/15). Endvidere fremgår blandt andet følgende af dommens præmis 43: ”Vigtigheden af processen til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på grundlag af de kriterier, der er opstillet i denne forordnings kapitel III, for anvendelsen af forordning nr. 604/2013, bekræftes af den omstændighed, at sidstnævntes artikel 21, stk. 1, kun gør det muligt for en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, at anmode en anden medlemsstat om at overtage en asylansøger, hvis den første af disse medlemsstater er af den opfattelse, at den anden af disse er ansvarlig for behandlingen af denne ansøgning...”. På denne baggrund har nævnet besluttet at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.” Tysk/2016/1+Tysk/2016/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tyskland** af en kvindelig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 10, blandt andet henvist til, at klageren havde en ægtefælle i Danmark. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Tyskland og herefter er udrejst af Tyskland, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tyskland er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tyskland *i sommeren 2016* har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerens sag skal behandles i Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 9, idet hendes ægtefælle har opholdstilladelse i Danmark, skal Flygtninge-

nævnet bemærke, at nævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ægteskabet ikke kan anses for retsgyldigt. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ægteskabslovens § 20, stk. 2, og § 21, stk. 1, at et dansk ægteskab kun er gyldigt, når begge parter samtidig er fysisk til stede ved vielsen. Denne betingelse kræves ligeledes opfyldt for at anerkende et udenlandsk ægteskab. Efter det oplyste har klageren og den herboende syriske mand ikke været til stede ved registreringen af vielsen, men parterne har i stedet været repræsenteret af stedfortrædere. Stedfortrædervielser anses generelt som stridende mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public), og sådanne ægteskaber anerkendes derfor ikke i Danmark. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at samlivet mellem klageren og den herboende syriske mand har været af en sådan varighed, at der er grundlag for at sidestille det med et ægteskab. Nævnet har herved lagt vægt på, at det er tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om asyl, der er afgørende for fastlæggelsen af medlemsstaternes ansvar, jf. Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, og at klageren til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen i *foråret 2016* har forklaret, at hun ikke har boet sammen med den syriske herboende mand hverken før eller efter, at hun kom til Danmark. Den herboende syriske mand er således ikke omfattet af familiemedlemsbegrebet i Dublinforordningens artikel 2, litra g. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det af klageren anførte om, at hun frygter sin far, som opholder sig i Tyskland, og som tidligere har været voldelig over for hende, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker hertil, at klageren må henvises til at søge de tyske myndigheders beskyttelse, som må antages at have vilje og evne til yde hende en sådan beskyttelse. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Tysk/2016/3

3.3.3 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Spanien** af en enlig statsløs palæstinensisk kvinde fra Syrien, født i 1958, med fem myndige børn, der havde opholdstilladelse i Danmark. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klageren var en ældre, syg kvinde, der følte sig meget tæt knyttet til sine børn, som hun altid havde boet med. Klageren havde diabetes, højt blodtryk og fik jævnligt anfald eller faldt om. Der blev videre henvist til, at klageren var i en sårbar

situation, hvor hun havde brug for sin familie til at støtte sig, og at klageren og hendes børn havde et meget tæt familiemæssigt bånd og et beskyttelsesværdigt familieliv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det er ubestridt, at klageren rejste til Spanien på vej til Danmark, og at hun blev registreret som asylansøger. Flygtningenævnet bemærker, at de spanske myndigheder ved skrivelse af *ultimo* 2015 har accepteret at tage klageren tilbage i medfør af artikel 18, stk. 1, litra b. Spørgsmålet er herefter om klageren i medfør af artikel 16 eller artikel 17 skal have sin sag behandlet i Danmark. Familiemedlemmerne i Danmark er ikke omfattet af artikel 2, litra g. Flygtningenævnet finder ikke, at de af klageren oplyste sygdomme, der behandles med medicin og terapi, kan betragtes som en alvorlig sygdom. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren har en høj alder. Idet klageren har klaret sig selv i omkring 2 ½ år i Syrien, da børnene valgte at udrejse i 2014, selvom klageren var indespærret i Yarmouk-lejren, og på grund af oplysninger om behandlingsformen, er det ikke godtgjort, at der foreligger et afhængighedsforhold mellem klageren og resten af familien i Danmark. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at artikel 16 finder anvendelse. Flygtningenævnet finder ikke, at der herefter er sandsynliggjort sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at artikel 17, stk. 2 skal bringes i anvendelse.” Span/2016/1

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tyskland** af en afghansk statsborger, født i 1998. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1 og artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klageren var i et afhængighedsforhold til sin storebror, som havde opholdstilladelse i Danmark. Dansk Flygtningehjælp havde endvidere henvist til, at klageren som følge af fængsling og tortur i Iran var særligt sårbar, samt at han havde forsøgt at begå selvmord både i Iran og Danmark, men at hans herboende bror hver gang havde hjulpet ham igennem det. Klageren havde desuden samtaler med psykologer i Danmark og udviste symptomer på angst og depression. Klageren havde videre oplyst, at han havde diabetes, og at han i Tyskland var tæt på at dø som følge heraf. Endelig henviste Dansk Flygtningehjælp til, at klageren skar sig selv, søgte trøst i alkohol og havde søvnproblemer, og at han kun havde sin bror til at støtte sig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Tyskland og herefter er udrejst af Tyskland, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tyskland er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tyskland i *sommeren* 2016 har accepteret at modtage klageren i

medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke, at det anførte om klagerens helbredstilstand, herunder type 1 diabetes, psykisk sårbarhed, symptomer på angst og depression samt de angivne selvmordsforsøg i Iran og i Danmark, kan føre til nogen ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren må forventes at kunne modtage den fornødne lægebehandling og støtte i Tyskland. Det forhold, at klageren har et meget tæt forhold til sin bror, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at en bror ikke er omfattet af definitionen på familiebegrebet, som er defineret i Dublinforordningens artikel 2, litra g. Endvidere finder nævnet ikke, at der består et afhængighedsforhold som omfattet af forordningens artikel 16 mellem klageren og hans herboende bror. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren under hans oplysnings- og motivsamtale *i foråret* 2016 har oplyst, at han er diabetiker og dagligt tager insulin, men at han ikke fejler andet. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren først er kommet til Danmark *primo* 2016, og at hans bror efter det oplyste kom til Danmark cirka fire år tidligere, og at klageren har klaret sig uden andet end brorens økonomiske hjælp og telefonisk kontakt i denne periode. Klageren og hans herboende bror ses ikke at have boet sammen i hjemlandet de sidste fire-fem år forud for klagerens udrejse, ligesom de ikke bor sammen i Danmark. Det forhold, at Dansk Flygtningehjælp har anført, at klageren har fået det dårligere, efter han flyttede længere væk fra sin bror, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. For så vidt angår det af klageren anførte om, at der i Tyskland bor slægtninge til personer, som han har problemer med i Afghanistan, samt at disse måske har fået tilsendt et billede af ham, finder Flygtningenævnet heller ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren selv har oplyst, at han ikke er blevet opsøgt af disse personer, samt at han må henvises til at søge de tyske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet bemærker herved, at de tyske myndigheder må antages at have både evne og vilje til at yde klageren den nødvendige beskyttelse. Det af klageren oplyste om, at hans destination var Danmark, og at han ikke vidste, at hans fingeraftryk i Tyskland kunne betyde tilbagesendelse, samt at han i så fald ikke ville have ladet sig registrere, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker i den anledning, at det af Eurodac-databasen fremgår, at klageren *primo* 2016 blev registreret som asylansøger i Tyskland. Nævnet bemærker videre, at Dublinforordningens bestemmelser – og ikke en klagers eget ønske – regulerer, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for at realitetsbehandle en klagers asylsag. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Tysk/2016/4

3.3.4 Suverænitetssklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **England** af en statsløs kvinde fra Kuwait. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde et barn med sin afdøde tidligere ægtefælle, og at ansøgerens nuværende ægtefælle, som ansøgeren har fået fire mindreårige børn med, og som havde fungeret som en far for klagerens myndige datter, var bosat i England. Ved skriftligt samtykke havde klagerens ægtefælle bekræftet, at han ønskede, at klageren kunne få sin asylsag behandlet i England, hvor han opholdt sig. Udlændingestyrelsen havde imidlertid ikke anmodet England om at overtage den myndige datter. Udlændingestyrelsen havde besluttet, at datterens sag skulle behandles i Danmark. Dansk Flygtningehjælp bemærkede, at en medlemsstat ifølge Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, havde mulighed for ”at sammenføre familierelationer af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn”. Dansk Flygtningehjælp bemærkede, at familien var tæt knyttet og havde levet og fungeret som en familie. Klageren, hendes mindreårige børn og hendes myndige datter var desuden flygtet og indrejst i Danmark sammen. Dansk Flygtningehjælp mente på baggrund af ovenstående, at der var så stærk en familierelation, at familien burde holdes samlet, og at sagerne skulle sambehandles til trods for, at den myndige datter var over 18 år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Det bemærkes i den forbindelse, at det er en forudsætning for anvendelse af Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, at asylansøgeren skriftligt har udtrykt ønske om, at den medlemsstat, hvor klageren har et familiemedlem, er ansvarlig for behandlingen af dennes ansøgning om international beskyttelse. Det kan efter Flygtningenævnets opfattelse ikke udledes af bestemmelsen, at et sådant skriftligt ønske er uigenkaldeligt, hvorfor det må anses som værende muligt for den pågældende at tilbagekalde sit ønske forud for den faktiske gennemførelse af overførslen. I den foreliggende sag har klageren forud for overførslen til England tilbagekaldt sit ønske om at blive overført til og få sin asylsag behandlet i England. Forudsætningen for anvendelse af Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, er således ikke længere til stede, hvorfor klagerens sag skal behandles i Danmark. I øvrigt skal Flygtningenævnet henvise til en afgørelse om omgørelse truffet af Flygtningenævnet i *sommeren 2016* i sagen vedrørende [...], sagsnummer [...], som omhandler samme problemstilling. På denne baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2016.” UK/2016/1

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7

4.1.1 Statusvalg

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrunnet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 4.1.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 4.1.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændrings sag).

4.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund

af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1, litra A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningesnævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systemiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningesnævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Etiopien og kristen ortodoks af trosretning. Ansøgeren har været medlem af UDJ Unity for Democracy and Justice i Etiopien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive fængslet af de etiopiske myndigheder, herunder den etiopiske sikkerhedstjeneste, grundet hans medlemskab af partiet UDJ Unity for Democracy and Justice. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han er født i [en by] i Eritrea. Sammen med sine forældre og to brødre flyttede han til Addis Abeba i Etiopien, da han var to år. Ansøgeren blev, i forbindelse med sin 18-års fødselsdag, officielt medlem af partiet UDJ Unity for Democracy and Justice. Forud for dette havde han udført aktiviteter for partiet. (Medio) 2013 blev ansøgeren overfaldet af [nogle] mænd fra den etiopiske sikkerhedsstyrke. Efter overfaldet var ansøgeren indlagt i [nogle] dage på hospitalet. En uge efter overfaldet blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af [nogle] andre mænd samt en af mændene fra første overfald, som førte ham til et fængsel, hvor han blev udsat for tortur. Han blev herefter tilbageholdt i fængslet sammen med en del andre unge mennesker, der ligesom ansøgeren, var tilbageholdt på grund af deres politiske overbevisning. Under tilbageholdelsen underskrev ansøgeren en erklæring blandt andet om, at hans opposition mod regeringen havde karakter af terror. Efter underskrivelsen blev ansøgeren løsladt. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Eritrea henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter, at ville skulle leve i et diktatorisk samfund. Ansøgeren har ifølge sin egen forklaring opholdt sig i Etiopien siden 1995. Han er vokset op, har gået i skole og har fået en uddannelse i landet. Endvidere har han haft etiopisk ID-kort, og hans moder er etiopisk statsborger, når der videre henses til, at ansøgeren umiddelbart opfylder betingelserne i den etiopiske konstitution fra 1995 for at blive etiopisk statsborger, findes ansøgeren at kunne vurderes i forhold til Etiopien. Ansøgeren har i øvrigt spontant oplyst, at han føler sig som etiopier. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring kan Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren har været menigt aktivt medlem af UDJ, at han er blevet overfaldet af civilt politi på gaden, at han kort tid efter overfaldet blev anholdt og tilbageholdt af myndighederne i [et antal] dage, hvorunder han blev udsat for torturlignende overgreb. Ansøgeren blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om ikke at oplyse om tilbageholdelsen, ligesom han lovede at ophøre med politiske aktiviteter. På denne baggrund findes ansøgeren at være kommet i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer forfølgelse efter udlændin-

gelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etio/2016/2

Flygtningenævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Guinea. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk fula og sunni-muslim fra byen [...]i [...]regionen i Moyenne Guinée-provinsen, Guinea. Ansøgeren har været aktiv for partiet Union des Forces Democratique de Guinée (UFDG) siden oktober 2012. I 2013 blev han aktivt medlem og har deltaget i møder, rekrutteret medlemmer og doneret penge. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Guinea frygter at blive forfulgt, fængslet, tortureret og henrettet af myndighederne i hjemlandet. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Guinea frygter at blive angrebet og dræbt af sine halvsøskende, idet ansøgeren af disse er beskyldt for at være skyld i faderens forsvinden. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han [i begyndelsen af]2015 deltog i en fredelig demonstration arrangeret af UFDG. Demonstrationen blev angrebet af politi, gendarmere og militærfolk, der skød ind i mængden. Ansøgeren hjalp i den forbindelse sårede partimedlemmer til hospitalet. Politiet og militærfolk kom herefter til hospitalet for at få udleveret de sårede og lederne af demonstrationen. Inde på hospitalet var ansøgeren med til at barrikadere sig imod politiet, der tilkaldte hæren, som skød med skarpt inde på hospitalet. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra hospitalet, og han løb hen til sin kusine, hvorfra han kontaktede sin fader, der oplyste, at politiet var til stede ved ansøgerens bopæl. Ved den lejlighed blev ansøgerens forældre udsat for fysiske overgreb og taget med til politistationen, hvor de blev udspurgt om ansøgerens opholdssted. Ansøgerens mor blev løsladt efter omkring en uge. Hun måtte skrive under på, at hun ikke vidste, hvor ansøgeren var. Faderen er fortsat forsvundet, og ansøgerens halvsøskende har efterfølgende rettet henvendelse til moren, idet de mener, at ansøgeren er ansvarlig for farens forsvinden. Ansøgeren rejste natten mellem den [...]2015 til sin onkel i den nærliggende by, [...], hvor han boede frem til den [...]2015, hvor han rejste til Conakry. Han udrejste af Guinea [i foråret] 2015. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at det må lægges til grund, at ansøgeren er kommet i de guineanske myndigheders søgelys som følge af sit engagement i og aktiviteter for oppositionspartiet UFDG, senest ved demonstrationen [i begyndelsen af] 2015. Flygtningenævnet lægger til grund, at han som et af de aktive medlemmer i ungdomsafdelingen gradvis er blevet profileret i forhold til myndighederne. Flygtningenævnet finder derfor, efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de politiske og sikkerhedsmæssige forhold i Guinea, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Guinea risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Gui/2016/5

Nævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran og hendes medfølgende barn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra [...], Azarbahjan Gharbi, Iran. Ansøgeren har været medlem og aktiv for Komala Partiet i fem-seks år, hvor hun har haft forskellige opgaver for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at de iranske myndigheder vil slå hende ihjel på grund af de politiske aktiviteter hun har haft for Komala Partiet i byen [...] ved Sulaymaniyah i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun udrejste fra Iran for ca. fem-seks år siden for at blive medlem af Komala Partiet i Irak. Inden udrejsten til Danmark boede hun i Komalas hovedkvarter i Irak tæt på Sulaymaniyah. Ansøgeren blev peshmerga for partiet i 18 måneder efter et træningskursus på fem måneder, hvorefter hun blev officielt medlem af partiet. Ansøgeren havde som peshmerga forskellige opgaver for partiet, herunder køkken- og vagtopgaver. Ansøgeren tog også imod kvinder, som kom til Irak fra Iran, for at fortælle dem om partiet og forholdene i Irak, ligesom ansøgeren også deltog i demonstrationer i Irak. Ansøgeren blev gravid og kunne ikke arbejde for partiet de sidste to måneder inden sin udrejse fra Irak. Ansøgeren udrejste på grund af de generelle sikkerhedsmæssige forhold i Irak, herunder på grund af tilstedeværelsen af Islamisk Stat. Efter ansøgerens udrejse til Danmark er hendes far blevet afhørt af de iranske myndigheder, fordi myndighederne fik kendskab til ansøgerens politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det af ansøgeren fremlagte medlemsbrev, peshmerga ID-kortet, de fremlagte fotos og ansøgerens forklaring. Hertil kommer, at nogle af de nævnte fotos har været offentliggjort på Komala partiets hjemmeside, ligesom ansøgeren er blevet interviewet af [en tv-station] om Komala aktiviteter i forhold til Islamisk Stat. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk.1.” Iran/2016/41

I den forbindelse henvises endvidere til de i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede** i **marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk arian og hindu af trosretning fra Nepal. Ansøgeren har været medlem af Terai Madeshi også kaldet Madeshi Forum i perioden fra 2006 til 2009. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nepal frygter at blive udsat for

vold af politiet og personer fra Maoist-partiet, fordi han har været medlem af gruppen Madeshi Forum. Han var aktiv for gruppen fra 2006 til 2009 og blev leder af den lokale afdeling af gruppen efter tre-fire måneders medlemskab. Hans politiske aktiviteter foregik flere dage ugentligt i form af deltagelse i møder, demonstrationer samt propaganda med uddeling af pamfletter. Aktiviteterne medførte, at han fik problemer med såvel maoist-partiet som politiet, der i en længere periode henvendte sig på hans bopæl flere gange om ugen. Det var imidlertid altid forældrene, som blev antruffet, da ansøgeren næsten altid opholdt sig ude om aften, hvor politiet typisk indfandt sig. Han udrejste i 2009 til Indien, hvorfra hans moders familie stammer og bor. I starten af 2013 vendte ansøgeren tilbage til Nepal, hvor han opholdt sig i to uger, indtil han udrejste [i begyndelsen af] 2013. Uanset at det kan lægges til grund, at ansøgeren har deltaget i visse fredelige politiske aktiviteter for gruppen Madeshi Forum, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er forfulgt i et omfang, der berettiger til asyl. Flygtningenævnet finder således ikke, at de problemer, ansøgeren har haft med myndighederne i Nepal forud for udrejsen har haft karakter af forfølgelse. Flygtningenævnet lægger herved vægt på ansøgerens forklaring om, at politiet henvendte sig på forældrenes bopæl og ikke på hans arbejdsplads for at forældrene skulle få ham til at ophøre med sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet har endvidere lagt på vægt på hans forklaring om, at de lokale myndigheders sag mod ham var for lille til, at politiet i Katmandu ville indlede en sag mod ham. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren, der først søgte asyl omkring 1 år og 9 måneder efter indrejsen i Danmark, til afhøringsrapport [i slutningen af] 2014 har oplyst til politiet, at han ikke havde problemer med politi eller myndigheder i Nepal, og at hans formål med at komme til Europa var at få et nyt liv med arbejde. Flygtningenævnet har endelig tillagt det en vis betydning, at ansøgeren har erkendt, at det ikke var korrekt som fortalt til Udlændingestyrelsen, at han udøvede hærværk, herunder brandstiftelse, som led i sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nepal/2016/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt et barn fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun, afghaner og ateist, født i [...], Pakistan. Han flyttede til Rusland (USSR) i 1986, og hans seneste ophold var i [...] i området Krasnodarskiy. Ansøgeren er russisk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i mange år har skrevet kritiske artikler om sundhedsvæsenet, og at han af den grund gentagne gange er blevet irettesat af hospitalsledelsen. Når ansøgeren indsendte artikler til dagbladene, blev ansøgerens artikler forkortet,

og ansøgeren begyndte at offentliggøre sine artikler på internettet. Ansøgeren modtog mange telefoniske trusler i anledning af artiklerne. I efteråret 2014 blev ansøgeren første gang opsøgt af FSB, der ville have, at ansøgeren skulle arbejde som læge i kampområdet i Ukraine. Efter at ansøgeren [i slutningen af 2014] modtog et truende telefonopkald, henvendte han sig den offentlige overvågningskommission Krasnodar Menneskerettighedscenter, der indledte en undersøgelse af forholdene på ansøgerens arbejdsplads. Den [i starten af 2015] blev ansøgeren ringet op af en mand, der ønskede at møde ansøgeren. Mødet fandt sted uden for ansøgerens bopæl. Ansøgeren blev mødt af to mænd, og den ene var en genganger fra mødet i [slutningen af 2014]. Der var således tale om folk fra FSB. Da de ville have, at ansøgeren skulle sætte sig ind i deres bil, løb ansøgeren fra stedet og ansøgeren hørte, at der blev affyret to skud. Samme aften udrejste ansøgeren og hans mindreårige datter af Rusland. Ved en tilbagevenden til Rusland frygter ansøgeren at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han ikke har gjort, hvad myndighederne forlangte af ham. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring om, at han har skrevet artikler, der er blevet offentliggjort i dagspressen og efterfølgende på internettet. Ansøgeren har fremlagt eksempler på disse artikler. Der er sket oversættelse af en udvalgt artikel, og ansøgeren har under nævnsmødet bekræftet, at artiklen indholdsmæssigt er repræsentativ for de artikler, som ansøgeren har skrevet. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens henvendelser til offentligheden har karakter af en kritisk stillingtagen til ansættelsesforholdene på det hospital, hvor ansøgeren var ansat. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at artiklerne har afstedkommet en reaktion fra hospitalsledelsen og reaktioner i form af telefoniske henvendelser til ansøgeren. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke at ansøgeren har sandsynliggjort, at artiklerne har bragt ansøgeren i et modsætningsforhold til betydningsfulde lokale eller statslige instanser, eller at offentliggørelsen af artiklerne kan medføre, at ansøgeren risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. Dette underbygges af den af ansøgeren fremlagte undersøgelse foretaget af Krasnodar Menneskerettighedscenter, idet denne undersøgelse støtter ansøgerens synspunkter vedrørende arbejdsforholdene. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise, at ansøgeren i efteråret 2014 blev opsøgt af personer, der ønskede, at ansøgeren skulle arbejde i det sydøstlige Ukraine. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at der er en sammenhæng mellem ansøgerens kritiske artikler og mændenes henvendelse. Flygtningenævnet kan på denne baggrund ikke lægge til grund, at de to mænd som forklaret af ansøgeren var fra FSB. Ansøgeren har forklaret, at den ene af disse mænd og en anden mand opsøgte ham igen [i starten af 2015]. Flygtningenævnet kan ikke lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at FSB interesserede sig for ansøgerens forhold. Nævnet har videre lagt vægt på, at det ikke forekommer sandsynligt, at FSB, såfremt man herfra ønskede at tilbageholde ansøgeren, ville forlade stedet uden at tage kontakt med ansøgerens datter, der befandt sig i hjemmet, og uden at sikre

sig, at ansøgeren ikke blot kunne lade datteren afhente samme aften. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2016/24

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Sri Lanka. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og kristen af trosretning fra Sri Lanka. Ansøgeren har forklaret, at hun blev tvunget til at tage ophold i en LTTE-lejr i en uge, hvorefter hun blev løsladt, da hun var gravid, men at hun i øvrigt ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive fængslet, tortureret eller slået ihjel af myndighederne, fordi hendes ægtefælle har været medlem af LTTE. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle i perioden [primo] 2007 til [foråret] 2009 var tvunget medlem af LTTE. [I de følgende otte måneder] blev han under ophold i en lejr afhørt af myndighederne, som spurgte, om han var medlem af LTTE, hvilket han nægtede. Fra [efteråret] 2011 til [foråret] 2012 blev han af myndighederne flere gange stoppet på gaden og spurgt, hvorvidt han var medlem af LTTE, hvilket han nægtede. I [foråret] 2012 tog myndighederne ham med sig og afhørte ham, og [en måned senere] tog myndighederne ham igen med sig, ligesom de afhørte og udsatte ham for fysiske overgreb. [16 dage senere] kom repræsentanter fra myndighederne til ansøgerens bopæl for at hente hendes ægtefælle, der ikke var hjemme. Efterfølgende udrejste hendes ægtefælle af Sri Lanka. Herefter og frem til [sommeren] 2014 blev ansøgeren flere gange opsøgt af myndighederne, som søgte efter hendes ægtefælle. I månederne efter opsøgte repræsentanter fra myndighederne ansøgeren tre gange, hvorefter de tog hende med til en lejr, hvor de afhørte hende og siden løslod hende. I den forbindelse blev hun endvidere udsat for fysiske overgreb og forevist en video, hvor hendes mand står i en LTTE uniform. Flygtningenævnet lægger ansøgerens meget detaljerede og konsistente forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om diverse geografiske steder, tidsmæssige angivelser, episoder og andre detaljer er i fuld overensstemmelse med baggrundsoplysninger vedrørende Sri Lanka, herunder om LTTE, militæret og behandlingen af familiemedlemmer til LTTE soldater og andre, der mistænkes for selv at tilhøre LTTE. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren ikke selv har været medlem af LTTE, men at ansøgerens ægtefælle har været medlem og kæmpet for grup-

peringen. Det lægges videre til grund, at ansøgeren over en længere periode er blevet afhørt af myndighederne om sin mands forhold, og at hun i den forbindelse blev forevist et videoklip af sin mand i LTTE-uniform, udsat for fysiske overgreb og selv beskyldt for at være medlem af LTTE. Det fremgår af UNHCR's Eligibility Guidelines for assessing the International Protection needs of Asylum Seekers from Sri Lanka, udgivet den 21. december 2012, og Asylum Research Consultancys rapport "Sri Lanka: (1) Information on Tamils who have returned (voluntarily or forced) to Sri Lanka since August 2014 and who were subjected to detention and/or torture and/or ill-treatment; (4) Any information on recent arrest/detention/ ill-treatment/ torture of Tamils within Sri Lanka, and on what grounds since August 2014, udgivet den 11. marts 2016, at visse persongrupper med nærmere tilknytning til LTTE ved en tilbagevenden til Sri Lanka kan have behov for international beskyttelse. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Sril/2016/6

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder, sunni-muslim og iransk statsborger. Ansøgeren er født og opvokset i Al-Tash-flygtningelejren i Irak. Da lejren lukkede i 2003, flyttede han med sin familie til den kurdisk kontrollerede del af Irak, KRI. Ansøgeren har ikke selv været politisk aktiv, men hans far og farbror har været medlemmer af KDPI. Farbroderen var peshmerga, og han bor nu i Canada. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tilbageholdt og retsforfulgt, idet familien udrejste af Iran på grund af farens politiske aktiviteter. Han har endvidere ingen familie i Iran. Ansøgerens far har været politisk aktiv for KDPI indtil for nogle få år siden. Faderen har således uddelt aviser for KDPI frem til 2009. Ansøgerens far var almindeligt medlem af KDPI. Han havde ingen ledende position i partiet. Ansøgerens far har i 2016 genoptaget sine aktiviteter for partiet. Familien havde det generelt svært i Irak, fordi de ikke havde samme rettigheder som irakiske statsborgere. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgeren har således forklaret konsistent, at hans far i hvert fald indtil 2009-2010 har været medlem af KDPI og haft aktiviteter for partiet, først i Al-Tash-lejren og senest i Barika-lejren. Endvidere har ansøgeren i begrænset omfang hjulpet faren med at uddele blade for partiet. Efter Udlændingestyrelsens afgørelse har ansøgeren fremlagt dokumentation, der indholdsmæssigt understøtter de oplysninger, ansøgeren selv har givet om sin families politiske aktiviteter. Flygtningenævnet har [primo] 2016 truffet afgørelse i en genoptaget sag med et tilsvarende asylmotiv, efter at FN's Menneskerettighedskomité havde udtalt kritik af nævnsafgørelse af [primo] 2014 i sagen. Efter en tilbundsående analyse af baggrundsoplysningerne ved-

rørende iranske kurdere i KRI og nævnets hidtidige praksis har nævnet i den omtalte sag udtalt, at den omstændighed, at en ansøger er født og opvokset i Al-Tash, ikke er tilstrækkeligt til, at det alene af den grund kan antages, at ansøgeren i Iran vil være udsat for forfølgelse eller overgreb. Der må således i hver enkelt sag foretages en nærmere vurdering med udgangspunkt i den pågældende ansøgers konkrete forhold og i den forbindelse foretages en konkret vurdering af, hvilken reaktion, der herefter må forventes fra de iranske myndigheder, hvis ansøgeren sendes tilbage til Iran. Flygtningesnævnet flertal finder, at ansøgerens fars og øvrige mandlige familiemedlemmers aktiviteter for KDPI har en sådan karakter og aktualitet, at der ikke kan bortses fra, at ansøgeren ved indrejse i Iran vil risikere at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime. Flygtningesnævnets flertal lægger herved tillige vægt på, at ansøgeren ikke taler farsi, og at han ikke er i besiddelse af identifikationspapirer af nogen art. Flertallet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i Iran. Flygtningesnævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2016/25

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningesnævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Bagdad, Irak, hvor hun har boet hele sit liv. Hun er gift med en irakisk sunni muslim. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at hun frygter, at hun på grund af hendes fars forhold, og da hun er statsløs palæstinenser, at blive forfulgt af irakiske myndigheder og eventuelt af naboer. Hun har herved oplyst, at personer i militærtøj fra Indenrigsministeret flere gange har opsøgt hendes bolig og ransaget denne. Under den første ransagning [foråret] 2012 fik hun beslaglagt div. falske identitetspapirer, som urigtigt angav, at hun var irakisk statsborger. Det var hendes eget navn, der stod i id-papirerne. En del af navnet var dog ikke angivet. Myndighedspersonerne så på en medbragt liste, hvor farens navn var anført, og sagde til ansøgeren, at hun ikke var iraker, men palæstinenser. Myndighederne tilføjede, at hun derfor ikke havde ret til at blive i landet. Under ransagningen spurgte de pågældende efter hendes far, som de kaldte for terrorist. Faren havde været et højtstående medlem af Fatah og Baath indtil 2003. Faren var officer og havde været ansat i det daværende irakiske militær og deltaget i kamphandlinger mod Iran og i Nord-Irak. Faren var en kendt person i Bagdad. Ansøgeren var selv et aktivt medlem af Baath indtil 2003, hvilket myndighederne dog aldrig har bebrejdet hende. Af ægte identifikations-

papirer har hun haft et rejseudokument for palæstinensiske flygtninge, som hun har været meget tilbageholdende med at anvende, da hun frygter at blive associeret med faren. Under den første ransagning blev ansøgeren udsat for vold, og hun måtte derfor opholde sig et par dage på et hospital, hvor hun fødte. Derefter så ægteparret sig nødsaget til at flytte til en anden bolig i Bagdad. Omkring [vinteren] 2013 opholdt ansøgeren sig ca. [...] måned i Tyrkiet. Både udrejsen af Irak og tilbagerejsen til Irak foregik illegalt, idet hun foreviste et falsk pas med hendes rigtige navn, hvor det urigtigt var anført, at hun var irakisk statsborger. Efter 2012 blev ægteparrets bolig ransaget yderligere nogle gange. Under ransagningen i 2015 foreviste hun kopi af de i 2012 beslaglagte falske irakiske id-kort, samt oplyste at hendes originale papirer lå hos myndighederne, der var ved at behandle hendes sag. Myndighederne krævede, at ansøgeren sørgede for at få originale id-papirer. Ansøgeren er ikke siden 2012 blevet spurgt ind til farens forhold. Hun udrejste illegalt via Bagdads Lufthavn [sommeren] 2015. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgeren forklaring om hendes familie og identitet til grund, og nævnet tiltræder, at ansøgeren er statsløs palæstinenser. Nævnet lægger tillige til grund, at ansøgerens far havde tilknytning til Saddam Husseins regime og derfor fik problemer efter magtovertagelsen i 2003, samt at han forsvandt i 2006. Flygtningenævnet kan heller ikke afvise, at ansøgeren som mange andre i de senere år har været udsat for myndighedsransagninger i Bagdad. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens konkrete forklaring om ransagningerne til grund, eller at myndighederne de senere år har rejst alvorlige bebrejdelser mod ansøgeren på grund af farens forhold. Ved vurderingen heraf lægger nævnet betydelig vægt på, at ansøgerens forklaring herom i nævnet har været præget af usikkerhed samt at ansøgeren som svar på en række konkrete spørgsmål alene har svaret generelt og ofte afglidende. Ansøgeren har videre ikke i sit asylansøgningsskema omtalt, at hun har været udsat for ransagninger, og at hun har haft problemer med myndighederne vedrørende id-papirer. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren på flere punkter har forklaret noget forskelligt om centrale spørgsmål overfor Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Til Udlændingestyrelsen har hun oplyst, at hun ikke har haft problemer med myndighederne mellem ransagningen i 2012 og de to ransagninger i 2015, mens hun i Flygtningenævnet tillige har lagt vægt på en ransagning i 2013, som var årsag til, at hun i en periode opholdt sig i Tyrkiet. Herudover har ansøgeren vedrørende falske irakiske pas overfor Udlændingestyrelsen alene oplyst, at hun under ransagningen i 2012 blandt andet fik beslaglagt et falsk irakisk pas, samt at hun i 2015 udrejste under anvendelse af et andet falsk irakisk pas. I Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at hun ikke havde noget falsk pas i 2012, men at hun kort tid før rejsen til Tyrkiet ultimo 2013 anskaffet sig et falsk irakisk pas med hendes rigtige navn. På opklarende spørgsmål om, hvad der blev af dette pas, kunne ansøgeren alene og meget tøvende fortælle, at passet var smidt ud. Forklaringen vedrørende dette pas fremstod lidet troværdigt. Ansøgeren har herudover under begge forklaringer til Udlændingestyrelsen oplyst, at ransagningerne i 2015 var et led i gene-

relle ransagninger i området, mens hun i Flygtningenævnet har forklaret, at myndighederne oplyste, at der blev ransaget efter anmeldelse, som hun mener, må have været indgivet af en nabo. For så vidt angår forholdene i Bagdad bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret, at hun efter udrejsen har talt med sin ægtefælle, der har oplyst, at myndighederne ikke siden ansøgerens udrejse har opsøgt deres bopæl. Ægtefællen samt ansøgerens søster, som er statsløs palæstinenser, samt ansøgeren mor, der er irakisk statsborger, bor fortsat i Irak. Ansøgeren bekendt har de pågældende ikke aktuelle problemer med myndighederne. Uanset den generelt vanskelige situation for statsløse palæstinensere i Bagdad finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Irak vil være i reel risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/48

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (“imputed political opinion”), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2016** opholdstilladelse (**K-status**) en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [en by i nærheden af Khartoum], Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af myndighederne, da han i kraft af sit arbejde som politimand blev beordret til at slå personer fra oppositionen ihjel, hvilket han nægtede. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han [i efteråret] 2014 blev kontaktet af politidirektørens kontor og oplyst om, at politidirektøren ville mødes med ham samme aften. Ansøgeren mødtes med politidirektøren og tre officerer fra Sikkerhedstjenesten. Politidirektøren sagde til ansøgeren, at han skulle udføre en særlig opgave sammen med de tre officerer og en general, samt at ansøgeren skulle mødes med generalen. Den følgende dag mødtes ansøgeren med generalen, som oplyste, at ansøgeren skulle slå tre personer, der var i opposition til regeringen, ihjel, da der snart skulle være valg i Sudan. Da ansøgeren afviste dette, blev han truet med, at der ville ske noget med hans familie, samt at han ville blive straffet for en gammel episode, hvor han ikke rejste sigtelse mod en studerende, selvom en person fra sikkerhedstjenesten havde anmodet herom. Ansøgeren følte sig derfor nødsaget til at acceptere opgaven. Han mødte dog ikke op som aftalt den følgende dag. Omkring kl. 05.00 blev han på sin bopæl opsøgt af fem personer, som sagde, at han skulle følge med, da generalen ville tale med ham. Da ansøgeren mødtes med generalen, blev han anklaget for at have modsat sig regeringens ordre. Ansøgeren

fik videre at vide, at han ville blive slået ihjel, hvis han ikke indvilgede i, at slå de pågældende personer ihjel. Ansøgeren nægtede fortsat, og han blev derfor anholdt og transporteret til et arresthus. Han var fængslet i cirka 24 dage, hvorunder han dagligt blev udsat for overgreb. Ansøgeren fik i arresthuset kontakt til en person, der arbejdede for sikkerhedstjenesten, og som han kendte i forvejen. Den pågældende hjalp ansøgeren med at flygte. Ansøgeren rejste herefter til sin slægtning i Khartoum. Ansøgeren tog ophold hos en af slægtningens venner indtil [slutningen af] 2014, hvor han udrejste fra lufthavnen i Khartoum. Han havde forinden fået udstedt visum til [et europæisk land] på [det europæiske lands] ambassade i Khartoum. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet, at forklaringen fremstår overbevisende og troværdig, og flertallet lægger derfor forklaringen til grund. Der lægges herved afgørende vægt på, at ansøgerens forklaring er konsistent, og at ansøgeren har forklaret præcist og detaljeret om tilbageholdelsen, efter han har nægtet at udføre en ordre om at likvidere bestemte personer fra oppositionspartier. Ansøgeren har videre forklaret troværdigt om de overgreb, som han er blevet udsat for under tilbageholdelsen, og på hvilken måde det er lykkedes for ham at flygte fra arresthuset og om baggrunden for, at en kollega har hjulpet ansøgeren. Forklaringen fremstår også i denne henseende selvoplevet. Ansøgeren har i øvrigt sammenholdt med baggrundsoplysningerne forklaret overbevisende om sin udrejse fra Sudan via lufthavnen i Khartoum og herunder hvorledes han er blevet hjulpet af sine kollegaer, som han har kendt fra politiskolen og senere arbejdet sammen med. Flertallet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sudan risikerer forfølgelse som følge af sin nægtelse af at udføre efterretningstjenestens ordre, og at ansøgeren derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Suda/2016/23

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og muslim fra Shiraz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren angiver, at han allerede i Iran er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet, da han er konverteret til kristendommen og da myndighederne er bekendt med dette. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han på universitetet mødte en pige ved navn [A]. De to blev venner og talte sammen om en række ting. [A] blev gennem deres samtaler opmærksom på, at ansøgeren ikke var troende muslim, hvorfor hun en dag spurgte ansøgeren, om han ikke troede på nogen religioner, eller om han blot var holdt op med at

tro på islam. [A] fortalte ansøgeren, at hun kendte en, der kendte til kristendommen. Da ansøgeren og [A] havde kendt hinanden i fem-seks måneder introducerede hun ansøgeren for [B], som underviste i kristendommen og havde en hjemmekirke. Ansøgeren mødtes nogle gange med [B], herunder [i foråret 2014] i forbindelse med [A's] fødselsdag, hvor [B] havde en bibel med til ansøgeren og [A]. [Foråret 2014] besøgte ansøgeren for første gang [B's] hjemmekirke. [B] fortalte om kristendommen, og om at kristendommen handler om kærlighed, medmenneskelighed og tilgivelse. [B] læste højt fra biblen. Ansøgeren kom herefter i huskirken en gang om ugen i lidt mere end et år, og ansøgeren anså sig selv som kristen. [Sommeren 2015] blev ansøgeren ringede op af [A's] mor omkring klokken otte om aftenen. Hun spurgte, om han vidste, hvor [A] var, hvortil ansøgeren svarede nej. [A] var i huskirken den aften, og ansøgeren var på arbejde, hvorfor han ikke kunne deltage. [A's] mor ringede igen klokken ti, og hun fortalte ansøgeren, at [B], [B's] ægtefælle, [A] og en anden dreng var blevet anholdt i huskirken hos [B]. [A's] mor fortalte også, at politiet havde været hjemme hos [A's] familie, og at de havde undersøgt [A's] værelse. Ansøgeren tog derefter hjem og hentede nogle ting, hvorefter han tog hjem til sin ven [C]. Ansøgeren boede hos [C] i tre-fire dage, hvorefter [C] fulgte ansøgeren til [C's] bror i Teheran. På tredjedagen ringede ansøgeren til sin bror, der fortalte, at politiet havde søgt ansøgeren på bopælen på grund af ansøgerens tilknytning til huskirken, og at morbroderen, der er oberst i SEPA havde tilkendegivet, at han ville overgive ansøgeren til myndighederne, når han fik fat i ham. Ansøgeren boede i Teheran i en uge, hvorefter han ved hjælp af en menneskesmugler tog til Urumiye og derefter krydsede grænsen til Tyrkiet. Ansøgeren blev døbt i [...] kirke i [by] kort tid efter, at han var ankommet til Danmark, og har siden deltaget aktivt både menighedslivet og i Indre Missions aktiviteter. Flygtningenævnet kan på grundlag af ansøgerens forklaring, der har fremstået sammenhængende, selvoplevet og troværdig, lægge til grund, at ansøgeren på universitetet begyndte at drøfte religiøse emner med sin kvindelige medstuderende, og at hun efter 5-6 måneder introducerede ansøgeren for [B], der er kristen. [B] var leder af en huskirke. Ansøgeren besøgte denne huskirke første gang [foråret 2014], og nævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren i det følgende år regelmæssigt deltog i søndagsmøderne i [B's] huskirke, idet ansøgeren anså sig som kristen. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring om, at efterretningstjenesten i [foråret 2015] opsøgte [B], og at [B] og [A] blev tilbageholdt. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at politiet efterfølgende søgte efter ansøgeren, og at også ansøgerens onkel, der er oberst i SEPA, blev bekendt med, at ansøgeren anså sig som kristen. Ansøgeren har siden han ankom til Danmark haft tilknytning til [kirken] i [by], og han blev døbt i sognets kirke allerede [i vinteren 2015]. Det fremgår af fremlagte erklæringer og udtalelser fra præsten ved kirken og personer med tilknytning til sognet og til Indre Mission, at ansøgeren har fulgt undervisning i kristendommen, og at han har deltaget i gudstjenester og i en lang række kirkelige ak-

tiviteter. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, dels at konversionen er reel, dels at myndigheder og andre i Iran, der allerede forud for, at ansøgeren flygtede fra Iran var blevet bekendt med ansøgerens kontakt med [B's] menighed, vil blive bekendt med ansøgerens konversion, hvis han ved en tilbagevenden til hjemlandet lever et åbent kristent liv i overensstemmelse med sit klart tilkendegivne ønske herom. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren som følge af sin konversion ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2016/53

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz, Iran. Han er i sit hjemland konverteret til kristendommen og har gået i huskirke. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt eller fængslet af de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han blev introduceret til kristendommen af sin studiekammerat [K]. Han blev hurtigt derefter klar over at han ønskede at konvertere til troen. [K] præsenterede ham for sin farbror, der inviterede ansøgeren med i sin huskirke, hvor han efterfølgende deltog ugentligt i syv til otte måneder indtil hans udrejse af Iran. Medlemmerne af huskirken blev afsløret og anholdt af myndighederne under en udflugt, men det lykkedes ansøgeren at undslippe, hvorefter han udrejste af Iran. De iranske myndigheder opsøgte ansøgerens bopæl to gange forud for udrejsen. Efter ankomsten til Danmark har ansøgeren gået i kirke og deltaget i bibelstudier, ligesom han blev døbt [ultimo] 2015. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgeren har i asylansøgningsskemaet redegjort detaljeret og sammenhængende for optakten til og forløbet af hans konversion til kristendommen frem til sin udrejse. Ansøgeren har under oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2016, under den senere asylsamtale den [i sommeren] 2016 og for nævnet i det væsentlige forklaret i overensstemmelse hermed. Han har endvidere kort efter sin indrejse til landet påbegyndt og gennemført et bibelkursus over 8 uger [hos organisation X i navngivet by], ligesom han [i vinteren] 2015 er blevet døbt og optaget som medlem af [kirke A i navngivet by]. Han har endvidere ifølge en erklæring [fra sommeren] 2016 fra sognepræst [J] i [navngiven by] igennem nogle måneder regelmæssigt deltaget i gudstjenester i den lokale [kirke B i navngiven by]. I en efterfølgende erklæring [fra ultimo] 2016 har sognepræst [J] udtalt, at ansøgeren igennem en del måneder er kommet meget hyppigt til gudstjeneste i [kirke B i navngiven by] og går til nadvers, når der er mulighed for det. Desuden har ansøgeren ifølge en erklæring [fra vinteren] 2016 fra [CS], der er underviser i bibelkurser hos [organisation X i navn-

givet by], deltaget i et yderligere bibelstudieforløb i sommeren 2016. Hun fremdrager i erklæringen en række eksempler på, at ansøgeren havde forhåndskendskab til kristendommen samt indsigt i og forståelse af budskabet om Jesus Kristus som verdens frelser, og at dette var forankret hos ansøgeren, da han kom til den første bibelstudieaften. På denne baggrund sammenholdt med ansøgerens forklaring kan Flygtningenævnet ikke afvise, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har været i stand til tilstrækkelig fyldestgørende måde at svare på de spørgsmål, han er blevet stillet om kristendommen. Ansøgeren har herefter sandsynliggjort, at myndighederne og andre i Iran vil blive bekendt med hans konversion, hvis han ved en tilbagevenden til Iran i overensstemmelse med sit ønske herom vil leve et åbent kristent liv, og at der derfor er reel risiko for, at han vil blive forfulgt på grund af sin religion. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran 2016/95

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin religion helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Tripoli, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har deltaget i møder og demonstrationer sammen med andre salafister, idet de ønskede ro og fred. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel som følge af konflikten mellem alawitter og salafister. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes brødre vil gøre hende ondt, hvis de får kendskab til, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit første asylmotiv oplyst, at flere af hendes familiemedlemmer har mistet livet, efter deres bopæl blev bombarderet af alawitter, og at alawitter samt landets myndigheder telefonisk og personligt har truet ansøgeren. Ansøgeren har til støtte for sit andet asylmotiv endvidere henvist til, at ansøgeren for 20-25 år siden for første gang fik interesse i kristendommen. Der boede mange kristne i det område, hvor ansøgeren boede, og to af ansøgerens veninder, [...] og [...], var ligeledes kristne. Ansøgeren besøgte i hemmelighed to kirker i sit hjemland mellem tre og fire gange sammen med sine veninder, men hun holdt sin interesse for religionen skjult for sin familie og andre salafister, da hun frygtede deres reaktion, såfremt de fik kendskab til hendes interesse for kristendommen. Efter ansøgeren kom til Danmark, har hun gået i kirke mellem syv og otte gange, og [i slutningen af] 2014 er ansøgeren blevet døbt. Ansøgerens forklaring har vedrørende begge asylmotiver været divergerende og usikker, hvil-

ket ansøgeren har forklaret med, at hun har en meget dårlig hukommelse og er analfabet. Ansøgeren kom til Danmark [i] 2013 på besøgsvisum, og hun søgte først asyl [i] 2014, efter at Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på familiesammenføring. Vedrørende konflikten mellem salafister og alawitter: Ansøgeren har under nævnsmødet demonstreret en begrænset viden om salafisternes traditioner og ritualer. Ansøgeren har forklaret, at hendes otte børn i Libanon og hendes ægtefælle er blevet dræbt som følge af konflikten mellem salafister og alawitter. Under oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen har ansøgeren afvist, at hun selv har været udsat for forfølgelse som følge af denne konflikt. Ansøgerens forklaringer under asylsamtalen om, at hun har deltaget i demonstrationer, og at hun telefonisk og på anden måde er blevet kontaktet og truet af alawitterne, kan på denne baggrund ikke lægges til grund, og Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren selv har været en del af denne konflikt. Vedrørende konversion: Ansøgeren har først gjort konversion gældende som asylmotiv efter Udlændingestyrelsens første afslag på asyl den [...] 2014. Ansøgeren er blevet døbt [i] 2014, dvs. en uge inden mødet i Flygtningenævnet [...]. Det fremgår af ansøgerens forklaring under nævnsmødet og erklæringen fra præsten, at ansøgeren er blevet døbt uden forudgående dåbsforberedelse, og ifølge ansøgerens forklaring har hun som følge af manglende kendskab til det danske sprog og alfabetisme et meget begrænset kendskab til den kristne tro. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har et stærkt ønske om et åndeligt tilhørsforhold til kristendommen, men at hun ikke har været en del af en kristen menighed. Flygtningenævnet lægger til grund, at der i Libanon er religionsfrihed, og at myndighederne ikke forfølger kristne, heller ikke såfremt pågældende er konverteret fra islam til kristendommen. I Libanon er der en stor kristen befolkningsgruppe, hvoraf der også er medlemmer af regeringen. Såfremt ansøgeren vender tilbage til Libanon, vil det være naturligt, at hun navnlig vil støtte sig til sin egen familie frem for svigerfamilien. Efter ansøgerens forklaring er ansøgeren vokset op i en sunnimuslimsk familie, som havde adskillige kristne naboer, som de omgikkes, og ansøgeren havde en kristen veninde og fik derigennem et vist kendskab til kristendommen. Det fremgår af ansøgerens forklaring under nævnsmødet, at hendes ægtefælles familiemedlemmer ikke har kendskab til, at ansøgeren er konverteret til kristendommen. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren, hvis hun vender tilbage til Libanon, vil risikere at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse som følge af den tilknytning, hun har fået til kristendommen. Da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at hun opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 og § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2016/4

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk punjabi og protestant fra Peshawar, Pakistan. Ansøgeren har ikke været

politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af Taliban på grund af sine kristne aktiviteter. Derudover frygter han langvarig fængselsstraf, fordi han er udrejst illegalt af Pakistan. Ansøgeren mener, at han ikke vil blive lukket ind i Pakistan, da han ikke har rejседokumenter. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han fra 2009 til 2014 arbejdede for [en navngiven kristen organisation], hvor hans opgaver var at missionere og undervise i kristendommen. Ansøgeren var derudover frivillig i [en navngiven kristen NGO] fra [sommeren] 2008 til 2013. Nogle for ansøgeren ukendte personer anmodede ham i 2011 to gange om at ophøre med sine kristne aktiviteter. Den anden gang blev han tildelt en lussing. [I begyndelsen af] 2012 blev ansøgerens broder og dennes familie udsat for en trafikulykke, hvor broderens børn omkom. Få dage senere blev ansøgeren opsøgt af ukendte personer tæt på sin bopæl. De pågældende sagde, at nu kunne han se, hvad de havde gjort ved hans familie. Hvis ikke han stoppede, ville han også selv blive dræbt. [I slutningen af] 2012 blev ansøgeren overfaldet af en ukendt person, der var bevæbnet med en stang. De sloges. Mens ansøgeren var på vej væk, råbte personen at ansøgeren skulle stoppe, ellers ville han blive dræbt. I [sommeren] 2013 tog ansøgeren og hans ægtefælle ophold hos ansøgerens svigerfamilie i Sialkot, da han følte sig forfulgt i Peshawar. I [efteråret] 2013 rejste de tilbage til Peshawar, hvor ansøgeren [i efteråret] 2013 var til stede i [en navngiven kristen kirke], da der blev rettet et bombeattentat mod kirken, og hvor mange blev dræbt. I [foråret] 2014 flyttede han til Islamabad, da hans familie mente, at Peshawar var for usikker. Han holdt lav profil i denne by, hvor han ikke blev opsøgt af nogen. [I sommeren] 2014 blev ansøgerens bopæl i Peshawar opsøgt af tre til fire bevæbnede personer, der ledte efter ham. Hans ægtefælle har fortalt ham, at de pågældende har oplyst, at de var talibanere, samt at de ville finde ansøgeren, uanset hvor han befandt sig, og at de ville slå ham ihjel. Ansøgeren udrejste derfor illegalt til Iran [i sommeren] 2014. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er kristen, og at han har været tilknyttet kristne organisationer, som han har forklaret. For så vidt angår de enkelte episoder, som ansøgeren har henvist til, bemærker nævnet, at det ikke er sandsynliggjort, at bombeattentatet mod kirken har været rettet mod ansøgeren personligt, og der er ikke noget, der tyder på, at attentatmændene var klar over, at ansøgeren opholdt sig i kirken. Det er videre ikke sandsynliggjort, at episoden, hvor broderens børn afgik ved døden ikke skulle være en almindelig trafikulykke, der ikke har sammenhæng med ansøgeren og hans religion. Flygtningenævnet finder det ligeledes ikke sandsynliggjort, at overfaldet i [slutningen af] 2012 vedrører ansøgerens religion. Nævnet finder herunder ikke, at overfaldsmanden vidste, hvem ansøgeren var. Efter en nærmere vurdering af ansøgerens forklaring om truslen fra Taliban [i sommeren] 2014, finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at omhandlede hændelse har fundet sted. Nævnet bemærker herved blandt andet, at ansøgeren har afgivet uoverensstemmende forklaringer om, hvornår han af ægtefællen blev orienteret herom. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren den [...] 2015 forklaret, at

ægtefællen ringede samme nat, mens ansøgeren i nævnet har oplyst, at ægtefællen først ringede næste dag. Ansøgeren har endvidere i nævnet forklaret afglidende på opklarende spørgsmål vedrørende Talibanens henvendelse, og har således ikke i nævnet kunne oplyse, på hvilket tidspunkt næste dag ægtefællen ringede til ham, samt om hvem der var til stede, da Taliban trængte ind i hjemmet, og hvad klokken var, da dette skete. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren tidligere forklaret, dels at talibanerne kom kl. 21, dels at de kom kl. 22/23. Ansøgeren har endvidere til Udlændingestyrelsen til dels forklaret forskelligt om, hvilke familiemedlemmer, der var til stede under episoden. I Flygtningenævnet kunne ansøgeren ikke oplyse, hvilke genstande talibanerne måtte have ødelagt. Det er indgået i nævnets troværdighedsvurdering, at ansøgeren har oplyst, at hans hukommelse har taget skade af bombeattentatet i kirken, samt at ansøgeren jo ikke selv var til stede, da talibanerne trængte ind i hjemmet. På den anden side har denne henvendelse været den udløsende faktor for, at ansøgeren udrejste, og ansøgeren har forklaret, at han efter udrejsen mange gange har talt med sin ægtefælle, og at han også efterfølgende har talt med andre familiemedlemmer, og således må formodes at have fået informationer om episoden. Efter baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den omstændighed, at det i ansøgerens lokalområde var kendt, at ansøgeren var kristen og havde udført aktiviteter for kristne organisationer, i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Uanset om ansøgeren, som forklaret, måtte være udrejst illegalt af Pakistan, finder nævnet endvidere ikke, at dette efter baggrundsoplysningerne kan begrunde meddelelse af asyl. For så vidt angår de tre gange, hvor ansøgeren for tre til fire et halvt år siden blev kontaktet af for ansøgeren ukendte personer, som udtrykte utilfredshed med ansøgerens religiøse aktiviteter, samt til dels fremkom med trusler, lægger nævnet afgørende vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren derefter blev opsøgt af personer, der var utilfredse med hans religion eller hans adfærd. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at imødekomme en subsidieret påstand fra ansøgerens advokat om at udsætte sagen på indhentelse af yderligere baggrundsoplysninger, herunder vedrørende indrejseforholdene for personer, der er udrejst uden rejselegitimation. Samlet set finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort en velbegrundet frygt for, at han ved en tilbagevenden til Pakistan vil blive udsat for konkret, individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller at der er reel risiko for at han vil blive udsat for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2016/3

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og ateist fra [...] i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter en

mand ved navn [K], hvis ægtefælle ansøgeren har haft et hemmeligt forhold til. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, som følge af sin etnicitet. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter kuchierne i Behsoud, som har brændt mange huse ned i den landsby, ansøgeren kommer fra. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til, at han er ateist og i vrede har optaget en film, hvor han afbrænder koranen og har lagt det på sin facebookprofil. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at han og hans familie for omkring fire år siden var nødsaget til at flytte fra deres landsby, idet kuchierne havde brændt flere huse ned, herunder ansøgerens. Ansøgeren flyttede med sin familie til Ghazni-provinsen, hvor de lejede et hus, og ansøgeren åbnede en købmandsforretning. Omkring et år efter begyndte en kvinde ved navn [...] at handle i ansøgerens butik. En dag bad hun ansøgeren levere nogle varer på hendes bopæl. Ansøgeren indledte herefter et hemmeligt forhold til [kvinden], hvor de sås cirka to gange om ugen i omkring to timer over en periode på cirka seks måneder. [Kvinden] havde først oplyst ansøgeren om, at hendes ægtefælle var død i forbindelse med aftjeningen af sin militærtjeneste, men da ansøgeren en dag tog hjem til [kvinden], uden at de havde en forudgående aftale herom, oplyste hun ansøgeren om, at det ikke var sandt, og at ægtefællen havde været fængslet og nu var blevet løsladt. Ansøgeren havde samleje med [kvinden], og pludselig hørte de folk ved haven og hoveddøren. Ansøgeren skyndte sig herefter at flygte fra huset. Den efterfølgende dag blev ansøgeren opsøgt af tre mænd på sit arbejde, som sagde til ham, at han havde været sammen med en gift kvinde, hvorefter de overfaldt ham og truede med at slå ham ihjel. Folk fra basaren kom og hjalp ham, og det lykkedes ham herefter at flygte. Umiddelbart herefter tog ansøgeren til Kabul. Her blev han kort efter passet op af tre personer, der bedøvede ham og smed ham om i bagagerummet på en bil. Ansøgeren vågnede efter cirka 40 minutter, da han befandt sig i et mørkt rum et ukendt sted. Her blev han slået under fødderne med kabler. Han fik en telefon i hånden, og [K] var i den anden ende af røret. Han truede ansøgeren og hans familie og sagde, at han allerede havde slået [kvinden] ihjel. Efter cirka seks timer kørte de ansøgeren væk og smed ham af. Han blev herefter fundet og blev kørt på hospitalet, efter at han var blevet slået bevidstløs, hvor han blev opereret for indre blødninger. Efter at have været indlagt i syv-otte dage, tog ansøgeren hjem til sin søster, hvor han opholdt sig inden døre i to måneder, før han udrejste af Afghanistan. Ansøgerens facebookprofil, hvor han har lagt en video op af, at han afbrænder koranen, er en profil, der er lukket for offentligheden. Indledningsvist bemærkes om den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører, at kuchierne omkring 2011 nedbrændte hans families hus, at dette foregik som led i en generel konflikt, der må anses for at være afsluttet i og med, at ansøgeren og hans familie flyttede til Ghazni. Det bemærkes videre, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har haft personlige konflikter med Taliban, og at forholdene i Afghanistan for etniske hazaraer ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring, om at han har haft et seksuelt forhold til den gifte kvinde [...], til grund, idet for-

klaringen herom har været præget af en lang række usandsynligheder, ligesom forklaringen ikke forekommer selvoplevet. Det er således ikke sandsynligt, at [kvinden], der boede i en mindre landsby, turde indlade sig på et seksuelt forhold til ansøgeren henset til, at hun vidste, at hendes ægtefælle ville komme tilbage, når han havde afsonet sin fængselsstraf, og at hendes børn, der var 5-6 år gamle, i flere tilfælde skulle have været hjemme, mens hun og ansøgeren havde samleje. Det er heller ikke sandsynligt, at hun og ansøgeren skulle have haft samleje på [kvinden]s bopæl en sidste gang velvidende, at ægtefællen allerede var løsladt, ligesom det forekommer usandsynligt, at det skulle have været muligt for ansøgeren at stikke af ud gennem et vindue, da ægtefællen kom hjem sammen med flere andre personer. Også forklaringen om, at ægtefællen [K] efterfølgende fik tre personer til at opsøge, bortføre og udsætte ansøgeren for fysiske overgreb, forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han hverken kender [K] eller mener, at de har mødtes tidligere. Ansøgeren har videre forklaret, at han og hans familie i dagene efter [K]s hjemkomst flygtede til Kabul, hvor de tog ophold hos hans søster, at han ikke mener, [K] kendte søstrenes adresser, ligesom de ikke fortalte nogen, hvor de rejste hen. Det er på den baggrund ikke sandsynligt, at tre personer med tilknytning til [K] en uge senere tilfældigt skulle have været i stand til at finde og opsøge ansøgeren på gaden i Kabul, ligesom det er usandsynligt, at de efter at have bortført ham og udsat ham for tortur, skulle have efterladt ham på vejen mellem Midan Wardak og Ghazni, hvor han blev fundet af tilfældigt forbipasserende politi og bragt til hospitalet. Det er heller ikke sandsynligt, at ansøgeren efter hospitalsopholdet skulle have valgt igen at tage ophold i to måneder hos søsteren i Kabul, hvis han frygtede for [K]. Nævnet finder ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på stillingtagen til ansøgerens nye asylmotiv om ateisme, men skal om denne del af asylmotivet bemærke, at ansøgeren har forklaret, at han har levet hele sit liv som ateist i Afghanistan, uden at det har givet ham problemer. Han har ikke påberåbt sig sin ateisme som asylmotiv før i advokatindlægget og har ikke forklaret om, at han har til hensigt at leve som offentlig erklæret ateist ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet finder det herefter ikke godtgjort, at ansøgeren risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan med den begrundelse, at han er ateist. Der er endvidere ikke holdepunkt for at antage, at myndighederne eller en bredere kreds af offentligheden i Afghanistan har fået kendskab til filmen af koranafbrændingen på ansøgerens facebookprofil, idet der er tale om en lukket profil. Ansøgeren har om reaktionen på filmen forklaret, at hans svogre er blevet sure og har slettet ham som ven, men ikke at han i øvrigt skulle have modtaget reaktioner på filmen. Under disse omstændigheder finder nævnet videre ikke, at der er grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af en torturundersøgelse. Efter en samlet og konkret vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1,

eller være i reel risiko for overgreb som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2016/229

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet stadfæstede den [i foråret] 2016 Udlændingestyrelsens afslag på asyl til ansøgeren, der er kristen punjabi fra [...], Pakistan. Af nævnets afgørelse fremgår, at ansøgeren har forklaret, at hans café i [] blev sprængt i luften i [foråret] 2009, hvorefter han med sin ægtefælle rejste til Peshawar. Han tilsluttede sig i denne by [en kristen] kirke. Han var til stede under attentatet mod kirken [i efteråret] 2013, hvor mange omkom. Ansøgeren havde ikke problemer i perioden mellem [foråret] 2009 og [efteråret] 2013. Efter attentatet arbejde ansøgeren sammen med andre på at forbedre sikkerheden i kristne kirker i området. Ansøgeren modtog fem til seks sms-trusler. [I foråret] 2014 påbegyndte ansøgeren som vagt i kirken. Inden gudstjenesten den dag blev der fra en bil skudt mod ansøgeren og en anden vagt, der da opholdt sig uden for kirken. Den anden vagt døde. Dagen efter modtog ansøgeren en telefontrussel om, at han var blevet reddet, men næste gang ville han ikke være så heldig. Ansøgeren skiftede telefonnummer, skaffede penge ved at afvikle sin forretning og holdt sig i skjul. Han modtog ikke yderligere trusler indtil udrejsen [i sommeren] 2014. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret upræcist om sms-truslerne, samt at anførte begivenheder måtte antages at have været udslag af de generelt vanskelige forhold for de kristne i Pakistan. Skuddene kunne ikke antages at være rettet mod ansøgeren som person. Efter klage til FN’s Menneskerettighedskomité genoptog Flygtningenævnet [i sommeren] 2016 sagen til behandling på et nyt mundtligt møde. Under sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet har ansøgeren [i efteråret] 2016 forklaret nærmere om begivenhederne efter bombeattentatet [i efteråret] 2013. Efter Flygtningenævnets opfattelse har ansøgeren vedrørende en række enkeltheder svaret tøvende og afglidende, og han har tydeligvis flere gange forsøgt at undlade at udtale sig konkret om det, der vedrørte ansøgeren personligt, og han har i stedet forklaret om de generelle vanskeligheder for de kristne i Pakistan. Ansøgerens forklaring om begivenhederne [i foråret] 2014 har båret præg af ikke at være selvoplevet og ansøgeren har på en række opfølgende, og til dels nye, spørgsmål ikke forklaret konkret, hvad der nærmere er sket. Ansøgeren har således forklaret undvigende om skudepisoden [i foråret] 2014, herunder om hvor han stod i forhold til den port, han skulle bevogte, samt om hvor mange skud, der blev affyret. Ansøgeren har endvidere haft besvær med at forklare mere konkret om de modtagne trusler. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om en række emner. Til Udlændingestyrelsen forklarede ansøgeren den [i sommeren] 2015, at vagterne var bevæbnet med pistol, som de havde våbentilladelse til, at der udover ansøgeren var syv eller otte personer i hans gruppe, der talte om sikkerhed, samt at ansøgeren efter skudepisoden tog hjem. Indtil udrejsen blev han boende på sin hidtidige bopæl. For at skaffe

midler til udrejsen solgte han sin forretning for en million rupees. I Flygtningenævnet har ansøgeren [i november] 2016 forklaret, at vagterne ikke havde våben, at de var omkring ti i gruppen, at han umiddelbart efter skudepisoden løb hen til sin kammerat Kamran, hvor han opholdt sig i flere timer og først tog hjem om aftenen. Efter nogen tid – nok mindre end to uger – flyttede ansøgeren med sin familie til en ny bopæl i Peshawar for på det nye sted at kunne være i sikkerhed indtil udrejsen. Han fik 500.000 rupees for forretningen. Ansøgeren har til brug for sagen fremlagt en udtalelse fra [ansøgerens kirke] fra [efteråret] 2014, hvori det blandt andet er anført, at trusler mod ansøgeren var blevet anmeldt til politiet, som havde rådet ham til af sikkerhedsmæssige grunde at forlade sit arbejde og sin bopæl. I Flygtningenævnet har ansøgeren [i november] 2016 forklaret, at han ikke har anmeldt episoden i 2014 til politiet, at han ikke er bekendt med at kirken eller andre skulle have foretaget politianmeldelse, samt at han i givet fald ikke har talt med politiet, der således ikke har givet ham nogle råd. Flygtningenævnet kan herefter lægge ansøgeren forklaring om begivenheder til og med attentatet i kirken i 2013 til grund, og Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren herefter fortsatte sin tilknytning til kirken og i den forbindelse udførte diverse frivilligt arbejde. Efter en samlet vurdering kan Flygtningenævnet derimod ikke lægge til grund, at ansøgeren [i foråret] 2014 blev udsat for skudattentat, samt at han modtog trusler. Idet ansøgeren selv har afgivet forklaring, der på nogle punkter – herunder at ansøgeren i anledningen af anmeldelse har talt med politiet – er i direkte modstrid med det anførte i kirkens erklæring, samt at nævnet ikke bestrider forklaringen om, at ansøgeren har haft tilknytning til kirken, finder Flygtningenævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af udtalelse fra Udenrigsministeriet om kirkens erklæring, således som ansøgerens advokat subsidiært har anmodet om. Baggrundsoplysninger om de generelt vanskelige forhold for de kristne i Pakistan har ikke en sådan karakter, at ansøgerens religion sammenholdt med begivenhederne i 2009 og 2013 – der ikke kan antages at være rettet mod ansøgeren personligt – i sig selv kan begrunde, at det er sandsynliggjort, at der er en konkret reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Efter ansøgerens fornyede forklaring fastholder Flygtningenævnet med ovennævnte begrundelse sin afgørelse om, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.” Paki/2016/12

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 6.6 (sur place).

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk masalit og muslim af trosretning fra [...], [...], der er beliggende i Darfur-provinsen i Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive henrettet af myndighederne, fordi han er mistænkt for at være i oppositionen til regimet, og fordi han er udrejst i strid med et påbud om ikke at forlade landet. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive straffet for unddragelse af militærtjeneste eller at blive tvunget til at aftjene værnepligt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens landsby i 2004 blev angrebet og brændt ned af de sudanesiske myndigheder og Janjaweed, hvorefter ansøgeren tog ophold i flygtningelejren [...] i byen [...]. Ansøgeren har videre oplyst, at han blev indkaldt til militærtjeneste i 2012, men at han aldrig mødte op. Da ansøgeren boede i [...] -lejren, opfordrede han løbende kvinder, der havde været udsat for seksuelle overgreb, til at anmelde disse til politiet. På et tidspunkt i slutningen af 2014 fandt ansøgeren ud af, at politiet havde fået at vide, at det var ham, der opfordrede kvinderne til at indgive politianmeldelse. Ansøgeren blev anholdt af politiet [primo] 2015. Da ansøgeren var fængslet, blev han beskyldt for at tilhøre en eller flere oprørsgrupperinger, herunder blandt andet SPLM. Ansøgeren blev tillige udsat for fysiske overgreb. Efter ansøgeren havde været fængslet i omkring tre måneder, blev han løsladt på betingelse af, at han skulle aftjene værnepligt, at han stoppede med sine aktiviteter i [...] -lejren samt at han ikke forlod området. Dagen efter ansøgeren var blevet løsladt blev han igen anholdt, fordi politiet havde glemt at optage hans fingeraftryk. Da ansøgeren blev løsladt igen, besluttede han sig for at forlade Sudan. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om hans tilbageholdelse til grund. Det lægges herved til grund, at ansøgeren blev tilbageholdt og fængslet af myndighederne [primo] 2015, at ansøgeren under tilbageholdelsen blandt andet blev udsat for slag i hovedet, på ryg og på benene med en ”Hartoosh” (fønetsk), at han under tilbageholdelsen blandt andet blev beskyldt for at tilhøre oprørsbevægelsen, at han blev løsladt efter to måneder og 12 dage, og at løsladelsen skete på betingelse af meldepligt, samt at han blandt andet undlod at udrejse og ophørte med sine aktiviteter. Under disse omstændigheder, og da ansøgeren er etnisk masalit og herudover en uddannet person, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Suda/2016/31

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer

en behandling, der kan begrunde, at den pågældende anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen af trosretning fra Aserbajdsjan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi hendes ægtefælle hjalp en etnisk armenier med at flygte fra et fængsel. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter myndighederne som følge af, at hun er kristen og etnisk armenier. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle arbejdede ved politiet, og at han på et ukendt tidspunkt inden [medio efteråret] 2000 hjalp en etnisk armenier med at flygte fra et fængsel. Ansøgerens ægtefælle blev i [medio efteråret] 2000 anholdt på bopælen af det aserbajdsjanske politi. I [vinteren] 2001 udrejste ansøgerens datter. [Omkring en måned senere] fik ansøgeren at vide af en af ægtefællens venner, at ægtefællen var død i politiets varetægt. Ansøgeren udrejste i [samme måned] af Aserbajdsjan til Rusland, hvor hun opholdt sig illegalt indtil [vinteren] 2015. Ansøgeren udrejste af Rusland i [vinteren] 2015 til Danmark med sin datter og dennes to mindreårige børn. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, men finder ikke, at hun som følge heraf opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af sin ægtefælles konflikt tilbage i 2000 selv vil være i myndighedernes søgelys ved en tilbagevenden og blive udsat for asylrelevante problemer i den forbindelse. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ægtefællens konflikt ligger langt tilbage i tid, og at familien ikke blev opsøgt i perioden efter hans anholdelse. De generelle forhold for kristne armeniere i Aserbajdsjan findes - trods vanskelige - ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet henviser her til country report on human rights practices fra den 13. april 2016. Den begyndende genopblussen af spændingerne omkring Nagorno-Karabak findes ikke at kunne føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet bemærker herved også, at ansøgerens hjemby ligger i den modsatte ende af landet. Den usikkerhed der måtte være om, hvorvidt ansøgeren - trods oplysningerne om statsborgerskabsloven - rent faktisk måtte blive anerkendt som aserbajdsjansk statsborger og tilladt indrejse i Aserbajdsjan er ikke asylrelevant. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Aser/2016/5

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører Berti-stammen og er muslim af trosretning fra Sudan. Ansøgeren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af militsen Janjaweed eller af den sudanesiske regering, idet de pågældende er efter personer af afrikansk afstamning. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at Janjaweed tre gange i foråret 2015 angreb hans landsby og i samme periode angreb flere Berti-landsbyer i området. Umiddelbart herefter udrejste han af Sudan. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret, at han flygtede ud af landet, efter at Janjaweed tre gange med få ugers mellemrum i foråret 2015 havde angrebet hans landsby. Under de to første angreb blev der skudt folk fra landsbyen, og huse blev brændt ned. Ansøgeren var ved disse angreb på landbrugsarbejde uden for landsbyen. Ved det tredje angreb befandt ansøgeren sig på fodboldbanen i udkanten af landsbyen, hvor han kunne høre skyderi, og han løb hjemad. Undervejs så han huse i brand og folk, der blev skudt. Angriberne var maskerede mænd til fods og til hest. Herefter vendte han om og flygtede sammen med flere andre fra landsbyen. Ansøgeren har i sommeren 2015 en gang haft telefonisk kontakt med sin mor, der fortalte, at hun og hans 4 halvbrødre samt hans stedfar befandt sig i Khartoum efter at være flygtet samme dag som ansøgeren. Han har iværksat en eftersøgning af sin familie gennem Røde Kors. Ansøgeren har oplyst, at han frygter Janjaweed, som vil dræbe alle, der ikke er af arabisk etnicitet, eller tage ikke-arabere som fanger for at behandle dem som slaver. Det er hans opfattelse, at de sudanesiske myndigheder arbejder sammen med Janjaweed og forsyner dem med våben. Efter ansøgerens oplysninger har hverken han selv eller hans familie haft personlige, individuelle konflikter med Janjaweed eller de sudanesiske myndigheder, og både ansøgeren og hans familie fremstår helt uprofilerede i forhold til de stridende grupperinger i Sudan, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen A.F. v. France (appl. No. 80086/13). Det er derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse, eller at han risikerer dødsstraf, tortur, anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det forhold, at ansøgeren kommer fra Darfur og er af ikke-arabisk etnicitet, kan ikke i sig selv føre til en anden vurdering. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Suda/2016/19

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et ægtepar fra Afghanistan samt parrets to børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazara og shia-muslimer fra [...], Ghazni, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive forfulgt af andre etniske grupper, herunder Al-Qaeda og Taliban, idet de

er etniske hazara og shia-muslimer. Den mandlige ansøger har til støtte herfor nærmere henvist til, at der ingen sikkerhed er i Afghanistan. Der bliver blandt andet sprængt bomber forskellige steder, hvor både skyldige og uskyldige bliver dræbt. Ansøgeren har videre henvist til, at mange grupper, herunder Taliban og Al-Qaeda, generelt undertrykker hazara-folket. Ansøgeren har endelig henvist til, at han er udrejst af Afghanistan grundet den manglende mulighed for at få almindelige småfornödenheder samt et arbejde, hvilket ifølge ham er nødvendigt for at kunne klare sig økonomisk. Den kvindelige ansøger har nærmere henvist til, at hun frygter, at hun og hendes familie bliver slået ihjel af Taliban, ISIL eller andre grupper, fordi de er hazara. Hun har videre henvist til, at hendes far blev bortført, da hun var helt lille, og hun formoder, at det var Taliban, der stod bag. Hun har endelig henvist til, at hendes fætter er blevet dræbt for nogle få måneder siden i Kabul, hvor der sprang en bombe og mange mennesker blev dræbt. Ansøgerne har begge oplyst, at de ikke personligt på noget tidspunkt har haft konflikter med myndighederne, Taliban eller andre i Afghanistan. Selvom de generelle forhold og den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan, ikke mindst for hazaraer, er vanskelige, er de ikke af en karakter, så det i sig selv kan begrunde asyl. Flygtninge-nævnet finder således ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/21

Som eksempel på sager, hvor Flygtninge-nævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk Balanta/Gasanga og kristen katolik fra Rusland. Den kvindelige ansøger er etnisk armenier og kristen fra Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter myndighederne og kriminelle grupper, fordi han i Rusland har oplevet racistisk motiverede overfald. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles konflikt og til racistisk motiveret chikane mod hendes familie. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger har oplevet fysiske overfald siden 1996, hvor han startede med at studere i Moskva. Han havde forinden oplevet racisme dagligt fra tilfældige personer, og det forekom så ofte, den mandlige ansøger ikke tog sig af det. Den mandlige ansøger

oplevede fysiske overfald, når han spillede basket eller fodbold, når han handlede i butikker, befandt sig i metroen i busser eller på vej til teatret, Overfaldene blev begået af en gruppe, der råbte nationalistiske udsagn. De slog den mandlige ansøger med metalrør og knipler. I perioden fra 1996-2004 oplevede den mandlige ansøger således mere end 50 voldepisoder svarende til cirka seks om året. I perioden fra 2011-2014 oplevede den mandlige ansøger nedgang i episoderne med cirka tre fysiske overfald i alt. Efter den mandlige ansøgers oplevelser med disse grupperinger, blev han opmærksom på at holde sig fra områder, hvor neo-nazister holdt til ved eksempelvis fodboldkampe, og han lærte at være forsigtig og undgå grupper af unge på gaden. Fra 2014 og frem til ansøgenes udrejse oplevede den mandlige ansøger, at racediskriminationen blev værre som følge af Ruslands konflikt med Ukraine. Befolkningen blev mere aggressive, og de venner, som tidligere hjalp ham, ville ikke længere tale med ham eller følges med ham. Den mandlige ansøger kunne heller ikke få arbejde som kok eller blive hyret på sit arbejde som festarrangør. Den mandlige ansøger oplevede to en række fysiske overgreb i perioden fra 2014 og frem mod familiens udrejse. Det ene overfald fandt sted i [vinteren] 2015. Han kørte i bil sammen med sine svigerforældre, da to ukendte personer overhalede ham, kørte ind foran ham og tvang ham til at standse sin bil. De to personer udsatte den mandlige ansøger og hans svigerfar for vold, og den mandlige ansøger formoder, at svigerfarens kræft i lymfeknuderne forværredes ved episoden. Den ene person råbte [A] efter den anden person, da de gik fra stedet. Svigerfaren døde nogle måneder efter episoden. Da den mandlige ansøger senere henvendte sig på politistationen for at anmelde episoden, så han, at [A] stod og røg. Han så også, at [A] stod og talte med en anden person på politistationen, da den mandlige ansøger havde indgivet sin anmeldelse. [I sommeren] 2015 var den mandlige ansøger på vej hjem fra apoteket omkring kl. 18.00, da han blev overfaldet af fire mænd, hvoraf han genkendte den ene som [A]. En ukendt person forsøgte at tvinge den mandlige ansøger til at spise en banan, og den mandlige ansøger kunne se, at en af de andre personer havde en kniv. Den mandlige ansøger flygtede fra dem ved at skubbe en af personerne og løbe væk. Der var tæt trafik, så de kunne ikke umiddelbart følge efter ham. Den mandlige ansøger flygtede hjem til sin ven [B], hvor han blev i fire-fem dage, før han udrejste af Rusland i [sommeren] 2015. Omkring to timer efter overfaldet opsøgte tre politibetjente og [A] ansøgenes bopæl. De anklagede den mandlige ansøger for at have overfaldet en politibetjent. De ransagede ansøgenes bopæl og blev i halvanden time. Den kvindelige ansøgers mor genkendte [A] fra det tidligere overfald. Den kvindelige ansøger, hendes mor og ansøgenes børn tog senere samme aften hen til en bekendts, ved navn [C], sommerhus. Efter tre dage opsøgte politiet sommerhuset. De gav den kvindelige ansøger tre dage til at komme med oplysninger om den mandlige ansøger. Den efterfølgende dag udrejste ansøgerne af Rusland. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge ansøgenes forklaringer til grund. Flygtningesnævnets flertal lægger således til grund, at den mandlige ansøger, siden han begyndte

sine universitetsstudier i Moskva i 1996, har været udsat for talrige større og mindre, racistisk motiverede verbale og voldelige overgreb. Overgrebene har i en række tilfælde resulteret i hospitalsindlæggelse. Den mandlige ansøger har i nogle tilfælde anmeldt forholdene til politiet, der i to tilfælde har indkaldt den mandlige ansøger med henblik på identifikation af de formodede gerningsmænd, men politiets efterforskning har i intet tilfælde ført til en domfældelse af nogen gerningsmænd. I andre tilfælde er den mandlige ansøger af politiet blevet opfordret til at frafalde anmeldelsen eller direkte blevet afvist. Flygtningenævnets flertal lægger endvidere til grund, at den mandlige ansøger i [vinteren] 2015, da han var på vej hjem i bil sammen med sine svigerforældre, blev standset af en bil med flere personer, og at han og svigerfaren blev udsat for racistisk betinget vold, som førte til, at ansøgers svigerfar blev indlagt på hospitalet. Den mandlige ansøger blev ved denne lejlighed opmærksom på, at en person ved navn [A] deltog i voldsudøvelsen. [A] sagde ved den lejlighed, at han nok skulle få fat i ansøgeren på et tidspunkt. Den mandlige ansøger havde set [A] i sin boligblok, idet [A] var ven med en politibetjent, som boede i boligblokken. Da den mandlige ansøger indgav skriftlig anmeldelse om forholdet til politiet, opholdt [A] sig på politistationen og talte hånligt til ansøgeren. Da politiet blev klar over, at ansøgeren ville anmelde [A], rev politiet anmeldelsen i stykker. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt til grund, at den mandlige ansøger [i sommeren] 2015 tæt ved sit hjem blev udsat for et racistisk motiveret overfald, hvor [A] deltog og var den drivende kraft. Ansøgeren nåede at flygte og tog ophold hos en ven, men et par timer efter overfaldet opsøgte politiet ansøgernes hjem. [A] var også til stede. Den kvindelige ansøger blev gjort bekendt med, at den mandlige ansøger skulle have udøvet vold mod en politibetjent. Hjemmet blev herefter ransaget og familiens papirer beslaglagt. Den kvindelige ansøger fik at vide, at den mandlige ansøger skulle melde sig til politiet senest næste dag klokken ni. Ellers ville han blive efterlyst. Flygtningenævnets flertal lægger herefter til grund, at den mandlige ansøger over en periode fra 1996 til 2015 har været udsat for et stort antal racistisk motiverede overgreb, og at disse er kulmineret i 2015 med to alvorlige overgreb. Flygtningenævnets flertal har i den forbindelse lagt til grund, at ansøgeren trods henvendelse til politiet ikke har kunnet opnå den fornødne beskyttelse mod overgrebene. Samtidig har Flygtningenævnets flertal lagt til grund, at overgrebene i 2015 er sket med deltagelse af en navngiven person, [A], som har et ukendt tilhørsforhold til politiet, idet han blandt andet deltog i ransagningen af ansøgernes hjem. Flygtningenævnets flertal finder, efter en samlet vurdering af den mandlige ansøgers forhold, herunder den lange tidsperiode, hvor de racistiske overgreb har fundet sted, og da personen [A], hvis tilhørsforhold til politiet er uafklaret, har deltaget i de seneste overgreb samt i ransagningen af ansøgernes hjem, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til hjemlandet risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Som konsekvens meddeles

den kvindelige ansøger og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2016/43

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandsskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til de i afsnit 6.10.2.5 og 6.10.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

4.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf...

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og om-

stændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Der henvises for Domstolens praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvorlighed, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriets kompetence.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 4.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

4.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens samlever og parrets fællesbarn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og tilhænger af trosretningen Ahl-e Haqq (Yaresan) fra Sarpol-e Zahab, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de iranske myndigheder og lokalsamfundet, idet han har haft et udenomsægteskabeligt forhold. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter sin kærestes familie, som afslog hans frieri til kæresten, fordi familien er shiitter, mens ansøgeren er tilhænger af trosretningen Ahl-e Haqq. Ansøgeren har afslutningsvist henvist til, at han frygter at blive undertrykt, idet han er tilhænger af trosretningen Ahl-e Haqq. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han indledte et forhold til sin kæreste [], som han mødte første gang [i foråret] 2015. Efterfølgende friede han til [hende], hvilket hendes familie afslog, fordi familien er shiitter og ansøgeren er tilhænger af trosretningen Ahl-e Haqq. Ansøgeren og [kæresten] havde herefter samleje én gang, inden de udrejste af Iran af frygt for, at de iranske myndigheder ville opdage deres forhold, henrette ansøgeren og stene [A]. Ansøgeren har endvidere oplyst, at tilhængere af trosretningen Ahl-e Haqq er undertrykte i Iran og vil forblive andenrangsborgere, hvis de ikke konverterer til shia-islam. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan i det væsentlige for sagens afgørelse lægge ansøgernes forklaringer om asylmotivet til grund. Flertallet bemærker, at der har været en del divergenser i ansøgernes forklaringer, navnlig vedrørende det tidsmæssige forløb. Der er også forhold i forklaringerne, som virker mindre sandsynlige, navnlig forklaringen om samlejet i baderummet. Uanset dette lægger flertallet til grund, at ansøgerne er henholdsvis yaresan og shia-muslim, at de i Iran indledte et seksuelt forhold uden at være gift, og at ansøgerne har et fælles barn, som kan være undfanget, mens de stadig var i Iran. Flertallet kan videre lægge til grund, at den kvindelige ansøgers familie ikke accepterede forholdet, og at dette var grunden til, at ansøgerne sammen flygtede fra Iran. Under disse omstændigheder – og henset til baggrundsoplysningerne om forholdene for tilhængere af yaresan samt om konsekvenserne af et seksuelt forhold uden for ægteskabet – finder flertallet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at i hvert fald den kvindelige ansøgers familie vil stræbe ansøgerne efter livet, hvis de vender tilbage til Iran, som myndighederne ikke kan eller vil beskytte dem imod, og at ansøgerne derfor opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2, men ikke § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2016/130

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”At ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra[...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Kuchi-folket. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter Taliban, fordi de skærer halsen over på hazaraer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der har været krig mellem ansøgerens landsby, Kajab, og kuchi-folket. Landsbyens folk, inklusiv ansøgerens far, skulle beskytte landsbyen mod kuchi-folket. Da kuchi-folket kom til landsbyen i 1394 – svarende til 2015, døde en person ved navn [H] fra landsbyen. Der døde også nogle kuchi-folk. Ansøgerens far besluttede, at familien skulle udrejse fra landsbyen, fordi der ikke var sikkert. Indledningsvist bemærkes, at Flygtningesnævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling, selvom han er mindreårig. Ansøgeren, der er 17 år gammel, har således under nævnsmødet besvaret de spørgsmål, der er blevet stillet til ham om hans baggrund og asylmotiv på en relevant og sammenhængende måde. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at der i ansøgerens hjemområde gennem flere år har været konflikter mellem landsbyens beboere og kuchifolket, og at konflikten eskalerede i 2015, hvor ansøgerens far sammen med andre mænd i landsbyen deltog i en væbnet konflikt, hvor der døde 7-8 landsbyboere og 8-9 kuchier, og hvor kuchierne vandt kontrollen over landsbyen, hvilket førte til at ansøgerens familie og flere andre familier måtte forlade landsbyen. Flertallet lægger derfor til grund, at ansøgeren på grund af farens konflikt vil være i risiko for overgreb fra kuchiernes side ved en tilbagevenden til sit hjemområde. Henset til, at ansøgeren i forbindelse med flugten blev skilt fra resten af familien, og at han ikke har et netværk i Afghanistan sammenholdt med at han er mindreårig, finder flertallet endelig, at det ikke er rimeligt eller relevant at henvise ham til et internt flugtalternativ et andet sted i Afghanistan herunder i Kabul. Flygtningesnævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/246

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøge-

ren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra [...], Ghazni Provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban, som har dræbt hans far og bror. Ansøgeren har oplyst, at han er født og opvokset i Ghazni Provinsen, i landsbyen [...]. Ansøgerens familie kom for omkring fem år siden i konflikt med personer fra landsbyen [...], som ønskede at overtage ansøgerens families jord. Ansøgerens far blev overfaldet og skudt i hovedet af Taleban, mens han arbejdede på familiens jord, og farens lig blev afleveret til familien af folk fra landsbyen. Ansøgerens mor anmeldte drabet til det lokale politi, som dog ikke foretog sig yderligere i denne forbindelse. Taleban overtog herefter ansøgerens families jord. Ansøgerens bror blev overhoved for familien og måtte arbejde som soldat. Broren var ofte hjemme. Efter to år blev broren dræbt af de samme talebanere, som dræbte ansøgerens far, da broren var på vej hjem. Omkring en til to måneder senere blev ansøgeren og ansøgerens familie opsøgt af Taleban på familiens bopæl, hvor de udsatte ansøgeren, ansøgerens yngre brødre og ansøgerens mor for alvorlige overgreb. Dette gættog sig omkring en måned senere, hvorefter familien flyttede hjem til ansøgerens fætter, som boede omkring 20 minutters gang fra ansøgerens bopæl. Ansøgeren og familien opholdt sig hos fætteren i omkring fire måneder. Ansøgerens mor aftalte herefter med ansøgerens fætter, at ansøgeren skulle udrejse for at undgå, at ansøgeren også blev dræbt. Ansøgeren rejste derefter ud af landet. Efter ansøgerens forklaring arbejdede hans far for myndighederne og blev dræbt af Taliban omkring 2010, og familiens jord blev konfiskeret. Efter dette tidspunkt blev ansøgerens storebror soldat, arbejdede som sådan i ca. 2 år og blev dræbt af Taleban omkring slutningen af 2013. Efter drabet på storebroderen opsøgte Taleban familien og truede dem til at forlade huset, hvilket de gjorde og tog ophold hos en moster, ca. 20 minutters gang fra den hidtidige bopæl, hvor de boede ca. 4 måneder uden at blive opsøgt af Taleban. Ansøger har under nævnsmødet forklaret udbyggende om, at han har hørt, at Taliban efter hans udrejse har spurgt efter ham. Ansøgeren har på denne baggrund, herunder tidsforløbet siden drabet på faderen, ikke sandsynliggjort, at han er særligt profileret i forhold til Taleban på grund af drabet på faderen eller storebroderen, og har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2016/115

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "An-

søgeren er etnisk hazara og shia muslim fra [A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban eller Daesh, fordi han er etnisk hazara. Han har videre anført, at han frygter den generelle situation i landet, da der har været krig i Afghanistan de sidste mange år, hvorfor det ikke er sikkert at opholde sig nogen steder i Afghanistan, heller ikke i Kabul. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at Taliban forfølger og hyppigt slår hazaraerne ihjel i Afghanistan, herunder i Ghazni-provinsen, hvor ansøgeren boede. Ansøgeren har hertil anført, at hazaraerne er shia muslimer, imens Taliban primært udgøres af sunni muslimer. Hertil kommer, at Daesh har vundet fodfæste i det område, hvor han bor, og at deres forfølgelse af hazaraer er endnu værre end Talibans. Videre har ansøgeren oplyst, at der ingen sikkerhed er for nogen i landet, og at der derfor er en stor sandsynlighed for, at han vil blive dræbt, såfremt han vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring vedrørende sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det af ansøgeren anførte er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han frygter de generelle forhold i Afghanistan, men at han ikke har oplevet individuelle konflikter med de afghanske myndigheder, Taliban, Daesh eller andre grupper, og at dette heller ikke har været tilfældet for hans nærmeste familie. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at de generelle forhold for hazaraer i Afghanistan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke er af en sådan karakter, at hazaraer alene som følge af deres blotte tilstedeværelse i Ghazni-provinsen risikerer overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1 eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2016/242

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.5 nævnte afgørelse Ukra/2016/14.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af de samme personer, som slog hendes søn ved navn [F] ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at

[F], som arbejdede ved politiet i Jalalabad, i foråret 2013 blev slået ihjel. Han blev efterfølgende begravet i Kunar-provinsen, hvor ansøgeren i forbindelse med begravelsen opholdt sig i omkring to uger. Efter begravelsen tog hun tilbage til Jalalabad. To måneder senere blev hendes bopæl opsøgt af nogen mænd, som omkring 20 dage efter blev pågrebet. Blandt disse mænd var [S], som havde stået bag drabet på [sønnen]. Kort tid efter blev hendes anden søn ved navn [H] samt barnebarn truet med, at de ville blive slået ihjel, hvis de ikke tilgav [S]. Ansøgeren flyttede herefter tilbage til Kunar med sin svigerdatter og fire børn. Seks måneder senere forsvandt [H] og hendes barnebarn. Efterfølgende blev ansøgeren to gange med omkring en uges mellemrum opsøgt af en ukendt kvinde, som på vegne af en anden, truede ansøgeren med, at hun skulle tilgive [S]. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om drabet på [F], og at hun ikke ville tilgive [S], til grund. Nævnet lægger endvidere til grund, at hendes søn [H] er forsvundet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren i Kunar har været udsat for trusler af en sådan karakter og intensitet, at ansøgeren, der er en ældre kvinde, er i reel risiko for overgreb fra [S']familie. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker, at det asylmotiv, ansøgeren har påberåbt sig, ikke er omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2016/29

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2014 hjemviste Flygtningenævnet efter anmodning fra Udlændingestyrelsen sagen til fornyet behandling i styrelsen. Senere i 2014 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Senere i 2015 genoptog Flygtningenævnet behandlingen af sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra Kunar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har under den oprindelige asylsag, både før og efter hjemvisningen af sagen, som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive dræbt af Taliban, idet han har arbejdet for den afghanske efterretningstjeneste og de amerikanske styrker. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive retsforfulgt af de afghanske eller amerikanske myndigheder, idet de mener, at han har tilsluttet sig Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han i [...] 2007 begyndte at arbejde for [de amerikanske styrker]. Ansøgerens opgaver bestod blandt andet i at fungere som førstehjælpslæge og arrestere mistænkte talebanere. Ansøgeren har oplyst, at han på grund af sit arbejde modtog to trusselsbreve fra Taliban i henholdsvis 2011 og 2012. I 2011, efter han havde modtaget det første trusselsbrev,

blev ansøgeren udsat for et skudattentat, idet han blev beskudt af ukendte personer på vej hjem til sin bopæl, mens han kørte i bil. I [efteråret] 2013 blev ansøgeren kidnappet af Taliban og var tilbageholdt i fire måneder, hvor han blev afhørt, udsat for vold og anklaget for at arbejde for de afghanske og amerikanske myndigheder. Ansøgeren formåede at flygte fra Taliban, da basen blev udsat for et flyangreb. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hans familie, mens han var tilbageholdt af Taliban, blev opsøgt af hans tidligere arbejdsgiver og de amerikanske myndigheder, der ledte efter ham, idet de troede, at han havde tilsluttet sig Taliban. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet som soldat og med førstehjælp på en amerikansk base i [...], og at Taliban i den forbindelse to gange er fremkommet med skriftlige trusler over for ham. Nævnet finder imidlertid ikke, at truslerne, der blev afleveret på familiens bopæl i slutningen af 2011 og begyndelsen af 2012 har haft en sådan karakter og intensitet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at Taliban fortsat vil opsøge ham. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren fortsatte sit arbejde på basen, efter han fik de to trusselbreve uden at der skete yderligere frem til hans orlov i [efteråret] 2012, ligesom han ikke modtog yderligere trusselbreve eller henvendelser frem til sin udrejse i [foråret] 2013. Ansøgeren har under nævns mødet forklaret, at det var en del af jobbet at modtage den slags breve, og at det var en risiko, som han accepterede. Dette understøttes af, at ansøgerens familie ikke på noget tidspunkt er blevet opsøgt eller truet af Taleban, og at ansøgeren i forbindelse med en kidnapning fremstod uprofileret over for Taleban, der på trods af hans arbejde på den amerikanske base ikke fandt ud af hans rette identitet. Nævnet lægger således i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han i 2013 blev kidnappet af Taleban, men at denne kidnapning ikke havde forbindelse til ansøgerens arbejde for de amerikanske styrker, ligesom det lægges til grund, at han ikke under tilfangetagelsen blev identificeret. Nævnet finder derfor, at denne kidnapning ikke har profileret ansøgeren, og at ansøgeren ikke risikerer fortsat forfølgelse på grund af kidnapningen eller på grund af sit tidligere arbejde på den amerikanske base. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hans far efter ansøgerens indrejse i Danmark i 2014 modtog endnu et trusselsbrev med besked om, at han skulle stoppe sit arbejde for amerikanerne, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at Taliban ikke skulle vide, at ansøgeren var ophørt med at arbejde for de amerikanske styrker to år forinden. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den skudepisode, han var udsat for i 2011, har forbindelse til hans arbejde for de amerikanske styrker, idet det alene beror på hans egen formodning, at der skulle være denne sammenhæng. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han frygter myndighederne og de amerikanske styrker, fordi disse mistænker ham for at have tilsluttet sig Taleban, ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at de amerikanske styrker eller myndigheder skulle mistænke ham for at tilhøre Taliban, og at ansøgeren tidligere har

fortalt amerikanerne om de to trusselsbreve fra Taliban og hans frygt for Taliban. Flygtningenævnet finder herefter, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/35

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er muslim af trosretning fra Hargeysa i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiver henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for chikane og diskrimination af de personer i Hargeysa, der tidligere har udstødt og chikaneret ham, fordi han er opvokset uden forældre, at han frygter nye konflikter med en dreng ved navn [N], som i 2009 stak ham i ryggen, og at han som klanløs har begrænsede muligheder for at etablere sig et familieliv i Somalia, ligesom han ikke selv kan vælge, hvem han skal indgå ægteskab med. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at han blev født uden for ægteskab i Beledweyne, og at det blev besluttet, at han skulle vokse op hos sin moster i Hargeysa, da han var to år gammel. Han blev igennem sin opvækst chikaneret og holdt uden for, fordi han blev anset for at være forældreløs og uden et klantilhørsforhold. Han blev behandlet dårligt hos sin moster, hvorfor han har klaret sig selv, siden han var 11 år gammel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i 2009 blev opsøgt af [N] og to andre drenge fra hans kvarter i Hargeysa, som tidligere havde bestjålet ham på åben gade. De tre drenge gik tæt på ham og spurgte, hvad han havde på sig. Da han forsøgte at løbe fra dem, stak [N] ham i ryggen med en kniv. Han var som følge heraf indlagt på hospitalet i fem dage, hvorefter han anmeldte episoden til myndighederne, som han dog ikke modtog hjælp fra. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hans opvækst og familiemæssige forhold i hjemlandet til grund, herunder at han er opvokset hos sin moster i Hargeysa, hvor han boede, fra han var to år, til han var 11 år, at han under opvæksten har oplevet chikane og blive holdt uden for og talt ned til, fordi han var forældreløs og ikke havde noget tilhørsforhold til nogen klaner, og at han en gang i 2009 blev angrebet af en dreng og stukket i ryggen med en kniv. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at den chikane, som ansøgeren har været udsat for, har haft en sådan karakter og intensitet, at den kan betragtes som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at chikanen efter ansøgerens forklaring opstod i forbindelse med, at han tilfældigt stødte ind i folk i byen, at de tiltalte ham med nedsættende ord, og at han nogle gange blev bestjålet, hvilket stoppede, da han holdt op med at gå med penge. Episoden med knivstikkeriet skete efter ansøgerens forklaring i 2009, og han er derefter ikke blevet udsat

for fysisk vold af den pågældende. Han er heller ikke efterfølgende blevet udsat for drabsforsøg. Oplysningerne om ansøgerens vanskelige levevilkår i hjemlandet, som angiveligt værende uden tilhørsforhold til en klan, er ikke i sig selv asylbegrundende. Herefter, og da de generelle forhold i Somalia ikke kan begrunde asyl, finder nævnet sammenfattende ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk.1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/71

Nævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger, født i [...], Lower Shabelle, og opvokset i Mogadishu. Han tilhører hovedklanen Hawiye, subklanen Murusade, subsubklanen [...], familieklanen [...] og er sunni muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter ansøgeren at blive dræbt af sine to fætre, [...], der begge er medlemmer af Al Shabaab. Ansøgeren har forklaret til sagen, at han havde en fødevarerbutik i [en bydel] i Mogadishu. Butikken lå ved siden af en café, hvor der var mange regeringssoldater. I [foråret 2014] blev ansøgeren ringet op af sine fætre [...], som ville have ham til at samarbejde med dem. Ansøgeren nægtede at samarbejde, fordi han vidste, at fætrene var involveret i at sprænge folk i luften. Da ansøgeren nægtede at samarbejde, beskyldte fætrene ham for at være spion for myndighederne. Efterfølgende truede fætrene ansøgeren to gange telefonisk. [Senere i foråret] opdagede ansøgeren en mine foran sin butik. Han tilkaldte nogle vagter, som fjernede minen. [Den følgende nat] trængte fætrene ind i ansøgerens hus. De slæbte ansøgeren udenfor huset og skød ham i alt syv gange. En af ansøgerens naboer, som var politimand, kom til stede, efter at have hørt skyderierne. Fætrene flygtede efter at naboen kom til stede. Ansøgeren blev herefter i bevidstløs tilstand bragt til [...] hospitalet, hvor han var indlagt i cirka seks måneder. I [efteråret] 2014 fik ansøgeren udstedt pas ved sin fætters hjælp. Fæteren, som arbejdede i lufthavnen, skaffede ansøgeren passet, mens ansøgeren var indlagt på hospitalet. Efter at være udskrevet fra hospitalet tog ansøgeren direkte ud i lufthavnen, hvorfra han udrejste legalt til Sudan. Flygtningenævnet kan, som Udlændingestyrelsen, lægge ansøgerens forklaring til grund. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder, at uanset forholdene i Mogadishu siden ansøgerens udrejse er væsentligt forbedret, herunder at Al-Shabaab ikke har kontrol med nogen områder af byen, kan Al-Shabaab stadig udføre angreb overalt i Somalia. Da ansøgeren har nægtet at samarbejde med Al-Shabaab, repræsenteret ved to af hans fætre, og da han i Mogadishu blev angrebet af disse fætre ved et overfald, hvor han blev ramt af ti skud, finder et flertal af Nævnet, at ansøgeren er profileret i forhold til Al-Shabaab i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb, omfattet af ud-

lændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2016/76

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Sri Lanka. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk tamil og katolik fra Colombo, Sri Lanka. Den mandlige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger er etnisk singaleser og buddhist fra Colombo, Sri Lanka. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive dræbt af den kvindelige ansøgers familie, idet de er utilfredse med, at hun er gift med en tamil. Den mandlige ansøger har endvidere henvist til, at han frygter at blive forfulgt af regeringen, idet han er tamil, samt at hans børn vil blive dræbt som følge af de generelle forhold i landet. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at de begge er fra Sri Lanka, men at de mødtes, mens de begge var bosiddende i Syrien. Den kvindelige ansøgers familie er singalesisk, og vil ikke have, at hun er sammen med en tamil. Ansøgerne blev kærestere i 1996 i Syrien, men efter fem-seks måneder begyndte de at få problemer med den kvindelige ansøgers familie. Familien talte grimt om den mandlige ansøger til en fest. I slutningen af 1996 eller starten af 1997 skar den kvindelige ansøgers bror hende i halsen, efter hun havde fortalt ham, at hun ville giftes med den mandlige ansøger. Den kvindelige ansøger kom derefter på hospitalet. En eller to dage efter dette ringede den kvindelige ansøgers mor til hende og fortalte, at hun ville begå selvmord, hvis ikke ansøgerne gik fra hinanden. Ansøgerne tog derefter en pause fra deres forhold, og efter en måned blev de enige om ikke at se hinanden mere. Den mandlige ansøger mødte sin første kone, [A], en måned efter, at han og den kvindelige ansøger var gået fra hinanden. Den mandlige ansøger blev gift med [A] i [sommeren] 1997. Den kvindelige ansøger blev gift med en anden mand i 1998. Det var et arrangeret ægteskab. Den mandlige ansøgers mor, søster og bror blev kidnappet i Syrien i 1998. De var tilbageholdt i fem dage. Den mandlige ansøger ved ikke, hvem der stod bag kidnappingen, men han tror, at det var den kvindelige ansøgers familie. Ansøgerne mødtes igen til en fejring af det srilankanske nytår i [foråret] 2007 eller 2008. Dagen efter ringede ansøgerne sammen, og de talte om, at de var utilfredse med deres liv. Ansøgerne blev enige om at blive skilt fra deres respektive ægtefæller og fandt derefter sammen igen. Ansøgerne fandt sammen igen i 2009, og de blev gift [vinteren] 2010. De boede begge to i Syrien på dette tidspunkt. I [vinteren] 2012 forlod ansøgerne Syrien, og tog til Sri Lanka, hvor de boede i Colombo [zone]. I [foråret] 2012 opsøgte seks-syv mennesker fra blandt andet den kvindelige ansøgers familie ansøgerne på deres bopæl. Den kvindelige ansøgers storebror var iblandt dem. Den kvindelige ansøgers familie sagde, at de ikke ville lade dem leve sammen, og at de ville slå dem ihjel. Den kvindelige ansøgers

bror var ved at slå den mandlige ansøger, men stoppede, da han så, at deres naboer fulgte med i, hvad der foregik. Dagen efter meldte ansøgerne episoden til politiet. Politiet sagde, at de kun ville gøre noget ved truslerne, hvis der skete noget. Samme dag ringede den kvindelige ansøgers bror til dem og kom med nye trusler. Han ringede efterfølgende flere gange til dem. Ansøgerne kan ikke huske, hvornår han ringede sidste gang. [foråret] 2012 blev den mandlige ansøger kidnappet i Colombo. Den mandlige ansøger var på vej hen til nogle af sine mors slægtninge til fods, da han fik en klud for ansigtet med nogle kemikalier på. Personerne, der havde kidnappet den mandlige ansøger, spurgte ham, om han støttede de tamilske tigre, og hvem han sendte penge til. Den mandlige ansøger ved ikke, hvem der kidnappede ham. Tre-fire måneder efter episoden i [foråret] 2012, hvor den kvindelige ansøgers familie havde opsøgt dem, var der nogen, som smed sten mod ansøgernes bopæl. De smadrede nogle af deres vinduer. Det skete om natten, og ansøgerne så derfor ikke, hvem der kastede stenene. I [sommeren] 2013 var den mandlige ansøger involveret i en trafikulykke. Den mandlige ansøger kørte i en trehjulet bil med sin søn, da nogen påkørte dem, således at deres bil rullede rundt. Den mandlige ansøger ved ikke, hvem, der påkørte dem, men han tror, at det var med vilje, idet vedkommende derefter kørte videre. Uanset ansøgernes forklaringer om blandt andet de dramatiske begivenheder i 1997, hvor den kvindelige ansøger angiveligt blev skåret i halsen af sin bror på grund af forholdet til den mandlige ansøger, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de har behov for international beskyttelse i anledning af deres nu i 2010 eller 2011 indgåede ægteskab. Selvom medlemmer af den kvindelige ansøgers familie måtte være utilfredse med giftemålet, er der således ikke i forbindelse med nævnets behandling af sagen oplyst om konkrete omstændigheder, således som disse er blevet afdækket navnlig i forbindelse med de afgivne forklaringer, der i sammenhæng med de foreliggende baggrundsoplysninger om blandt andet blandede ægteskaber i Sri Lanka indebærer, at ansøgerne har en konflikt af en sådan intensitet med medlemmer af den kvindelige ansøgers familie, at dette kan begrunde, at ansøgerne har behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Der er heller ikke oplyst om omstændigheder, der indebærer, at manden har en konflikt med sin tidligere ægtefælles familie, eller at ansøgerne har en konflikt med myndighederne i Sri Lanka, der kan begrunde beskyttelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Sri Lanka kan heller ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sri/2016/12

Se også den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Afg/2016/30, hvor nævnet fandt, at den af ansøgeren påberåbte konflikt med personer fra Taliban havde en begrænset geografisk udstrækning.

Se endvidere den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Soma/2016/54, hvor Flygtningenævnet meddelte ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af

hans involvering i en klankonflikt, idet nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalernativ.

Der kan endvidere henvises til Irak/2016/46, der er nævnt nedenfor, og afgørelsen, der er nævnt i afsnit 6.12, Afgh/2016/104.

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og statsborger i Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Libanon idet der ikke er nogen, som kan forsørge ham. Ansøgeren har som støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far og hans ægtefælle har bopæl i Danmark. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han for tre år siden havde uoverensstemmelser med [O], som var tilknyttet Hizbollah, fordi ansøgeren havde haft et forhold til [O]’s søster. Ansøger har i oplysningskort som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Libanon, idet der ikke er nogen, der kan forsørge ham. Til oplysnings- og motivsamtalen [medio] 2016 har ansøgeren forklaret, at han ikke har haft nogen personlige konflikter med myndighederne eller andre grupperinger, herunder Hizbollah, heller ikke i anledning af en uoverensstemmelse ca. 3 år tidligere med et medlem af Hizbollah, hvis søster han havde haft et forhold til. Den pågældende opsøgte aldrig ansøgeren. Ansøgeren har til sin advokat forklaret, at han stadig frygter, at [O] ikke har glemt, at han havde et forhold til søsteren, men afslog at gifte sig med hende. Han afbrød forholdet, fordi han ikke mente, at han havde råd til at gifte sig med hende. Han kunne ikke engang forsørge sig selv. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at være individuelt forfulgt. Det bemærkes herved, at den angivne konflikt med [O], der var tilknyttet Hizbollah, fandt sted i 2012, og at ansøgeren ikke blev opsøgt og/eller truet i anledning af det afbrudte forhold til [O]’s søster. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren har vanskeligheder ved at finde et arbejde i Libanon og ikke kan fortsætte sine studier, da der ikke er nogen i Libanon, der kan forsørge ham, er forhold af socioøkonomisk karakter og ikke i sig selv asylbegrundende. Det kan heller ikke føre til andet resultat, at ansøgerens far og ægtefælle er bosiddende i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2016/20

Der kan endvidere henvises til den ovenfor omtalte afgørelse Afg/2016/115 og den nedenfor omtalte afgørelse Rusl/2016/12.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Armenien. Indrejst i 2013. I 2014 stadfæstede Flygtningesnævnet afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved ansøgerne blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2015 besluttede Flygtningesnævnet at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af nye oplysninger om ansøgernes identitet og nationalitet. Senere i 2015 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere og kristne af trosretning fra [en navngiven by], Ashtarak, Armenien. I 2008 meldte den mandlige ansøger sig ind i HAK, hvor han fungerede som valgtilforordnet ved præsidentvalgene i henholdsvis 2008 og 2013 samt ved fem øvrige valg, ligesom han i perioden deltog i demonstrationer. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til at de ved en tilbagevenden til Armenien frygter, at den mandlige ansøger vil blive fængslet eller slået ihjel af politiet, da han har modsat sig ordrer under sin ansættelse i politiet, og da han har været politisk aktiv for HAK. Den mandlige ansøger blev i [sommeren] 2000 ansat ved politiet. I [slutningen af] 2000 blev han kaldt ud til en demonstration, hvor han og det øvrige politi blev oplyst om, at de måtte slå demonstranterne. Den mandlige ansøger ønskede imidlertid ikke at slå nogen. Omkring [to dage senere] modtog den mandlige ansøger oplysning om, at han ikke længere var ønsket i politiet. Han fik orlov, hvorefter han udrejste til Rusland. I [slutningen af] 2006 rejste familien tilbage til Armenien. [I foråret] 2008 deltog den mandlige ansøger i en stor demonstration i Jerevan. Under demonstrationen blev han overfaldet af politiet, hvorved han pådrog sig skader. Efterfølgende var han indlagt på hospitalet i 15 dage. [Fem dage senere] blev den mandlige ansøger anholdt under anklage om, at han havde slået og anvendt molotovcocktails mod politiet i forbindelse med demonstrationen. Under tilbageholdelsen [der varede omkring 25 dage] blev han udsat for fysiske overgreb. I perioden fra 2008 til 2013 blev den mandlige ansøger afhørt omkring 20-50 gange, og han blev slået hver gang. Det skete i forbindelse med at der skulle være eller var demonstrationer. Efter udrejsen af hjemlandet er han blevet sigtet for at arrangere ulovlige demonstrationer, ligesom politiet har opsøgt hans fader. Endvidere er den mandlige ansøger blevet afpresset i sin forretning, ligesom myndighederne har taget forretningen fra ham. Ansøgerne har som asylmotiv yderligere henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at deres ældste søn skal aftjene værnepligt og derved deltage i kampene mellem Armenien og Aserbajdsjan. Herudover risikerer han fængselsstraf for ikke at

være mødt op på session. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne først har gennemgået en fuld asylsagsbehandling i Danmark på baggrund af deres forklaringer om at være henholdsvis russisk og georgisk statsborgere. Deres forklaringer blev tilsidesat af Flygtningenævnet og i forbindelse med Rigspolitiets bestræbelser på at udsende dem erkendte de, at deres tidligere forklaringer var usande, og at de rettelig var armenske statsborgere. Ansøgernes identitet og statsborgerskab er herefter blevet bekræftet. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerne er armenske statsborgere med navn og data som angivet i de indhentede pasoplysninger. Efter ansøgernes rette identitet er kommet frem, har ansøgerne afgivet en detaljeret forklaring om den mandlige ansøgers meget omfattende politiske aktiviteter og overgreb mod ham. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort dette asylmotiv. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at det er mindre forståeligt, at ansøgerne vælger at afgive en usand forklaring ved behandlingen af deres første asylsag, hvis den mandlige ansøger har været udsat for så omfattende overgreb, som han har forklaret om. Ansøgernes forklaring om omfanget af overgreb sammenholdt med, at disse fandt sted i forbindelse med demonstrationer eller forventede demonstrationer, stemmer endvidere mindre godt med, at den mandlige ansøger har forklaret, at han deltog som valgtilforordnet ved adskillige valg. Den mandlige ansøgers forklaring for nævnet om at være efterlyst/eftersøgt, om køb af pas og ulovlig udrejse stemmer ikke med hans tidligere forklaring om, at han fik udstedt pas, da deres tidligere pas var blevet stjålet, og at familien udrejste legalt. For så vidt angår det forhold, at [ansøgerens ældste søn] skal aftjene værnepligt, bemærker nævnet, at dette forhold i sig selv ikke er asylbegrundende. Nævnet bemærker, at der er mulighed for at aftjene værnepligt uden at bære våben, ligesom der er mulighed for egentligt civilt arbejde i stedet. For så vidt angår risikoen for at blive dræbt i forbindelse med grænsetræfninger i Nagorno-Karabach med Aserbajdsjan, bemærker nævnet, at denne generelle risiko ikke kan føre til asyl. For så vidt angår eventuel straf for udeblivelse fra session finder Flygtningenævnet ikke, at denne kan antages at stå i misforhold til forseelsen i et sådant omfang, at dette kan føre til asyl. [Ansøgernes ældste søn] risikerer således ikke forfølgelse som følge af sine militære forhold, og familien risikerer heller ikke en afledet forfølgelse som følge heraf. Flygtningenævnet finder således i det hele ikke, at familien opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne har fået udstedt pas og er udrejst legalt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Arme/2016/10

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ukrainer og kristen ortodoks fra landsbyen [...] i [...], Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en til-

bagevenden til Ukraine frygter at blive indkaldt til militæret på grund af krigssituationen i landet, og at hun som konsekvens heraf vil dø. Ansøgeren har også henvist til, at hun frygter chikane og vold fra lokalbefolkningen, fordi hun er flygtet. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine frygter repressalier fra myndighederne, fordi hun har mistet sit pas. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hendes navn stod på den liste, som blev afleveret til hendes arbejdsplads af myndighederne, og som skulle sammenlignes med ledelsens liste over ansatte. Ansøgeren blev fortalt af en sekretær ved navn [...], at en sådan liste normalt betyder, at personerne på listen skal indkaldes til militæret. Ansøgeren har læst på internettet, at også kvinder bliver indkaldt. Ansøgeren tror, at hun er i særlig risiko, fordi hendes navn stod på listen, og fordi hun er sygeplejerske. Ansøgeren har endvidere forklaret, at selvom hun formentlig vil blive sat til at arbejde på et hospital, er der flere eksempler på, at hospitaler er blevet ramt af bomber i krigssituationer. Desuden frygter ansøgeren, at hun vil blive sendt til fronten. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren ikke har aftjent militærtjeneste, og at hun frygter at blive indkaldt hertil enten som en del af sundhedsberedskabet eller som soldat, fordi hendes navn står på en liste, som militærmyndighederne har sendt til hendes arbejdsplads. Nævnet skal i den forbindelse bemærke, at der efter ansøgerens forklaring ikke er grundlag for at antage, at listen havde andet formål end at registrere medarbejderne som led i den generelle mobilisering, og at det alene beror på ansøgerens formodning, at hun risikerer at skulle arbejde som sygeplejerske i frontzonen eller, at hun risikerer at blive mobiliseret til væbnet kamp. Det bemærkes i den forbindelse, at det af Landinfo "Ukraina: Mobilisering til militæret" fra 24. april 2015 fremgår, at mobiliseringen af kvinder omfatter sundhedspersonale, og at kvinder fra 25 til 50 år "bliver gjerne innkalt til oppgaver innen helse og kommunikasjon". Idet nævnet videre efter baggrundsoplysningerne lægger til grund, at de faktiske idømte straffe for unddragelse af mobilisering er bøde og betingede domme, er det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren vil være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Ukraine. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2016/18

Endvidere henvises til de i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Montenegro. Ansøgeren, der havde tidsbegrænset opholdstilladelse, søgte asyl i 2015, efter at de danske myndigheder havde truffet afgørelse om at udlevere ham til Montenegro. **Flygtningenævnet** udtalte: "Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er statsborger i Montenegro. Ansøgeren har været politisk aktiv både i Montenegro og i Danmark og været med til at oprette en LGBT-forening i Montenegro. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Montenegro frygter, at han vil blive udsat for psykisk eller fysisk vold og i værste fald blive dræbt, som følge af at han er homoseksuel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at han vil blive idømt en uforholdsmæssig straf for tyveri af malerier, ligesom han frygter den montenegrinske mafia som følge af tyverisagen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han er homoseksuel og har været bevidst om sin seksualitet, siden han var teenager. Han har haft længerevarende forhold til mænd i Danmark, men han har ikke haft homoseksuelle relationer under sine ophold i Montenegro. Han er kommet i LGBT-miljøet i København i over 30 år, og han har hjulpet med oprettelsen af en LGBT-forening i Montenegro. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han ikke har fortalt sin familie om sin seksualitet, idet homoseksualitet er ilde set i Montenegro. Ansøgeren nævnte ikke noget om sin seksualitet under sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen, idet styrelsen havde indkaldt en montenegrinsk tolk til mødet, hvilken tolk kendte ansøgerens søster. Vedrørende tyverisagen har ansøgeren oplyst, at hans tidligere ægtefælle har beskyldt ham for at stjæle malerier fra deres tidligere fælles udlejer. Ansøgeren har været anholdt i sagen i 2009. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hans tidligere ægtefælle under tyverisagen er fremkommet med oplysninger om en narkohandler, som ansøgeren skulle have solgt malerierne til, og som er en del af den montenegrinske mafia, hvorfor ansøgeren tillige frygter mafiaen ved en tilbagevenden til Montenegro. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgerens forklaringer om, at han ved en tilbagevenden til Montenegro frygter overgreb som følge af, at han er homoseksuel, giver anledning til betydelig tvivl, idet ansøgeren først har forklaret herom i forbindelse med en samtale hos Dansk Flygtningehjælp den [...] 2015, og idet ansøgeren ikke er kommet med en rimelig forklaring på, hvorfor han ikke har oplyst herom i forbindelse med asylansøgningen den [...] 2015 eller under den første samtale med Udlændingestyrelsen den [...] 2015. Flygtningenævnet lægger imidlertid — ligesom Udlændingestyrelsen — til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han ikke har haft konkrete konflikter i den anledning under sine ophold i Montenegro, herunder senest opholdet i 2008 til 2010. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren, mens han var i Montenegro, var med til at etablere en LGBT-forening. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren af andre grunde har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Monte-

negro vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra familiemedlemmer eller andre personer eller grupperinger i den montenegrinske befolkning. Flytningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren må henvises til at søge de montenegrinske myndigheders beskyttelse, såfremt han måtte opleve problemer som følge af sin seksuelle orientering. Nævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren må kunne antages at modtage den fornødne myndighedsbeskyttelse. Nævnet kan herved henvide til, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at om end forholdene for LGBT-personer i Montenegro efter omstændighederne kan være vanskelige, er homoseksuelle forhold lovlige, og der foreligger ikke oplysninger om risiko for overgreb fra myndighedernes side rettet mod LGBT-personer. Det fremgår videre af U.S. State Departments “2014 Country Reports on Human Rights Practices — Montenegro” af 25. juni 2015, at diskrimination på baggrund af seksuel orientering er kriminaliseret ved lov. Endvidere følger det af baggrundsoplysningerne, herunder Amnesty Internationals “Annual Report 2015/2016” af 24. februar 2016, at de montenegrinske myndigheder håndhæver denne lovgivning, samt at det montenegrinske politi ved afholdelse af LGBT-parader har beskyttet deltagerne. Nævnet finder herefter ikke, at de generelle forhold for homo- og biseksuelle i Montenegro i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. For så vidt angår ansøgerens frygt for medlemmer af den montenegrinske mafia bemærker Flytningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at der er tale om et forhold af en sådan karakter og intensitet, at det falder inden for området af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke personligt er blevet opsøgt af medlemmer af mafiaen under sit seneste ophold i Montenegro fra 2008 til 2010, ligesom der heller ikke er oplysninger om, at der er hændt familiemedlemmerne noget i forbindelse med henvendelserne. Nævnet finder således — ligesom Udlændingestyrelsen — at ansøgeren må henvises til at anmelde disse forhold til myndighederne. Flytningenævnet finder endelig, at ansøgerens frygt for at blive idømt en efter danske retstraditioner [uforholdsmæssig] lang straf ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker, at ansøgeren ikke nærmere har underbygget dette anbringende, og at det fremgår af sagen, at Østre Landsret den [...] 2016 har stadfæstet en kendelse om, at ansøgeren kan udleveres til Montenegro. Nævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Montenegro ikke vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flytningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Mont/2016/1

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører [...] -klanen og er muslim af trosretning fra [...], Middle Shabelle, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af medlemmer af militsen al-Shabaab, fordi han har unddraget sig arbejdet med at indsamle skatter for militsen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i 2010 blev opsøgt af tre medlemmer af al-Shabaab i sin butik i [landsbyen], som bad ham deltage i et fællesmøde senere samme dag. Til fællesmødet blev tilhørerne oplyst om, at de skulle arbejde for al-Shabaab. For at undgå at deltage i væbnede kampe for al-Shabaab, bad ansøgeren om at få til opgave at assistere medlemmerne, når de én gang årligt skulle køre rundt i oplandet til [landsbyen] og indsamle penge fra indbyggerne. Omkring en uge efter mødet blev han første gang hentet af medlemmer fra al-Shabaab. Ansøgerens opgave bestod i at guide dem rundt til de forskellige landsbyer og græsningsområder, hvor nomaderne boede, idet de fleste af medlemmerne manglede kendskab til området, fordi de stammede fra andre steder i landet. Ansøgeren forsøgte to gange i 2010 at flygte fra sit arbejde for al-Shabaab. Den første gang rejste han hjem til sin faders fætters søn, [G], som boede i landsbyen [...] uden for [hans egen landsby]. Efter en måneds ophold i [...] blev han arresteret af al-Shabaab, imens han befandt sig i en plantage. Han blev bragt til al-Shabaabs leder, som tilgav ham for flugtforsøget. Ansøgeren genoptog herefter arbejdet. Senere på året prøvede han igen at flygte. Han rejste til [en anden landsby], men idet han ikke havde medbragt tilstrækkeligt med penge til at udrejse af Somalia, tog han hjem igen. Han arbejdede herefter omkring en gang hver anden måned som guide for al-Shabaab, indtil han i 2014 havde opsparet nok til at udrejse af landet. I [sommeren] 2014 kontaktede han al-Shabaabs leder i [...] og bad om lov til at stoppe. Lederen foreslog i stedet, at han af hensyn til sin familie, kunne arbejde som guide i de nærmeste landsbyer og dermed ikke være væk fra sin familie. Ansøgeren accepterede forslaget og deltog i én yderligere indsamling med al-Shabaab, inden han [senere på sommeren] 2014 udrejste af Somalia. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, idet han har forklaret konsistent og detaljeret. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens rolle som tvungen støtte til al-Shabaab har været så profileret, at det er sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for at blive udsat for overgreb på grund af denne bistand af AMISOM, der efter baggrundsoplysningerne nu har kontrollen i byen, eller af lokalbefolkningen. Af samme grund findes det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren under opholdet i byen skulle være i risiko for målrettede angreb fra al-Shabaabs side. Det fremgår af baggrundsmaterialet, at al-Shabaab fortsat er til stede i området omkring [...], men der er ikke oplysninger, som indicerer, at de fuldstændig har kontrollen over området. Flygtningenævnet finder derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagerejse fra Mogadishu til [...] skulle være i en sådan

konkret og individuel risiko for at blive standset af al-Shabaab og i den forbindelse udsat for overgreb, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skulle være opfyldt. De generelle forhold i ansøgerens område er ikke i sig selv asylbegrundende, og den omstændighed, at ansøgeren på grund af helbredsproblemer vil have vanskeligt ved at forsørge sig selv, findes ikke i sig selv at medføre, at han kan betragtes som sidestillet med enlige kvinder uden netværk. Ansøgerens advokats anbringende om, at ansøgeren med denne begrundelse må betragtes som et medlem af en særlig social gruppe og berettiget til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan derfor ikke tages til følge. Det bemærkes endeligt, at det ikke henhører under Flygtningenævnet at meddele opholdstilladelse af humanitære årsager. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/25

Nævnet **stadfæstede i oktober 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim (al-Sarkhi) af trosretning fra Al-Diwaniyah, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter al-Badr og de generelle forhold. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han om følge af sit tilhørsforhold til al-Sarkhi løbende har oplevet chikane og dårlig behandling fra al-Badr og at han frygter tvangsrekruttering. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin konflikt med al-Badr-militsen fremstår konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor konflikten fandt sted, og om de nærmere omstændigheder ved konflikten, herunder om personerne fra al-Badr var uniformerede eller ikke. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremstår usandsynligt, at ansøgeren frivilligt skulle opsøge det sted, hvor al-Badr-militsen har sit hovedkvarter, når han som al-Sarkhi-tilhænger var klar over, at der var et modsætningsforhold mellem al-Badr og al-Sarkhi. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvor længe efter konflikten med al-Badr han flygtede. Yderligere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvor og hvornår han fik udstedt sit pas. Ansøgeren har således dels forklaret, at han fik sit pas udstedt i Al-Diwaniyah, dels at han fik det udstedt i Bagdad. Hertil kommer, at der efter ansøgerens forklaring var tale om en konflikt af lav intensitet, idet ansøgeren har forklaret, at han kom op at skændes med medlemmer af al-Badr, og at det var ved at komme til slagsmål, men at en gruppe unge greb ind, hvorefter der ikke skete mere. Det forekommer derfor påfaldende, at ansøgeren har forklaret, at denne konflikt var den primære årsag til ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet finder på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af sit tilhørsforhold til al-Sarkhi-bevægelsen risikerer tvangsrekruttering til al-Badr-militsen. Flygtningenævnet finder på baggrund af Men-

neskerettighedsdomstolens afgørelse i sagen J.K. and Others vs. Sweden, præmis 55, ikke, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak er af en sådan karakter, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af ansøgerens blotte tilstedeværelse i Irak. Flygtninge-nævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbageven-den til Irak risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlæn-dingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/46

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [A] i Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til en klankonflikt. Han har videre henvist til, at han frygter at blive hvervet af Taliban samt til, at han frygter sin far, fordi han uden farens accept er flygtet fra Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han frygter [B]-klanen, idet hans farbror har slået mange personer fra denne klan ihjel. De sidste drab fandt sted for 7-8 år siden. Da ansøgeren var to år gammel, flygtede hele familien til Iran. Efter få år tog ansøgerens forældre tilbage til Kunduz i Afghanistan. På grund af klankonflikten blev ansøgeren hos sine to voksne brødre i Iran. Ansøgeren har stort set hvert år besøgt forældrene i Afghanistan. På grund af klankonflikten bevægede ansøgeren sig her kun ud, når han skulle i moskeen. Ansøgerens far forlangte, at ansøgeren skulle gå i moskeen, hvor ansøgeren ud over at deltage i bønner, seks dage om ugen modtog koranundervisning. Mullahen støttede Taliban. Ansøgerens far er meget religiøs og støttede af den grund Taliban. Ingen af ansøgerens ældre brødre er blevet opfordret til at tilslutte sig Taliban. Efterhånden som ansøgeren nåede slutningen af puberteten, insisterede faren på, at ansøgeren overholdt sine religiøse pligter. Faren talte godt om Taliban, og det var ansøgerens indtryk, at faren ønskede, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban for at udføre jihad. Ansøgeren frygter at blive presset til at tilslutte sig Taliban eller at blive tvangshvervet til Taliban. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter sin far, idet ansøgeren ikke har fulgt farens vilje, og idet ansøgerens far tidligere har udsat ansøgeren for trusler og fysiske overgreb. Det var ansøgerens mor, der arrangerede ansøgerens flugt, der er finansieret dels af ansøgerens brødre i Iran, dels med penge som ansøgeren selv har tjent i Iran. Ansøgeren flygtede sammen med tre fætre, herunder en morbrors søn. Flygtninge-nævnet vurderer, at ansøgeren under mødet har svaret detaljeret og relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder derfor, at ansøgeren har haft den tilstrækkelige modenhed. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren var 15 år gammel, da han forlod hjemlandet, og at det var ansøgerens mor, der tog initiativ til, at ansøgeren skulle flygte. Flygtninge-

nævnet kan lægge ansøgerens forklaring om klankonflikten til grund, men finder ikke, at konflikten har en sådan intensitet, at der er tale om asylbegrundende forhold. Ansøgeren er 16 år gammel og pashtun fra Kunduz. Efter baggrundsoplysningerne om Taliban tilstedeværelse i regionen forekommer det ikke usandsynligt, at der forekommer tvangsrekruttering af unge mænd, men nævnet finder ikke, at de generelle forhold medfører, at der alene af den grund kan meddeles ansøgeren opholdstilladelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at det på grundlag af ansøgerens forklaring må anses for sandsynliggjort, at ansøgerens far af religiøse grunde støttede Taliban, og at ansøgerens far ønskede, at ansøgeren tilsluttede sig Taliban. Nævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kunduz, i forhold til hvilket ansøgerens asylmotiv skal bedømmes, vil risikere, mod sin vilje at blive tvunget til at tilslutte sig Taliban. Det er tillagt betydning, at ansøgerens mor, der har været hans voksne omsorgsperson, har anbefalet ham at forlade Afghanistan og har planlagt rejsen. Under henvisning til, at ansøgeren er mindreårig, uden netværk og i øvrigt har boet i Iran i hovedparten af sit liv, finder nævnet ikke, at det er relevant eller rimeligt at henvise ansøgeren til at opnå beskyttelse andet sted i Afghanistan. Flertallet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er ikke sandsynliggjort, at ansøgeren vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/201

Der kan herudover henvises til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Afgh/2016/218.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for efterstræbelse som følge af sin – reelle eller formodede – tilknytning eller bistand til oprørsgrupper, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og sunnimuslim fra [...], Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har støttet sin morbroder og broder i deres engagement i [et parti] i perioden 1991 til 1994. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive tilbageholdt og slået ihjel af myndighederne, fordi han har støttet og arbejdet for sin morbroder og sin broder i deres politiske aktiviteter, og fordi han har ydet bistand til oprørerne under og efter de tjetjenske krige, herunder ydet støtte til sårede i [...]'s hus. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i perioden 1991 til 1994 hjalp sin broder og sin morbroder i deres politiske engagement i [et parti]. Under den første tjetjenske krig behandlede ansøgeren sårede personer, og i

den forbindelse befandt han sig to uger i [efteråret] 1995 på [...]s bopæl i [...]. I perioden 1997 til 1999 har ansøgeren været chauffør for sin morbroder, som var [...] i Tjetjenien. I perioden 1999 til 2001, under den anden tjetjenske krig, bistod ansøgeren igen med at behandle sårede personer under kampene i Grozny. I 2001 til 2004 forsynede ansøgeren oprørerne i bjergene omkring sin hjemlandsby med mad og medicin. Da hans broder blev slået ihjel i [begyndelsen af] 2004, formodede ansøgeren, at han også var efterstræbt, og han levede herefter skjult hos familie og bekendte. [I efteråret] 2006 blev ansøgeren anholdt på sin bopæl af myndighederne. Han blev herefter tilbageholdt i seks dage, hvor han blev afhørt om sin tilknytning til oprørerne og til [...]. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Efter sin løsladelse tog ansøgeren ophold i [...] i Ingusjetien, hvor han boede frem til sin udrejse [i efteråret] 2014. Under sit ophold i [Ingusjetien] besøgte hans ægtefælle ham cirka ti gange. [I efteråret] 2014 foretog ansøgerens fætters søn, [...], et selvmordsangreb, hvorved nogle myndigheds-personer blev slået ihjel. Som følge heraf blev flere familiemedlemmer afhørt, herunder ansøgerens fætter, [...]. [Fætteren] advarede ansøgeren om, at han også ville blive afhørt, og han valgte derfor at udrejse fra Ingusjetien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens konflikt med myndighederne ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at myndighederne har efterstræbt ham i de 8 år, hvor han levede i Ingusjetien. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været tilbageholdt siden 2006, selvom myndighederne efterfølgende har haft mulighed for at opsøge ham via hans ægtefælle, som siden 2006 har født ansøgerens to yngste børn, og som har besøgt ansøgeren cirka ti gange under hans ophold i Ingusjetien, mens hun resten af tiden primært opholdt sig hos sin egen familie på ansøgerens hjemegn, men som desuagtet ikke er blevet opsøgt af myndighederne eller forfulgt af disse til ansøgerens skjulested. Den omstændighed, at ansøgerens fætters søn foretog et selvmordsbombeangreb [i efteråret] 2014, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren, uanset at hans familie er kendt som værende på oprørernes side, ikke selv har foretaget sig noget eller på anden måde været profileret siden sin tilbageholdelse i 2006, samt at ansøgerens to fætre, herunder [...], hele tiden har kunnet og fortsat bor i Tjetjenien, og at [den ene fætter] efter tilbageholdelsen i forbindelse med selvmordsangrebet blev afhørt og løsladt efter 2-3 timer, hvorefter han uden yderligere kunne tage af sted til ansøgeren, som han i øvrigt har besøgt og hjulpet mange gange i perioden fra 2006 til 2014. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerens families forhold og hans tidligere konflikt med myndighederne i forhold til ansøgeren selv har haft en sådan karakter og intensitet, at han fortsat er profileret. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behand-

ling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2016/12

4.1.3.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7), fremgår:

”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de an-

dre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene”.

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen fremgår endvidere (Til § 1, nr. 1):

”Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. [...]”

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.1.2.1.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

”... de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.”

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil efter lovforslaget blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som i første omgang kan forlænges efter et år og herefter to år fra tidspunktet for en eventuel forlængelse, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnsmøde uden advokatbeskikkelse, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 141 personsager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3. Heraf blev 67 sager behandlet på skriftligt nævn, og 69 sager henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. 5 sager blev afgjort på formandskompetencen. Alle sager har vedrørt personer fra Syrien.

4.1.3.2 Praksis i statusændringsager

Som eksempler sager, hvor klageren har henvist til de generelle forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra al-Quamishli, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren, der er født i 1984, har til Udlændingestyrelsen oplyst, at han ikke har haft konflikter med myndighederne eller religiøse, politiske eller kriminelle grupper i Syrien. Klageren og hans familie har heller ikke haft konflikter med privatpersoner.

Han har indtil udrejsen af Syrien kunne færdes frit i forbindelse med sit arbejde, hvor han har fået tilladelse til at passere myndighedskontrollerede kontrolposter uden problemer. Han er ikke blevet genindkaldt, men frygter, at han vil blive dette, og at han kan blive forvekslet med andre personer af samme navn. Han modtager i Danmark strålebehandling for sin kræftsygdom. Det fremgår af sagen, at klageren udrejste af Syrien i [efteråret] 2015 og indrejste i Danmark [i slutningen af vinteren 2015]. Udlændingestyrelsen traf den [...] 2016 afgørelse om, at klageren ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1 eller 2, men tildelte ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Afgørelsen blev den [...] 2016 påklaget til Flygtningenævnet med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at kræften har spredt sig. Hans tilstand er meget dårlig, og han kan ikke længere foretage de daglige gøremål som at tage bad. Han ved derfor ikke, hvor lang tid han har tilbage, og om han når at se sin familie. Udlændingestyrelsen har ved e-mail af [...] 2016 meddelt Flygtningenævnet, at klagerens ægtefælle og børn den [...] 2016 er blevet meddelt familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Flygtningenævnet har behandlet sagen på skriftligt grundlag i medfør af udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, jf. § 53, stk. 6. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund, herunder at han aldrig har haft konflikter i Syrien. Herefter, og henset til det anførte om klagerens meget alvorlige sygdom, har han ikke sandsynliggjort, at han vil blive indkaldt til aftjening af værnepligt, eller at han af andre grunde har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland eller vil være udsat for en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsen afgørelse.” Syri/2016/97

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at hun den [...] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun ønsker at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, fordi hun således får mulighed for at søge om familiesammenføring med hendes ægtefælle, der fortsat opholder sig i Syrien. Klageren har herom oplyst, at hendes ægtefælle er blevet opereret for brok og er derfor ikke i stand til fysisk at flygte fra Syrien, ligesom han lider af forhøjet blodtryk. Hans eneste mulighed for at komme ud af Syrien er, hvis han kan få

en tilladelse til familiesammenføring med klageren og hendes tre børn i Danmark. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens sønner er meddelt opholdstilladelse i Danmark, idet de har unddraget sig militærtjeneste i Syrien. Nævnet lægger endvidere til grund, at klagerens bopæl har været ransaget flere gange af myndighederne, der ledte efter sønnerne, og at hun på grund af sønnernes forhold er blevet meddelt afslag på en ansøgning om økonomisk hjælp til opvarmning. Nævnet lægger endvidere til grund, at klageren er legalt udrejst fra Syrien, og at hendes ægtefælle fortsat uantastet opholder sig der. Efter en samlet vurdering finder nævnet, at klageren ikke på grund af sønnernes forhold eller af andre grunde er i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder, at hun vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb af en intensitet, der bevirker, at hun er omfattet af udlændingelovens, § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klageren og hendes medfølgende barn opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/72

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], der ligger i den sydlige del af Damaskus, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. [...]s Retshjælp har den [...] 2015 på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har om sit asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive udsat for dødsstraf, tortur, anden umenneskelig behandling eller anholdt af myndighederne på grund af hændelser i 2012, herunder sin deltagelse i demonstrationer, sit nødhjælpsarbejde for Den Frie Syriske Hær samt sin søns udeblivelse fra militærtjeneste. Til støtte herfor har klageren anført, at han deltog i fredelige demonstrationer mod styret over en periode på omkring syv måneder i 2012, hvorfor han er blevet efterlyst og registreret på en ”sort liste” af de syriske myndigheder. Endvidere hjalp klageren i [efteråret] 2012 med at bringe sårede civile i Daria til felthospitaler tilhørende Den Frie Syriske Hær. Klageren har videre anført, at han er i risiko for at blive fængslet af myndighederne på vegne af sin søn, idet hans søn blev indkaldt til reserven i den syriske hær i [efteråret] 2012, men udeblev. Endelig har klageren om sin udrejse anført, at han udrejste af Syrien i bil og hverken medbragte eller fremviste legitimation, idet han ikke har et pas. Det lykkedes kun klageren at passere kontrolposterne, fordi han betalte en taxichauffør for kørslen, og fordi chaufføren havde lavet aftaler med kontrollører på de forskellige kontrolposter. Flygt-

ningenævnet lægger i overensstemmelse med det, der er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2015, til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 3. Derimod finder nævnet det ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for myndighedsforfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren i oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at det alene beroede på hans formodning, at de syriske myndigheder havde fået kendskab til, at han havde deltaget i demonstrationer mod regimet og havde bragt sårede mennesker til felthospitaler tilhørende Den Frie Syriske Hær, og at hans navn derfor stod på en "sort liste". Han forklarede videre, at han aldrig var blevet opsøgt af myndighederne eller havde haft personlige konflikter med dem. Endelig forklarede han, at sønnens udeblivelse fra militærtjeneste ikke havde haft konsekvenser for ham, og at han var udrejst legalt og havde fået stemplet sit syriske nationalitetspas, og at han undervejs var passeret gennem otte forskellige kontrolposter bemandet af regimets folk, uden at det havde givet ham problemer. Oplysningerne om, at klageren er eftersøgt af myndighederne som følge af deltagelsen i demonstrationerne, og at han ikke har fremvist legitimation i forbindelse med udrejsen, og at han end ikke har et pas, og at udrejsen derfor kun var mulig, fordi der blev betalt bestikkelse ved kontrolposterne, er først fremkommet efter, at klageren havde fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og divergerer på væsentlige punkter fra den tidligere forklaring, og forekommer derfor utroværdig og konstrueret til lejligheden. Herefter, og idet klageren ikke har haft konflikter som følge af sønnens udeblivelse fra militærtjeneste, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Klageren opfylder således ikke betingelser for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2." Syri/2016/4

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Klageren er mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim fra Kobane, Aleppo-provinsen, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet finder, at klageren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han kun er 15 år. Klageren har således under nævnsrådet svaret relevant på de stillede spørgsmål. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2015 og [...] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at Daesh har anholdt ham og 148 andre elever, da de var på vej tilbage fra deres afsluttende niendeklasseeksamen i Aleppo. Daesh tog klageren og de andre elever med til en moske, hvor de skulle være i to dage og lære

muslimske ritualer og bede bøn, hvorefter de blev taget med til et fængsel i Menbej, hvor klageren blev fængslet. Klageren blev anklaget for at være vantro og beskyldt for at have behandlet sårede. Han blev dagligt udsat for tortur, herunder slag og elektrisk stød. Videre blev han placeret i et bildæk, og fik hældt varmt vand ud over sig, ligesom han blev hængt op i luften. Efter tre måneder og tre dage undslap klageren fangenskabets sammen med ni andre. Han kom til en kurdisk kontrolleret kontrolpost, hvor han kunne ringe til sin fader, der kom og hentede ham. Efter han kom tilbage fra fængslet, gemte han sig i faderens apotek i omkring en måned. Efter sin flugt fra Daesh har klageren hørt fra to personer, som Daesh har løsladt, at Daesh vil slå ham og de andre, der flygtede, ihjel. Daesh har videre lagt billeder på Facebook af klageren og andre, der er flygtet. Klageren har endelig henvist til, at han er kurder, og at han frygter at blive rekrutteret af PKK eller de syriske myndigheder, ligesom han har anført, at han er i en særligt sårbar situation som følge af, at han er kurder. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har således lagt til grund, at klageren sammen med andre skoleelever på vej til Kobane blev tilbageholdt af Daesh, og at Daesh særligt udskilte klageren og afhørte og torturerede ham, fordi han var kurder, og fordi de troede, at han havde tilknytning til PKK. Udlændingestyrelsen har tillige lagt ansøgerens forklaring om dette asylmotiv til grund, men anført, at det forhold, at klagerens konflikt med Daesh, herunder at klageren har været fængslet i tre måneder og tre dage, og at Daesh efter klagerens flugt har lagt billeder af klageren på Facebook, må anses som en konsekvens af de ændrede magtforhold i Syrien, og at dette ikke kan føre til, at konflikten ikke skal vurderes asylretligt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 3, at: ”Justitsministeriet foreslår, at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus, som meddeles i de tilfælde, hvor forpligtelsen til at yde beskyttelse i henhold til internationale konventioner, jf. § 7, stk. 2, har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Indførelsen af midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren har en individuel og konkret konflikt med Daesh, og at han har bragt sig i et sådan modsætningsforhold til Daesh, at han, der er kurder fra Kobane, risikerer at blive forfulgt af Daesh ved en tilbagevenden til sit hjemområde, uanset at hans hjemområde for tiden er kontrolleret af PKK. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, 1. Det må antages, at klageren, når han bliver 18 år, vil blive indkaldt til militærtjeneste af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder for nærværende,

hvor klageren er knap 16 år, at dette forhold ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder således, som sagen er oplyst, at der ikke er et tilstrækkeligt grundlag til at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt klageren, som knap 16 årig, risikerer at blive tvangshvervet af PKK/YPG. Da ansøgeren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at der er anledning til at søge dette asylmotiv yderligere oplyst. Klageren opfylder i overensstemmelse med ovennævnte således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, 1". Syri 2016/10

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og yezidi fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at [klageren] indrejste i Danmark den [...] 2014, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er fordrevet fra Deir ez-zor, fordi han er kurder og af al-Nusra blev betragtet som vantro. Hertil kommer, at han og hans familie er yazidier og ikke muslimer. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren er født og opvokset i landsbyen [...] i nærheden af Afrin, hvor han stadig har familie. Klageren har i 25 år frem til 2012 boet i en ejerlejlighed i Deir ez-zor. I 2012 tvang al-Nusra ham til at opgive sin bopæl med den begrundelse, at han er kurder og vantro. Klageren tog herefter med sin ægtefælle og børn ophold i klagerens oprindelige hjemlandsby, og klageren og familien boede stadig i dette område frem til klagerens udrejse i 2014. Klagerens familie er zardash/yazidi, de har ikke dyrket religionen offentligt, men de har heller ikke optrådt som muslimer, herunder gået i moske. **Flygtningenævnets flertal** lægger vægt på, at klageren efter sin egen forklaring ikke var individuelt forfulgt i sit oprindelige hjemområde ved udrejsen. Klagerens ægtefælle og børn bor nu i Aleppo, hvor der også bor mange kurdere, og hvor hans sønner kunne få arbejde, og familien er heller ikke individuelt forfulgt i Aleppo. På denne baggrund finder flertallet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse". Syri/2016/13

Nævnet **stadfæstede i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], [...], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt

været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2014, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han en gang er blevet opsøgt og tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær, som ønskede, at han skulle kæmpe for dem. Han er desuden blevet opsøgt to gange af repræsentanter for styret og en gang af efterretningstjenesten, der ligeledes ønskede, at han skulle kæmpe for dem. Efter hans udrejse er hans familie blevet opsøgt af efterretningstjenesten, som leder efter klageren. Desuden er hans nevø blevet tilbageholdt og tortureret på grund af klageren, ligesom han måtte underskrive en erklæring om at angive klageren til myndighederne, såfremt klageren vender tilbage til Syrien. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er personligt efterstræbt af repræsentanter for Den Frie Syriske Hær. Flertallet finder således, at klagerens forklaring herom fremstår udbyggende og ikke selvoplevet, og at forklaringen må anses for konstrueret til lejligheden. Flertallet lægger vægt på, at klagerens forklaring til Dansk Flygtningehjælp og på nævnsmødet om, at han i [begyndelsen af] 2014 med bind for øjnene blev ført bort af repræsentanter for Den Frie Syriske Hær og tilbageholdt i en kælder til den følgende dag, er ny i den forstand, at han ikke forklarede herom under samtalen i Udlændingestyrelsen den [...] 2015. Det samme gælder forklaringen om, at personer fra samme gruppe i hans butik truede ham med at bortføre og voldtage hans datter, hvis han ikke samarbejdede med dem. Klagerens forklaring til nævnet om, at han nævnte disse episoder i Udlændingestyrelsen, men at de ikke blev taget med i referatet, finder flertallet efter oplysningernes karakter utroværdig. Flertallet finder heller ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han er personligt og individuelt efterstræbt af de syriske myndigheder. Klagerens forklaring herom fremstår overordnet og uden detaljer og uden en troværdig forklaring på, hvorfor myndighederne skulle udvise en så omfattende interesse for hans person. Klageren har endvidere forklaret udbyggende og divergerende, idet han til nævnet har forklaret om en yderligere myndighedshenvendelse allerede i marts 2014, og at han både i [i sommeren og efteråret] 2014 blev taget med af myndighederne. Heller ikke forklaringen om, at klagerens familie som følge af at myndighederne efterstræber ham efter hans udrejse har været udsat for trusler mv. kan flertallet herefter lægge til grund. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien er i reel og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/23

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2014, og at hun den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun [i foråret] 2014 fik stjålet sin bil, hvorefter hun kunne se på en overvågningsvideo, at det var personer fra kontrolposten, hvor bilen var parkeret, der havde stjålet bilen. Da hun viste videoen til chefen for kontrolposten, sagde han, at hun ikke skulle vise den til nogen, idet hun ellers ikke ville se sin søn igen. Da hun efterfølgende kontaktede Indenrigsministeriet, oplyste kontorchefen, at de ikke kunne hjælpe, idet de også mente, at det var personerne fra kontrolposten, der havde stjålet bilen. Videre har hun oplyst, at hun i [efteråret] 2014 besøgte familiens bolig i [...], og at hun i den forbindelse blev forsøgt taget med af nogle personer, der ønskede at klagerens søster, der var gift med et parlamentsmedlem, skulle komme og betale en løsesum for klageren. Personerne tog blandt andet klagerens mobiltelefon, hvor de kunne se i klagerens telefonbog, at hun havde navne og numre på dommere. Klagerens nabo tilkaldte sine folk og sørgede for, at klageren kom i sikkerhed. En uge efter blev klageren kontaktet af [A], der forlangte, at hun skulle samarbejde og fungere som medlem mellem gruppen og visse dommere. [A] kontaktede klageren gentagne gange. Endelig har klageren oplyst, at hun ikke har opsagt sit job inden udrejsen, hvorfor hun formoder, at hun er blevet opsøgt på grund af dette. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund. Flertallet lægger vægt på, at klageren på en troværdig måde og konsistent har forklaret om, at hun på grund af sin ansættelse i Justitsministeriet flere gange er blevet kontaktet og truet med at blive slået ihjel af [A] fra en oprørsgruppe, for at hun skulle være behjælpelig med oprørsgruppens bestikkelse af dommere, for at bestemte fængslede personer kunne blive løsladt. Det er flertallets vurdering, at truslerne mod klageren har haft en sådan karakter og intensitet, at forfølgelsen må anses for konkret og individuel. Klageren har i den forbindelse forklaret overbevisende om sin frygt for at rette henvendelse til myndighederne, og flertallet finder efter en samlet vurdering, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1”. Syri/2016/35

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Idlib, Syrien. Klageren har ikke været med-

lem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han i perioden 2011-2014 har arbejdet som forsvarsadvokat for i alt 20 personer, der var varetægtsfængslet for at demonstrere mod regeringen. Klageren fik løsladt omkring 12 af sine klienter. Under retssagerne modtog klageren tre trusler fra statsadvokatens repræsentanter samt en trussel fra sikkerhedsstyrken i Idlib. Han modtog endvidere enten en trussel eller et råd fra en dommer. I [begyndelsen af] 2014 blev klagerens moders bopæl opsøgt af to civilklædte bevæbnede personer, der spurgte efter klageren. På denne baggrund udrejste klageren [i foråret 2014] med sin søn. Klageren har endvidere henvist til, at han risikerer at blive genindkaldt til militærtjeneste. Klageren har på nævnsmødet fremlagt et dokument, hvoraf det fremgår, at klageren blev løsladt [i begyndelsen af] 2014 på baggrund af en afhøring af en dommer efter omkring en måneds tilbageholdelse. Det fremgår videre, at han var tilbageholdt, idet han havde kontakt til demonstranter, der demonstrerede ulovligt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til oplysnings- og motivsamtalen til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er kommet i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at klageren på trods af truslerne aldrig er blevet opsøgt af sikkerhedstjenesten, og at han kun har modtaget truslerne i retsbygningen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren først udrejste af Syrien i [foråret] 2014, ca. fem måneder efter at han modtog den sidste trussel, uden at han blev udsat for overgreb eller i øvrigt oplevede andre konflikter. Det forhold, at to ukendte civile mænd opsøgte klagerens mors bopæl to måneder før klagerens udrejse, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det beror på klagerens egen formodning, at han blev opsøgt af myndigheds personer på sin mors bopæl, ligesom det beror på klagerens formodning, at han blev forsøgt opsøgt på grund af sit virke som forsvarsadvokat eller på grund af en genindkaldelse til militæret. Flygtningenævnet bemærker, at klageren i de følgende to måneder frem til sin udrejse opholdt sig på sin egen adresse og fortsatte med at behandle lignende sager i retten. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring under nævnsmødet til grund, idet klagerens forklaring fremstår divergerende, udbyggende og utroværdig. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge vægt på det dokument, som klageren har fremlagt under nævnsmødet. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede klageren blandt andet, at han aldrig havde været anholdt, fængslet eller tilbageholdt. Klageren har under nævnsmødet fremlagt et dokument, der beskriver en løsladelse [i foråret] 2014, og han har forklaret udbyggende om, at han blev tilbageholdt af sikkerhedsstyrkerne i [begyndelsen af] 2014 og udsat for overgreb. Flygtningenævnet afviser

forklaringen for nævnet som utroværdig, herunder hans forklaring om, hvorfor han ikke har nævnt dette forhold tidligere. Klageren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår hans mor blev opsøgt. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede klageren, at hans mor blev opsøgt ca. to måneder før sin udrejse, dvs. [i begyndelsen af] 2014, mens han under nævnsrådet har forklaret, at han på dette tidspunkt var tilbageholdt, og at hans mor først blev opsøgt umiddelbart efter hans løsladelse. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at klageren under nævnsrådet har forklaret, at klageren tidligere har udleveret dokumentet til sin beskikkede advokat, og at de har drøftet dette, hvilket advokaten afviste på mødet. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klagerens forklaring under nævnsrådet må forkastes som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Det forhold, at klageren frygter at blive genindkaldt til militæret, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lægger herved vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra februar 2015: Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG. Det fremgår af oplysningerne, at alle syriske mænd i alderen op til 42 år, som har aftjent deres værnepligt, kan blive genindkaldt til militæret i tilfælde af krig eller undtagelsestilstand. At der er rapporteret eksempler på, at mænd over 42 år er blevet genindkaldt, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lægger herved vægt på at klageren er 47 år, at klageren afsluttede sin militærtjeneste for mere end 20 år siden, at klageren under sin værnepligt havde rang af sergent, og at hans funktion bestod i at dele post ud til de forskellige afdelinger i militæret. Klageren besidder således ikke særlige evner, der gør, at det syriske militær kunne have en særlig interesse i ham. Det fremgår af samme baggrundsoplysninger, at det syriske militær nu primært indkalder personer, der afsluttede deres militærtjeneste for op til 10 år siden, dvs. mænd i alderen 30-35 år, og at den næste gruppe, der forventes indkaldt er i alderen 35-40 år. Endvidere beror det på klagerens egen formodning, at han blev forsøgt opsøgt på grund af en genindkaldelse til militæret. Flygtningenævnet lægger herved også vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra februar 2015: Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG. Det fremgår af oplysningerne, at indkaldelse sker enten ved brev, der overbringes af lokalt politi, eller gennem offentlig bekendtgørelse i tv, radio eller aviser. Hvis modtageren ikke er hjemme i tilfælde af indkaldelse via brev, vil et familiemedlem blive anmodet om at underskrive brevet. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/14

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og et barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke væ-

ret medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at hun samt hendes medfølgende barn den [...] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1/stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun er forfulgt af sikkerhedsfolk, der overvåger hende og hendes søn. Klageren måtte forlade sit arbejde som advokat, fordi der er krig, ødelæggelse og undertrykkelse i hendes land. Dette har medført, at hendes kontor er blevet beslaglagt, og hun har mistet sine økonomiske muligheder. Klageren har ingen fremtid i Syrien, idet hendes liv er truet. Klageren har herom oplyst, at i Syrien bliver advokater behandlet som officerer, og når man forlader sit arbejde og sit land uden tilladelse betyder det, at man er flygtet fra myndighederne. Klageren frygter, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland vil risikere at blive henrettet, idet hun har forladt landet uden tilladelse. Endvidere har klageren oplyst, at hendes frygt er klar og realistisk, samt at hendes søns liv er ustabil på grund af et års opholdstilladelse, hvorfor hun skal have fem års opholdstilladelse. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder, at hun vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at klageren over for Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun er flygtet på grund af de generelle forhold. Klageren har under klagesagen påberåbt sig, at hun er konkret og individuelt forfulgt, fordi hun har deltaget i en demonstration mod det syriske regime i hvilken forbindelse hun blev tilbageholdt i 3 timer, og at hun risikerer henrettelse, fordi hun har forladt sin stilling som advokat. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i forbindelse med den nævnte tilbageholdelse blev løsladt uden betingelser efter at have været tilbageholdt i 3 timer, og at hverken hun eller hendes familie, der stadig opholder sig i Aleppo, efterfølgende er blevet opsøgt af myndighederne. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke kan anses for at være kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at hun er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i øvrigt, at det alene bygger på klagerens formodning, at hun risikerer en straf, fordi hun har forladt sin stilling som privatpraktiserende advokat, og anklagerens frygt herfor kan derfor ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke kan anses for at være kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at hun er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. [...] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt

opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/44

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim fra [...], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet finder, at klageren – der under mødet i Flygtningenævnet har svaret relevant på stillede spørgsmål – er tilstrækkelig moden til, at gennemgå en asylsagsbehandling. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2014, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han måtte flygte fra Syrien, idet han som etnisk kurder blev forfulgt af PKK, der ønskede at tvangshverve ham til deres milit. Klageren har herom oplyst, at PKK har opsøgt ham tre gange på hans bopæl, hvor hans far afviste dem alle tre gange. Familien besluttede herefter, at klageren skulle flygte fra Syrien, idet de var bange for, at PKK ville tvangshverve ham. Klageren har henvist til, at han på trods af sin alder godt vidste, at såfremt han tilsluttede sig PKK, ville han risikere at dø. Der var andre børn fra området, der var blevet tvangshvervet af PKK, som efterfølgende var døde. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i det væsentligste har forklaret samstemmende under sagens behandling hos Udlændingestyrelsen og under nævnets behandling. Nævnet lægger herved til grund, at klagerens familie har været opsøgt af PKK nogle gange, hvor PKK har krævet, at klageren blev tvangshvervet til at deltage i PKK’s aktiviteter. Herefter finder nævnet, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive tvangshvervet. På den baggrund finder nævnet, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som individuelt forfulgt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2016/47

Nævnet meddelte i **august 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim af trosretning fra Raqqa, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har oplyst, at han frygter, at IS vil slå ham ihjel, samt at IS vil forfølge ham, fordi han har arbejdet som skolepsykolog på en skole i Raqqa. IS vil ikke acceptere hans funktion. I [sommeren] 2014, under et møde på den skole, som klageren underviste på, blev klageren af tre personer fra IS beskyldt for at være vantro og blev truet med offentlig henrettelse. Endvidere er hans ægtefælle etnisk kurder. Endelig frygter klageren Den Frie Syriske Hær, som har tilbageholdt og udsat klageren for vold. Han har været

tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær i en kælder i omkring fem dage, hvor han blev slået og klippet i øret med en tang. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens nye forklaring om tilbageholdelsen af Den Frie Syriske Hær i [foråret] 2014 og mødet [i sommeren] 2014 til grund. Nævnet bemærker herved, at disse episoder er de alvorligste i klagerens asylmotiv, og at de ikke er omtalt overfor Udlændingestyrelsen. Klageren har ikke givet nogen rimelig grund til, at dette ikke er sket. Flygtningenævnet lægger til grund, hvilket stemmer med klagerens oprindelige oplysninger til Udlændingestyrelsen, at klageren har været ansat på en skole i Raqqa som skolepsykolog. Raqqa er under IS' kontrol og nævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om IS' ageren, at klageren med denne baggrund risikerer overgreb fra IS, og at han således opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at der ikke i den foreliggende situation findes et internt flugtalternativ for klageren." Syri/2016/63

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er politisk flygtning og var forfulgt af det syriske regime, ligesom han har været udsat for forsøg på hvervning fra oppositionsstyrker i Daraa. Han har endvidere oplyst, at han derudover løbende er blevet udsat for chikane fra myndighederne på grund af sin afstamning fra Daraa. Klageren har herom oplyst, at han to gange har været fængslet af det syriske regime. Den første gang var fra [efteråret] 2013 til [foråret] 2014, hvor han var blevet forvekslet med en anden person, som var anklaget for at støtte terror. Den anden gang, klageren var tilbageholdt, var fra [slutningen af] 2014 til [foråret] 2015, hvor han blev anholdt på samme baggrund som første gang. Han blev løsladt med den begrundelse, at myndighederne ikke havde fundet noget kriminelt på ham. Klageren formoder, at formålet med tilbageholdelserne var at chikanere ham på grund af hans afstamning fra Daraa. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder derimod ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnets flertal har herved lagt vægt på, at han efter de to tilbageholdelser er blevet løsladt uden betingelser, og at han i forbindelse med den seneste tilbage-

holdelse fik udleveret en såkaldt frikendelseserklæring. Nævnet lægger endvidere vægt på, at klageren om årsagen til tilbageholdelserne har oplyst, at der var tale om navneforveksling med en anden person. Han formoder, at det også skete på grund af, at han kommer fra Daraa-området, hvis indbyggere regimet er modstandere af, da regimet anklager dem for at være skyld i konflikten udbrud i Syrien. Flygtningenævnets flertal finder imidlertid, at dette forhold hverken i sig selv eller sammenholdt med oplysningerne om tilbageholdelserne medfører, at klageren kan anses som konkret eller individuelt forfulgt. Flygtningenævnets flertal lægger endvidere vægt på, at han udrejste legalt af landet. Han fulgtes på det tidspunkt med sin anden hustru, som blev tilbageholdt, mens klageren frit kunne rejse ud. Der er herudover lagt vægt på, at de forsøg på hvervning fra oppositionsgrupper i Daraa, som klageren blev udsat for i perioden 2011 til ultimo 2012, efter det oplyste heller ikke har en sådan karakter, at de kan føre til, at han af den grund vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2 ved en tilbagevenden. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/119

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre medfølgende børn fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel, straffet eller bortført. Til støtte for sit asylmotiv har klageren anført, at hun har arbejdet som sygeplejerske på et hospital i Damaskus, samt at hun ofte har været presset af de syriske myndigheder til at tage vagter på forskellige militærbaser. Hun følte sig nødsaget til at flygte, idet hun frygtede, at de syriske myndigheder ville slå hende ihjel, såfremt hun ikke gjorde, som de bad hende om. Klageren har endvidere henvist til, at hun frygtede at blive bortført, idet der er mangel på sygeplejersker i Syrien. Klageren har endelig henvist til, at hendes ægtefælle flere gange er blevet opsøgt af de syriske myndigheder, der har spurgt efter klageren, idet hun har forladt sit arbejde på en militærbase uden tilladelse. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren fra 1999 til 2014 har haft ansættelse som sygeplejerske på et hospital i Damaskus. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at hun som følge af sin ansættelse på hospitalet er blevet beordret at gøre tjeneste på et militærhospital og af den grund besluttede sig for at flygte, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende om denne centrale del af asylmotiv. Klageren har således til

oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015 i Udlændingestyrelsen om sit asylmotiv henvist til, at hun har forladt Syrien, fordi der er krig og ingen sikkerhed i landet mere. Klageren har endvidere henvist til, at hun frygter, at børnene vil blive dræbt, fordi der falder bomber, mens børnene er i skole. Klageren har desuden forklaret, at der er mangel på sygeplejersker, hvorfor disse bliver bortført, så de kan hjælpe rundt omkring. Klageren har ikke selv været udsat for bortførelse, men frygtede dette som følge af sit erhverv. Klageren oplyste endelig, at hun ikke havde haft problemer med den syriske regering eller andre grupperinger i landet, ligesom der ikke var andre grunde til, at hun havde forladt hjemlandet. Klageren har derimod over for Flygtningenævnet forklaret, at hun i 2014 fik at vide, at hun skulle arbejde på et militærhospital, og at hun samme dag besluttede sig for at flygte. Klageren har endvidere over for nævnet forklaret, at myndighederne fra [sommeren] til [efteråret] 2014 henvendte sig på bopælen og spurgte efter klageren, men at hun sammen med familien var flyttet til et værelse i en anden lejlighed, hvor de gemte sig. Derudover har klageren over for Flygtningenævnet forklaret, at hendes ægtefælle i Syrien er blevet kontaktet tre gange af syriske soldater efter klagerens udrejse af Syrien. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren på en overbevisende måde har redegjort for den ændrede forklaring. Flygtningenævnet bemærker, at klageren, foreholdt den udbyggede forklaring om asylmotivet, forklarede, at hun ville beskytte sin ægtefælle, og derfor ikke fortalte de danske myndigheder om sine konflikter med de syriske myndigheder. Af den grund kan der ikke lægges nogen vægt på denne udbyggede forklaring om konflikterne i hjemlandet, herunder henvendelserne hos klagerens ægtefælle. Hertil kommer, at det fremgår af Udenrigsministeriets høringsvar af [...] 2016, at det hospital, hvor klageren arbejdede, er et offentligt civilhospital under det syriske sundhedsministerium. Det fremgår endvidere af høringsvaret, at personalet på civile hospitaler i Syrien ikke kan blive pålagt at arbejde på et militærhospital. Det forhold, at klageren har haft ansættelse som sygeplejerske i Syrien kan efter nævnets praksis ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Tilsvarende kan det forhold, at klageren måtte være udrejst illegalt af Syrien ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun har været eller vil være udsat for forfølgelse eller overgreb begrundet i konkrete og individuelle omstændigheder. Klageren og hendes tre medfølgende børn opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/95

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk arabisk turkmani og muslim af trosretning fra [...] i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [...] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er etnisk turkmenere, og at det syriske styre er af den opfattelse, at turkmenere har en stor andel i revolutionen mod Assad, hvorfor det syriske styre forfølger alle turkmenere. Derudover har klageren henvist til, at hans broder er blevet skudt og dræbt af styret, ligesom klagerens faster og to fætre samt den ene fætters datter er blevet dræbt. Klageren har videre også henvist til, at han er blevet genindkaldt i alt to gange til at aftjene militærtjeneste i det syriske militær, og at han i den forbindelse var særligt udsat, idet han tidligere aftjente sin militærtjeneste i den syriske efterretningstjeneste, hvor han var sergent, og at han sidenhen arbejdede som blandt andet engelsklærer. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i en sådan situation, at han vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, om at han i 1991 aftjente militærtjeneste på en politistation, til grund, og at han under denne tjeneste arbejdede på et efterretningskontor, hvor han besvarede telefonopkald og tog sig af de besøgende. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans tidligere tjeneste uanset, at han havde rang af sergent, har været af en sådan karakter, at han med sin nuværende alder risikerer genindkaldelse. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på indholdet af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra februar 2015: Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG, hvoraf det fremgår, at syriske mænd i alderen op til 42 år kan blive genindkaldt til militæret i tilfælde af krig eller undtagelsestilstand. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er i risiko for forfølgelse, fordi han er turkmenere. Den omstændighed, at ansøgeren besidder engelskkundskaber findes under hensyn til det ovennævnte, heller ikke at kunne føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. [Klageren] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse”. Syri/2016/120

Nævnet meddelte i **september 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [...] 2015, og at han den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren den [...] 2016 påklaget afgørelsen til Flygtningenævnet med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har overfor Udlændingestyrelsen og skriftligt til Flygtningenævnet oplyst, at han har deltaget i to demonstrationer imod regimet. Klageren filmede en af demonstrationerne. En af klagerens lærere, der er tro mod regimet, opdagede dette, og slog ham. En af hans venner så efter en af demonstrationerne, at tv-stationen al-Jazeera viste optagelser fra demonstrationen, hvor klageren blev vist. Han frygter, at myndighederne kan genkende ham fra tv-billederne. Klageren og hans familie forlod derefter Aleppo. Familien tog derefter ophold i Kobane. Da familien hørte, at Islamisk Stat havde fået kontrol med landsbyer udenfor Kobane, flygtede familien til Tyrkiet. Klageren har videre henvist til, at han frygter at blive indkaldt til militærtjeneste eller at blive tvangshvervet af YPG. Han frygter også Islamisk Stat, fordi han er kurder. Statusændringssager behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag. Klageren har i det væsentlige anført det samme i sit asylskema, i samtalen med Udlændingestyrelsen og til Dansk Flygtningehjælp. Herefter, og efter en konkret vurdering af det, klageren har anført til støtte for sin ansøgning og klage, har Flygtningenævnet besluttet at behandle sagen på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, jf. § 53, stk. 6. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren, der fyldte 18 år den [...] 2016, risikerer at blive indkaldt til militærtjeneste, og at han ikke ønsker at udføre eller bevidne handlinger i strid med internationale konventioner. Efter de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ”Syria: Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra februar 2015 og ”Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra september 2015, finder nævnet, at aftjening af værnepligt vil indebære nærliggende risiko for, at klageren vil blive tvunget til at deltage i alvorlige menneskerettigheds-overtrædelser. Flygtningenævnet henviser herved til det anførte i Udenrigsministeriets notat af 3. april 2013 om aftjening af værnepligt i Syrien, hvoraf det blandt andet fremgår, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at den mindste straf, der i øjeblikket pålægges for udeblivelse af militærtjeneste, er anholdelse med henblik på at blive bragt til et tjenestested til aftjening af værnepligt med forlængelse af tjenestetiden. Endvidere fremgår det, at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, såfremt vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Der kan derudover henvises til rapport fra Migrationsver-

ket. Temarapport. Reguljär och irreguljär syrisk militärtjänst 2.0 af 25. november 2015. I overensstemmelse med praksis findes det herefter sandsynliggjort, at der på baggrund af forholdene om værnepligt i Syrien må anses at foreligge en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1". Syri/2016/70

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har ikke i 2016 hjemvist statusændringssager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Som eksempel på sager, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger om klagerens politiske aktiviteter, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandsskabets 24. beretning (2015) side 128 f.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til kapitel 4.9.3.

4.1.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevendende til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige

forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.1.2.1 og 4.1.3.1 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse Al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen *K.A.B. mod Sverige* (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen *R.H. mod Sverige* (appl. 4601/14), dom af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 6.10.2.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af Al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et Al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi Elmi-dommen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i fem principielle sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i Somalia havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Nævnet stadfæstede i alle fem sager Udlændingestyrelsens afgørelse. Resuméer af disse afgørelser findes i afsnit 6.13

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler fra nævnets praksis i spontansager vedrørende betydningen af de generelle forhold i Somalia kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, som han forud for sin udrejse af Somalia blev forsøgt tvangsrekrutteret til. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de klaner, som hans familie i Mogadishu tidligere har haft konflikter med, ligesom han frygter at blive chikaneret og undertrykt, fordi han tilhører minoritetsklanen [...]. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at hans farbroder underviste ham og andre elever i en koranskole i Baardheere da skolen blev opsøgt af medlemmer af al-Shabaab, som berordrede farbroderen til at udpege de elever, der var fyldt 12 år. Da farbroderen nægtede at udlevere sine elever, blev både han og ansøgeren tilbageholdt i al-Shabaabs fængsel i Baardheere. Efter de havde været tilbageholdt i fem dage, blev ansøgeren kørt hen til en af al-Shabaabs træningslejre, hvor han fik at vide, at han skulle tage del i træningen. Næste morgen lykkedes det for ansøgeren at flygte. Dernæst kontaktede han sin anden farbroder, som arrangerede hans udrejse af Somalia. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han og hans familie tilhører minoritetsklanen [...], som er en særlig udsat klan, og at hans lillebroder blev slået ihjel som følge af klankonflikterne, hvorefter ansøgeren som helt lille af sin familie i Mogadishu blev sendt til sin farbroder i Baardheere. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra Baardheere, og at han har boet der, mens al-Shabaab havde kontrollen over byen. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår divergerende, udbyggende og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende om blandt andet, hvad han og hans farbroder blev udsat for under den fem

dage lange tilbageholdelse, og om hvorvidt hans fæster af al-Shabaab blev taget med til fængslet samt om, hvem der vejledte ham om, hvordan han kunne flygte fra lejren. Det forekommer i den forbindelse mindre sandsynligt, at det var et al-Shabaab-medlem, der tidligere havde prøvet at hverve ham, som vejledte ham om, hvordan han skulle flygte. Ansøgeren har forklaret udbyggende om køreturen fra fængslet til træningslejren. Han har således først under nævnsmødet forklaret, at han var bagbundet og lå under nogle våben under køreturen. Ansøgeren har under nævnsmødet svaret afglidende og vævende på spørgsmål om de nævnte divergenser og udbygninger, ligesom han ikke har kunnet forklare overbevisende om flugten fra træningslejren og om transporten til Etiopien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i en vis udstrækning har været udsat for chikane fra andre klaner, fordi han tilhører en minoritetsklan, men at denne chikane ikke har haft en sådan intensitet og en sådan karakter, at der er tale om asylbegrundende forhold. For så vidt angår ansøgerens generelle troværdighed bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret, at han er født i 1998 i Mogadishu, men at der efter undersøgelse af ansøgeren er truffet afgørelse om, at han er født i 1996. Det bemærkes videre, at ansøgeren efter aldersundersøgelse har fremlagt en fødselsattest, hvoraf det fremgår blandt andet, at han er født i 1998 i Baardheere. Ansøgeren er ikke fremkommet med en rimelig forklaring på angivelsen af fødestedet i fødselsattesten, og han var svaret afglidende på spørgsmål om attesten og om, hvordan han kom i besiddelse af den. For så vidt angår den generelle sikkerhedssituation i Baardheere fremgår det af baggrundsoplysningerne, herunder nyhedsartiklen fra Somalia News Room, at "Amisom and somali forces take major town from al-Shabaab, whats next ?", udgivet den 27. juli 2015 og nyheden fra BBC News, "Somalia's al-Shabaab loses key Bardere stronghold" udgivet den 22. juli 2015, at byen Baardheere således ikke længere er kontrolleret af al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse til grund, at ansøgeren ikke har haft individuelle konflikter med al-Shabaab, og at han ikke er profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder på baggrund af disse og yderligere baggrundsoplysninger om Baardheere, at den generelle sikkerhedsmæssige situation på nuværende tidspunkt ikke er af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til byen, kan antages at være i en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. For så vidt angår ansøgerens individuelle situation bemærker Flygtningenævnet særligt, at ansøgeren er en ung mand, der efter det oplyste har familie og klientilhørsforhold i og omkring Baardheere. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit område vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2016/56

Nævnet **stadsfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Jaaji og muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi han havde et forhold til sin nuværende ægtefælle, inden de blev gift. Han frygter ydermere at blive slået ihjel af Hawiye-klanen, idet han er blevet chikaneret af klanen i tre til fire år. Ansøgeren har videre henvist til de generelle forhold i Somalia, herunder tilstedeværelsen af al-Shabaab og andre militser samt den manglende sikkerhed. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han mødte sin nuværende ægtefælle for første gang for omkring fem år siden udenfor landsbyen, og at de efterfølgende mødtes hver anden aften i landsbyen i en periode på syv til otte måneder. Ansøgeren blev en aften, da han var sammen med sin ægtefælle, opsøgt af omkring ti personer fra al-Shabaab. De udsatte ansøgeren for fysiske overgreb, hvorefter de tilbageholdte ham. Ansøgeren blev fængslet i [by], idet al-Shabaab anklagede ham for at have haft et forhold til en ugift kvinde. Han blev indledningsvist dømt til fængsling i tre år, men efter 2,5 år blev han dømt til døden. En aften kom en af vagterne i fængslet hen til ham om natten med en sav til ansøgeren. Ansøgeren savede sine lænker af og brugte en stige til at klatre over hegnet og flygtede derved fra fængslet. Ansøgeren har videre forklaret, at han i tre til fire år er blevet chikaneret af personer fra Hawiye-klanen, idet de ville have, at han skulle aflevere alle de fisk, som han havde fanget i forbindelse med sit arbejde som fisker. Uanset om ansøgerens forklaring om at stamme fra den sydlige del af Muduq-regionen lægges til grund, hvilket i øvrigt efter den foreliggende sproganalyse må vurderes som usandsynligt, finder **et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at ophold selv i al-Shabaab kontrollerede områder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold ikke for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab er tilstrækkeligt til opnåelse af asyl. I den forbindelse bemærkes, at flertallet ikke finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om et modsætningsforhold til grund, idet hans forklaring herom i det væsentlige findes at kunne tilsidesættes som usandsynlig og divergerende på en række punkter. Det findes således usandsynligt, at hans senere ægtefælle over en periode på flere måneder regelmæssigt er mødtes med ansøgeren på en bænk midt i byen, ligesom det forekommer usandsynligt, at han som følge af det passerede først blev idømt tre års fængsel, som efter to års afsoning blev ændret til dødsstraf, som efter yderligere et år ikke var søgt eksekveret. Også omstændighederne omkring flugten findes usandsynlig. Endelig bemærkes, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han første gang talte med vagten, umiddelbart før denne hjalp ham på flugt, men for Flygtningesnævnet har forklaret, at han har talt med den pågæl-

dende vagt adskillige gange under fængslingen. Flygtningenævnet har endvidere ikke fundet grundlag for at imødekomme en begæring om at udsætte sagen på foretagelse af torturundersøgelse, idet resultatet heraf vurderes at være uden relevans for afgørelsen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/58

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen Madhibaan og er muslim fra Belet Weyne, Somalia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af medlemmer af hans ægtefælles familie, idet han mod deres vilje giftede sig med sin ægtefælle, som tilhører klanen Hawadle. Endvidere er han blevet udsat for diskrimination som følge af sit tilhørsforhold til en minoritetsklan. Ansøgeren har til støtte herfor blandt andet henvist til, at han i 2006 indledte et forhold til kvinden [S]. I 2007 tog han til Ukraine for at læse medicin. Da ansøgeren [i sommeren] 2012 var på ferie i Somalia, anmodede ansøgerens fader [S’s] forældre om tilladelse til ægteskab, hvilket familien afslog. Senere blev ansøgeren opsøgt af medlemmer af [S’s] familie, som udsatte ham for fysiske overgreb og beordrede, at han skulle lade [S] være. [Senere i 2012] rejste ansøgeren på ny til Ukraine, og han vendte hjem [i sommeren] 2014. [Cirka en måned efter sin tilbagekomst] blev ansøgeren hemmeligt gift med [S], som [senere på sommeren] 2014 blev gravid. Kort efter fik [S’s] familie kendskab til ægteskabet og graviditeten. [Nogle dage senere] blev ansøgeren ved en moské overfaldet af ukendte maskerede personer, der skød efter ham. Herefter udrejste ansøgeren af Somalia. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi han som medlem af [en studenterorganisation] optræder i en video på YouTube. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han i forbindelse med sit studie i 2011 meldte sig inde i studenterorganisationen [...]. I 2013 optog han sammen med andre medlemmer af organisationen en video vedrørende [sygdom]. Videoen blev lagt på YouTube [i] 2013. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende, udbyggende og modstridende. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sin konflikt med militsen al-Shabaab. Til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015 har ansøgeren forklaret, at han ingen konflikter havde med al-Shabaab, ligesom ansøgeren under asylsamtalen den [...] heller ikke oplyste om en konflikt med al-Shabaab. Til begge samtaler har ansøgeren alene forklaret, at han nærrede en generel frygt for al-Shabaab, fordi han havde været udenlands. Heller ikke i asylansøgningsskema af [...] 2014 har ansøgeren oplyst om en konflikt med al-Shabaab. Under nævnsmødet den [...] 2015 har ansøgeren forklaret, at han frygtede, at al-Shabaab ville dræbe ham som følge af hans optræden i en YouTube-video. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har givet modstridende oplysninger om, hvorvidt han under sit seneste ophold i Somalia oplevede konkrete problemer med medlemmer

af al-Shabaab. Under nævnsmødet den [...] 2015 har ansøgeren forklaret, at han ikke havde oplevet problemer med al-Shabaab i den tid, han var i Somalia [i sommeren] 2014. Til gensamtalen den [...] 2016 forklarede ansøgeren, at han [i sommeren] 2014 havde modtaget trusler fra al-Shabaab i form af to sms-beskeder og en opringning. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sit forsøg på at fjerne YouTube-videoen fremstår divergerende og usammenhængende. Under nævnsmødet den [...] 2015 forklarede ansøgeren, at han havde forsøgt at få fjernet videoen, mens ansøgeren under gensamtalen den [...] 2015 har forklaret, at han ikke havde forsøgt at få videoen fjernet, og at han i forbindelse med en afstemning havde stemt imod at fjerne videoen. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin konflikt med sin ægtefælles familie, herunder hvornår familien opsøgte ansøgeren selv og ansøgerens far. I asylansøgningsskema af [...] 2014 oplyste ansøgeren, at han blev opsøgt af sin ægtefælles brødre samme dag, som ansøgerens far spurgte ansøgerens ægtefælles forældre om lov til, at ansøgeren kunne gifte sig med deres datter. Til asylsamtalen hos Udlændingestyrelsen den [...] 2014 har ansøgeren forklaret, at han blev opsøgt flere dage efter. Til oplysnings- og motivsamtalen den [...] har ansøgeren forklaret, at ægtefællens familie kom hjem til ansøgerens far samme dag eller dagen efter, at familien opdagede, at ansøgerens ægtefælle var gravid, og at familien krævede skilsmisse. Til asylsamtalen den [...] 2015 har ansøgeren forklaret, at hans far først blev opsøgt efter ansøgerens udrejse, og at familien ikke har krævet, at ansøgeren blev skilt fra deres datter. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han har haft en konkret konflikt med al-Shabaab eller har været udsat for chikane som følge af sit klanmæssige tilhørsforhold. Flygtningenævnet finder endvidere, at de generelle forhold for medlemmer af klanen Madhibaan ikke er af en sådan karakter, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens familie fortsat bor i Belet Weyne. Flygtningenævnet finder, at den generelle sikkerhedsmæssige situation på nuværende tidspunkt ikke er af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til ansøgerens hjemområde i og omkring Belet Weyne, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Migrationsverket, Lifos' rapport af 29. april 2015: Säkerhetssituationen i södra och centrala Somalia, hvoraf fremgår, at al-Shabaab er fordrevet fra Belet Weyne i år 2011, at de direkte kamphandlinger med brug af tunge våben på begge sider er ophørt, og at regeringen og AMISOM har kontrollen over byen. Videre fremgår det, at al-Shabaab fortsat kan slå til næsten overalt i byen, men at de for det meste går målrettet efter mål/personer, som har med den somaliske regering og/eller nogen af regeringens internationale støtter at gøre. Flygtningenævnet har endelig lagt

vægt på, at ansøgeren aldrig har været aktiv for den somaliske regering eller på anden måde har profileret sig, og at ansøgerens familie fortsat bor i Belet Weyne. Videoen af ansøgeren på YouTube om [...], der er produceret af [studentorganisationen], kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder, at videoen ikke i sig selv gør, at ansøgeren kan anses for profileret. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at [studentorganisationen] er en studentorganisation, der ikke modtager økonomisk støtte, og som ikke samarbejder med internationale organisationer. Flygtningenævnet finder derfor, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, alene som følge af de generelle forhold i området. Samlet finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb fra al-Shabaab omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/69

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konflikten betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420ff.

Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se

nærmere afsnit 4.1.3.1. Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet efter den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har også i 2016 været præget af, at næsten alle de personer fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen efter den nye bestemmelses ikrafttræden har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

For afgørelser om statusændring truffet efter den nye bestemmelses ikrafttræden henvises til afsnit 4.1.3.2.

Se i den forbindelse som eksempel på sager, hvor oplysninger om generelt vanskelige forhold for en bestemt befolkningsgruppe er indgået som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering kan henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Suda/2016/31.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Yemen. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Aden, Yemen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter borgerkrigen i Yemen, og at hun er særlig udsat som læge. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at Houthis-bevægelsen i [foråret] 2015 indtog hendes hjemby Aden. Houthiserne bombede hospitaler og huse, hvilket medførte, at befolkningen fik problemer med adgangen til strøm og vand. Ansøgeren flygtede i [foråret] 2015 fra [et yemenitisk område] til [et anden yemenitisk område], der ligger i Aden. Hun opholdt sig i [det andet yemenitiske område] indtil [foråret] 2015, hvor en bombe sprang foran hendes lejlighed. Ansøgeren flygtede herefter til Mukhella uden for Aden, hvor hun opholdt sig i en måned. Ansøgeren udrejste sammen med sin søn, der er dansk statsborger, af Yemen til Saudi Arabien [i sommeren] 2015, hvorefter de fløj fra [en saudiarabisk by] til Danmark [i sommeren] 2015. Flygtningenævnet kan på samme måde som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet forklaringen har været troværdig, sammenhængende og konsistent. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren er fraskilt læge og fra Aden, hvor hun tidligere har arbejdet på et sygehus, der er blevet bombet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærker, at det af Country Guidance fra april 2016 fra British Home Office fremgår, at: ”The security situation in Aden and some areas of southern Yemen is currently unlikely to breach Article 15(c) of the QD. However, decision makers should refer to the latest available country information as the situation is fluid and volatile. (see Annex A: Current resources). Elsewhere in the country there are reports of the use of indiscriminate violence by both sides including the use of cluster bombs and attacks on civilian homes, hospitals, schools, markets and factories and reports of civilians fleeing air strikes being chased and shot at by helicopters. In the north, west and centre of the country levels of indiscriminate violence are currently likely to be at such a level that substantial grounds exist for believing that a person, solely by being present there, faces a real risk of harm which threatens their life or person. Again decision makers should refer to the latest available country information as the situation is rapidly evolving. (see Annex A: Current resources).” Det fremgår videre under punkt 3.1.1., at: “Although since July 2015 the situation has improved in Aden and some other parts of southern Yemen, Aden still faces huge security challenges including a rise of targeted killings and the presence of militant groups such as Al-Qaeda and Daesh, which has led to, in January 2016, a dusk to dawn curfew being imposed on the city. The humanitarian situation in Aden and some other areas of sou-

thern Yemen while harsh is not in general at such a level as to breach Article 3, but may do so for vulnerable people (e.g. single women or disabled people, etc.) and each case should be assessed on its individual merits.” Det fremgår af de seneste baggrundsoplysninger, at situationen i Aden er forværret siden rapporten fra april 2016. Det fremgår videre om risikoen for lægefagligt personale, at Houthi bevægelsen målrettet har angrebet hospitaler, klinikker og lægefagligt personale, hvilket senest er belyst i Medicins Sans Frontiers: ”Yemen: As armed conflict intensifies once again, seeking medical care is dangerous” af 15. september 2016. På baggrund af de aktuelle tilgængelige oplysninger om den generelle situation i Yemen og særligt henset til forholdene for lægefagligt personale i Yemen, finder flertallet herefter, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Yemen vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Yeme/2016/4

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar samt parrets to børn. **Flygtningenaævnet** udtalte: ”Ansøgere er statsløse palæstinensere fra Tripoli, Libyen, og muslimer af trosretning. Ansøgere har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgere har som asylmotiv henvist til at de ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive idømt en længere fængselsstraf eller slået ihjel, da de er udrejst illegalt af Libyen, og da de som statsløse palæstinensere er undertrykte. Ansøgere har videre henvist til, at de frygter at blive slået ihjel af en narkohandler, som familien har haft en konflikt med. Ansøgere har til støtte herfor oplyst, at deres nabo i Tripoli var en narkohandler, som skabte mange problemer i kvarteret. I slutningen af 2010 anmeldte den mandlige ansøger sammen med flere andre naboer narkohandleren til politiet. Narkohandleren blev herefter anholdt og idømt en længerevarende fængselsstraf. I 2011 slap narkohandleren ud af fængslet, hvorefter han begyndte at chikanere ansøgere ved at banke på deres døre og vinduer. Familien oplevede endvidere tre konkrete sammenstød med narkohandleren eller dennes bande. Herefter flyttede ansøgere hjem til den mandlige ansøgers familie i Tripoli, hvor de opholdt sig i omkring to år inden udrejsen. Ansøgere har endvidere henvist til den dårlige sikkerhedsmæssige situation i landet, herunder at de frygter, at deres børn vil blive kidnappet. Vedrørende de af ansøgere påberåbte episoder med [narkohandleren] skal det bemærkes, at ansøgernes antagelse af, at episoden med de fem bevæbnede mænd er arrangeret af [narkohandleren], alene beror på ansøgernes formodninger. Endvidere må det tillægges vægt, at der ifølge ansøgernes forklaringer ikke var yderligere episoder med [narkohandleren] efter ansøgernes fraflytning af bopælen, at ansøgere var i stand til at hente deres indbo uden problemer efter fraflytningen, og at de i øvrigt var i stand til at opholde sig i Tripoli frem til udrejsen, selvom huset, som ansøgere lånte af den mandlige ansøgers ven, kun lå cirka et kvarter eller 20 minutters kørsel fra ansøgernes

oprindelige bopæl. Sammenfattende finder Flygtningenævnet ikke, at de forhold og episoder, som ansøgerne har forklaret at have været udsat for, har haft et sådant omfang og intensitet, at de kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. De generelt vanskelige forhold for palæstinensere i Libyen kan ikke begrunde asyl. Ansøgerne, der begge er født og opvokset i Tripoli, har efter det oplyste fortsat nære pårørende i Libyen. Det kan heller ikke antages, at forholdene i Libyen har en sådan karakter, at ansøgerne ved deres blotte tilstedeværelse vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af EMRK artikel 3. Endelig kan den omstændighed, at en af de selvbestaltede regeringer i Libyen måtte have udstedt et indrejseforbud, ikke føre til nogen ændret vurdering. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til Libyen risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Libyen skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Det skal særligt bemærkes, at den omstændighed at ansøgerne den [...]2016 har ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, ikke efter det foreliggende kan føre til, at der ikke fastsættes nogen udrejsefrist.” Liby/2016/12

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara, tilhørende bayat-stammen, og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af en lokal kommandant, [...] fra Taliban, idet han har truet ham hermed på grund af en jordkonflikt. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han vil blive slået ihjel som følge af, at han er etnisk hazara, og at der i Afghanistan er konflikt mellem sunni- og shia-muslimer. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at kommandanten havde taget noget jord fra ham. Ansøgeren forsøgte herefter at få sit jord tilbage ved at henvende sig til landsbyens ældre beboere, en pensioneret oberst, oberst [...], og myndighederne i Afghanistan. [I foråret] 2015 blev ansøgeren overfaldet i sit hjem og ført til en bjerg-hule, hvor han blev befriet den efterfølgende dag. Ansøgeren valgte fem dage efter overfaldet at udrejse fra Afghanistan til Iran med hjælp fra sin morbror. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen fremstår divergerende på en række centrale punkter. Flygtningenævnets flertal henviser her i det væsentlige til Udlændingestyrelsens begrundelse, idet ansøgeren ikke har givet en rimelig forklaring på de heri anførte divergenser. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret yderligere divergerende i forhold til, hvor mange mennesker, der deltog i overfaldet på ham, idet han nu har forklaret, at der var to personer, der trængte ind i hans hus,

mens to personer ventede udenfor. Flygtningenævnet bemærker, at de generelle forhold i Afghanistan ikke i sig selv er asylbegrundende, heller ikke for personer af ansøgerens etnicitet. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort at han ved en tilbagevendt vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb i medfør af udlændingelovens § 7.” Afgh/2016/111

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk fur og sunni-muslim af trosretning fra [landsby], Darfur-provinsen, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som etnisk fur frygter anholdelse og overgreb fra politiet. Ansøgeren frygter endvidere, at regeringen vil tro, at han grundet sin udrejse fra Sudan har kæmpet for oprørere i Sudan. Endelig har ansøgeren henvist til de generelle forhold Darfur, herunder konflikten med militsgruppen Janjaweed. Endelig har ansøgeren henvist til, at han under sit ophold i Khartoum blev nægtet udlevering af sine uddannelsesdokumenter, fordi han ikke ville aftjene sin militærtjeneste, ligesom han på grund af manglende tilladelse til at sælge varer på markedet flere gange blev frataget sin salgsvogn og sendt væk. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han i 2003, mens han passede familiens kvæg, fik frastjålet disse ved bjergene i Siranga af en gruppe fra Janjaweed-militsen. Personerne henvendte sig til ansøgeren, idet de pålagde ham at forsvinde fra stedet. På vejen hjem til landsbyen så ansøgeren, at denne stod i flammer, og ved ankomsten til bopælen så han, at hans moder var blevet dræbt. Ansøgeren fik af flygtende landsbyboere at vide, at mænd ridende på kameler og heste stod bag nedbrændingen af landsbyen. Ansøgeren flygtede til landsbyen [...], hvor han blev stoppet og afhørt af soldater fra den sudanske hær, der ville vide, om der var oprørsgrupper i området. Ansøgeren blev løsladt efter at være blevet afhørt en halv dag. I oktober 2003 blev ansøgeren hentet på sin bopæl i [...] af tre for ham ukendte myndighedspersoner. Ansøgeren blev bragt til politistationen og afhørt om kendskabet til oprørsgrupper i området. Ansøgeren oplyste ikke at have viden herom, og samme aften blev han løsladt. Ansøgeren rejste i december 2003 til Khartoum, hvor han boede frem til udrejsen til Egypten i 2013. Under opholdet i Khartoum kunne ansøgeren ikke få udleveret sine skolepapirer fra gymnasiet, medmindre han indvilgede i aftjening af militærtjeneste. Ansøgeren nægtede dette. Ansøgeren har fra juli 2013 frem til indrejsen i Danmark opholdt sig i Egypten. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens nye forklaring i nævnsrådet om, at han flyttede fra bydel til bydel i Khartoum for ikke at blive genkendt, til grund. Flygtningenævnet lægger afgørende vægt på, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv eller i øvrigt udført aktiviteter vendt mod styret. Ansøgeren har i forbindelse med de generelle forhold i Darfur været tilbageholdt kortvarigt ved en kontrolpost, da han forlod landsbyen i 2003, og han har også været tilbageholdt i [...]. Han blev løsladt samme dag. Han blev

i begge tilfælde krænkede verbalt, men ikke udsat for fysiske overgreb. Han blev løsladt uden videre. Ansøgeren har herefter levet ti år i Khartoum uden at være udsat for overgreb af en sådan karakter, at det kan betegnes som forfølgelse eller overgreb, som er tilstrækkelige alvorlige til, at ansøgeren opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold i Sudan er af en sådan karakter, at ansøgeren, uanset at han er etnisk fur og stammende fra Darfur, ikke vil kunne vende tilbage til Sudan uden at risikere overgreb. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Sudan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Suda/2016/21

Flygtningenævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, muslim af trosretning og irakisk statsborger fra Bagdad. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der har været krig i Irak i årene 2014-2015, samt Islamisk Stats og ukendte militser tilstedeværelse forskellige steder i Irak. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at der er farligt at være i Irak, fordi der finder mange kidnapninger og drab sted, samt at der er terror, herunder bombesprængninger, vejsidebomber og selvmordsbomber. Ansøgeren har endvidere oplyst, at det af disse grunde ikke var muligt for ham at skabe sig et godt liv med uddannelse og arbejde. På sin fars opfordring ønsker ansøger at skabe sig en bedre fremtid med uddannelse i Europa. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans far efterfølgende har oplyst ham om, at årsagen til, at han valgte at sende ansøger afsted var, at medlemmer fra en militant gruppe kom til familiens hus om natten og krævede ansøgeren udleveret med henblik på rekruttering til gruppen. At de ikke krævede ansøgerens tvillingebror udleveret skyldes sandsynligvis, at denne lider af epilepsi og ofte er syg. Ansøger har som asylmotiv henvist til, at der har været krig i Irak i årene 2014 – 2015 samt ISIL og ukendte militser tilstedeværelse forskellige steder i Irak. Til oplysnings- og motivsamtalen [medio] 2016 har ansøgeren forklaret – og flere gange gentaget - at han er udrejst på grund af, at det generelt er farligt at være i Irak, og at han kan få en bedre fremtid i Europa. Han har på intet tidspunkt haft nogen personlige konflikter med de irakiske myndigheder, privatpersoner eller grupperinger, herunder ISIL, militser eller andre grupperinger, og han er aldrig blevet opsøgt af nogen af dem. Ansøgeren har til sin advokat og under mødet i Flygtningenævnet forklaret, at han efter advokatens anmodning spurgte sin far om årsagen til, at faderen sendte ham af sted til Europa på det tidspunkt. Faderen oplyste ham om, at medlemmer af en militant shiitisk gruppe kom til familiens hus om natten og krævede ansøgeren udleveret med henblik på rekruttering til gruppen, hvilket var baggrunden for, at faderen valgte at sendte ham af sted. Medlemmer af den militante gruppe har efterfølgende ringet og været forbi i

hjemmet og spurgt efter ansøgeren og har også truet ansøgernes brødre og far. Flygtninge­nævnet finder ikke at kunne lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund, idet den forekommer uddybende og utroværdig. Flygtninge­nævnet lægger vægt på, at forklaringen er fremkommet efter, at der er meddelt ansøgeren afslag på asyl og efter, at advokaten anmodede ansøgeren om at rette henvendelse til sin far. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han efter udrej­sen har været i kontakt med sine forældre og søskende mange gange. Det forekommer således usandsynligt, at ansøgeren ikke tidligere skulle være gjort bekendt med, at medlemmer af en militant gruppe skulle have opsøgt familien med henblik på at rekruttere ham og også efterfølgende truet ansøgerens far og brødre. Herefter, og da det forhold, at ansøgeren vil få svært ved at få en uddannelse og finde et arbejde i Irak, er forhold af socioøkonomisk karakter og ikke er asylbegrundende, har ansøgeren ikke sandsynlig­gjort, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet bemærker herved, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak ikke vurderes at være af en sådan karakter, at det kan antages, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet. Det fremgår således af præmis 110 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse, J.K. and Others v. Sweden, at den generelle situation i Irak ikke statuerer en krænkelse af artikel 3. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/66

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, sunni-muslim af trosretning og irakisk statsborger fra [...], Kirkuk-provinsen, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der var krig i landsbyen [...] i Kirkuk-provinsen, hvor ansøgeren boede. Han har videre henvist til, at han flyttede til byen Kirkuk, hvor der ligeledes var krig, og han frygter for sit liv som følge af krigen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at peshmergaerne og det irakiske militær bekrigede hinanden i [landsby], hvor ansøgeren boede. Da ISIL indtog byen, måtte peshmergaerne og den irakiske hær kæmpe sammen mod ISIL. Ansøgeren og hans familie flygtede til Kirkuk. I Kirkuk var turkmanerne og Hashdi Shaabi til stede. Ansøgeren har videre oplyst, at den irakiske hær ikke kunne lide kurdere. Hæren kidnappede og generede kurderne. Ansøgeren har endvidere henvist til, at Hashdi Shaabi har kidnappet mange kurdere, og de skyder folk, som bærer det kurdiske flag. Ansøger har til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2016 forklaret, at han er udrejst på grund af krigen og de økonomiske problemer, da der ikke var noget arbejde, og livet var hårdt. Turkmanerne og Hashdi Shaabi hævder begge, at Kirkuk er deres by, og ISIL truer alle i hele Irak. Flygtninge­nævnet kan lægge

ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgeren har imidlertid efter sin forklaring på intet tidspunkt haft nogen personlige konflikter med de irakiske myndigheder, privatpersoner eller grupperinger, herunder ISIL, militser eller andre grupperinger, og han er aldrig blevet opsøgt af nogen af dem. Der var tale om forhold af generel karakter. Ansøgeren har heller ikke for Flygtningenævnet påberåbt sig at være individuelt forfulgt. Ansøgeren har for Flygtningenævnet henvist til, at de generelle forhold i Kirkuk har antaget en sådan karakter, at alle er i fare for at lide overlast omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved at opholde sig i området. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker herved, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak ikke vurderes at være af en sådan karakter, at det kan antages, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet. Det fremgår således af præmis 110 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse, *J.K. and Others v. Sweden*, at den generelle situation i Irak ikke statuerer en krænkelse af artikel 3. Flygtningenævnet bemærker videre, at det fremgår af *Iraq Control of Terrain Map* udgivet af Institute for the Study of War den 7. oktober 2016, at Kirkuk er under kontrol af PUK Peshmerga. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/69

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøger på grund af den generelle sikkerhedssituation i en geografisk begrænset del af landet ikke kan henvises til at tage ophold her, men at konflikten ikke har en sådan karakter eller intensitet, at ansøger ikke vil kunne tage ophold et andet sted i landet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mindreårige mandlige statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Makhmur, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive forfulgt og slået ihjel af personer, som den tidligere præsident, Saddam Hussein, har tortureret, idet ansøgerens fader havde relationer til Saddam Hussein og har fået taget billeder sammen med ham. Endvidere frygter ansøgeren, at de irakiske myndigheder skal få kendskab til ansøgerens faders relation til Saddam Hussein. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter Islamisk Stat, fordi de i [sommeren] 2014 angreb hans landsby i Makhmur provinsen, og fordi han er kurder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at Saddam Hussein tvang velhavende folk til at støtte ham, herunder ansøgerens fader, som var en velhavende forretningsmand. Saddam Hussein opkrævede penge af

hans fader, og i den forbindelse fik faderen taget et billede sammen med Saddam Hussein. Ansøgeren har fremlagt et billede fra 1980'erne, hvor faderen sidder sammen med Saddam Hussein og ukendt mand. Ansøgeren har videre oplyst, at hans fader blev forfulgt af folk, der havde mistet slægtninge under Saddam Husseins styre, og som følge heraf viste faderen sig ikke offentlig efter Saddam Hussein mistede magten. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren fremstod med tilstrækkelig modenhed til at besvare de stillede spørgsmål og redegøre for sin ansøgning om asyl. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret, at han ikke personligt har haft problemer som følge af det foto, der – formentlig før ansøgerens fødsel – er optaget af hans far og Saddam Hussein, og det beror derfor på ansøgerens egen formodning, at han kan risikere forfølgelse som følge af dette foto. Et flertal af Flygtningenævnet finder, at den sikkerhedsmæssige situation i Irak, herunder i Makhmur-området, ikke er af en sådan karakter, at enhver alene ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren i en periode på 4-5 måneder har opholdt sig i Erbil og været selvforsørgende og således ikke fremstår sårbar. Et flertal i Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/16

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Aser/2016/5 om forholdene for etniske armenere i Aserbajdsjan og Paki/2016/3 om forholdene for kristne i Pakistan samt til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Afgh/2016/16 om de generelle forhold for hazaraer samt den i 4.1.5. nævnte afgørelse Ukra/2016/14 om de generelle forhold i Lugansk-området i Ukraine.

4.1.5 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagerens hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagerens kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.1.9.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være

særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN’s handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3’s anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomt rum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN’s handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelse omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ukrainer og kristen fra Lugansk, Ukraine. Ansøgeren var medlem af Det Kommunistiske Parti, da Ukraine hørte under Sovjetunionen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der var utallige bombardementer efter krigens udbrud i [foråret] 2014, og det var derfor svært at leve i Donetsk. Ansøgeren har ligeledes henvist til, at hun ikke deltog i valget i Ukraine, hvorfor hun blev sortlistet. På en ukendt dato i [sommeren]

2014 fik ansøgeren en besked på sin dør, hvor der stod ”her bor en forræder”. Ansøgeren formoder, at den blev skrevet af hendes naboer, fordi hun ikke støttede Rusland. Omkring en måned efter modtog ansøgeren en seddel i sin postkasse, hvor der stod ”pas på”. Ansøgeren ved ikke, hvem der sendte sedlen, men hun formoder, at det var nogen, der ved, at hun er imod separatisterne. På et ukendt tidspunkt i slutningen af [vinteren] så ansøgeren en annonce om, at nogle frivillige ville hjælpe folk med at forlade byen. Ansøgeren kontaktede dem, og de hjalp hende med at komme til Moskva, hvorfra hun forsøgte at søge visum til Danmark. Ansøgeren fik at vide, at hun skulle søge visum til Danmark i Kiev, og ved hjælp af de frivillige rejste ansøgeren derfor til Kiev, hvorfra hun søgte og fik visum til Danmark. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet det dog bemærkes, at ansøgerens forklaring om aktivt at have agiteret blandt sine naboer imod en løsrivelse fra Ukraine først er fremkommet for nævnet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, der er født i [...], kommer fra Donetsk i det østlige Ukraine, er helbredsmæssigt svækket, og at hun ikke har noget netværk tilbage i Donetsk-området. Flygtningenævnet finder ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Øst-Ukraine, herunder i Donetsk-området, er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 alene med henvisning hertil. Det bemærkes endvidere, at der ikke er oplysninger i sagen om, at ansøgeren skulle være i et modsætningsforhold til privatpersoner eller myndighederne i Ukraine af en sådan intensitet, at det kan føre til, at hun meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes i den forbindelse, at hun har opholdt sig i Ukraine i adskillige måneder uden yderligere problemer, efter at hun i sommeren 2014 og et par måneder herefter har fået skrevet trusler på sin fordør og smidt et trusselsbrev i sin postkasse. Heller ikke det forhold, at ansøgeren er en enlig, alderssvækket kvinde, og at det er oplyst, at hun ikke længere har familie tilbage i Ukraine, kan føre til, at hun meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes hertil, at helbredsmæssige oplysninger ikke i sig selv er af asylrelevant karakter. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til meddelelse af opholdstilladelse af mere humanitært prægede årsager. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2016/14

4.1.6 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvi-

dere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.9.

4.1.7 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.1.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2016 afgjort i alt 35 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf flertallet var afghanske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 4.3.2 og 6.8.

4.1.7.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

4.1.7.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen. Indtil udgangen af februar 2017 kunne styrelsens afgørelser påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen med virkning fra 1. marts 2017 overført til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden lagt den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 137 nævnte afgørelser Afg/2014/23 og Som/2014/33 samt den i formandskabs 20. beretning (2011), side 78, nævnte afgørelse Syrien/2011/28.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabs 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

4.1.7.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kunne indtil udgangen af februar 2017 påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen i disse sager ligeledes overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2017.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

4.1.7.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes procesabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst på ukendt tidspunkt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra [N], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin farbror. Ansøgeren har som asylmotiv også henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende sin frygt for at blive slået ihjel af sin farbror oplyst, at ansøgeren, hans forældre og hans søskende boede sammen med ansøgerens farbror, [J], i landsbyen [N]. Da ansøgerens far blev slået ihjel, begyndte ansøgerens farbror at genere ham og hans familie, idet ansøgerens farbror ønskede at gifte sig med ansøgerens mor, hvilket hun nægtede. Ansøgeren, ansøgerens mor og ansøgerens søskende flyttede derfor hen til ansøgerens morbror, som også boede i landsbyen [N]. Imens de boede hos morbroren gav han dem et stykke jord, som skulle sælges for at finansiere ansøgerens rejse til Danmark. Farbroren sagde til ansøgerens mor og morbror, at han ville have jorden. En dag kom farbroren hjem til morbroren og sagde, at de skulle komme tilbage til huset sammen med ham. Ansøgerens mor sagde nej, og farbroren slog moren, så hun brækkede sine arme. Ansøgeren har også oplyst, at farbroren var misbruger af hash. Vedrørende ansøgerens frygt for Taliban har ansøgeren oplyst, at farbroren er medlem af Taliban. Det ved ansøgeren, fordi han har set farbroren drikke te sammen med Taliban. Ansøgeren har også oplyst, at hvis ansøgeren vender tilbage til Afghanistan, vil Taliban spørge ham, hvorfor han er stukket af til et fremmed land. Ansøgeren har desuden oplyst, at hans far blev dræbt af ukendte personer, fordi han var militærmand. Den beskikede advokat har principalt nedlagt påstand om, at Udlændingestyrelsens afgørelse om modenhed ændres, og sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens repræsentant har henholdt sig til Udlændingestyrelsens afgørelse. Vedrørende spørgsmålet om ansøgerens modenhed bemærker nævnet, at ansøgerens alder på baggrund af aldersundersøgelsen er fastsat til 16 år, men at ansøgeren selv mener, at han nu er 15 år. Ansøgerens besvarelse af de stillede spørgsmål bærer præg af, at han har vanskeligt ved

at forstå spørgsmålene og betydningen af, at han skal besvare disse. Ansøgerens manglende forståelse af spørgsmålene ses blandt andet af, at han kontinuerligt besvarer spørgsmål om det samme forskelligt, og at det virker, som om han svarer det, som han tror, spørgeren forventer. Han har meget vanskeligt ved at forklare baggrunden for, at hans morbror besluttede at sende ham til Danmark, og han forstår reelt ikke, hvori hans problemer af asylretlig karakter består. Ansøgeren har ikke kunnet forklare, hvad asyl handler om, eller formålet med mødet i Flygtningenævnet. Det er nævnets indtryk, at de beskrevne forhold dels skyldes hans unge alder, men også hans psykiske formåen. Flygtningenævnet vurderer derfor, at ansøgeren ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Som følge heraf ophæver Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse og hjemviser sagen til Udlændingestyrelsen." Afgh/2016/127

Nævnet **hjemviste i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...], Lagman-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingestyrelsen som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at Taliban vil slå ham ihjel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans far var leder af Arbakian. Ansøgerens far blev for omkring to år siden slået ihjel af Taliban, og umiddelbart efter hans død blev ansøgerens storebror sendt ud af Afghanistan af ansøgerens morbror. Ansøgeren og hans mor flyttede hjem til ansøgerens morbror i Kabul, hvor ansøgeren boede i to år, indtil han udrejste. Efter ansøgerens udrejse har hans mor modtaget telefoniske trusler fra Taliban, hvor de ville bombe hans morbrors hus i Kabul. Under nævnsbehandlingen har ansøgeren yderligere oplyst, at hans mor under en telefonsamtale for omkring tre uger siden har sagt, at Taliban har været hos hende og fremsat trusler om, at ansøgeren skal være selvmordsbomber. Den beskikkede advokat har i sit indlæg påstået sagen hjemvist under anbringende af, at ansøgeren, der er 15 år gammel, ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylretlig procedure og vurdering. Advokaten har til støtte herfor blandt andet henvist til, at Udlændingestyrelsen alene har gennemført én samtale med ansøgeren (oplysnings- og motivsamtale), samt at ansøgerens adfærd understøttes af en udtalelse fra [et asylcenter], hvor ansøgeren bor, og hvori det hedder, at "[de] ser en ikke-alderssvarende dreng, som forsøger at skjule for andre, at han hverken kan læse, skrive eller kan klokken." samt at det "[i] samtaler med ham virker det som om han ikke forstår det vi siger, også selvom der er tolk." Advokaten har endvidere gjort gældende, at det af ansøgerens optræden på nævnsmødet fremgår, at han svarer divergerende og i det hele fremstår som ukoncentreret. Flygtningenævnet har vurderet, at ansøgeren, som må anses for at være en ikke-alderssvarende 15-årig, ikke er i besiddelse af den fornødne modenhed til at gennemgå en asylretlig procedure.

På den baggrund hjemvises sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.”
AfgH/2016/245

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f, nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff, nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter den 1. januar 2011, fremgår det af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

4.1.7.5 Sagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltning Hovedstaden få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 4.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen også i disse sager overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2017.

4.1.7.6 Bevisvurdering

I afsnit 4.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreårigs frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 4.1.2.1 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra [...], Besut, Maidan Wardak, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban, fordi han er hazara, og fordi hans far blev dræbt af en bombe, fordi hans far i forbindelse med sit arbejde som politibetjent fik en talibaner anholdt. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far blev dræbt af en bombe omkring to år, inden ansøgeren udrejste af Afghanistan. Ansøgeren har videre oplyst, at ansøgerens morbror cirka to år efter farens død kom hen til ansøgerens families bopæl en aften og talte med ansøgerens mor. Ansøgeren udrejste af landet samme aften sammen med sin mor og søskende. Ansøgeren kendte ikke nærmere til baggrunden for deres udrejse, men har en uge efter, at han fik afslag på asyl fået oplyst af sin mor, at de udrejste, fordi den person, som hans far havde fået anholdt, var blevet løsladt, og nogle personer havde spurgt efter deres adresse hos distriktsmyndighederne. Ansøgerens mor fortalte også, at familiens bopæl var blevet opsøgt af hætteklædte personer kort tid efter, at familien var flygtet. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren har svaret relevant på de stillede spørgsmål og på en måde, der godtgør, at han forstår, hvad asylsagsbehandlingen går ud på. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgerens far blev dræbt af en bombe i 2011, og at han sammen med sin familie flygtede til Iran i 2013. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens forklaring om, at nogle personer kort før flugten havde henvendt sig på distriktskontoret for at spørge efter ansøgeren og hans families bopæl eller om, at hætteklædte personer opsøgte ansøgerens bopæl kort efter flugten, til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren først under sin forklaring for nævnet er fremkommet med disse oplysninger. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om, at hans mor først videregav oplysningerne til ham efter, at han havde fået afslag på asyl, trods ansøgerens

unge alder, ikke forekommer troværdig. Nævnet har herved tillige lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at Taliban skulle have ventet to år på at opsøge familien, henset til at Taliban angiveligt havde dræbt ansøgerens far og måtte være bekendt med familiens adresse. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren ikke har haft nogen konflikter med myndighederne, Taliban eller andre i Afghanistan, og at han i ca. to år efter, at hans far var blevet dræbt kunne opholde sig problemfrit i Afghanistan. Nævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er konkret og individuelt forfulgt af Taliban. De generelle forhold for hazaraer i Afghanistan kan ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder sammenfattende, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/255

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er sunni-muslim fra Khanabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet finder, at klageren – der under mødet i Flygtningenævnet har svaret relevant på stillede spørgsmål – er tilstrækkelig moden til, at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er forsogt hvervet af Taliban og frygter at blive dræbt af Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke ved, hvor hans familie befinder sig. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han en dag, hvor han var på vej hjem fra skole blev kontaktet af en mand på gaden. Manden sagde til ansøgeren, at han skulle gå sammen med ham hen og købe en is. Manden havde et tørklæde for ansigtet og havde en turban på hovedet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans far efter denne hændelse er blevet opsøgt af Taliban tre gange med henblik på, at faren skulle udlevere ansøgeren til dem. Han har forklaret, at Taliban opsøgte faren første gang, mens han arbejdede på sine egne marker. De præsenterede sig som Taliban, og sagde til faren, at han skulle aflevere sin ældste søn til dem. Faren nægtede, hvorefter de gik. Anden gang opsøgte Taliban igen faren på marken. Taliban fortalte faren, at de ville give ham penge, hvis han afleverede sin ældste søn til dem. Faren afviste Talibans tilbud, hvorefter han blev slået med deres geværer. Taliban sagde til faren, at han ville få en chance mere, hvorefter de gik. Tredje gang opsøgte Taliban faren på gaden. De spurgte ham om, hvorfor han ikke havde afleveret sin søn til dem. Faren afviste igen at aflevere sin søn til dem. Taliban truede herefter faren med, at de ville tage ansøgeren med magt og slå faren og resten af familien

ihjel. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flertallet lægger vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent om hændelserne, og at der på grund af hans unge alder må tillægges ansøgeren en vis margen i hans forklaring om tidsforløbet. Flertallet lægger endvidere vægt på, at den beskrevne konflikt er overensstemmende med baggrundsplysningerne om ansøgerens hjemegn. På denne baggrund finder flertallet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan igen vil være i Talibans søgelys og risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der findes ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/218

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Guinea. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk fulla og sunni muslim af trosretning fra [...], Guinea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er udrejst af Guinea, fordi det ikke gik ham så godt. Ansøgeren har som støtte for asylmotivet forklaret, at hans forældre er døde. Han boede i landsbyen [...], indtil at han for fire-fem år siden flyttede til [...], hvor han for eksempel arbejdede med landsbrug. Han flyttede til [...], fordi hans forældre var døde, og det ikke gik i landsbyen. [I slutningen af] 2013 forlod ansøgeren Guinea. Ansøgeren rejste gennem Mali og Algeriet og ankom [i begyndelsen af] 2014 til Marokko, hvor han opholdte sig, indtil at han rejste til Spanien, hvor han ankom i [sommere] 2015. Herefter rejste ansøger gennem Frankrig og Tyskland førend, at han ankom til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren har været tilstrækkeligt moden til at gennemgå en almindelig asylsagsbehandling. Der lægges herved vægt på, at ansøgeren konsistent har været i stand til at fortælle om sit liv og færdene i hjemlandet samt om sin udrejse på en sådan måde, at det findes forsvarligt at træffe afgørelse om asyl i sagen. Det lægges til grund, at ansøgeren ikke har haft konkrete konflikter med myndigheder eller privatpersoner i hjemlandet, og at hans udrejse alene er begrundet i de generelt vanskelige forhold i hjemlandet. Ansøgeren har endvidere nære familiemedlemmer i hjemlandet, som han har haft kontakt med. Uanset de generelt vanskelige forhold i hjemlandet, kan Flygtningenævnets flertal ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Guinea risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Guin/2016/4

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.12.2. nævnte afgørelser Afgh/2016/246 og Afgh/2016/201.

4.1.8 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunnet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger med statsborgerskab i Syrien samt Venezuela. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og druser af trosretning fra [...] Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Syrien henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at han og hans familie vil blive slået ihjel på grund af krigen, og fordi de er durzere af trosretning. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han [primo] 2015 blev opsøgt på gaden af tre-fire medlemmer af Shabiha, idet de ønskede at få nødhjælpsmidler, som ansøgeren uddelte for Røde Kors i sin landsby [...]. Ansøgeren skændtes med de tre-fire medlemmer af Shabiha, fordi han ikke ønskede at give dem nødhjælpsmidlerne, men de tog en nødhjælpskasse med tvang og gik fra stedet. I perioden fra dette tidspunkt og halvanden måned frem modtog ansøgeren seks-syv opkald fra ukendte personer, som truede med at kidnappe ansøgeren og hans børn. Ansøgeren er også ved flere lejligheder blevet opfordret til at slutte sig til Shabiha af lokale personer fra hans landsby [...], men ansøgeren har hver gang afslået. Ansøgeren har oplyst, at han har opholdt sig i tre-fire år i Venezuela for at arbejde, i hvilken forbindelse han opnåede statsborgerskab i landet, og

at han returnerede til Syrien [i foråret] 2012. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Venezuela oplyst, at han ved en tilbagevenden til Venezuela frygter, at han vil blive udsat for røveri af kriminelle bander, fordi den generelle sikkerhed i landet ikke er god. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han under sit ophold i Venezuela blev udsat for cirka ti røverier og truet med pistol af kriminelle bander i byen Maracaibo. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgerens konflikter med Shabiha eller andre grupperinger ikke har en sådan intensitet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for personlig og individuel forfølgelse eller overgreb. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens konflikt med Shabiha vedrører en enkelt episode med et skænderi og et røveri eller tyveri af nødhjælpsrationer. Nævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren ikke er bekendt med, hvem der senere kontaktede ham telefonisk og truede ham og hans familie, og under nævnsmødet har oplyst, at det kunne være medlemmer af Shabiha, af Al-Nuzra eller af IS. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke blev personligt opsøgt i perioden fra [primo] 2015 til sin udrejse i [foråret] 2015. Nævnet finder derfor, som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren i forhold til Syrien isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren har dobbelt statsborgerskab og er tillige statsborger i Venezuela. Ansøger har forklaret divergerende om sit ophold i Venezuela. I anmeldelsesrapporten [fra foråret] 2015 har ansøgeren forklaret, at han aldrig har opholdt sig i Venezuela, under anden samtale med Udlændingestyrelsen at han opholdt sig og arbejdede i Venezuela i 3 – 4 år, og under nævnsmødet at han opholdt sig i Venezuela i cirka 5 år. Ansøgeren er i besiddelse af et ægte venezuelansk pas, der er gyldigt til [foråret] 2016. På denne baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hans venezuelanske statsborgerskab er opnået på ulovligt grundlag eller sandsynliggjort, at der foreligger en konkret risiko for, at han vil blive frataget sit venezuelanske statsborgerskab. Det forhold, at ansøger efter sin forklaring har været udsat for 10 røverier fra kriminelle bander – røverier, der ikke er anmeldt til politiet – er efter sin karakter ikke omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Venezuela vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Vene/2016/1

Nævnet **meddelte i januar 2016** opholdstilladelse (K-status) til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ” Ansøgeren er statsborger i Etiopien og kristen ortodoks af trosretning. Ansøgeren har været medlem af UDJ Unity for Democracy and Justice i Etiopien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive fængslet af de etiopiske myndigheder, herunder den etiopiske sikkerhedstjeneste, grundet hans medlemskab af parti UDJ Unity for Democracy and Justice. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han er født i [en by] i Eritrea. Sammen med sine forældre og to brødre flyttede han til Addis Abeba i Etiopien, da han var to år. Ansøgeren blev, i forbindelse med sin 18-års

fødselsdag, officielt medlem af partiet UDJ Unity for Democracy and Justice. Forud for dette havde han udført aktiviteter for partiet. [Medio] 2013 blev ansøgeren overfaldet af [nogle] mænd fra den etiopiske sikkerhedsstyrke. Efter overfaldet var ansøgeren indlagt i [et antal] dage på hospitalet. En uge efter overfaldet blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af [nogle] andre mænd samt en af mændene fra første overfald, som førte ham til et fængsel, hvor han blev udsat for tortur. Han blev herefter tilbageholdt i fængslet sammen med en del andre unge mennesker, der ligesom ansøgeren, var tilbageholdt på grund af deres politiske overbevisning. Under tilbageholdelsen underskrev ansøgeren en erklæring blandt andet om, at hans opposition mod regeringen havde karakter af terror. Efter underskrivelsen blev ansøgeren løsladt. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Eritrea henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter, at ville skulle leve i et diktatorisk samfund. Ansøgeren har ifølge sin egen forklaring opholdt sig i Etiopien siden 1995. Han er vokset op, har gået i skole og har fået en uddannelse i landet. Endvidere har han haft etiopisk ID-kort, og hans moder er etiopisk statsborger, når der videre henses til, at ansøgeren umiddelbart opfylder betingelserne i den etiopiske konstitution fra 1995 for at blive etiopisk statsborger, findes ansøgeren at kunne vurderes i forhold til Etiopien. Ansøgeren har i øvrigt spontant oplyst, at han føler sig som etiopier. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring kan Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren har været menigt aktivt medlem af UDJ, at han er blevet overfaldet af civilt politi på gaden, at han kort tid efter overfaldet blev anholdt og tilbageholdt af myndighederne i [et antal] dage, hvorunder han blev udsat for torturlignende overgreb. Ansøgeren blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om ikke at oplyse om tilbageholdelsen, ligesom han lovede at ophøre med politiske aktiviteter. På denne baggrund findes ansøgeren at være kommet i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etio/2016/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2014. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens søn. Nævnet stadfæstede ligeledes Udlændingestyrelsens afgørelse i sønnens sag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, muslim og statsløs palæstinenser fra Amman, Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle uroligheder samt det forhold, at han ikke har nogen tilknytning til Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive henvist til at tage ophold i en flygtningelejr. Ansøgeren er født i Jaffa, Palæstina. I 1952 flyttede ansøgeren med sin familie til en flygtningelejr i Amman i Jordan. Ansøgeren fik jordansk statsborgerskab i 1960. I 1970 flygtede ansøgeren til Syrien, hvor

han blev registreret som palæstinenser fra Jordan. I 1972 mistede ansøgeren sit jordanske pas, hvorfor han ansøgte om et nyt på den jordanske repræsentation i Damaskus. Ansøgeren fik dog afslag herpå. I 2012 flygtede ansøgeren tilbage til Jordan, hvor han bosatte sig i Amman. Her søgte ansøgeren om jordansk pas, hvilket på ny blev afslået. På grund af ansøgningerne om pas blev ansøgeren i 2013 indkaldt til efterretningstjenesten, hvor ansøgerens jordanske ID-kort blev inddraget. Ansøgeren fik i den forbindelse udstedt et midlertidigt opholdsbevis for palæstinensere, og han blev pålagt at tage ophold i flygtningelejren 'Cyber City'. I 2014 rejste ansøgeren tilbage til Syrien, hvorfra han udrejste i 2015. Det lægges til grund, at ansøgeren ikke har haft konflikter med myndigheder, organisationer eller privatpersoner i hverken Syrien eller Jordan. Det lægges videre til grund, at ansøgeren er født i Jaffa og efterfølgende opvokset i Jordan, at han i 1960 blev jordansk statsborger, at han samme år fik udstedt jordansk pas, at han har haft jordansk ID-kort, og at han fik midlertidig opholdstilladelse i Jordan efter flugten fra Syrien. Endelig lægges det til grund, at ansøgeren og familien efter indrejsen boede privat i Amman, hvor blandt andet ansøgerens datter har arbejdet, at ansøgeren i øvrigt har mange slægtninge i Jordan, og at han i sin tid arvede en fast ejendom efter sin moder. Idet hverken ansøgerens problemer med at få udstedt pas eller andre papirer i Jordan, eller hans oplysninger om forløbet angående opholdet i 'Cyber City'-lejren kan føre til en ændret vurdering, findes ansøgeren efter det foreliggende at burde vurderes i forhold til Jordan. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden til Jordan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Jord/2016/3

Ansøgerens søns sag Jord/2016/36 er omtalt nedenfor.

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Egypten og Jordan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, kristen af trosretning og statsborger i Egypten og Jordan født i Amman, Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv for så vidt angår Egypten henvist til, at hun frygter at blive dræbt af muslimske fanatikere, idet hun er konverteret fra islam til kristendom. Hun blev døbt [primo] 2014. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun omkring en måned inden udrejsen begyndte at opleve problemer, som begyndte umiddelbart efter, at hendes tidligere ægtefælle så et billede af Jomfru Maria og Skt. Georg i hendes soveværelse. 3-4 dage efter den tidligere ægtefælle så billedet i hendes soveværelse, begyndte ansøgeren at modtage trusler og ubehagelige beskeder på sin telefon, og på et tidspunkt i løbet af den første uge, hvor hun modtog opkaldene, blev ruden på hendes

bil smadret. Få dage før ansøgerens udrejse forsøgte nogle personer at bortføre ansøgerens tvillinger. Ansøgeren har som asylmotiv for så vidt angår Jordan ligeledes henvist til, at hun frygter at blive dræbt af muslimske fanatikere, idet hun er konverteret fra islam til kristendom. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes tvillinger, som ligeledes er konverteret, blev sendt hjem til ansøgerens ældste søn og hans ægtefælle i Jordan. I [efteråret] 2015 kom 5-6 sheiker hjem til ansøgerens ældste søn og ville tage tvillingerne fra ham, fordi det ifølge muslimsk skik er tilladt at dræbe personer, der har frasagt sig islam. Ansøgerens ældste søn bad dem om at gå, hvorefter han flygtede fra boligen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Vedrørende Egypten: Ansøgeren har forklaret om problemer, bestående af en række natlige telefonopkald, at hendes bilrude er blevet smadret, og at hendes ene søn er forsøgt kidnappet. Ansøgeren formoder, at hendes eksmand står bag disse forhold. Når dette sammenholdes med, at eksmanden forlangte at få børnene, da de blev 13 år, og at familien i Jordan nu vil udlevere børnene til deres far, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at de chikanerier, ansøgeren var udsat for, ikke har sammenhæng med hendes konvertering til kristendommen, men med familieretlige forhold og i øvrigt ikke er af en karakter og intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Konvertering i sig selv kan ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnets flertal medlemmer finder, at ansøgeren ikke, på grund af en hjemmeside samt Facebook med 20.000 følgere, eller af andre årsager, er særligt profileret. Flertallet finder derfor, at ansøgeren ikke er særligt profileret, og finder derfor, at hun ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Vedrørende Jordan: Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke har haft konkrete konflikter i Jordan og kan ej heller her anses som særligt profileret. Efter Jordans forfatning er det ikke forbudt at konvertere fra islam til kristendommen, og ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Eryp/2016/8 og Jord/2016/5

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn (ansøgerens niece) fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at hun er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [A], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren

har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at mangle et netværk og kendskab til landet, og at hun herved ikke vil blive taget imod i landet. Hun frygter endvidere, at hun vil blive sendt til militæret. Ved en tilbagevenden til Etiopien frygter ansøgeren at blive deporteret til Eritrea. I forhold til Sudan frygter ansøgeren, at hun ikke kan praktisere sin kristne tro, idet landet er muslimsk. Ansøgeren har forklaret, at hun alene har haft en fødselsattest, der angav, at hun var fra Eritrea, men at denne er bortkommet. Hun har forklaret, at hun og familien rejste fra Eritrea, da hun var ganske lille, og at hun derfor ingen erindring har om Eritrea. På trods af at hun boede sammen med sin moder, indtil hun var 23 år, og selvom hun har været kæreste med en mand fra Eritrea, har ansøgeren ingen viden om Eritrea eller eritreisk kultur. Ansøgeren har forklaret, at hun har hørt om folkeafstemningen i 1993, men at hun ikke selv har deltaget, og at hendes moder ikke har fortalt om afstemningen. Ansøgeren har forklaret, at hendes moder fortsat bor i Etiopien, og hun har under tidligere samtaler forklaret, at hendes ene søster og hendes ene broder fortsat er i Etiopien. Efter en samlet vurdering finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun er frataget sit etiopiske statsborgerskab. Nævnet finder derfor, at hun skal vurderes i forhold til Etiopien. Ansøgeren har ikke forklaret, at hun er forfulgt eller har konkrete og individuelle konflikter i Etiopien, hvorfor hun ikke har sandsynliggjort, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2 er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse for så vidt angår [ansøgeren]. Idet det er ubestridt, at [ansøgerens mindreårige niece] har en etiopisk fader, og da det ifølge baggrundsplysninger heraf følger, at hun har krav på etiopisk statsborgerskab, samt da hun ikke er forfulgt eller har konkrete og individuelle konflikter i Etiopien, er det ikke sandsynliggjort, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2 er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse for så vidt angår [ansøgerens mindreårige niece].” Etio/2016/21

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at ”det land, i hvilket han har statsborgerret” for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”. Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, ”hvor

han tidligere havde fast bopæl”, og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som ”det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevendende frygter at blive udsat for – forfølgelse”, jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”, vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets gældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), siderne 426ff, 429f og 438f nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar fra Libyen samt parrets fire børn. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere fra Libyen, etniske arabere og muslimer af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen

frygter at blive slået ihjel af den libyske hær, idet han har nægtet at arbejde for hæren. Endvidere frygter den mandlige ansøger at blive slået ihjel af sunnimuslimske banditter fra gruppen Ansaar Sharia, fordi de mener, at den mandlige ansøger har hjulpet den libyske hær. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at han, der angiver at være statsløs palæstinenser fra Syrien, men siden han var omkring otte år har boet i Libyen, har været tilbageholdt af den libyske hær i en måned, ligesom Ansaar Sharia har truet ham flere gange. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive slået ihjel af gruppen Ansaar Sharia, fordi de har dræbt hendes broder, og gruppen frygter, at hun vil gå offentligt med broderens sag. Den kvindelige ansøger frygter endvidere, at hun ved en tilbagevenden til Libyen bliver slået ihjel af Ansaar Sharia, fordi hun har arbejdet som frisør. Til støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger oplyst, at hendes broder blev dræbt i 2014 af gruppen Ansaar Sharia. Hun modtog herefter trusler fra gruppen. Den kvindelige ansøger har videre oplyst, at hendes ægtefælle blev tilbageholdt i omkring en måned i [sommeren] 2014. Begge ansøgere har endvidere henvist til hinandens konflikter. Flygtningenævnet lægger til grund, at begge ansøgere er statsløse palæstinensere fra Libyen. Nævnet finder således, at den mandlige ansøger ikke har sandsynliggjort, at han er statsløs palæstinenser fra Syrien. Nævnet har herved lagt vægt på, at han har forklaret divergerende om sin tid i Syrien, om syriske myndigheders udstedelse af pas til ham og om udstedelsen af de to ens syriske ID-kort, som ansøgeren har afleveret til de danske myndigheder. Ansøgerens endelige forklaring for nævnet om ID-kortene, hvorefter de er udstedt i 2014 af den syriske ambassade i Libyen, stemmer ikke med oplysningerne på kortene, hvorefter det er udstedt i 2006 i Yarmouk-lejren i Syrien. Som kortene fremtræder finder nævnet i øvrigt, at der kan rejses spørgsmål om dets ægthed. Flygtningenævnet vurderer herefter som Udlændingestyrelsen asylretligt begge ansøgere i forhold til Libyen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort deres asylmotiver. Begge ansøgers forklaringer indeholder mange divergenser på centrale punkter, ansøgerne har forklaret udbyggende, og forklaringerne fremstår ikke selvoplevede, men konstruerede til lejligheden, delvist usammenhængende og helt utroværdige. Den mandlige ansøger har således på en række punkter forklaret divergerende om såvel forløbet af sine angivelige konflikter med den libyske hær og med grupperingen Ansaar Sharia som den tidsmæssige placering og rækkefølge af begivenhederne. Den kvindelige ansøger har forklaret divergerende om de trusler, hun skulle have været udsat for som følge af sit job som frisør, og om den episode, hvor hun i bil blev forfulgt og beskudt. Begge ansøgere har endvidere forklaret udbyggende, idet de først i nævnsmødet har forklaret, at deres ni-årige søn i [foråret] 2014 blev kidnappet i tre dage af en gruppe, der krævede løsepenge. Ingen af ansøgerne har kunnet give en troværdig forklaring på, hvorfor de ikke tidligere har forklaret herom. De generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libyen kan trods vanskelige ikke i sig selv be-

grunde asyl. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Libyen vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2." Liby/2016/13

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Jordan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er araber, statsløs palæstinenser og sunni-muslim. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at han er født i Libyen, hvor han boede fra 1982 til 1996. Hans nu afdøde far var statsløs palæstinenser fra Jordan. Hans mor er statsløs palæstinenser fra Syrien. Fra 1997 til 2002 boede han med sin familie i Amman i Jordan. Hverken ansøgeren eller hans familie har haft konflikter med de jordanske myndigheder, grupper eller enkeltpersoner i Jordan. Ansøgerens mor og brødre bor fortsat i Jordan. Selv flyttede ansøgeren i 2002 til Syrien, hvor han i 2010 blev gift med en statsløs palæstinenser. Ultimo 2013 rejste han tilbage til Amman, hvor han opholdt sig hos familien i omkring et halvt år. Formålet hermed var først og fremmest at forsøge at skaffe mulighed for, at hans ægtefælle og søn kunne rejse legalt til Jordan. De jordanske myndigheder afslog imidlertid at give tilladelse hertil. Da parrets plan om at bosætte sig sammen i Jordan måtte opgives, flygtede ægtefællen og parrets sønner i [sommeren] 2014 fra Syrien til Danmark, hvor ægtefællen blev meddelt asyl. Ansøgeren udrejste af Jordan [i sommeren] 2014. Han er i Jordan registreret som statsløs palæstinenser fra Gaza og har fået udstedt jordansk pas i overensstemmelse hermed. Han har aldrig været i Gaza. Han benyttede sit pas under rejsen til Danmark. I Københavns Lufthavn smed han passet ud. I Jordan havde han også andre identifikationspapirer, herunder kørekort og id-kort. Ansøgeren havde i sin tid lov til at opholde sig i Syrien. Tilladelserne var typisk gældende i seks måneder ad gangen. Han mistede dokumentation herfor under rejsen til Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han gerne vil være sammen med sin ægtefælle og sine børn i Danmark, samt henvist til, de generelt dårlige og ustabile forhold for statsløse palæstinensere i Jordan samt til, at det er usikkert, om han kan få tilladelse til igen at indrejse i Jordan. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren senest har haft bopæl i Jordan, hvorfra hans far stammer, og hvor ansøgeren også har boet tidligere. Ansøgerens jordanske pas er efter det oplyste gyldigt i to år til [...] 2016. I Jordan har ansøgeren også fået udstedt flere andre identifikationspapirer. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Jordan må anses som ansøgerens hjemland, jf. flygtningekonventionens artikel 1A(2). Efter ansøgerens oplysninger om sine forhold i Jordan har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Herefter, og uanset at det ikke kan afvises, at det for ansøgeren kan være forbundet med visse vanskelighe-

der at få tilladelse til at rejse tilbage til Jordan, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2016/18

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar. Indrejst i 2014. Under Flygtningenævnets behandling af sagen forklarede den mandlige ansøger, at han er født i Pakistan. Familien forlod landet i 1948 og flyttede til Homs, Syrien. Familien boede i en flygtningelejr. Derefter købte de et hus. Han har boet hele sit liv i Syrien. Han har boet der omkring 40-50 år. Han rejste fra Syrien i 1988. Han flyttede til Libyen. Han flygtede fra værnepligten. Han tog sine børn med, fordi de også skulle undgå værnepligten. Han fik ikke en opholdstilladelse i Libyen og har aldrig haft det. Han kunne opholde sig i landet uden opholdstilladelse, fordi der ikke var krav om en sådan for palæstinensere. Hans ægtefælle og børn fulgte efter ham til Libyen. De boede blandt andet i Tripoli og Zahra. Den kvindelige ansøger forklarede, at hun forlod Palæstina i 1948 og flyttede til Homs, hvor hendes familie boede i en flygtningelejr. I 1966 blev hun gift med den mandlige ansøger. I 1990 rejste hun sammen med parrets børn til Libyen, hvor den mandlige ansøger opholdt sig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere, sunni-muslimer af trosretning og statsløse palæstinensere fra Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive i hverken Syrien eller Libyen. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til de generelt usikre forhold i Libyen. Herudover har de henvist til, at de som statsløse palæstinensere er særlig udsat for blandt andet chikane og diskrimination. Den mandlige ansøger har videre henvist til, at han på et tidspunkt blev tilbageholdt i tre timer af gruppen Fajar Libya. Han blev under tilbageholdelsen ikke udsat for overgreb af nogen art og fik efterfølgende lov til at gå. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun på et tidspunkt blev påkørt af en billist. Billisten stoppede ikke og hjalp hende, hvilket hun mener skyldtes, at hun er statsløs palæstinenser. Herudover har den kvindelige ansøger henvist til episoder, som relaterer sig til sin søns og svigerdatters problemer i Libyen. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet noterer sig, at Udlændingestyrelsen anser ansøgerne omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til Syrien. Den mandlige ansøger har opholdt sig lovligt i Libyen siden 1988, medens den kvindelige ansøger i flere perioder har opholdt sig lovligt i Libyen siden 1990. Nævnet finder derfor, at ansøgerne ligeledes skal vurderes asylretligt i forhold til Libyen. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgernes konflikter har en sådan karakter og intensitet, at det kan begrunde asyl. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at den mandlige ansøger efter en tilbageholdelse i 3 timer, blev løsladt betingelsesløst, og at de øvrige forhold må betegnes som chikane rettet mod udlændinge. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerne ikke er konkret eller individuelt forfulgte i Libyen. Uanset at de generelle forhold i Libyen er præget af uroligheder, finder Flygtningenævnet ikke,

at den omstændighed, at ansøgerne er statsløse palæstinensere, i sig selv kan føre til, at ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger og på den lange periode, ansøgerne har boet i Libyen. Ansøgerne har herefter ikke sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Libyen vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Den omstændighed, at der måtte være udstedt indrejseforbud for blandt andet statsløse palæstinensere i Libyen, kan ikke føre til et andet resultat, idet der er tale om et udsendelsesspørgsmål. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2016/8

Det fremgår af UNHCR’s Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2014. Ansøgerens sag blev sambehandlet med farens sag. Flygtningenævnet stadfæstede ligeledes Udlændingestyrelsens afgørelse i farens sag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, statsløs palæstinenser og sunni-muslim fra Yarmouk-lejren, Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle uroligheder, der er opstået på grund af krigen. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter, at han ikke vil blive anerkendt som jordansk statsborger, og at han ikke har noget forhold til Jordan, hvor han aldrig har opholdt sig. Til støtte for sit asylmotiv har ansøger blandt andet forklaret, at han i Syrien var registreret som palæstinenser fra Jordan. Ansøgeren har flere gange ansøgt om jordansk pas på repræsentationen i Jordan, man har ikke fået udstedt et jordansk pas. Det lægges til grund, at ansøgeren ikke har haft konflikter med myndigheder, organisationer eller privatpersoner i hverken Syrien eller Jordan. Ansøgeren skal vurderes både i forhold til Syrien og til Jordan. Vedrørende Syrien må tillægges vægt, at ansøgeren er født og opvokset i Syrien, hvor han har boet frem til sin udrejse. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som formuleret af lovbekendtgørelse nr. 1021 af den 19. september 2014. Med hensyn til Jordan fremgår det af an-

søgerens personlige papirer, herunder vielsesattest og familiebog, at han er statsløs palæstinenser fra Jordan. Endvidere er datteren ifølge sin fødselsattest registreret på samme måde. Dernæst er ansøgeren og hans familie ifølge UNWRA registrering af [...] 2014 registreret i Amman i Jordan. Endelig opholder ansøgerens ægtefælle, der er jordansk statsborger, sig sammen med ansøgerens børn i Jordan, ligesom ansøger i øvrigt har en række nære slægtninge, herunder sin moder i Jordan. Idet oplysningerne om faderens forhold ikke kan føre til nogen ændret vurdering, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en indrejse til Jordan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en indrejse til Jordan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Jord/2016/2

Farens sag Jord/2016/3 er omtalt ovenfor.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120f, nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registrering fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. Der henvises herom og om klage over den fastsatte nationalitet nærmere til afsnit 4.7 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, henvises nærmere til afsnit 4.7.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 4.7.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

4.1.9 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtningen. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrunnet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må

foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsviseret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivelser, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og

mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjetjenere og sunni-muslimer fra [landsby A], Tjetjenien, Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil blive forfulgt af de tjetjenske myndigheder, som vil tvinge ham til at angive folk, herunder rejse til Syrien og angive sin eks-svoger [oprørsleder], som er syrienskriger. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mand-

lige ansøgers asylmotiv og til, at de tjetjenske myndigheder muligvis vil forfølge hende og hendes familie, fordi hendes far deltog i krigen i Tjetjenien. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han på et ukendt tidspunkt i 2011 blev udsat for overgreb af tre mænd, der standsede ansøgeren ved en hæveautomat i deres landsby [landsby A] i Tjetjenien. De tre mænd var fra de tjetjenske myndigheder, og ansøgeren gav en af dem, Shamil, sit telefonnummer. Tre timer senere ringede Shamil til den mandlige ansøger og bad ham gå hen til en butik i nærheden af ansøgerens bopæl, hvor han ville blive samlet op. Ansøgeren blev kørt til et ukendt sted i den ene af to biler, hvor han fik oplyst, at myndighederne gerne ville have, at ansøgeren skulle være med-deler for dem mod betaling. Han skulle oplyse alt, hvad han vidste om folk fra landsbyen og om sin eks-svoger [oprørsleder], der var syriens-kriger. De truede ansøgeren med en hund og tog bukerne af ham. De gav ham derefter en mobiltelefon, så de hele tiden kunne få fat i ham. På et ukendt tidspunkt i sommeren 2013 blev den mandlige ansøger opsøgt på sin bopæl af omkring 10 mænd, herunder også Shamil, der udsatte ham og senere hans far for overgreb. På et ukendt tidspunkt i 2013 eller 2014 havde myndighederne endvidere været på ansøgerens bopæl med en metalsøger. På et ukendt tidspunkt i slutningen af 2013 blev ansøgeren standset i sin bil af Shamil og to andre og kørt til en øde mark tæt ved grænsen til Ingusjetien. En af de tre mænd skød hen over hovedet på ansøgeren for at true ham, og Shamil bad derpå ansøgeren oplyse, hvornår ansøgerens ekssvoger kom tilbage til Tjetjenien fra Syrien. I 2014 blev den mandlige ansøger tilbageholdt sammen med nogle kammerater af politiet og udsat for overgreb, fordi de fremstod som dårlige muslimer. På et ukendt tidspunkt i starten af 2015 fratog Kadyrovs folk ansøgernes lejlighed i Groszny, som familien boede i, når de ikke boede i huset i [landsby A]. På et ukendt tidspunkt i 2015 tog den mandlige ansøger til Moskva, hvor han mødte fire tjetjenere, hvoraf den ene var Shamil, der udsatte ansøgeren for overgreb. Ansøgeren tog derpå tilbage til bopælen i [landsby A] i Tjetjenien. En uge senere tog han til Kaliningrad for at søge om visum til sig selv og familien. Til støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger anført, at hun frygter, at hendes fars krigsindsats vil få konsekvenser for hende. Hun har om episoden på bopælen, hvor den mandlige ansøger blev udsat for overgreb af omkring 10 mænd, oplyst, at den fandt sted omkring [foråret] 2015, og at en af mændene holdt en automatpistol for hendes og hendes søns pande. Uanset der er visse divergencer i ansøgernes forklaringer, herunder omkring tidspunkterne for de enkelte begivenheder og overgreb, har ansøgernes forklaringer om de enkelte begivenheder og overgreb været konsistente og detaljerede. Flygtningenævnet kan derfor lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøger og hans familie siden 2010 jævnligt er blevet opsøgt af tjetjenske myndighedspersoner, og at den mandlige ansøger siden 2013 og frem til sin udrejse i 2015 er blevet udsat for en række overgreb, herunder særdeles voldelige overgreb, med henblik på, at myndighederne gennem ham kunne opspore den mandlige ansøgers svoger/ekssvoger [oprørsleder], der er kommandant, nu

er Syrienskriger og angiveligt optaget på den globale terrorliste. Den mandlige ansøger har under hele asylsagens forløb forklaret, at hans svoger/ekssvoger [oprørsleder] er årsag til hans problemer i Tjetjenien. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de russiske statsborgere [...] og [...] samt to børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Rusl/2016/28

4.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 4.1.7.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2016 har nævnet stadfæstet 27 personsager på formandskompetencen.

Som eksempel på en sag, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes det, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk serber og kristen ortodoks af trosretning fra [by A], Serbien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til sit hjemland frygter at blive diskrimineret og udsat for overgreb, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at det er svært at finde arbejde i Serbien, og at der er meget korrupsion i landet. Ansøgeren har som støtte for sit asylmotiv henvist til, at han igennem de sidste 9-10 år jævnligt er blevet udsat for verbal chikane samt fysiske overfald på gaderne i Serbien. I perioder uden arbejde har ansøgeren taget kortere ophold hos familien i sin hjemby, [by A], og han har under disse ophold oplevet verbal chikane fra de samme 4-5 personer med tilknytning til hooliganmiljøet. To af disse personer stod sammen med andre personer bag et overfald på ansøgeren i [begyndelsen af] 2013 i [by A], som resulterede i, at ansøgeren efterfølgende måtte på hospitalet for behandling. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han har modtaget hadefulde meddelelser via sin telefon samt via sociale medier. Flygtningenævnet lægger til grund, at homoseksuelle i Serbien kan blive udsat for diskrimination, og at homoseksuelle som følge heraf kan opleve problemer med at udleve deres seksualitet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren som forklaret er homosek-

suel, og at han i den anledning har oplevet forskellige overgreb og chikane. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren aldrig har forsøgt at melde overgrebene til politiet, ligesom han ikke i øvrigt har søgt myndighedernes beskyttelse. Flygtningesnævnet finder, at det beror på ansøgerens egen formodning, at politiet ikke skulle have vilje og evne til at yde ham den fornødne beskyttelse. Flygtningesnævnet finder således, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, og finder ikke, at der er konkrete holdepunkter for, at ansøgeren ikke skulle kunne opnå den fornødne beskyttelse. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger: Unites States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices – Serbia, 27. februar 2014; Freedom House, Freedom in the World 2014 – erbia, 22. august 2014; og Amnesty International, Belgrade Pride 2014 – A victory for human rights, 28. september 2014, foreligger der ikke oplysninger om risiko for overgreb fra myndighedernes side rettet mod homoseksuelle. Det fremgår af de samme baggrundsoplysninger, at det serbiske parlament i juni 2013 vedtog en strategi for antidiskrimination med det formål at løse problemer vedrørende fordomme og mishandling af LGBT-personer, at Belgrade Pride i 2014 blev gennemført i overværelse af repræsentanter fra den serbiske regering samt at politiet beskyttede deltagerne. Endelig fremgår det af Council of Europe, Commissioner for Human Rights of Council of Europe, following his visit to Serbia from 16 to 20 March 2015, Serbien, fra den 8. juli 2015, at de serbiske domstole i to sager i 2013 sanktionerede hadetaler rettet mod LGBT personer. Flygtningesnævnet finder endvidere ikke, at de generelle forhold for homoseksuelle i Serbien i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Serbien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Serb/2016/2

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan endvidere henvises til den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Stat/2016/ og den i afsnit 6.11.1 nævnte afgørelse Alba/2016/2.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvide en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til

behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i 2016 behandlet en sag omfattende to personer, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. Der henvises i den forbindelse til sagen Yeme/2016/4, der er omtalt i afsnit 4.1.4

4.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

4.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

4.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabilt, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 4.4.2, ligesom princippet om "benefit of the doubt" finder anvendelse, se afsnit 4.4.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 4.1.7.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 181f, Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 4.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig

behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnsekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 4.1.7.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnsekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal

rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt, der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylsøgningsland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffene beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor familiemedlemmerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægtefællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis

blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Som eksempel på sambehandling af sager vedrørende nærtstående familiemedlemmer kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et iransk ægtepar samt et barn. Indrejst i 2015. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende den mandlige ansøgers søster. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere fra Kermanshah, Iran. Ansøgerne har oplyst at de er konverteret til kristendommen, og at de efter indrejsen i Danmark er blevet døbt. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men den mandlige ansøger har hjulpet sin bror og en kvinde, som var medlemmer af Mujaheddin Khalq. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af det iranske regime, da han har hjulpet sin bror, [A], med at flygte til Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [A] flygtede fra Iran i 1996, da han var medlem af Mujaheddin og som følge heraf ikke kunne blive i Iran. Samme år blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af to civilklædte personer fra efterretningstjenesten. I 1997 kom efterretningstjenesten igen på bopælen. I 1999/2000 blev ansøgeren på ny opsøgt af efterretningstjenesten på sin bopæl om natten. Ansøgeren blev behandlet hårdhændet, herunder blev han afklædt og fik håndjern på. Personerne fra efterretningstjenesten udsatte ham for ydmygende behandling. Han blev beskyldt for at have løjet om sin bror, og han blev holdt under opsyn af vagter til klokken fem om morgenen. Omkring tre til fem måneder senere opsøgte efterretningstjenesten igen familiens bopæl og spurgte efter ansøgerens bror. De tog ansøgeren med til afhøring. Ansøgeren blev pålagt en daglig meldepligt hos efterretningstjenesten i tre år. Et stykke tid efter dukkede [A] op i Iran igen. Ansøgeren lånte sin daværende svigerfars bil, hvorefter han sammen med sin mor og søster kørte [A] til grænsebyen [...]. Ansøgeren ansøgte om et pas, men fik afslag herpå. En dag pålagde efterretningstjenesten ham at gå i koranskole. Ansøgerens søster deltog ligeledes i undervisningen. I 2009 lykkedes det ansøgeren at få udstedt et pas. I slutningen af 2009 udrejste ansøgeren til Tyrkiet. En måned senere udrejste ansøgerens ægtefælle og ansøgerens søster. Familien blev registreret af UNHCR, hvorefter de opholdt sig i landet i seks år. Efter omkring tre års ophold i Tyrkiet, kom ansøgeren i kontakt med en kvinde, som var medlem af Mujaheddin Khalq. Kvinden boede i Frankrig. Ansøgeren oversatte nyheder til brug for Mujaheddin Khalqs hjemmeside, som han sendte til kvinden. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv, ligesom hun frygter, at efterretningstjenesten vil opsøge og afhøre hende på grund af den mandlige ansøgers forhold. Ansøgerne har som asylmotiv yderligere henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel, idet de er konverteret til kristendommen. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han to år inden

indrejsen i Danmark begyndte at interessere sig for kristendommen, og han besøgte en kirke sammen med sin ægtefælle. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun allerede i Iran følte sig kristen. Omkring to år forud for indrejsen i Danmark begyndte hun at komme i en hjemmekirke i Tyrkiet. Efter ankomsten til Danmark blev ansøgerne den [...] 2016 døbt i [...] frikirke. Flygtningenævnet kan ikke udelukke, at den mandlige ansøgers bror tilbage i 1996 tilsluttede sig Mujaheddin Kalq. Nævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger efterfølgende har været mistænkt for at hjælpe sin bror med at flygte over grænsen. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende om, hvorvidt broren havde besøgt familien forud for den første gang familien blev kontaktet af efterretningstjenesten, det overgreb han blev udsat for under efterretningstjenestens andet besøg og hvem og hvor mange, der var med i bilen i forbindelse med brorens udrejse. Nævnet finder det endvidere usandsynligt, at både ansøgeren, hans søster og hans mor skulle deltage i brorens udrejse, når en standsning kunne medføre fængsling og eventuel henrettelse. Nævnet finder heller ikke, at det forklarede om hans kontakt med efterretningstvæsnets har en tilstrækkelig intensitet, ligesom nævnet lægger vægt på, at han efter sin forklaring skulle have været overvåget i ni år. Endelig lægger nævnet vægt på, at han uden problemer kunne få pas, og at han udrejste legalt. Flygtningenævnet tilsidesætter af ovennævnte grunde den mandlige ansøgers forklaring. Den mandlige ansøger har herefter ikke sandsynliggjort, at han på grund af problemer forud for udrejsen opfylder betingelserne for asyl. Idet den kvindelige ansøgers problemer forud for udrejsen alene er knyttet til den mandlige ansøgers forhold, har hun ligeledes ikke sandsynliggjort, at hun forud for udrejsen opfyldte betingelserne for asyl. For så vidt angår konverteringen lægger Flygtningenævnet parrets forklaringer til grund. Flygtningenævnet finder således, at den kvindelige ansøger allerede forud for udrejsen af Iran havde interesse for kristendommen, og at hun under opholder i Tyrkiet fra 2009 til 2015 praktiserede kristendommen. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse med deres fælles barn fødsel fik interesse for kristendommen, og at han efterfølgende praktiserede sin tro blandt andet ved jævnlige at gå i kirke. Parret har straks ved ankomsten til Danmark fortsat deres kristne aktiviteter og har to gange ugentligt deltaget i kirkelige aktiviteter, har ugentlig modtaget kristendomsundervisning på deres bopæl og er efter dåbsforberedelse blevet døbt den [...] 2016. Parrets kirkelige aktiviteter i Danmark er støttet af erklæringer fra tre personer tilknyttet forskellige kirker. Parret har endvidere under mødet for nævnet demonstreret en vis viden om kristendommen, og har kunnet redegøre for deres indre overbevisning. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer asylbegrunderne forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] og samt et medfølgende barn, [...], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/152

Som eksempler på, at sagerne vedrørende myndige børn er blevet sambehandlet med sagen vedrørende forældrene kan henvises til sagen Ukra/2016/9, der er omtalt i kapitel 6.13, hvori ansørgernes sag blev behandlet sammen med ansørgernes myndige søns sag. Der kan endvidere henvises til sagerne Jord/2016/2 og Jord/2016/3, der er omtalt i afsnit 4.1.8.

Endvidere kan der henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 185f.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

For eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sag kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 186f.

4.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-12, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 3.2, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 4.13.1.

Bortset fra statusændringssager samt Dublin-sager, § 29 b-sager og sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, der behandles på formandskompetencen, vil der i sager, som behandles på skriftligt grundlag, blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

4.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sa-

gens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

4.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.10.2.6.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens procesabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udar-

bejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningesnævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunni muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han har arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Afghanistan. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved tilbagevenden til Afghanistan frygter sin brors svigerfamilie som følge af, at hans brors svigerfamilie holder ansøgeren ansvarlig for, at deres datter er blevet enke. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han har arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Afghanistan i perioden fra [slutningen af] 2010 frem til, at han udrejste Afghanistan i [sommeren] 2013. Ansøgeren arbejdede primært på en militærbase i [en by] i Paktia provinsen. Herudover var han i en kort periode stationeret på en militærbase i [en anden by] i Paktia provinsen. I [sommeren] 2013 tog ansøgeren hjem til Kabul for at blive gift, da han havde orlov i nogle dage. Kort før han skulle vende tilbage til sit arbejde, sagde faren til ham, at faren var blevet truet af [et antal] ukendte personer [et sted] nogle dage forinden brylluppet, fordi ansøgeren arbejdede for [vesterlædinge]. Ansøgeren troede, at hans far blot sagde dette, for at få ansøgeren til at stoppe med at arbejde, og ansøgeren vendte derfor tilbage til sit arbejde [...] på trods af truslerne imod hans far. [Noget tid herefter] var ansøgeren igen hjemme i Kabul på nogle dages orlov. [En] aften han kom hjem til sin families bopæl, modtog han et brev fra Taliban, hvor han blev truet på livet på grund af sit arbejde. Ansøgeren og hans familie, med undtagelse af hans storebror [...], tog herefter ophold på ansøgerens søsters bopæl, og de besluttede, at ansøgeren skulle udrejse til Iran. [På et tidspunkt] rejste ansøgeren med bus til Nimroz provinsen, hvor han tog kontakt til en agent, som hjalp ham med at krydse grænsen til Iran illegalt. [Et antal] dage efter ansøgeren udrejste, fik ansøgerens far at vide fra familiens naboer, at [storebroren] var blevet kidnappet af Taliban, og hverken ansøgeren eller hans familie har hørt noget fra [storebroren] siden. I slutningen af 2014 fik ansøgeren at vide fra sin far, at [storebrorens] svigerfar og [storebrorens] ægtefælles brødre nu havde hentet [storebrorens] ægtefælle på ansøgerens søsters bopæl. De truede samtidig ansøgerens far med at hævne sig på ansøgeren, fordi ansøgeren

var ansvarlig for, at [storebrorens] ægtefælle var blevet enke. Ansøgers familie udrejste efterfølgende til Pakistan. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet som tolk for de amerikanske styrker. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at dette ikke har kunnet bekræftes via hørings svar fra [...] Udenrigsministerium, at ansøgeren ikke har kunnet fremlægge centrale dokumenter til dokumentation for sin ansættelse, herunder ansættelsesbrev med oplysning blandt andet om lønforhold, som han i dag har forklaret, at man som nyansat fik, identitetskort samt lønseddel eller kontoudtog fra Kabul Bank vedrørende udbetalt løn. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren, der efter sin egen forklaring har boet to år på en base, ikke har været i stand til at svare fyldestgørende, men har svaret afglidende på spørgsmål om forhold på basen, herunder størrelsen af basen, antal af personer, der arbejdede på basen og adgangs- og sikkerhedsforhold. Flygtningenævnets flertal har endvidere fundet det påfaldende, at ansøgeren ikke har søgt om beskyttelse hos amerikanske myndigheder til trods for, at han har forklaret, at andre tolke fik beskyttelse her. Det forhold, at ansøgeren har fremlagt certifikater fra sin angivelige tolkevirksomhed og fotos af ham selv i selskab med militære personer, kan ikke føre til et andet resultat. Dels fordi ansøgeren til asylsamtalen ikke har kunnet besvare spørgsmål om navnene på de pågældende personer, som han er fotograferet sammen med, og dels fordi det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport ”Afghanistan, Country of Origin Information for the Use in the Asylum Determination Process, Report from the Danish Immigration Service fact finding mission to Kabul, Afghanistan, 25 February to 4 March 2012” fremgår, at kilder har oplyst, at det er muligt at fremskaffe alle former for forfalskede dokumenter i Afghanistan. Flygtningenævnets flertal kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle have en konflikt med Taliban på grund af sin virksomhed som tolk for de amerikanske styrker eller være efterstræbt af brorens svigerfamilie. Flertallet har hertil lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at folk fra Taliban skulle have banket på døren og skubbet et trusselsbrev ind under døren til ansøgers hjem i stedet for at opsøge ham personligt og bemærker herved, at ansøgeren i dag udbyggende har forklaret, at Taliban var interesseret i at få oplysninger fra ham om blandt andet andre tolke, der arbejdede for amerikanske styrker. Flygtningenævnets flertal finder det hertil påfaldende, at ansøgerens storebror efter modtagelsen af trusselsbrevet skulle have valgt – som den eneste – at blive hjemme på bopælen, mens resten af familien tog hjem til ansøgerens søster, hvis familien opfattede truslen som rettet mod dem alle. Flertallet kan således heller ikke lægge til grund, at ansøgerens storebror [et antal] dage efter hans udrejse blev kidnappet af Taliban, og at ansøgeren efterfølgende skulle have været udsat for trusler fra broderens svigerfamilie. Flertallet bemærker hertil, at truslerne fra broderens svigerfamilie efter ansøgerens forklaring først skulle være fremsat i slutningen af 2014, men at broren allerede skulle være blevet kidnappet i sommeren 2013. Flygtningenævnets flertal finder det endelig påfaldende, at ansøgerens far og ansøgeren

først skulle være blevet truet af Taliban i [sommeren] 2013 henset til, at ansøgeren efter sin forklaring havde arbejdet for de [vestlige allieredes] styrker siden [slutningen af] 2010, og at ansøgeren til asylsamtalen oplyste, at alle vidste, at han arbejdede for amerikanerne. Herefter og da de generelle forhold i Afghanistan ikke i øvrigt findes i sig selv at være asylbegrundende, finder Flygtningenævnets flertal således sammenfattende, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet bemærker herved, at nævnet ikke har fundet grundlag for at udsætte sagen eller hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen som følge af, at nævnet i modsætning til Udlændingestyrelsen ikke har fundet at kunne lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet som tolk for de [vestlige allieredes] styrker. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremkommet nye faktiske oplysninger af en sådan karakter, at der er grundlag herfor.” Afgh/2016/198

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175f, nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 4.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 4.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 6.9 og 4.1.7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og yarastani fra Sarepole Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke

været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendten til Iran frygter, at han vil blive fængslet, tortureret og dræbt af de iranske myndigheder, fordi han har smuglet alkohol, mobiltelefoner og våben mellem Irak og Iran. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han begyndte at arbejde som smugler med sin far i 2012. [I efteråret] 2015 var ansøgeren på vej hjem med sin far, efter at de havde hentet alkohol, mobiltelefoner og to geværer i Irak. Den bil, ansøgeren og hans far kørte i, blev standset af tre politifolk, der stod ved en midlertidig kontrolpost i nærheden af landsbyen [...]. Han flygtede til en nærliggende olivenplantage, hvorefter han med hjælp fra sin familie udrejste af Iran til Tyrkiet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund, idet den fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flertallet af Flygtningenævnets medlemmer har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om en række forhold af central betydning for det påberåbte asylmotiv. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2015 forklaret, at han og faderen kun ville smugle alkohol én gang om ugen og ikke mere, og at de tog hjem til sig selv med varerne og læssede dem på en bil, mens han under asylsamtalen [i foråret] 2016 forklarede, at de nogle gange smuglede 3 gange om ugen og andre gange én gang, og at de altid forsøgte at have alkohol med, samt at ansøgeren og hans far tog varerne direkte til [...], idet det ville være for farligt at bringe varerne til [...]. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren videre forklaret, at hans far ved vejspærringen bremsede bilen, og at ansøgeren åbnede døren og løb hen til nogle oliventræer og derfra til en skov, hvorfra han ringede til sin fætter, der kom og hentede ham. Under asylsamtalen forklarede ansøgeren, at hans far forsøgte at komme igennem kontrolposten, hvorefter politiet punkterede hans bil ved at smide et stykke træ med mange søm ned på vejen, og at han ringede til sin fætter fra nogle bakker i et område nær landsbyen [...]. Flertallet i Flygtningenævnet finder det hertil bemærkelsesværdigt, at ansøgeren og hans far ved smuglingen [i efteråret] 2015 angiveligt var i stand til at transportere 4 kasser øl, 2 jagtgeværer og 10 mobiltelefon til fods gennem flere timer. Flygtningenævnets flertal finder det hertil ikke sandsynligt, at ingen af de 3 politimænd ved kontrolposten gjorde noget for stoppe ansøgeren, også henset til, at ansøgeren under asylsamtalen oplyste, at han på BBC for nylig så et indslag om, at en ung mand blev skudt på grænsen, udelukkende fordi han havde smuglet tekstilvarer. Flygtningenævnets flertal finder tillige, at ansøgerens forklaring om flugten fra Iran er utroværdig. Det forekommer således ikke sandsynligt, at ansøgerens fætter, [A], på ganske kort tid var i stand til at træffe aftale med en agent og arrangere betaling af 10 millioner toman fra ansøgerens hjem til betaling herfor. Flygtningenævnets flertal finder endelig, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at ansøgeren selv foreslog at hjælpe sin far med at smugle, eftersom ansøgeren efter sin forklaring vidste, at faderen var under mistanke for at være smugler og altid var under opsyn. Det forhold, at ansøgeren er etnisk kurder og tilhører yarestani-religi-

onen er ikke i sig selv asylbegrundende. Nævnets flertal bemærker herved, at ansøgeren også efter sin egen forklaring til asylsamtalen ikke frygter at lide overlast udelukkende på grund af sin religion og heller ikke i asylskemaet har angivet dette som asylmotiv. Nævnets flertal finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran/2016/57

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet stadfæstede [i] 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at meddele ansøgeren, der er pashtun fra Kabul, asyl. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at han var flygtet fra en muslimsk skole i Pakistan, hvor man underviste i selvmordsaktioner, og efterfølgende opholdt sig navnlig i [et europæisk land], indtil han i [efteråret] 2012 vendte tilbage til Afghanistan, samt at han i [foråret] 2013 forlod sit hjemland på grund af en konflikt med en person, der truende forlangte at blive gift med hans ægtefælle. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. [I foråret] 2016 forsøgte politiet at udsende ansøgeren. På grund af ansøgerens adfærd i flyet blev udsendelsen udsat. I genoptagelsesansøgninger [fra foråret] 2016 henvises til, at ansøgeren er konverteret fra islam til kristendommen. Som dokumentation er vedlagt dåbsattest [fra foråret] 2016 fra sognepræst [A], samt en udtalelse fra [en europæisk organisation] [fra foråret] 2016 med angivelse af, at ansøgeren har haft tilknytning til en kristen familie og en kirke i [en europæisk by] fra [foråret] 2012 til [sommeren] 2012 og igen fra [efteråret] 2015. I erklæringen angives videre, at ansøgeren efter lang proces blev omvendt i [begyndelsen af] 2016 - kort før han blev sendt tilbage til Danmark. Endvidere er fremlagt udtalelse fra [en europæisk bibelskole] om 2015/16, en udtalelse fra [A] om, at han i flere uger har haft samtaler med ansøgeren, inden han døbte pågældende i [i en dansk institution] samt erklæring [fra efteråret] fra sogne- og indvandrerpræst [B] fra [en kirke] om, at ansøgeren er kommet i kirken de sidste seks søndage, samt at ansøgeren har deltaget i en firedages kristen konference. Flygtningenævnet har genoptaget sagen og afholdt nyt mundtligt møde [i september] 2016. Ansøgerens advokat har under mødet oplyst, at der nu som asylmotiv alene henvises til, at ansøgeren er konverteret. Flygtningenævnet har under mødet indledningsvis afslået en anmodning fra advokaten om førelse af et vidne, der kommer i de samme kirkelige kredse som ansøgeren. Flertallet i nævnet henviser herved til det foreliggende skriftligt materiale, det oplyste om vidnet samt til, at ansøgeren får lejlighed til at afgive ny forklaring, og at det herefter ikke skønnes relevant at høre det pågældende vidne. Ansøgeren har til [nævnmødet i] 2016 oplyst, at han blev kristen allerede i 2012, samt at han meddelte dette til sin [europæiske] pastor i 2012. I [en dansk institution] blev det

i foråret 2016 kendt, at han var kristen, hvilket andre afghanere i [den danske institution] udtrykte vrede over. Navnlig to muslimer truede ansøgeren med, at han ville blive slået ihjel i Afghanistan. De pågældende, der kom fra andre provinser end ansøgeren, er nu udsendt til Afghanistan. Ansøgeren har fortalt om kristendommen til flere indsatte i [den danske institution], og det er lykket ham at omvende en afghaner, der har fået asyl. Ansøgeren vil ved en tilbagevenden til Afghanistan føle sig forpligtet til at opfylde det kristne missionsbud, og det vil der hurtigt blive kendt, at han er kristen. Ved vurdering af ansøgerens forklaring bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at det forekommer lidet sandsynligt, at ansøgeren skulle have besluttet at være kristen allerede i 2012, når han ikke har forklaret herom før under nævnsmøder [i efteråret] 2016, og herunder ikke har forklaret dette til det danske politi og Udlændingestyrelsen, samt at han heller ikke har oplyst om det under nævnets mundtlige behandling af sagen [i efteråret] 2015 og intet har nævnt herom i sin genoptagelsesbegæring [fra sommeren] 2015. Det forekommer endvidere mindre sandsynligt, at ansøgeren i den periode, hvor han følte sig kristen, og bad til den kristne Gud, indgik muslimsk ægteskab med en muslimsk kvinde. Det må endvidere tillægges væsentlig betydning, at ansøgeren har svaret undvigende og meget lidt konkret på gentagne spørgsmål om, hvornår han efter ankomsten til Danmark i [foråret] 2013 rettede henvendelse til en dansk kirke og ”sin svenske familie”. Det synes ligeledes overraskende, at han i givet fald først påbegyndte en formel dåbsforberedelse i [foråret] 2016. Uanset, at Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren i flere perioder er kommet i forskellige kirkelige og kristne sammenhænge, hvor han har følt sig godt behandlet, kan Flygtningenævnet herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har opfattet sig som kristen siden 2012, samt at han i 2012 har sagt det til nogen. Ved vurdering af, om ansøgeren reelt har konverteret i 2016 tillægges det en vis vægt, at ansøgerens troværdighed er svækket ved, at nævnet har tilsidesat den nye forklaring om, at ansøgeren har følt sig som værende kristen siden 2012, samt tidligere har tilsidesat ansøgerens forklaring om to andre asylmotiver. I vurderingen indgår endvidere, at ansøgeren under kontakten med myndighederne i [foråret] 2016, vedrørende hjemrejse og økonomisk støtte hertil, ikke nævner sit kristne tilhørsforhold, der først påberåbes efter det forgæves forsøg på at hjemsende ham tvangsmæssigt. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren også i foråret 2016 og senere er kommet i kristne kredse, og han har under nævnsmødet demonstreret kendskab til kristne grundtanker og en vis viden om biblen, men dog oplyst, at han aldrig havde hørt om de ti bud eller Markus-evangeliet. Herefter, og efter en samlet vurdering af ansøgerens fremtræden og hans delvist usikre forklaring, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren – uanset dåbsattest og de skriftlige erklæringer – har sandsynliggjort, at han reelt er konverteret til kristendommen, og nævnet finder derefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan er i reel risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fastholder derfor afgørelsen om, at an-

søgeren ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.” Afgh/2016/171

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statslig palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og statsløs palæstinenser fra [...], [...], Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive henrettet af Hamas, fordi han har nægtet at samarbejde med dem. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter de generelt ustabile forhold, herunder krigen mellem Israel og det palæstinensiske selvstyre i Gaza. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv yderligere oplyst, at han fra 2008 til 2014 gentagne gange er blevet tilbageholdt i kortere og længere tid og sat i husarrest af Hamas, som mener, at han er i opposition til dem, ligesom han har afslået at arbejde for dem. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet den fremstår usammenhængende, divergerende og udbyggende på centrale punkter i en sådan grad, at den ikke er troværdig. Hertil kommer, at divergenserne efter deres karakter og omfang ikke findes at kunne tilskrives eventuelle psykiske problemer. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om antallet af tilbageholdelser og disses længde. Senest har han for nævnet forklaret om en tilbageholdelse på 30 dage i begyndelsen af 2014 som værende hans sidste tilbageholdelse. Ansøgeren er herefter foreholdt, at han til asylsamtalen har forklaret, at han senest blev anholdt i [foråret] 2014 på offentlig vej og fik en pose over hovedet, hvorefter han blev tilbageholdt i 3 dage og fik brækket sine arme og ben, så han efterfølgende måtte opholde sig på sygehuset i 25 dage. Ansøgeren har hertil forklaret, at der var en sådan tilbageholdelse, men at han ikke husker tidspunktet, og at der er forskel på fængslinger og tilbageholdelser. I betragtning af den forklarede episodes voldsomme karakter, og at det efter hans tidligere forklaring var den seneste tilbageholdelse, fremstår denne ændrede forklaring i sig selv ganske utroværdig. Dertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han har været i husarrest derhjemme eller et andet sted, og hvorvidt der var tale om husarrest, eller blot at han ikke måtte gå ud om aftenen. Flygtningenævnet lægger også en vis vægt på, at ansøger i asylskemaet alene har henvist til de generelle forhold i Gaza. De yderligere dokumenter, ansøgeren har fremlagt umiddelbart forud for nævnsrådet, findes henset til ansøgerens manglende troværdighed i øvrigt, ikke at kunne tillægges betydning, og der er derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på for-

søg på verificering af disse. Flygtningenævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at han blev bekendt med den første tilsigelse fra Hamas, inden han forlod Gaza, og at han i den - anledning inden udrejsen - gav sin søster fuldmagt til at kontakte en advokat til at bistå ham under sagen. Trods dette har han først forklaret om disse tilsigelser under asylsamtalen den [...] 2015. De er således hverken omtalt i asylskemaet eller oplysnings- og motivsamtalen til trods for, at de ville underbygge ansøgerens påstand om at være personligt efterstræbt af Hamas. Af de samme grunde fremstår det heller ikke overbevisende, når ansøgeren først oplyser om den antagne advokatbistand under nævnsrådet, selvom beslutningen om antagelsen af advokaten lå forud for udrejsen. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gaza vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkes, at de generelle forhold i Gaza er vanskelige, men ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Gaza/2016/1

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra [...], Paktia-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han har samarbejdet med amerikanerne og været med til at anholde flere Taliban-medlemmer, samt at han frygter de afghanske myndigheder, da de vil retsforfølge og fængsle ansøgeren på grund af hans deltagelse i en militæraktion i [...]. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at hans farbroder vil slå ham ihjel, da farbroderen bebrejder ansøgeren, at Taliban har slået farbroderens søn ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han siden begyndelsen af 2011 har været en del af en afghansk special force, som hørte under de amerikanske styrker i Afghanistan. Da ansøgeren var hjemme på orlov i [begyndelsen af] 2012, blev han tilbageholdt af Taliban, som krævede, at ansøgeren skulle være deres spion i det afghanske militær. Ansøgeren indvilligede heri og fik udleveret en mobiltelefon og 100.000 pakistanske rupees, hvorefter han blev løsladt. Da ansøgeren kom tilbage fra orlov, fortalte han sine overordnede om aftalen med Taliban. Amerikanerne udstyrede herefter ansøgeren med et højteknologisk kamera, som blev syet ind i en knap på ansøgerens tøj, hvorefter ansøgeren mødtes med Taliban. Ti dage senere blev tre talibanere anholdt som følge af ansøgerens optagelser, og på baggrund af afhøringer blev [et antal] talibanere slået ihjel [i foråret] 2012. På et ukendt tidspunkt derefter opsøgte Taliban ansøgerens familie, i hvilken forbindelse ansøgerens fader og fætter blev slået ihjel, og ansøgerens broder, [B], blev kidnappet. Ansøgeren deltog efterfølgende i flere andre aktioner sammen med amerikanerne. [I begyndelsen af] 2013 deltog ansøgeren i en aktion i [...], hvor han var med til

at anholde [et antal] talibanere, som blev overgivet til amerikanerne. På grund af aktionen i [...] udstedte præsident Karzai en ordre om, at alle, der havde deltaget, skulle for retten og dømmes, idet flere påstod, at amerikanerne havde dræbt og anholdt civile under aktionen. Ansøgeren rejste til Kandahar og fortsatte sit arbejde, og amerikanerne rejste hjem. I [sommeren] 2013 fik ansøgeren at vide af sin kommandant, at det fremgik af et brev, at ansøgeren skulle for retten. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin morbroder i Herat, indtil ansøgeren udrejste [i efteråret] 2013. I Danmark har ansøgeren fået at vide, at hans moder og søskende er flyttet til Pakistan, fordi Taliban kom på bopælen, og fordi ansøgerens farbroder ønskede at overtage deres jord og gifte sin søn med ansøgerens søster. Ansøgerens farbroder bebrejder ansøgeren, at ansøgerens fætter blev slået ihjel af Taliban, og farbroderen vil af denne årsag muligvis slå ansøgeren ihjel. Vedrørende den påberåbte konflikt med myndighederne må det tillægges vægt, at ansøgeren for Flygtningenævnet har oplyst, at han blev hjemsendt, da han forlod militæret i [sommeren] 2013. Dernæst har ansøgeren forklaret upræcist om den påberåbte konflikt med farbroderen. Vedrørende den påberåbte konflikt med Taliban har ansøgeren på flere punkter forklaret upræcist og divergerende blandt andet om anholdelsen og den efterfølgende afhøring hos Taliban, om antagelsen som agent for Taliban og den efterfølgende løsladelse, om kropsvisiteringen i forbindelse med det efterfølgende møde med Taliban-medlemmer, og om tidspunktet for drabet på ansøgerens familiemedlemmer. Dernæst fremstår det påfaldende, at Taliban skulle have givet ansøgeren en mobiltelefon med telefonnumre til Taliban-folk, og at ansøgeren ikke straks underrettede sine overordnede om Talibans hvervning af ham. Endelig forekommer det usædvanligt, at ansøgerens familie kunne blive boende på samme bopæl efter Talibans overfald på bopælen, hvor ansøgerens fader og fætter skulle være blevet dræbt, ligesom hans lillebroder skulle være blevet bortført. Hertil kommer ansøgerens forklaring om den efterfølgende aktion på grund af billeder fra ansøgerens kamera, som umiddelbart fremstår særdeles omfattende i forhold til, at der alene skulle anholdes tre nærmere angivne Taliban-folk. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge de påberåbte asylmotiver, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan herefter alene lægges til grund, at ansøgeren har gjort tjeneste som soldat i den afghanske hærs special force. Det kan på denne baggrund heller ikke lægges til grund, at ansøgeren skulle være i et konkret modsætningsforhold til Taliban, de afghanske myndigheder eller farbroderen. De på nævnsmødet fremlagte dokumenter kan ikke tillægges nogen bevisværdi dels på grund af det sene fremkomsttidspunkt, dels på grund af ansøgerens upræcise forklaring om deres fremkomst. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens

§ 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Afg/2016/12

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig somalisk statsborger. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er medlem af Darod-klanen og er muslim af trosretning fra [...] i Gedo-regionen, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af et medlem af al-Shabaab ved navn [A], hvis frieri hun har afslået, idet han er bekendt med, at hun har indgået ægteskab med en anden mand ved navn [B]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgeren og hendes ægtefælle, [B], har været i et forhold, siden de mødtes til en fest i 2006. I slutningen af 2013 henvendte [A] sig til ansøgerens familie og anmodede om at indgå ægteskab med hende. Da faderen siden spurgte hende, modsatte hun sig ægteskab. For at afværge at hun blev tvunget til at gifte sig med ham, blev ansøgeren og [B] gift i skjul [i foråret] 2014. [Fire dage senere] sad ansøgeren i en taxa på vej til et bryllup da [A] beskød taxaen. Ansøgerens veninde [C] blev ramt og afgik ved døden, og ansøgeren selv blev chokeret og husker derfor ikke meget fra episoden. Da ansøgeren kom til sig selv, befandt hun sig på et apotek i byen, hvor taxaen var standset. Hendes veninde [D], som havde overværet skyderiet fra gaden, fortalte, hvad der var sket, herunder at ansøgerens ægtefælle, som også havde befundet sig i bilen, var flygtet. Ansøgeren tog på hospitalet, hvor hun modtog behandling for chok, hvorefter hun gik hjem til sin bekendte, [E], hvorfra hun kontaktede to af sine veninder, som kom til stedet med to mænd. De gik alle fem herefter sammen til byen [...] i Kenya, hvorfra ansøgeren på egen hånd rejste videre med bus til Nairobi, hvor hun opsøgte sin fasters hjem i bydelen [...]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at hun og hendes kæreste blev hemmeligt viet i [foråret] 2014, og at de ikke fortalte familien om ægteskabet, hvilket ikke understøtter ansøgerens forklaring om, at ægteskabet blev indgået for at undgå, at hun skulle blive tvunget til at gifte sig med [A]. Det forekommer usandsynligt og utroværdigt, at [A] få dage efter den hemmelige vielse – bevæbnet – skulle befinde sig på netop det sted og det tidspunkt, ansøgeren og hendes ægtefælle passerede i en taxa, og det beror i øvrigt på ansøgerens egne formodninger, at det var [A], der skød mod taxaen. Ansøgeren har forklaret divergerende og afglidende om, hvorvidt hun var indlagt og fik behandling på sygehuset efter skyderiet. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret afglidende og udetaljeret om [organisationen], som hun angiveligt arbejdede for i to år, ligesom de dokumenter, der skal sandsynliggøre hendes uddannelse og ansættelse ved [organisationen], først er fremlagt under nævnbehandlingen. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun har en asylbegrundende konflikt i hjemlandet, og nævnet finder ikke, at ansøgeren ved

en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Soma/2016/36

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivel, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra Jalalabad-området i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som har slået hans fader ihjel og har truet ansøgeren som følge af en jordkonflikt. Flygtningesnævnet finder, at ansøgerens forklaring er præget af forskellige mindre divergenser, og at visse punkter er mindre forståelige. Nævnet finder imidlertid henset til ansøgerens fremtræden og uddannelsesniveau sammenholdt med, at en del af de forhold, ansøgeren har forklaret om, har nær sammenhæng med ansøgerens faders død, ikke tilstrækkeligt grundlag for fuldstændig at afvise ansøgerens forklaring. Flygtningesnævnet finder, uanset om forklaringen lægges til grund, at ansøgeren ikke kan antages at have et sådant modsætningsforhold til Taliban på grund af jordkonflikten, at han er i reel risiko for overgreb fra Talibans side. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren vil kunne tage ophold andre steder i Afghanistan, hvis han ikke selv mener at kunne tage ophold i hjembyen. Flygtningesnævnet bemærker, at det asylmotiv, ansøgeren har påberåbt sig, ikke er omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2016/30

Nævnet **meddelte i september 2016** opholdstilladelse (K -status) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Flygtningesnævnet stadfæstede [i] 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at meddele ansøgeren, der er etnisk ghazalbash fra Kabul, asyl. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at en magtfuld kommandant i 1993 havde slået hans far ihjel på grund af strid om jord. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund men henviste til, at konflikten fandt sted for 19 år siden, og at ansøgeren siden havde opholdt sig i Iran uden at kræve familiens jord tilbage og ikke havde kendskab til det aktuelle ejerforhold. Efter genoptagelse på grund af oplysninger om, at ansøgeren, der tidligere havde været shia-muslim, var blevet døbt [i efteråret] 2013, fastholdt Flygtningesnævnet [i begyndelsen af] februar 2014

sin tidligere afgørelse. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter det oplyste først var begyndt at interessere sig for kristendommen omkring [sommeren] 2013, og det koncentrerede tidsforløb i en situation, hvor ansøgeren måtte være klar over, at han måtte påregne i nær fremtid at blive sendt tvangsmæssigt til Afghanistan. Nævnet henviste i øvrigt til, at ansøgeren under nævnsmødet havde forklaret i generelle vendinger om sit personlige forhold til kristendommen. I den genoptagne sag indgik tre erklæringer fra præster om ansøgerens deltagelse i kirkelige handlinger mv. [Senere i] 2014 indbragte ansøgeren sagen for FN's Menneskerettighedskomité, hvor sagen fortsat verserer. Efter fremsendelse af yderligere syv udtalelser fra præster og kirker fra [i efteråret 2015] samt uddrag af ansøgerens Facebook-profil med kristen tekst og billeder samt ni indlæg fra [begyndelsen af] 2015, der fremtræder som værende truende mod ansøgeren, har Flygtningenævnet [i foråret] 2016 på ny genoptaget sagen. Efterfølgende er fremlagt udtalelse af [...] september 2016 fra [en navngiven kirke i Danmark] og af [...] september 2016 fra en præst i Hillerød. Under nyt mundtligt møde i Flygtningenævnet i [...] september 2016 har ansøgeren oplyst, at han begyndte at modtage undervisning i kristendommen allerede inden det første møde i Flygtningenævnet. Han var da også begyndt at læse Biblen og havde talt med andre på asylcentret om kristendommen. Han havde endvidere fortalt sin ægtefælle om kristendommen med den konsekvens, at deres forhold gik i stykker. Han har siden ikke kunnet se sine børn så ofte, som han ønsker. Efter det første møde i Flygtningenævnet gik han nogle måneder til dåbsforberedelse og kom i øvrigt i kirken. Han oprettede endvidere i 2013 en Facebook-profil med kristne tekster og billeder. Han har nu over 1.400 'venner' på Facebook. Hans Facebook-side er offentlig, da han bruger den til at missionere over for andre. Han har været med til at overbevise otte til ni asylansøgere, der herefter er konverteret til kristendommen. Hvis han vender tilbage til Afghanistan, vil han fortsætte med at missionere sin kristne tro, og han vil derfor blive slået ihjel. Ansøgeren har i de senere år fået adskillige mundtlige trusler på grund af sin udadvendte kristne tro, herunder senest fra to navngivne personer, hvoraf den ene er fra Kabul, og som for nyligt tvangsmæssigt er udsendt til Afghanistan. Ansøgeren har også modtaget trusler på sin Facebook-side. Han har efter råd fra sin præst slettet de fleste af truslerne, men har dog gemt en række trusler fra [begyndelsen af] 2015, herunder fra [navngiven person], som er i familie med hans ægtefælles far. Ansøgeren havde forinden telefonisk talt med ægtefællens bror, der anførte, at familien i Afghanistan var bekendt med ansøgerens konversion, og at familien betragtede ham som en vantro kætter. Familien befinder sig blandt andet i Kabul. Flygtningenævnet har ved en flertalsbeslutning imødekommet ansøgerens begæring om vidneførelse af [navn på vidne]. Den pågældende har herefter i det væsentlige forklaret i overensstemmelse med det, ansøgeren har oplyst, herunder at de i flere år har haft et tæt personligt forhold og sammen deltaget i en række kirkelige sammenhænge. [Vidnet] var helt sikker på, at ansøgerens konversion er reel. Flygtningenævnet afviser indledningsvis, at det, som anført af ansøgerens advokat, skulle være

bekymrende, at nævnet over for Justitsministeriet på det foreliggende grundlag [i begyndelsen af] 2016 udtalte sig om bevisværdien af nye kirkelige erklæringer og indlæg på ansøgerens Facebook-side på et tidspunkt, hvor ansøgeren var forsvundet, og ikke kunne stilles opklarende spørgsmål. Da ansøgeren meldte sig, genoptog nævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Udtalelsen kan ikke, som anført af ansøgerens advokat, give indtryk af, at sagen, der senere blev genoptaget [i] 2016, dermed allerede var afgjort på forhånd. Efter Flygtningenævnets opfattelse giver spørgsmålet om, hvorvidt ansøgerens konversion er reel anledning til tvivl. På den ene side har ansøgerens forklaring om sit forhold til kristendommen indtil efteråret 2013 har været præget af en vis usikkerhed, og der kan herefter fortsat i overensstemmelse med det anførte i nævnets afgørelse [fra foråret] 2014 rejses alvorlig tvivl om ansøgerens oprindelige motiv til at blive døbt. På den anden side har ansøgeren forklaret overbevisende om de mange kristne og kirkelige arrangementer, som han nu har deltaget i over en længere periode på omkring tre år, og de mange skriftlige erklæringer fra præster støtter denne del af ansøgerens forklaring. Hertil kommer, at ansøgeren under nævnsmødet roligt og nøgternt har kunnet forklare konkret om sin personlige tro, og har herunder på rimelig måde kunnet besvare opfølgende spørgsmål herom. Han har tillige demonstreret en ikke ubetydelig generel viden om kristendommen. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter at måtte lægge til grund, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har en dybtfølt kristen livsopfattelse, og at han således nu må betragtes som værende reel konverteret til kristendommen, samt at han i Afghanistan i givet fald må antages at ville leve et åbent kristent liv og forsøge at hverve tilhængere for sin nye tro. Herefter, og henset til, at det må antages, at hans ægtefælles familie og mange andre muslimske afghanere nu må være blevet bekendt med ansøgerens konversion, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse på grund af sin tro. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2016/176

4.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel kan henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Afgh/2016/176 og den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Afgh/2016/234

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/44, til de i afsnit 6.6 nævnte afgørelser Kina/2015/3 og Afgh/2015/26 samt til den i afsnit 7.7 nævnte afgørelse Iran/2015/40.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436f, nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201f, nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

For sager, hvor mindreårige medfølgende børn har afgivet forklaring for nævnet, henvises til afsnit 4.3.2.

4.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 4.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektive billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale

myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State of Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvormed Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

4.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et

repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at finde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

4.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsuplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan henvises til Flygtningenævnets høring af Udlændingestyrelsen i oktober 2015 om forholdene i Ungarn til brug for behandlingen af Dublin-sager, se nærmere afsnit 3.2.2.1.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

4.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (appl. no. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som

bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnede til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsomt henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde."

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Se som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bangali og sunni-muslim af trosretning fra Bangladesh. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive fængslet og tortureret af myndighederne, idet han er dømt for et mord, han ikke har begået. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i] 2004 begyndte at fatte interesse for BICS, hvor han begyndte at lære om partiet, dets organisation og ideologi. [I] 2005 blev ansøgeren medlem af BICS. [I] 2006 startede ansøgeren på [et universitet], og [to uger senere] blev han medlem af partiet som studerende, hvor han fungerede som næstformand. [I] 2009 blev ansøgeren vagt til formand for partiet på [et andet universitet]. [Omkring fem måneder senere] havde studenterpartiet Chartra League planlagt en reception for parlamentsmedlem samt gruppeformand [A] fra Awami League. [A] var leder af den ene fløj af Awami League, og havde et internt opgør med den anden leder, [B], som var distriktsformand for Awami League i [...]. [B] og hans gruppe var ikke inviteret til receptionen, og der opstod slagsmål mellem de to grupperinger. Et medlem af [B]s gruppe affyrede i den forbindelse skud. En af [A]s mænd døde af sine kvæstelser. Ansøgeren var ikke til stede under receptionen eller skudepisoden, idet han deltog i en fodboldkamp i byen [...]. Efter fodboldkampen ringede ansøgeren tilbage sin fader, som fortalte, at politiet havde været og lede efter ham på bopælen. Efterfølgende talte ansøgeren også med distriktsformanden, som fortalte, at ansøgeren ville blive anholdt og sigtet for drabet, og derfor rådgav han ansøgeren om at holde sig skjult. To dage efter drabet modtog ansøgerens familie en skrivelse fra politiet, hvori der stod, at ansøgeren var anklaget for drabet. Navnene på de andre anklagede i sagen fremgik tillige af skrivelserne fra politiet. Efterfølgende tog ansøgeren hen til sin moster. Efter at han havde boet hos mosteren i tre dage, ankom politiet til adressen for at lede efter ham. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra stedet. [Tre dage senere] tog ansøgeren til Cox's Bazar i Chittagong, hvor han boede i 11 måneder. Derfra tog han til Dhaka, hvorfra han udrejste til Dubai [...]. [I foråret] 2013 faldt der dom i ansøgerens sag, og han blev idømt en livsvarig fængselsstraf. Ansøgeren var på dette tidspunkt i [et europæisk land]. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har overordnet fundet ansøgerens forklaring usandsynlig. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han har haft beskikket en forsvarer, som ikke har kunnet fremlægge dokumentation for, ansøgerens påståede alibi under retssager, navnlig når henset til, at ansøgeren under nævnsbehand-

lingen har oplyst, at hans forsvarer var i besiddelse af dokumentation for ansøgerens deltagelse i en fodboldkamp 30 kilometer fra gerningsstedet på gerningstidspunktet. Det fremstår endvidere utroværdigt, at forsvareren ikke har appelleret dommen. Flertallet har endvidere lagt afgørende vægt på, at Udenrigsministeriet har oplyst Udlændingestyrelsen om, at retsdokumenterne, som skulle understøtte ansøgerens oplysninger, ikke vurderes at være ægte. Flertallet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at det af baggrundsoplysningerne, herunder et hørings svar fra Udenrigsministeriet af 30. januar 2014 fremgår, at forekomsten af falske dokumenter er udbredt i Bangladesh og det er muligt at få udstedt dokumenter mod bestikkelse. Flertallet bemærker, at der herefter ikke er anledning til at udsætte sagen med henblik på et ægthedsvurdering eller nærmere undersøgelse af de fremlagte dokumenter, der angives at være udstedt af myndigheder i Bangladesh. Flertallet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bang/2016/3

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelser Afgh/2016/198 og Afgh/2016/12.

Se endvidere som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet hjemviste en sag, således at dokumenter fremlagt af ansøgeren kunne indgå i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse, den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Iran/2016/166.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200f nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415ff, nævnte afgørelse Albanien/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagne ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig afghansk statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel eller udsat for overgreb fra sin mors drabsmænd og sin mosters ægtefælle. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hun fra 2009 til [sommere] 2012 arbejdede for [en kvindeorganisation]. De første seks måneder underviste hun kvinderne i at sy og strikke. Herefter blev hun ansat som rådgiver for kriseramte kvinder, hvor hun blandt andet opsøgte kvindernes familier og forsøgte at mægle mellem dem. I 2012 blev ansøgers mor overfaldet på deres bopæl af ukendte gerningsmænd. Mændene sagde til moren, at ansøgeren skulle stoppe sit arbejde, da de ellers ville komme igen. Fem dage efter moren blev udskrevet fra hospitalet, modtog ansøgeren et trusselsbrev på sin bopæl. Omkring [foråret] 2012 var ansøgerens mor på vej ud for at fremvise noget jord, som ansøgeren og hendes mor havde arvet fra ansøgerens far. På vej ud til jorden, blev moren skudt og dræbt af ukendte gerningsmænd. Fire dage efter morens død, forsvandt ansøgerens forlovede. Fem dage efter morens død modtog ansøgeren endnu en telefonisk trussel. Efter morens død tog ansøgeren ophold hos sin moster og dennes ægtefælle, [A]. [A] forsøgte i 2014 at voldtage ansøgeren, da han ville have penge for noget jord, som ansøgeren ejede. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin morbror, indtil hun udrejste fra Afghanistan [i sommeren] 2014. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det af Udenrigsministeriets høringsvar af [efteråret] 2015 fremgår, at generaldirektøren for [kvindeorganisationen] har udtalt, at det af ansøgeren fremlagte ”letter of recommendation” er en forfalskning, der ikke er underskrevet af hende. Videre fremgår det, at ansøgeren ikke, som ansøger selv har forklaret, har arbejdet for organisationen fra 2009 til 2012 og tillige har arbejdet som familierådgiver med opsøgende arbejde, men at hun udelukkende arbejdede inde i et shelter med at lære kvinder at sy og strikke og ikke have risikofyldt arbejde, hvilket tillige understøttes af det fremlagte ID kort fra [kvindeorganisationen]. Det fremgår endelig af høringsvaret, at ansøgeren selv opsagde sin stilling [i sommeren] 2012 med den begrundelse, at hendes mor var syg, og at hun skulle til Pakistan. Ansøgeren har under nævns mødet forklaret, at der souschefen, der har skrevet omhandlende anbefaling, hvilket er en oplysning, der ikke tidligere er fremkommet. Ansøgeren har endvidere forklaret udbyggende, idet hun først under nævns mødet har forklaret, at hun i 2 år efter, hun sluttede sin ansættelse hos [kvindeorganisationen], fortsat opholdt sig i Kabul uden at blive opsøgt eller truet. Ansøgeren har efter egen forklaring flere familiemedlemmer i Kabul og kan således ikke betragtes som særligt sårbar. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet,

at ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/109

Se som eksempel på en sag, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126f, nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

4.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

4.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogrundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører Shikal-klanen og er muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han vil blive slået ihjel af medlemmer fra Habar Gidir-klanen, fordi de vil gøre ham til offer for blodhævn. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at al-Shabaab vil udsætte ham for straf, fordi han flygtede fra et fængselsophold i [en landsby]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans halvstorebroder

slog et ukendt medlem fra Habar Gidir-klanen ihjel på et ukendt tidspunkt før, ansøgeren blev født. Ansøgerens fader betalte blodpenge til afdødes fader, og de aftalte, at der derved ikke ville blive gjort mere ved sagen. I [foråret] 2012 blev ansøgerens fader slået ihjel af al-Shabaab, idet grupperingen mistænkte ham for at arbejde som spion for regeringen. I [sommeren] 2012 blev ansøgeren tilbageholdt af al-Shabaab i 21 dage. Det lykkedes ham at flygte fra fængslet, hvorefter han rejste til Mogadishu og bosatte sig hos sin moster. Kort herefter blev mosterens bopæl opsøgt af medlemmer fra Habar Gidir-klanen, som spurgte til ansøgeren. De kom ikke ind i huset, men talte kun med mosterens ægtefælle udenfor hoveddøren. Herefter boede ansøgeren forskellige steder i omkring et år. Med hjælp fra sin moster og hendes ægtefælle udrejste ansøgeren af Somalia i [vinteren] 2014. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om det antal gange, han angiveligt blev opsøgt af Habar Gidir-klanen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klankonflikten angiveligt opstod før ansøgerens fødsel og blev bilagt dengang ved betaling af blodpenge. Endelig forekommer ansøgerens forklaring om, at han på gaden i Mogadishu blev angrebet af medlemmer af Habar Gidir-klanen, som han ikke tidligere havde haft kontakt med, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om sin flugt fra al-Shabaab, herunder om vagternes placering inde i eller udenfor hytten, da han stak af og om, hvorvidt døren til hytten var åben eller lukket. Hertil kommer ansøgerens ukendskab til det område, han har oplyst som sin hjemegn, og at ansøgerens dialekt efter sproganalysen [foråret] 2015 ses uforenelig med sprogbrugen i den sydlige del af Somalia, men forenelig med sprogbrugen i den nordlige del af Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/35

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører [en mindretalsklan] og er muslim af trosretning fra byen [...] i regionen Jubbada Hoose. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af en familie fra Marihan-klanen i Kismayo fordi, ansøgerens broder har slået et medlem af klanen ihjel. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han boede med sin moder i [en mindre landsby], medens hans broder, [...], boede i Kismayo. Ultimo 2013 havde broderen et seksuelt forhold uden for ægteskab til en pige fra Marihan-klanen ved navn [...]. [Pigen] blev gravid, og da pigens forældre opdagede forholdet, opstod en konflikt mellem pigens familie og broderen. Konflikten kulminerede ved, at broderen slog pi-

gens fætter ihjel og derefter flygtede. Primo 2014 flyttede ansøgeren og hans familie til [en anden by] da de frygtede, at den dræbte mands familie ville forsøge at hævne sig. Efter omkring fire til fem dages ophold i [en anden by] rejste familien til Kenya. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet den på centrale punkter har været divergerende og usandsynlig, og derfor forekommer konstrueret til lejligheden. Indledningsvist bemærkes, at ansøgerens forklaring om de hændelser, der førte til, at hans bror dræbte [pigens familiemedlem], er bemærkelsesværdigt detaljeret set i forhold til, at han aldrig har talt med sin bror herom og har oplysningerne fra sin mor, der har fået dem telefonisk af brorens arbejdsgiver fra Kismayo. Ansøgeren har således blandt andet været i stand til at redegøre for, at broren befandt sig på en cafe, hvor man tyggede khat, da han blev opsøgt, og for brorens tanker om hævn, da han opsøgte [pigens familiemedlem] og stak ham med kniven. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende med hensyn til, hvordan [pigen] fik oplyst, at ansøgerens bror tilhørte [en mindretalsklan], idet han i oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at det var broren selv, der fortalte det til [pigen], mens han i asylsamtalen har forklaret, at det var brorens arbejdsgiver, der afslørede det, da han blev opsøgt af [pigens] mandlige familiemedlemmer. Under nævnsmødet har ansøgeren derimod gentaget forklaringen om, at det var broren selv, der fortalte [pigen] om sine klanmæssige tilhørsforhold. Ansøgeren har også forklaret divergerende med hensyn til, om der gik 2-3 dage fra, at broren blev opsøgt første gang, og til han blev overfaldet, eller om overfaldet fandt sted samme aften, som den første henvendelse. Ansøgerens forklaring om, at hans mor, der var enlig forsørger og ernærede sig som landsby-slagter, i løbet af et meget kort tidsforløb skulle have været i stand til at skaffe 2.500 US dollars via opsårede midler og en indsamling i landsbyen, forekommer heller ikke troværdig. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerens forklaring om, hvordan pengene blev videregivet til [den mand han rejste med] på busstationen i [en by i Kenya] har været udbyggende og afglidende. Han har således i oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han blev væk fra sin mor og søskende på busholdepladsen, da politiet kom. Under nævns-mødet har han udbyggende forklaret, at hans mor, der under flugten havde haft pengene gemt flere steder på kroppen, havde samlet dem i en taske, og at hun i løbet af få sekunder efter, at politiet var ankommet, skulle have nået at overrække [den mand han rejste med] pengene og sige til ham, at han skulle sørge for at hjælpe ansøgeren, så han kom væk. Flygtningenævnet skal endelig bemærke, at det påvirker den generelle troværdighed af ansøgerens forklaring, at det af konklusionen i sproganalysen fremgår, at ansøgeren med meget høj grad af sandsynlighed har sin sproglige baggrund i det nordlige Somalia eller i den nordlige del af det centrale Somalia, mens det er meget usandsynlig, at han har sin sproglige baggrund i [...] i det sydlige Somalia. Idet nævnet efter en samlet vurdering herefter tilsidesætter ansøgerens forklaring om asylmotiv, er det herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel

risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/39

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk araber og sunni-muslim fra Sahl Alghab, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til aftjening af militærtjeneste som følge af krigen i landet. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han frygter sin egen og sin kærestes familie, da de er imod forholdet mellem dem. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet og sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende, og fordi forklaringen ikke forekommer sandsynlig. Endvidere har ansøgeren og ansøgerens kæreste givet indbyrdes divergerende oplysninger om blandt andet konflikten med deres familier. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren kommer fra Syrien, idet forklaringen herom forekommer utroværdig. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at den foretagne sproganalyse konkluderer, at det er meget usandsynligt, at ansøgerens sproglige baggrund er Syrien. Nævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren har udvist meget begrænset kendskab til Syrien, syriske forhold og området, hvorfra han efter egne oplysninger er født og opvokset. Endelig bemærker nævnet, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for sin identitet i form af nationalitetspas, ID-kort eller lign. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er statsborger i Libanon. Nævnet har herved lagt vægt på sproganalysen, der konkluderer, at ansøgeren med stor sandsynlighed har sin sproglige baggrund i Libanon. På den baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører indkaldelse til aftjening af militærtjeneste i Syrien, til grund. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende konflikten med sin egen og sin kærestes familie til grund. Flygtningenævnet har herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens kæreste har forklaret divergerende om tidspunktet for og omstændighederne omkring kontakten til ansøgerens far, tidspunktet for og karakteren af de påståede trusler, samt hvornår og hvordan de flygtede. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at kærestens familie skulle være imod forholdet mellem dem, blandt andet fordi de ikke har samme nationalitet, hvilket Flygtningenævnet har afvist. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret om konflikten med sin egen og ,kærestens familie til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015, hvor ansøgeren derimod oplyste som asylmotiv, at han frygtede, at hans far ville tvinge ham til at arbejde i landbruget. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han risikerer indkaldelse til aftjening af

.....

militærtjeneste i Syrien, eller at han har haft en konkret konflikt med sin egen og/eller sin kærestes familie. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2016/21

4.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indreisen i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse eller –registrering, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 208ff, nævnte afgørelse Som/2014/50, hvor nævnet, uanset at ansøgeren var anerkendt som flygtning af UNHCR i Egypten, foretog en selvstændig vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7.

Der kan endvidere henvises til den i 23. beretning, side 66f, nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1, hvor nævnet, uanset at ansøgeren var anerkendt som flygtning af UNHCR i Kirgisistan, foretog en selvstændig vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7.

4.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 4.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornærede behandling af en hjemvist sag foretog en fornæret vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornæret førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Som/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: ”Udlændingestyrelsens afgørelse fra foråret 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen i slutningen af 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornæret vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.”

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210ff.

4.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder –tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalerreferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

4.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den

konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt resourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

4.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være led-saget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger, der oplyste at være syrisk statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og jezedi af trosretning og har oplyst, at han er fra [...], Qamishli, Al-Hasakah, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel, idet der er borgerkrig i Syrien. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter muslimerne, herunder angiveligt Islamisk Stat, idet de ikke bryder sig om personer af anden trosretning, herunder jezедier, og derfor anser ansøgeren som vantro. Endelig har ansøgeren henvist til, at han som jezedi bliver undertrykt af befolkningen i Syrien, og at han ikke har samme rettigheder som personer, der har andre trosretninger i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at der var mange bombardementer og skyderier i Syrien grundet borgerkrigen. Ansøgeren har oplyst, at han i [foråret] 2014 blev opsøgt af Islamisk Stat grundet ansøgerens trosretning. Islamisk Stat konfiskerede 16 af ansøgerens får. Ansøgeren har videre oplyst, at han har hørt, at mange unge jezедier er blevet kidnappet og halshugget af arabiske islamister og Islamisk Stat, og at Islamisk Stat kan finde på at tage piger som slaver. Endelig har ansøgeren forklaret, at jezедier ikke kan gå i skole, samt at de ikke kan få udstedt id-dokumenter i Syrien. Ansøgeren har i samtale med Udlændingestyrelsen den [...] 2015 oplyst, at han aldrig har fået udstedt nogen form for identitetspapirer i sin hjemby. Det var ikke muligt at opnå, da man som jezedi ingen rettigheder har. Han har henvist til, at han er analfabet. Han har som fårehyrde altid levet et afsondret liv uden interesse for andet end at forsørge sin familie. Ansøgeren har i en partshøringsamtale den [...] henvist til, at jezediernes dia-

lekter er anderledes end andre dialekter. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv eller sin nationalitet og identitet til grund. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og uddybende om sit asylmotiv. Han har således under oplysnings- og motivsamtalen [...]2015 intet oplyst om, at han personligt blev truet og opsøgt af ISIS. Under samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2015 oplyste han, at han var blevet opsøgt en gang i 2014, hvor han fik beslaglagt 16 får af ISIS, men gav ikke udtryk for at være blevet truet til at skifte religion. Heroverfor står ansøgers forklaring for nævnet om, at han herudover er blevet opsøgt yderligere tre gange af ISIS i 2015, der ville have ham til at skifte religion og have fat i hans sønner. Ved oplysnings- og motivsamtalen den [...]2015 blev det oplyst, at ansøgerens modersmål er kurmanji. Han er analfabet og kan ikke tale andre sprog. Under samtalen kunne ansøgeren ikke umiddelbart oplyse, i hvilken region Qamishli lå, men fortalte herefter, at [hans hjemby] tilhører provinsen Al-Hasakah, der ligger tæt på Irak i det nordlige Syrien. Han vidste ikke, hvilke regioner Al-Hasakah grænsede op til. På spørgsmål om, hvor mange regioner der er i Syrien, oplyste ansøger, at der var rigtig mange, men han kunne ikke nævne nogle af dem. Han havde ikke hørt om Damaskus. Han vidste for eksempel ikke, hvem der er præsident i Syrien, hvad Syriens nationalsang hedder, eller hvordan det syriske flag ser ud. Ansøgeren kunne ikke af egen drift nævne nogen kurdiske byer eller områder, men på forespørgsel om han havde hørt om Kobani, kunne han bekræfte dette. Ansøgeren kunne ikke nærmere beskrive konflikterne i Syrien. Han vidste, at der er krig, men ikke hvem der slås eller hvorfor. Han har aldrig været indkaldt til militærtjeneste. Han oplyste, at det nok skyldes, at han ikke er registreret i systemet. Flygtningenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgerens kendskab til geografien og samfundsforholdene i Syrien under samtalerne med Udlændingestyrelsen fremstår endog meget begrænset. Det forekommer højst usandsynligt, at han i en alder af godt 60 år og efter angiveligt at have boet i Syrien hele sit liv ikke skulle være i stand til at svare fyldestgørende på blot nogle af de spørgsmål, han er blevet stillet under samtalerne med Udlændingestyrelsen. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om, at han stammer fra Qamishli i Al-Hasakah provinsen, er i modstrid med resultaterne af de to sproganalyser. Det er på den baggrund ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse, eller at han risikerer dødsstraf, tortur, anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/121

Se som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Burm/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.1.8.

Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet). En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som Rigspolitiets og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter, at hun vil blive tvunget til at aftjene nationaltjeneste. Derudover frygter hun, at hun ikke vil kunne blive registreret som borger i Eritrea. Ved en tilbagevenden til Etiopien frygter ansøgeren, at hun vil blive straffet, fordi hun er udrejst illegalt af Etiopien. Derudover frygter hun, at hun ikke vil have nogen rettigheder ved en tilbagevenden til Etiopien, idet hun ikke mener, at hun er statsborger i Etiopien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun er født i Addis Abeba i 1983, og at hun er barn af en etiopisk mor og en eritreisk far. Ansøgerens far forsvandt, da hun var seks måneder gammel, og hun har ikke set ham siden. Ansøgeren har forsøgt at søge om ID-kort i Etiopien, men hendes ansøgninger er blevet afvist, fordi hendes far var statsborger i Eritrea. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i Eritrea, ligesom nævnet ikke kan lægge til grund, at hendes ansøgninger om etiopisk ID-kort og/eller statsborgerskab er blevet afvist, fordi hendes far angiveligt er eritreisk statsborger eller af eritreisk oprindelse. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring er født og opvokset i Etiopien, idet hun er barn af en etiopisk mor og en eritreisk far, og at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Etiopien, at en person, der er født af enten en etiopisk mor eller en etiopisk far har krav på etiopisk statsborgerskab. Hertil kommer, at ansøgeren såvel ved indrejsen i Danmark som ved oplysnings- og motivsamtalen angav, at hun var

etiopisk statsborger. Ansøgeren har ikke heroverfor ved sin forklaring sandsynliggjort, at hun er eritreisk statsborger. På den anførte baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er statsborger i Etiopien, således at hun asylretligt skal vurderes i forhold hertil. Ansøgeren, hvis forklaring er præget af divergenser og manglende detaljer, er ikke fremkommet med oplysninger, hvorefter der er grundlag for at antage, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse. Den omstændighed, at ansøgeren er udrejst illegalt og frygter straf og manglende rettigheder i Etiopien, kan ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren under nævnsmødet forklarede, at hun blev udsat for et voldtægtsforsøg i forbindelse med sin sidste ansøgning om ID-kort i 2003. Der er herved lagt vægt, at der er tale om en udbygning af ansøgerens forklaring, idet ansøgeren ikke tidligere har forklaret herom, ligesom forklaringen om voldtægtsforsøget fremstod helt uden detaljer og uden for sammenhæng. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etio/2016/32

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.1 nævnte afgørelse Aser/2016/5 og den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Etio/2016/32.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.1.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412f, nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtninge-

leje i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejselegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendelsehindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, se som eksempel fra nævnets praksis den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Stat/2016/18.

4.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015 om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen). Lovændringen trådte i kraft den 22. november 2015. Ved lovændringen ændredes udrejsefristen for udlændinge, der har fået afslag på asyl, fra 15 dage til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

– hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor blev bestemmelsen om udrejsefristens længde senest ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, således at udgangspunktet igen er 7 dages udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 6.8 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørel-

sen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henviser til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstil-

ladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

4.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 4.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indreisen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indreisen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et ægtepar fra henholdsvis Armenien og Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtingenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk yazidi og yazidi af trosretning fra Yerevan, Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. I forhold til Armenien har den mandlige ansøger som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter, at han eller hans ægtefælle og deres fælles barn vil blive dræbt af sine forældre eller andre yazidier, fordi hans ægtefælle og barn ikke er etniske yazidi. Ansøgeren frygter endvidere at blive set som landsforræder, idet han ikke er mødt efter genindkaldelse til militærtjeneste. Til støtte for dette har ansøgeren forklaret, at han er etnisk yazidi, og at etniske yazidier bliver betragtet som andenrangs borgere i Armenien. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han sammen med nogle venner deltog i en demonstration den 1. marts 2008. Under demonstrationen pågreb politiet ansøgeren og hans venner, og han blev i den forbindelse slået og tilbageholdt af politiet. Da han blev løsladt gav politiet ham en frist på en uge til at forlade landet, ellers ville de dømme ham for deltagelse i demonstrationer og for offentlig uorden. Seks dage efter sin løsladelse udrejste ansøgeren af Armenien til Rusland. Ti dage efter ansøgerens udrejse af Armenien, opsøgte politiet ansøgerens forældre. Politiet spurgte efter ansøgeren, og ansøgerens forældre forklarede, at ansøgeren var taget til Rusland. Ansøgerens forældre blev ikke opsøgt efterfølgende. Ansøgeren har endelig forklaret, at han i [sommeren] 2014 blev kontaktet af en ven i Rusland, som fortalte ansøgeren, at ansøgeren var blevet genindkaldt til militæret. I forhold til Ukraine har den mandlige ansøger som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter, at hans stamme vil dræbe ham som følge af forholdet til hans ægtefælle, samt at han frygter krigen i Ukraine. Til støtte for dette har ansøgeren forklaret, at han mødte sin ægtefælle i Ukraine i 2011. I [foråret] 2014 ringede ansøgeren til sine forældre og fortalte dem, at han var i et forhold. De sagde, at forholdet var imod

ansøgerens og deres religion og folk, fordi ansøgeren var sammen med en, der ikke er etnisk yazidi. I den forbindelse sagde ansøgerens forældre, at hvis han giftede sig med hans nuværende ægtefælle, ville de dræbe ham. Derefter stoppede ansøgerens kontakt til hans forældre. [I sommeren] 2014 flyttede ansøgeren ind hos sin nuværende ægtefælle. De boede hos ægtefællens forældre. Efterfølgende blev ansøgerens ægtefælle kontaktet telefonisk et for ansøgeren ukendt antal gange af ansøgerens forældre, som truede ansøgerens ægtefælle på livet. Hverken ansøgeren eller hans ægtefælle blev op-søgt af hans familie eller andre fra hans stamme. På et tidspunkt [senere på sommeren] 2014 udrejste ansøgeren og hans ægtefælle af Ukraine på grund af krigen. Den kvindelige ansøger er etnisk armenier og kristen af trosretning fra Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive slået ihjel, fordi der er krig i Ukraine, og fordi hendes ægtefælles forældre ønsker at slå hende ihjel, fordi hun er i et forhold med deres søn. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun er blevet kontaktet telefonisk flere gange af hendes ægtefælles moder, som i den forbindelse har truet ansøgeren på livet. Flygtningenævnet kan vedrørende den mandlige ansøgers forklaring om sit asylmotiv i forhold til Ukraine ikke afvise, at der er opstået et modsætningsforhold til hans forældre på grund af, at han indledte et forhold til en kristen kvinde. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at truslerne havde et sådan omfang og en sådan karakter som forklaret af ansøgerne. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende og upræcist om, hvornår og i hvilket omfang de telefoniske henvendelser skete. Den mandlige ansøger har således til Udlændingestyrelsen oplyst, at han ikke vidste, om der var tale om mere eller mindre end ti henvendelser, mens han under nævnsbehandlingen har forklaret, at der var tale om fire til seks henvendelser. I det omfang, der har været et modsætningsforhold til den mandlige ansøgers forældre, og at dette har indebåret trusler, finder nævnet ikke, at disse kan antages at have haft en sådan intensitet, at dette kan anses som asylbegrundende, men må anses for at være af privatretlig karakter, som den mandlige ansøger må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Nævnet kan ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring om sit asylmotiv i forhold til Armenien til grund. Nævnet har blandt andet lagt vægt på, ansøgeren har forklaret divergerende om varigheden af hans tilbageholdelse i forbindelse med demonstrationen i 2008. Han har således under asylsamtalen forklaret, at han alene blev tilbageholdt i et døgn, mens han under nævnsbehandlingen har forklaret, at han blev tilbageholdt i tre døgn. Vedrørende den mandlige ansøgers genindkaldelse og manglende fremmøde bemærker nævnet, at dette ikke kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af European Commission: Implementation of the European Neighbourhood Policy in Armenia Progress in 2014, at uddragelse fra militærtjeneste medfører maksimalt tre års fængsel. Den mandlige ansøgers konversion til kristendommen samt de generelle van-

skelige forhold i Ukraine kan ikke føre til en ændret vurdering. I forhold til konversionen bemærkes særskilt, at der både i Armenien og Ukraine er religionsfrihed. Herefter finder nævnet efter en samlet vurdering, at den mandlige ansøger ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Armenien eller Ukraine vil være i risiko for forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende den kvindelige ansøger bemærker nævnet, at hendes asylmotiv i det hele må anses for afledt af den mandlige ansøgers asylmotiv. På den baggrund finder nævnet heller ikke, at den kvindelige ansøger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine eller Armenien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser i forhold til ansøgerne.” Flygtningesnævnet anførte herefter: Den armenske statsborger [den mandlige ansøger] og den ukrainske statsborger [den kvindelige ansøger] samt deres mindreårige barn [...] skal udrejse senest syv dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt [den mandlige ansøger] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Armenien, jf. udlændingelovens § 32 a. Såfremt [den kvindelige ansøger og barnet] ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Ukraine, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Armenien eller Ukraine, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og deres fælles barn kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller og deres barn har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne og deres barn ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Arme/2016/1

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 208ff, nævnte afgørelse Aser/2012/3, hvor den kvindelige ansøger, som var russisk statsborger, blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger, som var aserbajdsjansk statsborger. Nævnet besluttede, at den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a, såfremt han ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejste frivilligt. Nævnet bemærkede, at kompetencen til at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne eller af andre særlige grunde tilkom Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Nævnet fastsatte ikke nogen udrejsefrist, idet der ikke var mulighed for at kræve, at ægtefællerne samlet tog ophold i Rusland eller Aserbajdsjan. Det tilkom herefter Udlændingestyrelsen at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

4.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Stat/2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en sudanesiske statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ved brev af 27.

juni 2016 har ansøgerens advokat fremsendt skriftligt indlæg i sagen. Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet på trods af, at han ved brev afsendt fra Flygtningenævnet den 27. juli 2016 behørigt er blevet indkaldt til nævnsmødet. Den 7. september 2016 har nævnets sekretariat kontaktet asylcenter Gunderuplund, som har oplyst, at ansøgeren har hentet sin post, og at han er taget afsted fra centeret den 6. september 2016. Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at ansøgerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [...], Sudan. Ansøgeren har været medlem af studenterforeningen [...]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet af myndighederne i Sudan, som har beskyldt ham for at hjælpe oppositionsgrupperinger med oplysninger og våben. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans fader, som havde en høj rang i militæret, havde problemer med myndighederne, fordi han var kritisk over for blandt andet krigen i Darfur-provinsen og skrev kritiske artikler i hærens blade. Ansøgerens fader forsvandt i 2007. Ansøgeren og hans familie fik problemer på grund af ansøgerens faders aktiviteter, og familien blev smidt ud af deres hus i 2010. Ansøgeren blev tilbageholdt i [begyndelsen af] 2010 i 14 dage, fordi han var involveret i en studenterforening, der udførte humanitært arbejde. Ansøgeren blev udsat for trusler, elektrisk stød og truet med voldtægt. Han blev herefter hvervet til at arbejde for den militære sikkerhedstjeneste i Sudan. Ansøgeren blev i forbindelse med sit arbejde beskyldt for at aflevere våben til oppositionens styrker. Ansøgeren blev fængslet i [foråret] 2011 og flygtede den [senere på foråret] 2011 fra fængslet med hjælp fra nogle militærpersoner. Ansøgeren udrejste herefter af Sudan til Libyen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende og udbyggende, og fordi forklaringen på centrale punkter ikke forekommer sandsynlig. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sine tilbageholdelser i 2010 og 2011. I asylskemaet af [...] 2015 har ansøgeren ikke oplyst om tilbageholdelserne i 2010 eller 2011, som ansøgeren har forklaret om ved de efterfølgende samtaler. Til asylsamtalen den [...] 2016 har ansøgeren endvidere forklaret udbyggende om, at han under tilbageholdelsen i 2011 blev udsat for tortur. Denne tortur har ansøgeren ikke forklaret om til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om blandt andet sin faders rang i den sudanesiske hær. Til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015 har ansøgeren forklaret, at faderen havde rang af kaptajn i militæret, og hvis faderen ikke havde udtalt sig kritisk, ville han være blevet general. Til asylsamtalen den [...] og under nævnsmødet den [...] 2016 har ansøgeren forklaret, at faderen havde rang af oberst. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om sin flugt fra fængslet. Derudover finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sin rekruttering til den militære sikkerhedstjeneste i 2010 ikke forekommer sandsynlig. Flygtningenævnet har

herved lagt vægt på, at ansøgeren tillige har forklaret, at han sammen med ti andre var ansvarlig for en studenterforening, som myndighederne anklagede for statsfjendtlige aktiviteter, at militæret generelt var mistroisk overfor ham og overvågede ham konstant, ligesom ansøgeren kort tid forinden sin rekruttering havde været fængslet og tortureret i 14 dage, fordi militæret mistænkte ham for at arbejde for oppositionen. Endelig finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sin flugt fra fængslet ikke forekommer sandsynlig. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv forekommer konstrueret og utroværdig. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Suda/2016/26

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Liba/2016/16 (udeblivelse), den i afsnit 6.5.2 nævnte afgørelse Soma/2016/64 og den i afsnit 7.5 og 7.6 nævnte afgørelse Syri/2016/57.

Se endvidere den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Stat/2016/37, hvor Flygtningenævnet i sin afgørelse om, at Libanon kunne tjene som den pågældendes første asylland, blandt andet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde givet møde for nævnet og derfor ikke havde oplyst nærmere om omstændighederne i forbindelse med sin udrejse af Libanon.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200f, nævnte afgørelser.

4.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

4.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejsjer, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i januar 2016** en sag vedrørende en mandlig iransk statsborger til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har lydoptaget begge interviews i Udlændingestyrelsen og har umiddelbart efter det andet interview klaget over tolkningen og gjort gældende, at der ikke har været

de divergenser, som Udlændingestyrelsen har foreholdt ham under det andet interview. Ansøgeren har videre gjort gældende, at der ved begge interviews blev tolket på farsi af en iransk tolk. Den beskikkede advokat har under sit møde med ansøgeren fået kontrolleret dele af lydoptagelserne og har oplyst, at det er hans vurdering, at der er fejloversættelser og væsentlige fejl ved den måde, ansøgeren blev udspurgt på. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at det er nødvendigt, at Udlændingestyrelsen forholder sig til lydoptagelserne såvel teknisk som indholdsmæssigt og træffer en ny afgørelse efter fornyet sagsbehandling. Flygtningenævnet hjemviser på den baggrund sagen til Udlændingestyrelsen.” Iran/2016/166

Nævnet traf i **maj 2016** afgørelse om ikke at hjemvise en sag vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2015. Ansøgeren frafaldt herefter ansøgningen om asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har udskilt spørgsmålet, om sagen skal behandles i Danmark, til særskilt behandling efter anmodning fra den beskikkede advokat. Advokaten har gjort gældende, at ansøgeren er mangelfuldt og urigtigt vejledt om sin retstilling, og at dette har medført, at ansøgeren ikke har fået mulighed for at søge asyl i [et andet europæisk land], eller i det mindste at sønnen fik mulighed for at søge asyl i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens mindreårige søn var asylansøger i [det andet europæiske land] på tidspunktet for oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen, og at det ikke kan antages, at de myndighederne [i det andet europæiske land] på det tidspunkt ville have overtaget behandlingen af ansøgerens sag efter reglerne i Dublinforordningen. Udlændingestyrelsen traf herefter afgørelse om, at ansøgerens sag skulle behandles i Danmark. På tidspunktet for asylsamtalen i Udlændingestyrelsen havde ansøgerens mindreårige søn, og efter det oplyste også ansøgerens to øvrige børn, fået opholdstilladelse i [det europæiske land]. Ansøgeren blev på dette tidspunkt vejledt om muligheden for eventuelt at rette henvendelse til de svenske myndigheder om overtagelse af behandlingen af hans sag, men ansøgeren besluttede under hensyn til oplysninger om sagsbehandlingstiden, at han ville have sagen afgjort i Danmark. Udlændingestyrelsen traf herefter afgørelse i sagen, idet styrelsen afslog asylansøgningen. Flygtningenævnet finder ikke, at der under disse omstændigheder er grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.” Stat/2016/42

Nævnet **hjemviste i november 2016** en sag vedrørende en mandlig iransk statsborger til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, iransk statsborger og sunni muslim. Ansøgeren er født i Al Tash-lejren i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som etnisk kurder født og opvokset i Irak ikke vil kunne indrejse i Iran og tage ophold der, fordi han ikke kan lide landet og fordi, at hans

far i en ukendt periode har sympatiseret med KDPI. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hans far i en ukendt periode for længe siden sympatiserede med KDPI. Som dokumentation for dette har ansøgeren fremlagt sin fars originale ID-kort (medlemskort) fra KDPI, som fremstår som udstedt [i vinteren] 1981, hvilket kort ansøgerens mors fjerne slægtning, som er bosiddende i Danmark, har hentet hos ansøgerens familie i KRI. Ansøgeren kender ikke selv noget til KDPI. Ansøgerens bror, [F], er peshmerga og står vagt ved en kaserne i Sulaymaniyah i Irak. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen bør foretage en fornyet behandling af sagen efter undersøgelse af ansøgerens identitet, herunder nationalitet, idet der forekommer at være tvivl om ægtheden af samtlige af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, herunder ansøgerens fødselsattest, UNHCR-kort og dokumenterne vedrørende ansøgerens far. Det bemærkes i øvrigt, at Flygtningenævnet ikke herved har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse, uanset om oplysningerne om hans asylmotiv kan lægges til grund. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.” Iran/2016/119

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.6.2.1 nævnte afgørelse Etio/2016/42.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

Se som eksempel på, at nævnet ikke fandt anledning til at hjemvise sagen med henblik på yderligere sagsoplysning, den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Irak/2016/37.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

4.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

4.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

4.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 4.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 4.13.1.

4.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

4.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 14, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller

organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn. ”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

4.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskrives, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskrives.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer.

I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansøgningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansøgningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsesansøgningen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

4.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

4.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

I den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Niga/2015/12 besluttede Flygtningenævnet som følge af problemer med tolkning på engelsk at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lagde herved navnlig vægt på, at det efter det oplyste var muligt at tilkalde en tolk, der kunne tolke på ansøgerens modersmål, og at det efter sagens karakter ikke kunne afvises, at de divergenser, der havde været afgørende for Udlændingestyrelsens afgørelse, skyldtes tolkevanskeligheder.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f nævnte afgørelse Afg/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig somalisk statsborger. Indrejst i 2015. Det fremgik af sagen, at en samtale i efter-

året 2015 måtte aflyses, idet ansøgeren ikke kunne forstå tolken. En anden tolk blev tilkaldt, men ansøgeren fastholdt under sagens behandling i Udlændingestyrelsen, at hun fortsat ikke kunne forstå tolken, selvom de godt kunne kommunikere. Ansøgeren kunne forstå alt, hvad tolkene sagde til hende, men hun ville ikke gennemføre samtalen på trods af grundig vejledning. Under Flygtningenævnets behandling af sagen oplyste ansøgeren, at tolken til oplysnings- og motivsamtalen forstod ikke ansøgeren. Hun påpegede for tolken, at der var fejl i samtalen, og hun påpegede det til anden samtale. Den anden samtale blev aldrig gennemført. Hun underskrev samtalen, selvom der var fejl. Hun sagde, at hun ikke ville skrive under. Ved samtalen hos politiet blev hun tolket telefonisk. Tolken kunne heller ikke forstå ansøgeren. Hun sagde hver gang, at hun ikke forstod tolken. De sagde, at de ikke havde nogen tolk, der talte med hendes dialekt. Samtalerne blev aflyst, fordi de ikke forstod hinanden. Tolken forstod ikke, hvad ansøgeren sagde. Ansøgeren sagde, at hun ikke forstod tolken, men hun fik at vide, at hun bare skulle oplyse sit navn. Foreholdt, at hun til samtalen i begyndelsen af 2016 nægtede at deltage i samtalen, har ansøgeren forklaret, at hun ikke nægtede at deltage, men ansøgeren ville have en tolk, der talte maymay. Foreholdt, at tolken den [...] 2016 talte og forstod maymay, og at hun uden problemer forstod ansøgeren, har ansøgeren forklaret, at hun ved første samtale ikke forstod tolken. Adspurgt, hvorfor hun nægtede at gennemføre samtalen, når tolken både talte og forstod maymay, har ansøgeren svaret, at tolken talte med en anden dialekt. Det var svært for ansøgeren at forstå tolken. Det var en kvindelig tolk. Tolken blev ved med at stille de samme spørgsmål. Det var inden, samtalen begyndte. Ansøgeren havde en dårlig oplevelse med tolken til oplysnings- og motivsamtalen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører hovedklanen [...], subklan [...] og familieklan [...] og er fra [...], Gedo-regionen, Somalia. Hun er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Ansøgerens ægtefælle solgte tobak, ansøgeren hjalp med salget. En dag i [sommeren 2014] kom medlemmer fra al-Shabaab og anholdt ægtefællen. Dagen efter kom fire medlemmer fra al-Shabaab og anholdt ansøgeren og førte hende til et fængsel i Wargadud. De anholdt hende og ægtefællen, fordi det ifølge al-Shabaab er forbudt at sælge tobak. Ansøgeren var fængslet i to måneder. I forbindelse med fængslingen mistede hun sit ufødte barn. Ansøgeren har forud for nævnsbehandlingen fortalt, at hun blev løsladt, da hendes svigerfader stillede en form for kaution for hende. Hun flygtede ud af Somalia dagen efter løsladelsen. Ansøgeren har under nævnsbehandlingen overordnet gjort gældende, at der har været massive tolkeproblemer under sagens behandling hos Udlændingestyrelsen. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om der kan gives opholdstilladelse i henhold til loven. Det følger heraf, at en ansøger må sandsynliggøre det asylmotiv, som hun påberåber sig. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren forud for nævnsbehandlingen har

været tilbudt tolkning af sædvanligvis anvendte tolke, herunder tolke der har givet udtryk for, at de taler og forstår den dialekt, som ansøgeren anvender, og at der ikke har været kommunikationsproblemer. Set i det lys finder nævnet, at det må tillægges processuel skadesvirkning, at ansøgeren alene har villet medvirke til oplysnings- og motivsamtalet. Nævnet finder, at ansøgeren under denne har forklaret om forhold, hvor oplysningerne alene kan hidrøre fra ansøgeren selv. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har haft lejlighed til at gennemgå referatet og har her anført syv nærmere angivne korrektioner. Nævnet finder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har forklaret meget divergerende om centrale forhold, herunder om hendes løsladelse, idet hun under oplysnings- og motivsamtalet har forklaret, at hun blev løsladt efter to måneders fængsling, fordi hendes svigerfader efter henvendelse til vicefængselsinspektøren fik overtalt denne til at løslade ansøgeren, fordi han garanterede for hende. Hun har under nævnsbehandlingen forklaret, at hun fik udgang fra fængslet i forbindelse med, at hendes barn skulle begraves, hvorefter det under ceremonien lykkedes hende at flygte. Hun har endvidere forklaret udbyggende om fængselsopholdet, idet hun først under nævnsbehandlingen har oplyst, at hun efter omkring en måneds fængsel blev dømt til døden på grund af hendes deltagelse i tobakshandlen. Endvidere finder nævnet det helt usandsynligt, at hun umiddelbart derefter kunne vende tilbage til hjemmet og hente 4.000 US dollars, som angiveligt var gemt, når henses til hendes forklaring om, at hun og hendes ægtefælle var fattige og derfor var henvist til at handle med tobak for at overleve. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har noget familienetværk uden for Somalia, og at ansøgeren må anses for at have familienetværk i Somalia. Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Somalia efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikere overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/62

4.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 4.1.7, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedevæ-

relse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 7.6.

4.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 7 dage, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277f, nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylsøgende.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 4.10.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et 5 mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11 fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte

nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefoniemøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 4.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.3.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 8.7 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

4.13.2 Domstolsprøvelse

4.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR 1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405) og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

4.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

Der kan endvidere henvises til afsnit 5.3.2.1 for omtale af en sag, hvori en tyrkisk statsborger i november 2016 anlagde søgsmål mod Flygtningenævnet.

4.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2016 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 5

Sager indbragt for internationale organer

5.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tilfølgelsesprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2016. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægges sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år, dog med en smule fald i 2014 og 2015. I 2016 modtog domstolen omkring 53.500 klager. Tallet dækker over "allocated applications", som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2,

litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der verserede ved indgangen til 2016 to sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtninge-nævnet. Sagerne vedrørte familier med mindreårige børn, hvor Flygtninge-nævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen.

Efterfølgende genoptog og hjemviste Flygtninge-nævnet ex officio sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til Domstolens afgørelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. 29217/12). Der henvises for en nærmere omtale af hjemvisningsbeslutningerne og Tarakhel-sagen til Flygtninge-nævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 34ff, og Flygtninge-nævnets formandskabs 24. beretning (2015) side 37ff.

Udlændingestyrelsen orienterede i oktober 2015 Flygtninge-nævnet om, at styrelsen i den ene sag havde truffet afgørelse om at meddele familien normalprocedure under henvisning til artikel 17 i Dublinforordningen. Domstolen har i begyndelsen af 2016 slettet denne sag.

I den anden sag traf Udlændingestyrelsen i februar 2016 på ny afgørelse om at Dublin-overføre den pågældende familie til Italien, hvilken afgørelse blev påklaget til Flygtninge-nævnet. I maj 2016 traf Domstolen afgørelse om at slette klagerens sag fra Domstolens sagsliste og ophæve anmodningen om ikke at udsende klagerne blandt andet

med henvisning til, at klagerne sag verserede for de danske udlændingemyndigheder. Domstolen bemærkede, at såfremt myndighederne måtte træffe afgørelse om, at klagerne skulle overføres til Italien, ville klagerne kunne indgive en ny klage til Domstolen. I juli 2016 stadfæstede Flygtningeævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Dansk Flygtningehjælp indbragte i beretningsåret to nye klagesager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningeævnet. Sagerne vedrørte også familier med mindreårige børn, hvor Flygtningeævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om Dublin-overførsel til Italien. Dansk Flygtningehjælp havde som anbringende gjort gældende, at en overførsel af klagerne til Italien vil udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3.

Ved beslutninger af 21. juli 2016 og 6. oktober 2016 har domstolen anset klagerne som inadmissible. Der henvises for en nærmere omtale af Domstolens beslutninger til afsnit 3.1.2.2.

5.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, og derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide

uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se Matkulo og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (appl. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudices the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so [...]”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21–22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel

39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

5.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis

har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, se nærmere afsnit 5.3.2.1 om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

Der er det seneste par år blevet indbragt et meget stort antal sager for FN's komitéer, se for antallet af verserende sager ved udgangen af 2016 afsnittene vedrørende de enkelte komitéer nedenfor.

FN's komitéer har i 2016 i otte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i seks sager og Torturkomitéen i to sager).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I den forbindelse bemærkes, at Flygtningenævnet – i modsætning til komitéerne – møder ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvur-

deringen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application No. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned.”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application No. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

”The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). [...]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8.

Der henvises til den nærmere gennemgang af de otte sager nedenfor.

I anledning af det store antal indbragte sager gennem de seneste år, herunder det relativt store antal sager, hvori der i andet halvår af 2015 var blevet udtalt kritik af Flygtninge-nævnets afgørelse, foranledigede Flygtninge-nævnet, at der blev arrangeret møder med repræsentanter for FN’s Torturkomité og FN’s Menneskerettighedskomité og disses sekretariat. Møderne fandt sted i Geneve i marts 2016. Flygtninge-nævnets formand holdt under møderne et oplæg, hvorunder han redegjorde for nævnets procedurer og retssikkerhedsmæssige garantier, offentliggørelse af afgørelser og baggrundsmateriale, statsbetalt advokathjælp m.v., ligesom han nævnte Danmarks anerkendelsesprocent i asylsager, som er en af de højeste i Europa. Møderne var positive, og nævnet har inviteret komitéerne til Danmark for at overvære et nævnsmøde.

Flygtninge-nævnet har endvidere foranlediget, at der i september 2016 blev afholdt et møde i København med formanden for FN’s Torturkomité og afdelingsleder i Dansk

Institut mod Tortur (DIGNITY) og en repræsentant fra DIGNITYs juridiske afdeling. Under mødet blev blandt andet udformningen af konklusionen i torturundersøgelser drøftet, og Flygtningenævnets formand redegjorde for nævnets beslutning om i konkrete sager at iværksætte en torturundersøgelse af en asylansøger samt anvendelsen af torturundersøgelser som led i nævnets bevisvurdering.

I juni 2016 afholdt Flygtningenævnet et gå-hjem-møde for nævnets medlemmer, hvor Jonas Christoffersen, direktør for Institut for Menneskerettigheder, holdt et oplæg om Danmarks internationale asylretlige forpligtelser og sager herom indbragt for internationale klageorganer.

I april 2017 afholdt Flygtningenævnet et seminar vedrørende tortur. Seminaret, der var målrettet Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i Sekretariatet, omhandlede iværksættelse af torturundersøgelse af asylansøgere, gennemførelse af den konkrete undersøgelse samt anvendelsen af torturundersøgelser som led i nævnets bevisvurdering. Til seminaret blev der holdt oplæg af repræsentanter fra DIGNITY om identificering af torturofre, opmærksomhedspunkter, spørgeteknik, hukommelsesproblemer o. lign., samt oplæg af en repræsentant fra Retsmedicinsk Institut om den faktiske udførelse af en lægelig torturundersøgelse, objektive fund, personens forklaringer m.v.

5.3.1 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater.

.....

Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

Stk. 1: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur."

Stk. 2: "Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2016 er der afgjort fire sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 5.3.2 nedenfor.

Der verserede pr. 31. december 2016 11 sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.3.2 FN's Torturkomité's udtalelser i 2016 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i fire sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt i to af sagerne, at en udsendelse af klagerne til deres hjemland ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, mens komitéen i de to andre sager erklærede sagerne for uantagelige (indadmissible). Komitéen har yderligere behandlet en sag, hvor regeringen ikke er blevet anmodet om at afgive retlige bemærkninger (5.3.2.2). Endvidere omtales straks nedenfor under afsnit 5.3.2.1 de seneste sagsskridt i sagen F.K. mod Danmark, som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015).

Komitéen har i flere sager, herunder i beretningsåret, udtalt kritik af, at Flygtningenævnet under henvisning til klagerens manglende troværdighed og på trods af klagerens påstand herom og evt. fremlagte lægelige oplysninger, der støtter klagerens oplysninger om overgreb, har afvist at iværksætte en egentlig torturundersøgelse forud for nævnets afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Komitéen har blandt andet henvist til, at fuldstændig nøjagtighed sjældent kan forventes fra torturofres side og at sådanne uoverensstemmelser, som kan forekomme i klagerens forklaringer, ikke er væsentlige og ikke sår tvivl om hans generelle troværdighed. Ved at undlade at foranstalte en torturundersøgelse iværksat finder komitéen, at de danske myndigheder ikke behørigt har undersøgt klagerens påstande og beviser, jf. torturkonventionens artikel 3, og at nævnet ikke kunne foretage en "impartial and independent assessment" af, om divergenserne i ansøgers forklaring skyldes tortur.

Flygtningenævnet er ikke enig med komitéen i dennes meget vidtgående synspunkter om, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Spørgsmålet herom har i efteråret 2016 og i begyndelsen af 2017 været drøftet på møder i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg. Efter Flygtningenævnets opfattelse kan det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 439ff., er således fortsat gældende. Noget andet er, at nævnets medlemmer naturligvis er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

5.3.2.1 F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016

Sagen vedrørte en tyrkisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2010. For så vidt angår klagerens asylmotiv, Torturkomitéens udtalelse fra 2015 og sagens behandling i

Flygtningenævnet kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 267ff.

Klageren indbragte i april 2016 på ny sagen for Torturkomitéen, der i den anledning anmodede om Danmarks bemærkninger til klagen samt om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen. Flygtningenævnet besluttede i maj 2016 at udsætte klagerens udrejsefrist, indtil nævnet havde haft mulighed til at forholde sig til klagen. Nævnet besluttede i juni 2016 at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, idet klagerens fornyede klage efter Flygtningenævnets opfattelse var manifestly unfounded og derfor burde afvises.

Klageren anlagde i november 2016 et søgsmål ved Københavns Byret med påstand om, at klageren ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede klagerens sag. Østre Landsret har i kendelse af juni 2017 afslået at tillægge søgsmålet opsættende virkning. Klageren har i august 2017 med Procesbevillingsnævnets tilladelse indbragt spørgsmålet om søgsmålets opsættende virkning for Højesteret.

5.3.2.2 C.N. mod Danmark, communication no. 709/2015 (Nigeria)

Sagen vedrørte en nigeriansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2014. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede at blive dræbt af det nigerianske Department of State Security (DSSS), som havde efterlyst ham. Han frygtede derudover at blive dræbt af en person, der mistænkte klageren for at have afgivet oplysninger om vedkommende til politiet.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnets flertal fandt, at klagerens forklaring om asylmotivet ikke kunne lægges til grund, idet forklaringen havde været utroværdig, afglidende og upræcis samt forekom konstrueret til lejligheden. Dette understøttedes af, at klageren ved anholdelsen ved ankomsten til Danmark var i besiddelse af en rutevejledning til Sandholmløjren, to håndskrevne notater med forskellige datoer og stedbetejgnelse samt et maskinskrevet A4-ark med klagerens beskrivelse af sit asylmotiv.

Det bemærkes, at komitéen behandlede sagen uden at anmode Danmark om at afgive retlige bemærkninger.

Af komitéens udtalelse af 29. april 2016 fremgår blandt andet:

"4.3 The Committee considers that in the particular circumstances of the present case, the limited information presented by the complainant is not sufficient to permit either establishing of the risk of torture for him in Nigeria by the DSSS or by A.U., or verify-

ing the arbitrariness in the decisions of the domestic immigration and other authorities in his asylum case. In these circumstances, the Committee concludes that the complainant has failed to sufficiently substantiate his claims, for the purposes of admissibility.”

5.3.2.3 I.M. og V.Z. mod Danmark, communication no. 593/2014 (Rumænien)

Sagen vedrørte et rumænsk par, der var indrejst i Danmark i 2011. Klagerne henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Rumænien frygtede at blive slået ihjel af en tidligere forretningsforbindelse og indflydelsesrig person. Endvidere frygtede de at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der var afsagt i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 6, og at de skulle afsone under forhold, der var i strid med EMRK artikel 3.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at det ikke kunne afvises, at klagerne havde eller havde haft en uoverensstemmelse med en tidligere forretningsforbindelse, men at der ikke var tale om en konflikt af en sådan karakter eller intensitet, at den kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at klagerne havde opholdt sig i lange perioder i Rumænien, herunder for den kvindelige klagers vedkommende også efter, at hun havde opnået asyl i et andet vestligt land. I forhold til klagernes frygt for at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af dommen, fandt nævnet, at klagerne efter det oplyste ikke havde godtgjort, at der var sket en åbenbar tilsidesættelse af retten til retfærdig rettergang. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at der var tilstrækkeligt grundlag til at antage, at klagerne, hvis de skulle afsone fængselsstraffe i Rumænien, ville blive udsat for en behandling, der var i strid med EMRK artikel 3.

Klagerne anmodede i februar 2015 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at myndighederne fra det vestlige land, hvor den kvindelige klager havde flygtningestatus, i februar 2015 skriftligt havde bekræftet hendes flygtningestatus, og at hun dermed var anerkendt som flygtning i forhold til hjemlandet Rumænien. Sagen burde derfor have været afgjort som en første asyllands-sag.

Flygtningenævnet meddelte i marts 2015 klagerne afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at der ikke i genoptagelses-anmodningen var kommet nye oplysninger om klagernes konflikter i hjemlandet i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for nævnets beslutning. Nævnet fandt ikke, at den omstændighed, at den kvindelige klager var blevet meddelt asyl i et andet

vestligt land, i sig selv kunne føre til, at klagerne var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at den kvindelige klager havde opholdt sig i Rumænien også efter, at hun havde opnået asyl i det andet vestlige land. Flygtninge-nævnet bemærkede ligeledes, at det tilkommer ethvert land at foretage en vurdering af, om betingelserne for at meddele flygtningestatus er opfyldt, og at de danske myndighe-der således ikke er bundet af en afgørelse truffet af et andet vestligt land.

Af komitéens udtalelse af 6. maj 2016 fremgår blandt andet:

”6.3 The Committee takes note of the State party’s argument that the communication should be declared inadmissible as manifestly ill-founded. The Committee notes that, on 2 January 2013, the complainants were arrested based on a European arrest warrant. Based on that warrant, and on the decision by the Refugee Appeals Board of 25 February 2014, both complainants were extradited to Romania to serve the sentences imposed on them pursuant to the court verdict. The Committee notes that all arguments presented by the complainants do not specifically relate to allegations of violations under the Convention, as the complainants only refer to claims relating to their conditions of detention, without describing these conditions. The Committee considers that the complainants have failed to present substantiation of any of their claims under article 3 of the Convention. Accordingly, it concludes that the communication is mani-festly unfounded under rule 113 (b) of its rules of procedure and, therefore, inadmissi-ble under article 22 (2) of the Convention.”

5.3.2.4 J.N. mod Danmark, communication no. 628/2014 (Sri Lanka)

Sagen vedrørte en srilankansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2008. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive henrettet, idet han er etnisk tamil, og idet han havde en konflikt med EPDP, som mistænkte ham for at stå i ledtog med LTTE som følge af, at sønnen var blevet tvunget til at udføre militærtræning for LTTE. Klageren havde endvidere været medlem af LTTE’s søværnsenhed fra 1992 til 2000.

Flygtninge-nævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtninge-nævnet fandt i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaringer til grund for sagen. Nævnet fandt det derfor sandsynliggjort, at klageren ved udrejsen i 2008 måtte anses for at have været i risiko for overgreb fra EPDP’s side, som var om-fattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer lagde imidlertid vægt på, at LTTE efter klagerens udrejse var blevet nedkæmpet af regerin-gen, og at EPDP herefter ikke længere var en integreret del af regeringens politik i Jaffna-området. Efter indholdet af baggrundsoplysningerne var den paramilitære del af EPDP på tidspunktet for nævnets afgørelse i det væsentlige en gruppe, der ernærede sig ved borgerlig kriminalitet, herunder kidnapninger, røverier og lignende. Uanset at det

muligvis ville være vanskeligt for klageren at opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse i området, fordi det tilstedeværende politi og andre myndigheder ikke arbejdede effektivt, fandt flertallet det ikke sandsynliggjort af klageren, at han på tidspunktet for nævnet afgørelse over tre år efter klagerens udrejse fra Jaffna-halvøen fortsat var i reel risiko for overgreb fra EPDP's side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at årsagen til EPDP's henvendelser til og overgreb imod klageren var, at EPDP ville have fat i sønnen, idet de ønskede, at han kom ud af lejren, som var kontrolleret af the Human Rights Commission of Sri Lanka. Det fremstod på dagen for nævnsrådet uafklaret, hvad der var sket med sønnen, ligesom klageren ikke efter det oplyste havde haft nogen kontakt med sin ægtefælle eller resten af familien fra kort tid efter indrejsen i Danmark. Disse forhold kunne efter flertallet opfattelse ikke føre til et andet resultat. Et flertal af Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I 2013 meddelte Flygtningenævnet afslag på ansøgning om genoptagelse af sagen.

I september 2014 indbragte Refugees Welcome sagen for FN's Torturkomité. Refugees Welcome anførte blandt andet i den forbindelse, at klageren havde en velfunderet frygt for at blive udsat for tortur og nedværdigende behandling ved en tilbagevenden til Sri Lanka, idet de seneste rapporter dokumenterede en betydelig risiko for tortur og voldtægt, der blev udført af embedsmænd, når tamiler vendte tilbage til Sri Lanka fra udlandet, idet de generelt mistænkte for at have forbindelse til LTTE. Klageren ville endvidere være i risiko for overgreb fra EPDP, der allerede havde fremsat en dødstrusel mod klageren. Refugees Welcome anførte videre, at klagerens forklaring for Flygtningenævnet generelt var blevet anset for at være troværdig og konsistent, idet nævnet fandt, at klageren havde behov for beskyttelse på tidspunktet, hvor han udrejste af Sri Lanka.

Af komitéens udtalelse af 13. maj 2016 fremgår blandt andet:

”7.10 In the present case, the complainant has alleged – and this remained unrefuted by the State party – that he has both a prior personal and a prior family connection to LTTE, and that he previously was detained and tortured by a paramilitary group associated with the Sri Lankan authorities because of the perceived LTTE family connection. Accordingly, the Committee finds that, taking into account all the factors in this particular case read as a whole, and in the light of the reports regarding the current human rights situation in Sri Lanka, which do not appear to have been sufficiently taken into account by the State party's authorities, including in the context of the present

communication, and given the complainant's previous ill-treatment in Sri Lanka in 2008, there are substantial grounds for believing that the complainant would face a real, personal and substantial risk of being subjected to torture in the event of forcible return to Sri Lanka.

8. The Committee, acting under article 22 (7) of the Convention, concludes that there are substantial grounds for believing that the complainant would face a foreseeable, real and personal risk of being subjected to torture by the authorities if returned to Sri Lanka. The Committee therefore decides that the deportation of the complainant to Sri Lanka would amount to a breach of article 3 of the Convention by the State party.

9. The Committee is of the view that the State party has an obligation, in accordance with article 3 of the Convention, to refrain from forcibly returning the complainant to Sri Lanka or to any other country where there is a real risk of him being expelled or returned to Sri Lanka..."

I juni 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I sin afgørelse fra november 2016 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at FN's Torturkomité's udtalelse ikke er retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kan sendes tilbage til Sri Lanka. Flygtningenævnet fandt, at nævnet i det væsentlige kunne lægge klagerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke alene på grund på sit arbejde for LTTE i perioden fra 1992 til 2000 og sønnernes deltagelse i en LTTE-træningslejr var profileret over for myndighederne i en sådan grad, at han efter de foreliggende baggrundsoplysninger af denne grund ville være i risiko for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet fandt dog, at uanset at klageren ikke var højt profileret i forhold til EPDP, og at EPDP ikke har samme betydning, som de havde før afslutningen af den væbnede konflikt, og at klagerens hustru og ældste søn havde kunnet opholde sig i området siden 2012, at klageren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemområde, som han havde været væk fra i en længere periode, efter en uafsluttet konflikt med EPDP, igen vil komme i EPDP's søgelys. Herefter, og efter indholdet af baggrundsoplysningerne vedrørende EPDP, fandt Flygtningenævnet, at klageren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 21. november 2016.

5.3.2.5 R.K. mod Danmark, communication no. 607/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger, der var indrejst i 1992 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. I 1997 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Klageren udrejste af Danmark i 2004 og genindrejste i Danmark i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse skulle anses for bortfaldet. Klageren søgte samme måned på ny om asyl i Danmark. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive fængslet og henrettet af myndighederne som følge af, at han havde opholdt sig ulovligt i Iran. Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt i det hele at måtte tilsidesætte klagerens forklaring om sine konflikter med myndighederne under sit seneste ophold i Iran, idet forklaringen, herunder om episoder med myndighederne, generelt fremstod utroværdig. Nævnet fandt derudover ikke, at sagens omstændigheder gav grundlag for at foretage en torturundersøgelse af klageren.

Klageren anmodede i januar 2014 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at den bevistvivl, der måtte være opstået i forbindelse med behandlingen af klagerens sag, skulle ses i lyset af princippet om ”benefit of the doubt”, henset til at klageren var torturoffer. Klageren henviste endvidere til, at Flygtningenævnet ved at afvise en torturundersøgelse handlede i strid med artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigede behandling eller straf.

Flygtningenævnet meddelte i maj 2014 afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at der ikke var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet. Nævnet bemærkede, at det forhold, at klageren skulle have været udsat for tortur under sit ophold i Iran, ikke kunne føre til en ændret vurdering af, om opholdstilladelsen skulle anses for bortfaldet. Det bemærkedes i den forbindelse, at klageren ifølge sin egen forklaring først blev tilbageholdt i Iran i 2009 – mere end fem år efter sin udrejse af Danmark og således på et tidspunkt, hvor opholdstilladelsen ex lege måtte anses for bortfaldet. For så vidt angik den tortur, som klageren angiveligt forud for meddelelsen af opholdstilladelse i 1991 havde været udsat for, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Iran ville risikere at blive udsat for asylbegrundende overgreb.

Af komitéens udtalelse af 12. august 2016 fremgår blandt andet:

”6.3 The Committee takes note of the State party’s argument that the complaint is insufficiently substantiated and therefore inadmissible. The Committee notes the compla-

inant's argument that article 3 of the Convention would be violated if he were to be deported to the Islamic Republic of Iran based on his past torture suffered in the 1980s and on the inability to obtain medical treatment required as a torture victim. The Committee notes, however, that the complainant has not provided the Committee with any information relating to the events occurred in the 1980s and how those events would still put him at a personal risk of torture in the Islamic Republic of Iran today. The Committee further notes that the complainant lived in the Islamic Republic of Iran for several years and that his short detention in 2009 was not of such nature as to suggest that, in case of return, he would be at risk of treatment contrary to article 3 of the Convention. As to the complainant's argument relating to the refugee appeals board's failure to undertake a medical examination to determine the need for him to follow a rehabilitation treatment for the torture he would have experienced in the 1980s, the Committee considers that this argument is of no relevance for the purpose of determining whether he would be at risk of being subjected to torture, at present, upon return to the Islamic Republic of Iran, in particular since he has not specified the required medical treatment related to the after-effects of torture that he was allegedly receiving in Denmark and would be unable to obtain in the Islamic Republic of Iran and in light of the fact that he voluntarily left Denmark and has presumably been without any such treatment since 2004.

6.4 The Committee concludes, in accordance with article 22 of the Convention and rule 107 (b) of its rules of procedure, that the complaint is manifestly unfounded.”

5.3.2.6 M.B., A.B., D.M.B. og D.B. mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland)

Sagen vedrørte et ægtepar og deres to børn fra Den Russiske Føderation, der var indrejst i Danmark i 2014. Klagerne henviste som asylmotiv til, at den mandlige klager ved en tilbagevenden til republikken Ingusjetien i Den Russiske Føderation risikerede at blive slået ihjel af Ruslands Føderale Sikkerhedstjeneste (FSB) eller af oprørerne, idet myndighederne mistænkte ham for at have støttet oprørerne. Den mandlige klager oplyste, at hans købmandsforretning i 2013 blev opsøgt af to personer. Personerne købte varer i forretningen, og de ønskede efterfølgende, at han fragtede dem og varerne til et skovområde, hvilket han accepterede. Det viste sig at være oprørere. Myndighederne fandt ud af dette, hvorfor de anholdt og tilbageholdt den mandlige klager i 14 dage. Han blev under tilbageholdelsen udsat for tortur og overgreb. Han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om at ville samarbejde med myndighederne.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at den mandlige klager havde sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåbte sig. Nævnet lagde herved vægt på, at den mandlige klager

havde forklaret divergerende om den episode, der dannede grundlag for myndighedernes interesse for ham. Han havde således forklaret divergerende om de varer, han levere, om hvilket sprog telefonsamtalen foregik på og om leveringsstedet. Nævnet lagde endvidere vægt på, at han havde forklaret divergerende om omstændighederne, da han vågnede op i fængslet, herunder om han var alene i cellen, om han blev overhældt med vand, og om han var iført håndjern. Nævnet bemærkede endvidere, at den mandlige klagers forklaring indeholdt en lang række mindre divergenser, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Nævnet havde herved vurderet, om divergenserne i det hele kunne skyldes, at den mandlige klager havde været udsat for overgreb som af ham anført. Nævnet fandt efter den samlede vurdering imidlertid ikke, at dette kunne være tilfældet.

Klagerne anmodede samme år Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at der burde være fortaget en torturundersøgelse af den mandlige klager.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klagerne afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at nævnet normalt ikke vil iværksætte en torturundersøgelse i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Af komitéens udtalelse af 25. november 2016 fremgår blandt andet:

”9.6 The Committee further notes that the Danish immigration authorities based their decisions to reject the complainants’ asylum applications solely on the assessment of their credibility. As a consequence, the Committee considers that the aforementioned claims and evidentiary documentation have not been examined by them on the merits. In this context, the Committee observes that the complainants’ credibility was questioned primarily due to a number of factual inconsistencies in the first complainant’s statements during the asylum’ proceedings and recalls that complete accuracy is seldom to be expected from victims of torture. Given the fact that the complainants’ counsel has specifically requested the Refugee Appeals Board at the beginning of the hearing of their appeals against the decisions of the Danish Immigration Service to order an examination of the first complainant for signs of torture in order to prove his credibility, the Committee is of the view that the impartial and independent assessment of whether the reason for the inconsistencies in his statements might be that he had been subjected to torture could have been made by the Board only after having ordered the first complainant’s examination for signs of torture. Accordingly, the Committee considers that, while the State party has raised serious credibility concerns, it drew an adverse credibi-

lity conclusion without adequately exploring a fundamental aspect of the first complainant's claim.

9.7 The Committee further recalls that, although it is for the complainants to establish a prima facie case for their asylum requests, it does not exempt the State party from making substantial efforts to determine whether there are grounds for believing that the complainants would be in danger of being subjected to torture if returned to their country of origin. As to the risk of torture presently faced by the complainants upon their return to the Russian Federation, the Committee observes that the State party does not dispute that persons suspected by the authorities of being accomplices of insurgents in the Republic of Ingushetia and in the North Caucasus in general have been subjected to torture or that, in the present case, the complainants would be able to rely upon their return to the Russian Federation on the authorities' protection from the possible retaliation or reprisals by the insurgents. The State party did not contest either that the authorities in the Russian Federation may suspect the first complainant of having joined the insurgents after his release from detention in November 2013, because his whereabouts have been unknown to them ever since. In this context, the Committee also notes that, at present, the human rights situation in the Russian Federation remains a matter of concern in several aspects, in particular in the North Caucasus. It recalls that it expressed its concerns in its concluding observations in the context of the examination of the fifth periodic report of the Russian Federation in 2012, citing numerous, ongoing and consistent reports of serious human rights abuses inflicted by or at the instigation or with the consent or acquiescence of public officials or other persons acting in official capacities in the North Caucasus, including torture and ill-treatment, abductions, enforced disappearances and extrajudicial killings. The Committee also expressed its concern about the failure by the authorities in the Russian Federation to investigate and punish perpetrators of such abuses.

9.8 In the circumstances, the Committee finds that in determining whether there were substantial grounds for believing that the complainants would face a foreseeable, real and personal risk of being subjected to torture if deported to their country of origin, the State party has failed to duly verify the complainants' claims and evidentiary documentation, including the medical report issued by the Amnesty International Danish Medical Group and the first complainant's other medical records, through proceedings meeting the State party's procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review as required by article 3 of the Convention. Therefore, the Committee considers that, as a result of rejecting the first complainant's credibility without ordering his medical examination for signs of torture, the State party effectively failed to sufficiently investigate whether there are substantial grounds for believing that he and his family would be in danger of being subjected to torture if returned to their country

of origin at present. Accordingly, the Committee concludes that the complainants' deportation to the Russian Federation would constitute a breach of article 3 of the Convention.”

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra marts 2017 udtalte Flygtningenævnet, at nævnet ikke kunne lægge den mandlige klagers forklaring om sit asylmotiv til grund, idet han på væsentlige punkter havde forklaret divergerende. Flygtningenævnet bemærkede indledningsvis, at den mandlige klagers forklaring indeholdt en række divergenser vedrørende såvel tilbageholdelsen og tiden lige før, som episoden i 2013 og tiden efter tilbageholdelsen. Endvidere bemærkede nævnet, at den mandlige klager havde forklaret meget detaljeret og sikkert om en række forhold, der samtidig indeholdt væsentlige divergenser. Flygtningenævnet havde ved troværdighedsvurderingen navnlig lagt vægt på, at den mandlige klager havde forklaret divergerende om episoden i 2013, der dannede grundlag for myndighedernes interesse for ham. Blandt andet havde den mandlige klager forklaret divergerende om, hvorvidt de to mænd, der ankom til forretningen, var ikklædt uniformer eller traditionelt tøj, til oplysnings- og motivsamtalet i begyndelsen af 2014, til asylsamtalen i foråret 2014, under nævnsmødet i efteråret 2014 og under nævnsmødet i marts 2017. Den mandlige klager havde endvidere forklaret detaljeret men divergerende om, hvilke varer de købte, hvilket sprog telefonsamtalen foregik på og leveringsstedet. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet, at divergenserne ikke kunne forklares med, at den mandlige klager var påvirket af de fysiske overgreb, han oplyste at have været udsat for. Nævnet henviste i øvrigt til bemærkningerne vedrørende den af Amnesty Internationals lægegruppe foretagne lægeundersøgelse, jf. nærmere nedenfor. Ved vurderingen af den mandlige klagers troværdighed havde Flygtningenævnet tillige inddraget den omstændighed, at den mandlige klagers forklaring indeholdt en lang række mindre divergenser og modstridende oplysninger, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet tilsidesatte på den baggrund den mandlige klagers forklaring som konstrueret og utroværdig. Den af den mandlige klager fremlagte tilsigelse kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at oplysningen om den mandlige klagers modtagelse af tilsigelserne først var kommet frem i forbindelse med nævnsmødet i marts 2017, selvom den mandlige klager angiveligt har modtaget adskillige tilsigelser i både 2015 og 2016 – og måske også i 2014 – og at den mandlige klagers genoptagelsessag verserede frem til oktober 2015, uden at han dengang oplyste om tilsigelserne. De af den mandlige klager fremlagte erklæringer fra naboer kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lagde herved særligt vægt på, at den ene af erklæringerne ikke var forenelig med den mandlige klagers beskrivelse af hændelsesforløbet. Vedrørende den af

Amnesty Internationals lægegruppe foretagne lægeundersøgelse af den mandlige klager bemærkede Flygtningenævnet, at der ikke heri var beskrevet objektive fund, der underbyggede de af den mandlige klager under asylsagen afgivne oplysninger om fysiske overgreb mod ham. Den mandlige klager havde under asylsagen forklaret, at han blev slået og sparket forskellige steder på kroppen; hovedet, leveren, nyrerne, maven, brystet og knæhaserne, hvilket ikke var underbygget af objektive fund. Derimod omtalte rapporten uregelmæssig knoglekontur på begge skinneben, der var forenelig med den af den mandlige klager til Amnesty International oplyste mishandling med slag og spark mod underbenene, hvilken form for tortur den mandlige klager ikke havde forklaret om under asylsagen. Derudover bemærkede Flygtningenævnet, at oplysningen om, at knoglefortykkelserne skulle være opstået efter tilbageholdelsen, stammede fra den mandlige klager, og at dette ene objektive fund i øvrigt ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt, at konklusionen i Amnesty Internationals rapport ikke underbyggede troværdigheden af den mandlige klagers asylmotiv, herunder at han skulle være blevet udsat for den af ham beskrevne tortur under de af ham beskrevne omstændigheder. Det forhold, at de af den mandlige klager oplyste psykiske symptomer stemte overens med tilstanden posttraumatisk stress syndrom (PTSD), kunne ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærkede, at denne psykiske tilstand kunne være opstået på baggrund af andre traumatiske hændelser, herunder krigen, hvor den mandlige klager mistede sin gravide hustru og sit mindreårige barn. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund sin tidligere afgørelse.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. april 2017.

5.4.1 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2016 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i 19 sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Herudover har komitéen i to sager, hvor regeringen ikke blev anmodet om at afgive retlige bemærkninger, fundet klagen uantagelig (inadmissible).

Endvidere har komitéen lukket en sag som følge af, at klagerne ikke havde fremsendt bemærkninger til regeringens processkrift, og yderligere to sager som følge af, at klageres opholdssted var ukendt for de danske myndigheder.

Der henvises for så vidt angår disse i alt 24 sager til gennemgangen i afsnittene 5.4.2.1 – 5.4.2.24 nedenfor.

Menneskerettighedskomitéen har herudover i 2016 indstillet behandlingen af fem sager og er i tre sager blevet anmodet om at indstille behandlingen af klagerne, idet Flygtningenævnet har genoptaget de pågældendes asylsager og meddelt de pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 på baggrund af væsentlige nye oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse. En klage er blevet trukket af klageren, hvorfor komitéen er blevet anmodet om at lukke sagen. Endelig har komitéen lukket en sag efter anmodning fra klagerens repræsentant, idet klagerne var forsvundet.

Der verserede pr. 31. december 2016 91 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Til sammenligning kan det oplyses, at der pr. 31. december 2015 verserede 94 sager, pr. 31. december 2014 74 sager og pr. 31. december 2013 20 sager. Et større antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 6.6 om sur place. Herudover vedrører et større antal af de ind-

bragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnit 6.1 og 6.2 om første asylland og udlændingelovens § 29 b.

5.4.2 FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i 2016 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i 19 sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I seks af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen i 13 sager ikke har fundet anledning til at udtale kritik eller har erklæret sagen for uantagelig (inadmissible). Endvidere har komitéen lukket en sag, da klagerne ikke havde fremsendt bemærkninger til regeringens processkrift (afsnit 5.4.2.6). Videre har komitéen lukket to sager, idet klageres opholdssted var ukendt for de danske myndigheder (afsnittene 5.4.2.23 og 5.4.2.24). Endelig har komitéen behandlet to sager, hvor regeringen ikke blev anmodet om at afgive retlige bemærkninger (afsnittene 5.4.2.7 og 5.4.2.16).

Komitéen har også i beretningsåret udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse i flere sager vedrørende anvendelsen af Italien som første asylland for familier med børn. Komitéen har blandt andet henvist til, at nævnet ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til klageres individuelle forhold og sårbare situation, herunder deres tidligere oplevelser i Italien.

Flygtningenævnet og komitéen ser ikke ens på muligheden for at anvende Italien som et første asylland. Nævnet har i de omhandlede sager fundet, at de foreliggende oplysninger om forholdene i Italien ikke gav grundlag for at fravige udgangspunktet om, at Italien som medlem af EU lever op til sine internationale menneskeretlige forpligtelser, og dermed normalt vil kunne udgøre et første asylland for udlændinge, der har fået opholdstilladelse som flygtninge i landet. Flygtningenævnet anerkender i den forbindelse, at personer eller familier kan være så ganske særligt sårbare, at de ikke vil kunne sendes til Italien.

Komitéen har imidlertid anlagt et væsentligt bredere sårbarhedskriterium end nævnet.

Nævnets praksis ligger på linje med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, jf. herved dommen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (27725/10) af 2. april 2013, se nærmere afsnit 6.1.1, samt dommene J.A. og andre mod Nederlandene (21459/14) af 3. november 2015, A.T.H. mod Nederlandene (54000/11) af 17. november 2015, N.A. og andre mod Danmark (15636/16) af 28. juni 2016 og

F.M. og andre mod Danmark (20159/16) af 13. september 2016, se nærmere afsnit 3.1.2.2.

5.4.2.1 Z. mod Danmark, communication no. 2422/2014 (Armenien)

Sagen vedrørte en armensk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygtede at blive slået ihjel eller fængslet af de armenske myndigheder, idet han havde hjulpet to aserbajdsjanske gidsler med at flygte fra den armenske hær. Klageren henviste endvidere til, at han ville blive slået ihjel af medindsatte, såfremt han blev idømt fængselsstraf, fordi hans mor var aserbajdsjaner.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet henviste i sit afslag blandt andet til, at nævnets flertal anså klagerens forklaring for at være konstrueret til lejligheden og tilsidesatte asylmotivet som utroværdigt og usandsynligt.

Af komitéens udtalelse af 11. marts 2016 fremgår blandt andet:

”7.3 The Committee notes the State party’s observations that the Refugee Appeals Board did not find it credible that the author would face a risk of ill treatment if returned to Armenia. The Committee also notes the author’s assertion that he provided detailed, consistent and credible responses to the questions raised by the domestic immigration authorities, and that the decision of the Board was arbitrary and erroneous. Specifically, the Committee notes the author’s arguments that the Board did not convincingly articulate why it found implausible the following statements by the author: (a) that he had lived in Belarus; that he had been able to locate his mother in Azerbaijan using the address provided in the letter she had sent him at the orphanage; that he had spent two years living indoors in his mother’s house; that H and A had been able to procure a military truck after crossing the border to Azerbaijan; and that the author had been able to cross a bridge to Azerbaijan after fleeing the army without encountering any guards. However, the Committee considers that, while the author disagrees with the Board’s conclusions on these issues, he has not shown that the conclusions were manifestly unreasonable or arbitrary in nature on the ground that inadequate consideration was given to the claims of the author in the domestic proceedings. Moreover, concerning the author’s claim that he suffered harassment, and physical and verbal abuse, in the army on account of his partial Azerbaijani descent, the Committee observes that the author has not responded to the State party’s observations concerning the material contradictions in his testimony before the domestic authorities regarding the alleged attempted rape of his brother by army officers, or concerning the fact that, during his interview with the Danish Immigration Service, he did not raise his claim regarding the

competitions during which he and his brother were physically and verbally abused by military officers on account of their ethnicity. Accordingly, the Committee cannot conclude from the information before it that there are substantial grounds for believing that the author will face a real risk of irreparable harm, such as that contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant, if returned to Armenia.”

5.4.2.2 K.G. mod Danmark, communication no. 2347/2014 (Sri Lanka)

Sagen vedrørte en srilankansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2009. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygtede at blive slået ihjel af sin ægtefælles familie, som var imod deres ægteskab. Indenfor et år var klageren og hans far blevet overfaldet af svigerfamilien, som havde bortført klagerens ægtefælle, faren var blevet dræbt af svigerfamilien, og klageren var blevet overfaldet af en ven til svigerfamilien. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede at blive chikaneret af det srilankanske politi, idet politiet var i besiddelse af et billede af klageren, der holdt et våben foran et LTTE-logo.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring til grund. Nævnet fandt imidlertid, at konflikten med svigerfamilien var en privatretlig konflikt, som klageren kunne søge myndighedernes beskyttelse mod. Nævnet fandt, at klageren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Sri Lanka, såfremt han mente ikke at kunne vende tilbage til sit hjemområde. Nævnet fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at det srilankanske politi skulle være i besiddelse af et billede af klageren, men uanset om det måtte kunne lægges til grund, fandt nævnet ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han var profileret i et sådant omfang, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville risikere forfølgelse eller overgreb fra myndighedernes side.

Klageren anmodede i 2011 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at en tidligere medarbejders kæreste var blevet anholdt af det srilankanske politi, og klageren frygtede derfor, at hun ville fortælle de srilankanske myndigheder, at hun havde samarbejdet med LTTE fra klagerens forretningslokaler.

Flygtningenævnet meddelte i 2011 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at oplysningerne først var fremkommet sent i sagsforløbet. Nævnet fandt ikke, at der forelå en rimelig forklaring på den sene fremkomst af oplysningerne. Klageren havde således ikke under den oprindelige behandling af sagen henvist til asylmotivet, selvom det vedrørte forhold, der lå forud for behandlingen af hans asylsag.

Af komitéens udtalelse af 22. marts 2016 fremgår blandt andet:

”7.4 The Committee recalls its jurisprudence, according to which important weight should be given to the assessment conducted by the State party, unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice, and that it is generally for the organs of States parties to the Covenant to review or evaluate facts and evidence in order to determine whether such a risk exists. In the present case, the Committee observes that the Danish Immigration Service refused the author’s asylum request, that the author appealed that decision and that the Refugee Appeals Board upheld the former decision. The Committee notes that, in examining the author’s asylum request, the Board reviewed the author’s allegations in making a specific and individual risk assessment, taking into due consideration several reports by States and non-governmental organizations providing information concerning the situation of Tamils in Sri Lanka. While the author challenges the assessment of evidence and factual conclusions reached by the Board, he has nonetheless failed to demonstrate that they are manifestly unreasonable or arbitrary. Accordingly, the Committee cannot conclude that the return of the author to Sri Lanka would constitute a violation of article 7 of the Covenant.”

5.4.2.3 A.A.I. og A.H.A. mod Danmark, communication no. 2402/2014 (Italien, første asyl)

Sagen vedrørte et somalisk ægtepar og deres to mindreårige børn. Familien indrejste i Danmark i januar 2013. Klagerne var i 2008 blevet meddelt beskyttelsesstatus i Italien. Klagerne henviste til, at Italien ikke kunne anvendes som første asyl, idet klagerne ikke kunne forsørge sig selv og derfor havde været nødt til at bo på gaden, og at den mandlige klager havde gjort alt, hvad han kunne, for at få et arbejde i Italien. Ved en tilbagevenden til Italien frygtede familien at være henvist til igen at bo på gaden.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Italien kunne tjene som et første asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse af 29. marts 2016 fremgår blandt andet:

”6.6 The Committee observes that the authors had been granted subsidiary protection in Italy. It also observes that the Danish Immigration Service had confirmed their need for subsidiary protection. The authors have not pointed to any procedural irregularities in the decision-making procedure of the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board. Nor have they substantiated that the decision to return them to Italy as their first country of asylum was manifestly unreasonable or arbitrary in nature. In this respect the Committee notes the authors’ claim that while they had been issued valid

residence permits in Italy for three years before they travelled to Norway in December 2012, they had not received financial or other assistance from the Italian authorities to find accommodation, work or permanent housing and that there was no effective integration scheme in Italy. The Committee also notes the authors' claim that if returned to Italy they would be returning with two children with no right to access reception centres. The Committee notes, however, that in January 2012, upon the second author's return from Norway after her asylum application had been rejected by the Norwegian authorities with reference to the Dublin II Regulation, she was hosted in a reception centre in Turin for two months and thereafter her residence permit was renewed for three additional years. As for the first author, the Committee notes that he had stayed in reception centres since his arrival in Italy in June 2011 until March 2012. The Committee concludes that the authors' previous experiences in Italy do not substantiate their claim that if returned to Italy they will be at a real risk of cruel, inhuman or degrading treatment.

7. In the light of the above considerations, the Committee considers that the authors' claims under article 7 of the Covenant have not been sufficiently substantiated for the purposes of admissibility. Accordingly, the Committee concludes that the communication is inadmissible under article 2 of the Optional Protocol."

5.4.2.4 A.A.A. og M.A.M. mod Danmark, communication no. 2409/2014 (Italien, første asylland)

Sagen vedrørte et somalisk ægtepar og deres to mindreårige børn. Familien var indrejst i Danmark i 2012. Klagerne var blevet meddelt flygtningestatus i Italien. Klagerne henviste til, at Italien ikke kunne tjene som første asylland, idet klagerne i Italien havde været hjemløse og ikke havde kunnet få lægehjælp til deres søn. Den kvindelige klager havde til Udlændingestyrelsen forklaret, at hun ikke selv rettede henvendelse til de italienske myndigheder om deres problemer, og at hun heller ikke havde kendskab til, at hendes mand gjorde det, mens klagerne for nævnet forklarede, at de begge flere gange rettede henvendelse til myndighederne. Ved en tilbagevenden til Italien frygtede familien at blive hjemløse igen.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Italien kunne tjene som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse af 29. marts 2016 fremgår blandt andet:

"7.7 The Committee considers, however, that the State party's conclusion did not adequately take into account the information provided by the authors, based on their own

personal experience that, despite being granted a residence permit in Italy, they faced intolerable living conditions there. In that connection, the Committee notes that the State party does not explain how, in case of a return to Italy, the residence permits would actually protect them and their two minor children, one of whom needs follow-up medical attention, from exceptional hardship and destitution, which they have already experienced in Italy.

7.8 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk that a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the authors would face in Italy, rather than rely on general reports and on the assumption that, as they had benefited from subsidiary protection in the past, they would, in principle, be entitled to the same subsidiary protection today. The Committee considers that the State party failed to take into due consideration the special vulnerability of the authors who, notwithstanding their entitlement to subsidiary protection, face homelessness and are not able to provide for themselves in the absence of any assistance from the Italian authorities, including the medical assistance needed for their newborn son. It has also failed to seek proper assurances from the Italian authorities that the authors and their two minor children would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the guarantees under article 7 of the Covenant, by requesting that Italy undertake: (a) to reissue or renew their residence permits and to issue residence permits to their children and not to deport them from Italy; and (b) to receive the authors and their children in conditions adapted to the children's age and the family's vulnerable status, which would enable them to remain in Italy.

7.9 Consequently, the Committee considers that, under the circumstances, the removal of the authors and their two minor children to Italy on the basis of the decision of the Danish Refugee Appeals Board would be in violation of article 7 of the Covenant.”

Idet klagerne havde været udeblevet fra deres asylcenter siden januar 2016, besluttede nævnet ikke at genoptage sagen.

5.4.2.5 A. mod Danmark, communication no. 2357/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at hans far købte noget jord af en mand, som døde kort tid derefter. Mandens to brødre gjorde herefter krav på jorden. Under en diskussion dræbte klagerens bror en af de to brødres søn. Klagerens familie forsøgte at løse konflikten, og det blev besluttet, at de to brødre skulle have jorden samt en af pigerne fra klagerens

familie. Da klageren, hans far og bror gik hen for at møde de to sønner, blev de beskudt, og klagerens far og bror blev dræbt.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at klagerens forklaring på visse punkter forekom usandsynlig. Videre havde klageren afgivet skiftende forklaringer, ligesom klageren havde udbygget sin forklaring. Endelig savnede forklaringen detaljering og forekom overordnet og ikke selvoplevet. Nævnet kunne på den baggrund ikke lægge klagerens forklaring til grund, selvom nævnet var opmærksom på, at klageren var analfabet, havde en speciel dialekt og havde været medicineret.

Klageren anmodede senere samme måned Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af asylsagen under henvisning blandt andet til tre fremlagte dokumenter.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at nævnet fortsat ikke kunne lægge klagerens jordkonflikt til grund, og at de fremsendte dokumenter ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dokumenterne henset til deres karakter og fremkomsttidspunkt fremstod som konstruerede til lejligheden.

Af komitéens udtalelse af 30. marts 2016 fremgår blandt andet:

”7.5 The Committee notes that the Refugee Appeals Board found, after examining the author’s written and oral testimony, that he was not credible concerning the risk of harm he alleges to face from Q’s relatives in Afghanistan. The Committee also notes that the author’s fears of being killed or subjected to torture relate to the acts of private individuals, and he has not alleged that he contacted the Afghan authorities in order to seek protection from Q’s relatives, and has not explained why he did not do so or would not be able to do so in the future. The Committee also observes that the author has not provided information on the documentation that he submitted with his request to reopen asylum proceedings and that was deemed to be not credible. The Committee considers that while the author disagrees with the factual conclusions of the State party’s authorities, the information before the Committee does not indicate that those findings are manifestly unreasonable. Moreover, the author’s claims regarding the independence of the Board and the procedural integrity of asylum proceedings in Denmark are of a general nature and do not establish that the evaluation of his asylum application by the Danish authorities was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice. Accordingly, the author’s claims under articles 6, 7 and 13 of the Covenant are insufficiently substantiated and are therefore inadmissible.”

5.4.2.6 N.M.S. et al. mod Danmark, communication no. 2571/2015 (Bulgarien, første asylland)

Sagen vedrørte et statsløst, palæstinensisk ægtepar fra Syrien og deres to mindreårige børn, der var indrejst i Danmark i 2014. Den mandlige klager var i 2013 og den kvindelige klager var i 2014 blevet meddelt henholdsvis subsidiær beskyttelse og flygtningestatus i Bulgarien. Klagerne henviste til, at Bulgarien ikke kunne anvendes som første asylland, idet forholdene for flygtninge var dårlige, da de ikke modtog økonomisk støtte eller fik hjælp til at finde arbejde og bolig. Den mandlige klager havde haft arbejde, men det var meget dårligt betalt og udgjorde ikke et forsørgelsesgrundlag for klagerne og deres børn.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Bulgarien kunne tjene som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse af 30. marts 2016 fremgår blandt andet:

”At its meeting on 30 March 2016, the Human Rights Committee decided to discontinue the consideration of communication No. 2571/2015 on the grounds of failure by the authors to respond to the Committee’s requests for comments regarding the information submitted by the State party.”

5.4.2.7 Z. mod Danmark, communication no. 2646/2015 (Afghanistan)

Sagen, der vedrørte en afghansk statsborger, er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 415 ff. (Afgh/2015/21), hvortil der henvises.

5.4.2.8 E.U.R. mod Danmark, communication no. 2469/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der indrejste i Danmark i 2011. Klageren henviste som asylmotiv til, at han i forbindelse med sin ansættelse i et privat firma havde tolket for de amerikanske styrker i Afghanistan, hvorfor klageren var bekendt med efterretningsoplysninger, herunder om at en lokal oberst var under mistanke for at samarbejde med Taliban. Klageren frygtede obersten, idet denne i sommeren 2011 havde henvendt sig til klageren og truet med at dræbe ham, såfremt han ikke videregav efterretningsoplysningerne. Klageren afslog at videregive oplysningerne, og obersten var af amerikanerne blevet anholdt fire til fem dage senere. Senere i sommeren 2011 blev klageren bekendt med, at obersten var blevet løsladt. Klagerens svoger blev samme dag dræbt af nogle for klageren ukendte personer, der spurgte efter klageren.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Nævnet fandt ikke, at klageren havde forklaret troværdigt om sit asylmotiv, idet han havde forklaret divergerende om en række væsentlige forhold, herunder sine forsøg på at kontakte den person hos de amerikanske styrker, som han havde været tilknyttet fra foråret 2011, samt om det tidspunkt, hvor han fik kendskab til den forestående anholdelse af obersten. På baggrund af et hørings svar fra Udenrigsministeriet om klagerens ansættelsesforhold i det private firma, herunder oplysninger om, hvornår klagerens ansættelse sluttede, fandt Flygtningenævnet ikke, at forklaringen om tidspunktet for klagerens konflikt med obersten var troværdig. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at klagerens forklaring om, at drabet på svogeren havde sammenhæng med klagerens konflikt med obersten, var underbygget i tilstrækkelig grad.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen, idet klageren var registreret udeblevet fra sit asylcenter.

Klageren anmodede i 2014 på ny Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at de divergerende forklaringer kunne skyldes misforståelser, at klageren havde svært ved at huske alle datoer, og at der i denne sammenhæng burde lægges afgørende vægt på klagerens asylansøgningsskema, samt at det private firma i sit hørings svar til Udenrigsministeriet havde taget fejl af datoerne.

Klageren indbragte samme måned sagen for FN's Menneskerettighedskomité.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen.

Af komitéens udtalelse af 1. juli 2016 fremgår blandt andet:

"9.8 The Committee finds that, in the circumstances, and notwithstanding the inconsistencies highlighted by the State party, insufficient attention was given to the author's allegations about the real risk he might face if deported to his country of origin. The State party refers to the jurisprudence of the European Court of Human Rights, in support of its argument that, notwithstanding the author's previous work as interpreter for the United States forces, the author should demonstrate that, owing to the individual circumstances of his case, he faces a risk upon return. However, the Committee observes that no such analysis was undertaken in the refugee appeals board, which has based its decision solely on the assessment of the author's credibility.

[...]

9.11 In the circumstances of this case, and reiterating that the refugee appeals board based its decision to reject the author's asylum claim merely on inconsistencies that are not central to the general claim made by the author as a former interpreter for the United States forces in Afghanistan, the Committee concludes that the material before it suggests that insufficient weight was given to the author's allegations and that, notwithstanding the deference given to the immigration authorities to appreciate the evidence before them, the State party has not adequately addressed the author's personal circumstances, which should have been devoted further analysis.

9.12 Accordingly, the Committee concludes that the author's removal to Afghanistan would constitute a breach by the State party of its obligations under article 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra december 2016 lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren havde afgivet divergerende forklaringer vedrørende perioden for sit ansættelsesforhold og den periode, han havde tolket for de amerikanske styrker. Divergenserne vedrørende datoer kunne ikke alene tilskrives, at klageren – der havde arbejdet som tolk for de amerikanske styrker – ifølge sin egen forklaring dels var dårlig til at huske datoer og tidsperioder, dels under asylsagens behandling havde forsøgt at opgive tidspunkter efter et andet kalendersystem end sit eget. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at klageren havde forklaret divergerende vedrørende en række andre helt centrale omstændigheder, herunder om antallet af naboer, der havde overværet, at personer kom til svogers hus for at opsøge klageren, om skaderne på svogers lig, og om den tid, der forløb, fra han fik den telefoniske oplysning om oberstens løsladelse, til svogeren blev dræbt. Flygtningenævnet fandt herudover, at klagerens forklaring på flere punkter fremstod usandsynlig, herunder at den i sagen omhandlede oberst blev løsladt allerede efter få dage, navnlig i betragtning af, at denne angiveligt blev fanget på de amerikanske styrkers initiativ, og at han havde planlagt angreb mod selvsamme styrker. Flygtningenævnet fandt ikke, at dokumentet fra politimyndighederne i Kandahar kunne tillægges vægt. Nævnet fandt det således helt usandsynligt, at politiet skulle ønske i den foreliggende brevform skriftligt at bekræfte, at klagerens svoger var blevet dræbt af terrorister, og at dette var på grund af klageren, navnlig henset til at klageren efter drabet slet ikke anmeldte dette, ifølge sin egen forklaring fordi han var klar over, at politiet ikke ville efterforske drabet. Nævnet bemærkede, at det fremgik af klagerens anmodning til de stedlige politimyndigheder, som blev overgivet af klagerens ven, at svogeren blev dræbt af terrorister i sit eget hus i juni 2011, hvorimod det fremgik af politimyndighedernes svar, at deres efterforskning viste, at svogeren blev dræbt af terrorister i juni 2013. Flygtningenævnet

fandt således ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, var opfyldt.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 22. december 2016.

5.4.2.9 A.A.S. mod Danmark, communication no. 2464/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til den generelle sikkerhedsmæssige situation i Somalia og til, at han ikke havde noget familiemæssigt eller andet netværk, idet han udrejste af Somalia i 1992 og ikke havde været tilbage siden.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet lagde klagerens forklaring til grund, men Flygtningenævnets flertal fandt, at de af klageren påberåbte individuelle omstændigheder, herunder hans sprogfærdigheder, klantilhørsforhold og manglende sociale netværk, i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis ikke var af en sådan karakter, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at klagerens familie i 1992 måtte udrejse af Somalia som følge af deres tilknytning til Siad Barre, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnets flertal lagde herved vægt på, at forholdet lå langt tilbage i tid, og at klageren fremstod uprofileret. Flygtningenævnets flertal bemærkede, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse. Efter en samlet vurdering fandt flertallet herefter, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7.

Af komitéens udtalelse af 4. juli 2016 fremgår blandt andet:

”7.7 In the light of the information provided by the author, the information presently available to the Committee and the record of human rights violations in Somalia, the Committee considers that the State party’s immigration authorities have not given sufficient weight to the cumulative effect of the author’s individual circumstances, which make him particularly vulnerable, in assessing the risk of him being subjected to treatment contrary to article 7 of the Covenant, in case of his forcible return to Somalia. In the Committee’s view, the author’s situation is distinguishable from that of other Somali nationals who sought asylum abroad on the ground of the general situation in Somalia, since he left the country of origin at the age of five and does not have any remaining family or social network in Somalia, has limited literacy skills in the Somali language, belongs to a minority clan and suffered from tuberculosis in the recent past. In these circumstances, the Committee is of the view that the author’s removal to So-

malia, in the absence of further consideration of his case in the light of the cumulative effect of the aforementioned individual circumstances, would put him at a real risk of irreparable harm such as that contemplated in article 7 of the Covenant, especially given the fact that his brother has already been granted protection status by the State party's immigration authorities.

8. The Committee, acting under article 5 (4) of the Optional Protocol, is of the view that the author's deportation to Somalia would constitute a violation of article 7 of the Covenant by the State party."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra december 2016 lagde Flygtningenævnet i det væsentlige klagerens forklaring til grund, men Flygtningenævnets flertal udtalte, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at klageren havde dårlige sprogfærdigheder i somali, idet han til oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen afgav forklaring på somali. Flygtningenævnets flertal fandt efter en samlet vurdering af de forhold, som klageren i øvrigt havde påberåbt sig, herunder det forhold, at han udrejste af Somalia i 1992 og ikke siden havde været tilbage i landet, at han ikke havde noget familiemæssigt eller andet netværk i Somalia, og at han tilhørte en klan, som angiveligt er en undertrykt minoritetsklan, at disse ikke kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal bemærkede i den forbindelse, at klageren fremstod som en ressourcestærk person, der ud over somali talte blandt andet arabisk og engelsk. Det forhold, at klagerens bror i foråret 2013 af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, fandtes efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Mogadishu ikke at ændre herved. Det forhold, at klagerens familie i 1992 måtte udrejse af Somalia som følge af de ændrede politiske forhold efter Siad Barres fald, fandtes endvidere ikke at ændre herved. Endelig fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at det forhold, at klageren for fire år siden blev behandlet for tuberkulose i Grækenland ændrede herved. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 22. december 2016.

5.4.2.10 A.S.M. og R.A.H. mod Danmark, communication no. 2378/2014 (Italien, første asylsøgende)

Sagen vedrørte et somalisk ægtepar med tre mindreårige børn, der var indrejst i Danmark i 2012. Klagerne var i 2009 meddelt midlertidig opholdstilladelse i Italien. Klagerne henviste til, at Italien ikke kunne anvendes som første asylsøgende, idet de italienske

myndigheder kun i begyndelsen havde sørget for bolig til familien. De frygtede derfor, at de ved en tilbagevenden til Italien ville skulle bo på gaden, at de ikke ville kunne forsørge sig selv, og at børnene ikke havde en fremtid i Italien. De ville endvidere ikke kunne søge de italienske myndigheders beskyttelse i forhold til eventuelle overgreb fra civilpersoners side.

Flygtningesnævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Italien kunne tjene som første asyl)land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse af 7. juli 2016 fremgår blandt andet:

”8.4 The Committee observes that it is not disputed that in October 2009 Italy granted Mr. A.S.M. and Ms. R.A.H. asylum and subsidiary protection, respectively; that they received residence permits; and that afterwards they received financial support and social assistance in the form of housing until June 2010. The authors allege that subsequently they received no help or assistance from the Italian authorities; and that they lived in homelessness and destitution. Against this background, they submit that if returned to Italy, they would have no social assistance from the authorities, since they already benefitted from the reception system when they first arrived in Italy; that they would not be able to find accommodation and a job; and that, therefore, they would face homelessness again and be forced to live with their minor children in the streets. In support of their claims, the authors relied on reports on the general situation of asylum seekers and refugees in Italy, that indicate *inter alia* that 6-month length of social housing/accommodation is insufficient to enable people to provide for themselves subsequently; that it is extremely difficult for people who have been granted protection status and are returned to Italy to find accommodation and a job; that although beneficiaries of protection have the same status as native Italians concerning social rights, the social system is in general insufficient; and that an increasing number of beneficiaries of international protection end up homeless or squatting in abandoned buildings.

8.5 The Committee notes the consultation held by the State party with the Italian authorities in in the summer of 2015 and February 2016, who confirmed that an alien who has been granted residence in Italy as a recognised refugee or has been granted protection status may submit a request for renewal of his or her residence permit upon re-entry into Italy if the residence permit has expired after the alien entered Denmark.

8.6 The Committee observes that the material before it, as well as information in the public domain, indicates that there is a lack of available places in the reception facilities for asylum seekers and returnees under the Dublin Regulations; that returnees, like the

authors, who have already been granted a form of protection and benefited from the reception facilities when they were in Italy, are not entitled to accommodation in the CARAs; and that although beneficiaries of protection entitled to work and to social rights in Italy, its social system is in general insufficient to attend all persons in need, in particular in its current socio-economic situation. Despite it and the difficulties confronting the authors, the Committee considers that the mere fact that the authors, who are a couple, may fall within this situation by itself does not necessarily mean that they would be in a special situation of vulnerability – and in a situation significantly different to many other families – so as to conclude that their return to Italy would constitute a violation of the State party’s obligations under 7 of the Covenant. In the present case, the Committee observes that during their stay in Italy, the authors were given health insurance cards when they got asylum and had access to medical treatment; including for the birth of their two first children. Although they claim that they had limited access to this service, they have failed to identify before the Committee specific circumstances in which the authors or their children were denied medical services when they needed. Likewise, Mr. A.S.M. was able to obtain some jobs in Italy in the past, and has not convincingly explained why he would be unable to work again or to seek the Italian authorities’ protection in case of abuses from employers. In light of the foregoing, the Committee considers that although the authors disagree with the decision of the State party’s authorities to return them to Italy, they have failed to explain why this decision is manifestly unreasonable or arbitrary in nature. Nor have they pointed out any procedural irregularities in the procedures before the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board. Accordingly, the Committee cannot conclude that the removal of the authors to Italy by the State party would constitute a violation of article 7 of the Covenant.”

5.4.2.11 O.H.A. mod Danmark, communication no. 2379/2014 (Italien, første asylland)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger og hendes fire døtre. De var indrejst i Danmark i 2013. Klageren blev i 2009 meddelt asyl i Italien. Hun henviste til, at Italien ikke kunne anvendes som første asylland på grund af de generelt vanskelige livsvilkår og vanskeligheder for hende ved at få arbejde.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at Italien kunne tjene som klagerens og hendes børns første asylland.

Af komitéens udtalelse af 7. juli 2016 fremgår blandt andet:

”13.7 However, the Committee considers that the State party’s conclusion did not adequately take into account the information provided by the author, based on her own personal experience that, despite being granted residence in Italy, she faced intolerable living conditions there. In that connection, the Committee notes that the State party does not explain how, if returned to Italy, the renewable residence permit would actually protect the author and her four children from exceptional hardship and destitution, similar to the ones the author had already experienced in Italy.

13.8 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author and her daughters would face in Italy, rather than rely on general reports and on the assumption that, as the author had benefited from subsidiary protection in the past, she would, in principle, be entitled to the same level of subsidiary protection today. The Committee considers that the State party failed to take into due consideration the special vulnerability of the author who, notwithstanding her entitlement to subsidiary protection, faced homelessness and was not able to provide for herself in the absence of any assistance from the Italian authorities. It has also failed to seek proper assurances from the Italian authorities that the author and her four children, i.e. in a particularly vulnerable situation, would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the guarantees under article 7 of the Covenant, by requesting that Italy undertake (a) to renew the author’s residence permit, and to issue residence permits to her children and not to deport them from Italy; and (b) to receive the author and her children in conditions adapted to the children’s age and the family’s vulnerable status, which would enable them to remain in Italy.

13.9 Consequently, the Committee considers that the removal of the author and her four children to Italy in these particular circumstances would amount to a violation of article 7 of the Covenant.”

Flygtningenævnet traf den 30. august 2016 afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen, idet klageren og hendes døtre havde været forsvundet fra deres indkvarteringssted siden efteråret 2015, og ingen danske myndigheder var bekendt med, hvor de opholdt sig, herunder om de var udrejst af landet.

Flygtningenævnets afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 30. august 2016.

5.4.2.12 A.H.A. mod Danmark, communication no. 2493/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2014. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede al-Shabaab, der havde forsøgt at tvangsrekruttere ham, samt til, at han tilhørte en minoritetsklan.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring om at være efterstræbt af al-Shabaab. Nævnet fandt, at klageren havde forklaret upræcist om henvendelserne fra al-Shabaab, herunder navnlig om et flugtforsøg fra al-Shabaab efter den seneste henvendelse, og at klagerens oplysninger herom fremstod konstrueret til lejligheden. Nævnet lagde videre vægt på, at farens konflikter med en anden klan lå langt tilbage i tid, og at klageren ikke selv havde haft problemer som følge af at tilhøre en minoritetsklan. Klageren fremstod i øvrigt helt uprofileret. Nævnet fandt endelig ikke, at den generelle sikkerhedssituation i klagerens hjemområde kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af komitéens udtalelse af 8. juli 2016 fremgår blandt andet:

”8.4 The Committee notes that from the material on file it appears that the Danish immigration authorities – the Danish Immigration Service and the Refugee Appeals Board – thoroughly examined each of the author’s claims, and in particular they assessed the threats allegedly received by the author in Somalia from Al-Shabaab, as well as his allegations of ill-treatment in prison in Somalia because of belonging to a minority clan. The Committee observes that the State party’s immigration authorities found these allegations to be inconsistent and implausible, as well as unsubstantiated on several grounds. In particular, the State party’s immigration authorities considered that the author’s statements concerning the approaches by Al-Shabaab members and his escape from them in November 2011 were vague and inconsistent; that his father’s conflict with the Habar Gidir clan dated back a long time, to 17 or 18 years ago; and that the author himself had never experienced conflict with that clan, and even though he claims he was falsely accused of theft and was imprisoned because he belonged to a minority clan, he was nevertheless released with the assistance of a council of elders that helped to pay for his release.

8.5 In this connection, the Committee notes that the author claims that he underwent surgery on two occasions because his leg had been burned in prison in Somalia. In support of his allegations, the author submits a copy of a medical report in Danish; however, the Committee observes that the position of the State party, which remains unrefuted by the author, is that his leg was treated medically due to a tuberculosis infection and not because of ill-treatment that he claims to have suffered in prison in Somalia. In

addition, the Committee notes that the State party's immigration authorities assessed the general conditions in Qoryooley regarding the risk of harm from the conflict with Al-Shabaab, but could not reach the conclusion that the general security situation in the area was of such a nature that everybody returning there may be deemed to be at a real risk of abuse or ill-treatment.

[...]

8.7 The Committee is aware of the existence of concerns regarding the continuing presence of Al-Shabaab in southern and central Somalia. However, the Committee notes that, in examining the author's asylum request, the Refugee Appeals Board reviewed the author's allegations, making a specific and individual risk assessment and taking into due consideration the information concerning the situation in the Qoryooley area. In addition, the Committee notes that the author challenges the assessment of evidence by the Refugee Appeals Board and the factual conclusions that the Board reached without however adducing any supporting element that would demonstrate that these were manifestly unreasonable or arbitrary. In the light of the foregoing, the Committee cannot conclude that the information before it shows that there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the author, as contemplated by article 7 of the Covenant."

5.4.2.13 M.K.H. mod Danmark, communication no. 2462/2014 (Bangladesh)

Sagen vedrørte en bangladeshisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive slået ihjel på grund af sin seksualitet, idet beboerne i hans landsby var blevet bekendt med, at han var homoseksuel. Klageren havde omkring sommeren 2010 indledt et seksuelt forhold til sin ven. De var sammen i et år, indtil de i sommeren 2011 blev opdaget af beboere fra landsbyen. De blev efterfølgende bragt til landsbyformanden og udsat for tortur. Formanden besluttede at bortvise dem begge og sagde, at de kunne blive slået ihjel, såfremt de vendte tilbage til landsbyen. Klageren blev herefter udstødt af sin familie og tog ophold i en større by omkring 20 til 30 kilometer fra landsbyen. Klageren blev efter 15 dages ophold i denne by opdaget af en person fra sin landsby, der råbte "tyv" efter ham, hvorefter han flygtede til Dhaka syv til otte timers kørsel fra landsbyen. Efter to måneder mødte klageren en person, som han betroede sig til. Vedkommende rådede klageren til at udrejse og ville hjælpe klageren hermed. I den forbindelse blev der etableret kontakt til klagerens mor, som hjalp med at finansiere udrejsen og oplyste, at klagerens ven var blevet opdaget, mens han besøgte sin familie i landsbyen. Beboerne i landsbyen havde straffet ham ved skære hans kønsdele af. Mens klageren ventede på, at udrejsen blev

arrangeret, mødte han to gange i Dhaka nogle personer fra landsbyen. Klageren udrejste illegalt af Bangladesh i slutningen af 2011.

Klageren var i forbindelse med asylsagens behandling blevet aldersvurderet, idet klageren ved indrejsen i Danmark havde oplyst at være mindreårig. Ifølge en aldersundersøgelse af klageren foretaget af Retspatologisk Afdeling antoges han ved indrejsen i Danmark at være 19 år eller derover, idet der dog var en vis, om end mindre sandsynlighed for, at den nedre aldersgrænse kunne være 17 år. Udlændingestyrelsen traf herefter afgørelse om, at klageren var 19 år gammel og født i 1992.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt at måtte afvise væsentlige dele af klagerens forklaring. Flertallet lagde herved vægt på, at forklaringen på flere punkter i sig selv forekom at være mindre sandsynlig, samt at forklaringen i nævnet fremstod som værende konstrueret. Flertallet fandt det herunder bemærkelsesværdigt, at klageren ikke på eget initiativ havde kontaktet sin mor, idet kontakten angiveligt blev etableret på foranledning af en person, som klageren havde mødt tilfældigt. Flertallet henviste endvidere til, at det forekom påfaldende, at klageren tre gange på kortere tid mødte personer fra landsbyen i de to forskellige byer, som klageren havde opholdt sig i. Flertallet fandt det endvidere påfaldende, at klageren turde have samleje med sin ven på en rismark adskillige gange. Endvidere lagde flertallet vægt på, at klageren havde forklaret divergerende om enkelte detaljer. Flertallet fandt efter en samlet vurdering således ikke, at klageren havde sandsynliggjort sit asylmotiv.

Klagerens advokat anmodede i 2013 på klagerens vegne Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at det ikke fremgik af Flygtningenævnets afgørelse, hvorvidt nævnet kunne lægge til grund, at klageren var homoseksuel. Advokaten gjorde herved gældende, at klageren risikerede forfølgelse blot ved den omstændighed, at han var homoseksuel, uanset om han havde haft et homoseksuelt forhold eller ej. Videre anførte advokaten, at nævnet havde foretaget en forkert vurdering af klagerens troværdighed. Klagerens advokat vedlagde en avisartikel fra en bangladeshisk avis, hvoraf det fremgik, at klagerens mor havde begået selvmord, samt anførte, at klageren under opholdet i Danmark via et Skype-forum havde mødt en person fra Bangladesh bosat i Saudi Arabien, som han havde bedt om hjælp. Den pågældende person havde derefter bedt sine venner i Bangladesh indhente oplysninger om klageren. Klageren fik herefter i begyndelsen af 2013 oplysninger om, at begge hans forældre var afgået ved døden – hans far som følge af et hjerteanfald på grund af de problemer, som familien oplevede som følge af deres homoseksuelle søn, og moren havde efterfølgende begået selvmord. Senere fandt den pågældende persons venner i Bangladesh i en lokal avis frem til den vedlagte artikel, som blev sendt til klageren.

Videre vedlagde klagerens advokat en kopi af en fødselsattest, hvoraf fremgik, at klagerens alder svarede til, at han var mindreårig under asylsagsbehandlingen, hvorfor han ifølge advokaten havde fået en forkert sagsbehandling. Senere fremlagde klagerens advokat en udtalelse fra foråret 2014 fra en forening for homoseksuelle i Danmark, som bekræftede, at klageren havde været medlem af foreningen siden ultimo 2013.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at hverken de telefonisk indhentede oplysninger fra Bangladesh eller den fremlagte avisartikel kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet fandt således ikke at kunne lægge oplysningerne fra vennerne til den i Saudi Arabien bosatte person eller oplysningerne i den fremlagte avisartikel til grund for sagen henset til tidspunktet for oplysningernes og artiklens fremkomst og klagerens forklaring om tilvejebringelsen af oplysningerne og avisartiklen via en for ham hidtil ukendt landsmand i Saudi Arabien. Nævnet fandt endvidere, at oplysningerne efter deres indhold fremstod utroværdige, herunder det forhold at vennerne allerede før de fandt frem til, at der i en lokalavis var udgivet en artikel, kunne oplyse klageren om baggrunden for klagerens fars hjerteanfald, der således skulle skyldes familiens problemer som følge af klagerens homoseksualitet. Den fremlagte artikel fremstod ifølge nævnet ligeledes som konstrueret henset til mængden af konkrete detaljer om hele forløbet og angivelserne af, at klageren var uønsket i landsbyen og i det bangladeshiske samfund. De konkrete detaljer svarede nøje til klagerens forklaringer om sit asylmotiv og fremstod således som konstrueret med henblik på at skulle dokumentere klagerens forklaring vedrørende sine konflikter. For så vidt angik klagen over den foretagne aldersfastsættelse videresendte Flygtningenævnet denne samt den vedlagte fødselsattest og oversættelsen heraf til rette klagemyndighed. Den omstændighed, at klageren siden ultimo 2013 havde været medlem af en forening for homoseksuelle, kunne ifølge Flygtningenævnet ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Herved bemærkede Flygtningenævnet, at klageren således ikke havde sandsynliggjort, at hans medlemskab og mulige homoseksualitet skulle have bragt ham i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndigheder eller privatpersoner i Bangladesh. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet havde forholdt sig til de aktuelle baggrundsoplysninger om homoseksuelle i Bangladesh, hvoraf fremgik, at forholdene for homoseksuelle i Bangladesh var forbedret væsentligt de seneste år.

Af komitéens udtalelse af 12. juli 2016 fremgår blandt andet:

”8.7 In the present communication, the Committee notes that the State party considered that the author was older than 18, while the Section of Forensic Pathology had concluded that “a certain probability existed” that the author might be as young as 17. It also notes the State party’s arguments that the author’s age has been properly assessed by

the Danish Immigration Service and upheld by the Ministry of Justice; that the Refugee Appeals Board assessed the author's procedural capacity even if he was over 18, and that the author's vulnerability was properly assessed in accordance with the relevant UNHCR guidelines. It notes that the State party did not question the authenticity of the birth certificate that the author provided, but questioned the way in which it was obtained. The Committee notes that, in this context, the State party did not consider that the author could be a minor; it did not provide him with any of the assistance he was entitled to as a minor during the asylum procedure; and it did not take into account the fact that the author could be a minor likely to face a personal risk when assessing whether his return to Bangladesh would constitute a violation of article 7 of the Covenant. The Committee considers that this practice amounts to a procedural defect in the examination of the author's request for asylum.

8.8 The Committee further notes that the Danish Immigration Service and the Refugee Appeals Board concluded that the author's homosexuality was suspicious and that he had not demonstrated that his alleged homosexuality would put him at risk in case of return to Bangladesh. The Committee also notes that, to reach this conclusion, the State party focused on the assessment of the credibility of the author throughout the procedure, without further evaluating the statements before it. The Committee in particular notes that in its decision of [...] December 2012, the Board did not explain on which grounds it had disregarded the author's self-identification as homosexual and his allegations of a real risk of persecution or abuse if he was returned to Bangladesh. Furthermore, since the Immigration Service and the Board found the author's homosexuality suspicious, they did not take into account the author's allegations that (a) he and his partner were tortured and expelled from their village upon discovery of their homosexual relationship; (b) he was told that he would be killed if he tried to come back to the village and his family; (c) his partner was tortured and consequently died when he tried to return to their village for a visit; and (d) no protection could be expected from the national authorities against this form of repression of homosexuality, which is widely practised in Bangladesh. In the same way, the State party did not take into account the information provided by the author, according to which homosexuality is stigmatized in Bangladesh and remains criminalized by section 377 of the Criminal Code, which in itself constitutes an obstacle to the investigation and sanction of acts of persecution against lesbian, gay, bisexual and transgender persons. In addition, the Committee notes that the author is Muslim, and that at the date of the present decision, such people in Bangladesh are frequently the victims of threats of violence, particularly after homophobic public comments by Islamic leaders. In view of the above, the Committee considers that, when assessing the risk faced by the author, the State party failed to take adequately into account his version of the events he faced in Bangladesh, the documents he provided and the available background information about the risks faced by

lesbian, gay, bisexual and transgender people in Bangladesh, thereby arbitrarily dismissing the author's claims. In such circumstances, the Committee considers that the author's deportation to Bangladesh would amount to a violation of article 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra december 2016 udtalte Flygtningenævnet, at nævnet i det væsentlige kunne lægge klagerens forklaring om motivet til grund. Flygtningenævnet lagde således til grund, at klageren i sin landsby havde et homoseksuelt forhold, der blev opdaget, og at han derfor blev bortvist fra landsbyen, og at han på den baggrund ikke igen kunne tage ophold i sin landsby. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at der ikke var grundlag for at antage, at klageren som følge af sin homoseksualitet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 i andre dele af Bangladesh. Flygtningenævnet fastholdt således, at en udsendelse af klageren til Bangladesh ikke ville være i strid med artikel 7 i FN's konvention om civile og politiske rettigheder.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 22. december 2016.

5.4.2.14 A. og B. mod Danmark, communication no. 2291/2013 (Pakistan)

Sagen vedrørte et pakistansk ægtepar, der var indrejst i Danmark i 2012. Klagerne henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygtede at blive slået ihjel som følge af, at de var ahmadiyya-muslimer. Den mandlige klagers nevø var blevet slået ihjel i forbindelse med et angreb på en ahmadiyya-moské, og klagerne havde tillige modtaget trusselsbreve forud for deres udrejse. Klagerne kunne ikke søge myndighedernes beskyttelse, ligesom de ikke fandt at kunne tage ophold et andet sted i Pakistan.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge klagerens forklaring om deres asylmotiv til grund, men nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at klagerne ved en tilbagevenden til Pakistan ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved vægt på, at klagerne alene i en kortere periode forud for deres udrejse havde været udsat for anonyme trusler af en karakter, som havde ramt mange ahmadiyya-muslimer, og at forfølgelsen af klagerne således havde været af begrænset intensitet. Nævnet tillagde det endvidere betydning,

at klagerne to sønner fortsat opholdt sig på bopælen og arbejdede på familiens værksted. De generelt vanskelige forhold for ahmadiyya-muslimer i Pakistan kunne ikke i sig selv føre til, at klagerne meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af komitéens udtalelse af 13. juli 2016 fremgår blandt andet:

”8.4 The Committee takes note that the State party’s authorities, after examining the evidence provided by the authors in their asylum application, including interviews and oral hearings, found that the authors had not shown that they would be at a personal risk of harm upon return to Pakistan. The Committee notes in particular that the Refugee Appeals Board accepted the authors’ allegations that they had received threatening letters, beginning in June 2012, and that unknown individuals had painted a cross on the wall of their house around the same time. The Board found that the situation that the authors risk facing was not so severe as to indicate a well-founded fear of persecution by authorities or private individuals as a result of their religious beliefs. It observed that there were between 2 and 4 million Ahmadis in Pakistan, and that Pakistani legislation had significantly restricted their ability to practise their faith. As a result, Ahmadis were often threatened and harassed by unspecified other groups. However, the Board found that the authors had not substantiated their claim that they would face a specific and individualized risk of persecution or abuse in Pakistan. The persecution endured by the authors had been of “limited severity”, as they had only been subjected to threats for a short period of time before their departure. Moreover, these anonymous threats were of a nature similar to the nature of anonymous threats to which many Ahmadis had been subjected. The Board also took into account the female authors’ statement that the authors’ sons still lived in the same house the authors had lived in in Lahore, continued to work in the family business and had not been subjected to harassment following the authors’ departure.

8.5 The Committee further takes note of the Board’s findings that, while Ahmadis in Pakistan were often subjected to threats and harassment by other groups, both authors stated during domestic proceedings that no one had verbally threatened them or approached them in person. The Committee also notes the authors’ statements in their asylum application and communication that they had been the target of three incidents in three areas outside of Lahore, but observes that they did not provide further details on this either to the Committee or the Danish authorities. While the authors allege that one of their sons had to flee Pakistan, that assertion was not presented before the domestic authorities and the authors provide no further information on the circumstances surrounding their son’s departure.

8.6 The Committee considers that the authors have not identified any irregularity in the decision-making process or any risk factor that the State party's authorities failed to take properly into account. While the authors disagree with the factual conclusions of the State party's authorities, they have not shown that those conclusions were arbitrary or manifestly erroneous, or amounted to a denial of justice. In the light of the above, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the authors would face a personal and real risk of treatment contrary to articles 6 (1) or 7 of the Covenant if they were removed to Pakistan. In the light of this conclusion, the Committee will not examine the authors claim under article 18, in conjunction with articles 6 (1) and 7."

5.4.2.15 S.Z. mod Danmark, communication no. 2443/2014 (Rusland)

Sagen vedrørte en russisk statsborger og etnisk tjentjener, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at hun frygtede at blive slået ihjel af de russiske myndigheder, som beskyldte hende for at have solgt brød til tjetjenske oprørere og havde tilbageholdt hende en uge og udsat hende for tortur. Klagerens søn havde tre år forud for klagerens indrejse fået opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring til grund. Nævnet lagde vægt på, at klageren var uprofileret i forhold til myndighederne, og at det ikke fremstod overbevisende, at hun skulle være kommet i myndighedernes søgelys, fordi hun solgte brød. Ifølge klagerens egen forklaring bagte hun brød for at supplere sin pension, og hun solgte brødet fra en lille bod udenfor sit hjem til tilfældige forbipassende. Hun var ikke bekendt med, om der var oprørere blandt køberne, og hun havde ingen forbindelse til oprørerne. Nævnet fandt ikke, at det forhold, at hun var blevet opsøgt af myndighederne som følge af sønnens forhold, kunne begrunde asyl.

Klageren anmodede i samme måned Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at hendes datter havde oplyst, at myndighederne fortsat efterstræbte hende. Klageren havde til støtte herfor fremlagt en række breve fra naboer og familie samt dokumenter fra myndighederne.

Flygtningenævnet meddelte senere i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at nævnet ikke kunne tillægge de fremlagte dokumenter bevismæssig vægt, idet de fremstod konstruerede til lejligheden. Nævnet fandt ikke, at klageren, der havde haft kontakt med sin familie i hjemlandet under hele opholdet i Danmark, var fremkommet med en rimelig forklaring på, hvorfor hun ikke tidligere under sagens behandling kunne fremskaffe dokumenterne fra familie og naboer. Nævnet bemærkede vedrørende de dokumenter, der frem-

stod som en tilsigelse og en efterlysning af klageren, at dokumenterne var udaterede og efter sprog og indhold i øvrigt ikke fremstod som ægte dokumenter.

Af komitéens udtalelse af 13. juli 2016 fremgår blandt andet:

”9.3 In the present case, the Committee observes that the reports on the human rights situation in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation invoked by the parties indicate, as also confirmed by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in Moscow, that relatives of suspected insurgents or relatives of alleged supporters of the insurgents would face a lot of pressure by the authorities and that family members could be called in for questioning, which could include everything from a slap in the face to severe beatings depending on the specific circumstances of the case and the individual police officers conducting the interrogations. Those reports also indicate, however, that women are not exposed to beatings and other forms of physical violence in police custody as often as male detainees.

9.4 The Committee notes that in the instant case neither party contests the fact that the author is a Russian national of Chechen origin, that she has not been a member of any political organization and that she has not been politically active. It also notes that the author does not argue that she participated, supported or was otherwise involved in Chechen rebel activities. The Committee notes her claims that she has been perceived by the authorities as a rebel sympathizer because of her son’s activities and because of her selling bread to possible rebels, and that as a result she was detained, ill-treated and tortured by the police in November 2012, prior to her departure from the Russian Federation. Against this background, the Committee notes that the Refugee Appeals Board rejected the author’s asylum request on 6 March 2014 and her request on 1 July 2014 that her case be reopened, considering that the author had failed to substantiate her claim that she would be at risk of persecution or torture if returned to the Russian Federation.

9.5 [...] The Committee notes that in examining the author’s asylum request, the Danish Refugee Appeals Board reviewed the author’s allegations making a specific and individual risk assessment, taking into due consideration reports that provided information concerning the situation of Chechens in the Russian Federation.

9.6 It further notes the Refugee Appeals Board’s assessment that the situation of the author’s son (who was granted asylum in 2010 owing to his conflict with the authorities between 1999 and early 2010 and who has not been an active insurgent since then) does not in itself form a basis for granting asylum to the author; that the fact that the author has been contacted by the authorities because of her son’s situation does not form a

basis for granting asylum to the author; that the author's son left the country in February 2010 and that the author was subsequently contacted by the authorities several times to ask for her son's whereabouts without, however, exposing her to abuse on those occasions; that the author's son was not a high-profile member of a Chechen rebel group and that the author does not belong to a group at particularly high risk of being abused by the Chechen authorities should she return to her home region; and that she moved to Ingushetia after her son's departure because she was tired of being contacted by the authorities, she then moved back to Chechnya because she preferred to go home and she stayed there even though the authorities continued to contact her at home and inquire about her son.

9.7 The Committee notes that the author has not been politically active herself but appears to be a very low-profile individual; she had no connection to the Chechen rebels, according to the information submitted by her, nor had she come into any conflict because of her son's circumstances. The Committee notes the State party's assessment that it appears unconvincing that the author would have become a person of interest to the authorities merely for having sold bread outside her home to passers-by whose identity was unknown to her, whereas the episode with the arrest and torture in detention could not be accepted as fact because the events described, when seen in isolation, appear unlikely and in view of the information provided by the author on her personal circumstances, and the background information; the author's statement about her escape from a hospital to which she had been taken after having been tortured and consequently having suffered a heart attack also appeared to lack credibility. The Committee notes that the Board could not attach evidentiary importance to the documents provided by the author because, based on their contents and the time of their submission, and being undated, they appeared fabricated for the occasion.

9.8 The Committee notes that the Refugee Appeals Board normally does not order an examination for signs of torture when an asylum seeker has appeared not credible and that the Board therefore rejects the asylum seeker's statement about torture in its entirety. The Committee also notes that, according to the State party, the author's medical records did not indicate that she had been tortured but that she had trouble sleeping, suffered from nightmares and headaches, was worried and wanted to see a psychologist. The author challenges the assessment of evidence and factual conclusions reached by the Board, claiming that the background information used by the Board was outdated and did not accurately reflect the situation of close relatives, both male and female, of people who are considered rebels, and reiterated that she was not examined for signs of torture even though she gave her consent for such an examination to be carried out. Based on the material on file, however, the Committee considers that the facts before it do not permit to conclude that the assessment of evidence and factual

conclusions reached by the Board in the author's case were manifestly unreasonable or arbitrary. In the light of the above, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the author would face a personal and real risk of treatment contrary to article 7 of the Covenant if she were removed to the Russian Federation.”

5.4.2.16 V.R. og N.R. mod Danmark, communication no. 2745/2016 (Iran)

Sagen vedrørte et iransk par og deres mindreårige søn. De var indrejst i Danmark i 2012. Klagerne henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive slået ihjel af den kvindelige klagers ægtefælle, dennes broder eller de iranske myndigheder som følge af, at de havde haft et seksuelt forhold uden at være gift. Klagerne havde som nyt asylmotiv for nævnet oplyst, at de var konverteret til kristendommen.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagernes forklaring om deres asylmotiv til grund, idet nævnet ikke fandt klagernes forklaring troværdig og sandsynlig. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at klagernes konversion var reel, eller antage, at klagerne ved en tilbagevenden til Iran ville foretage kristne handlinger. Nævnet lagde vægt på, at klagerne kun havde kunnet forklare ret overordnet og generelt om kristendommen, og navnlig den mandlige klager havde været afglidende.

Klagerne anmodede i 2015 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning blandt andet til, at de var konverteret til kristendommen. Klagerne havde til støtte for anmodningen vedlagt en række erklæringer fra en præst og medlemmer af en navngiven kirke i Danmark.

Flygtningenævnet meddelte i august 2015 klagerne afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at nævnet fortsat ikke kunne lægge til grund, at klagerne reelt var konverteret. De fremlagte erklæringer kunne ikke føre til en ændret vurdering.

Af komitéens udtalelse af 14. juli 2016 fremgår blandt andet:

”4.4 The Committee recalls paragraph 12 of its general comment No. 31 (2004) on the nature of the general legal obligation imposed on States parties to the Covenant, in which it refers to the obligation of States parties not to extradite, deport, expel or otherwise remove a person from their territory when there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm, such as that contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant. The Committee has also indicated that the risk must be personal

and that there is a high threshold for providing substantial grounds to establish that a real risk of irreparable harm exists. In making this assessment, all relevant facts and circumstances must be considered, including the general human rights situation in the author's country of origin. The Committee further recalls its jurisprudence indicating that considerable weight should be given to the assessment conducted by the State party, and that it is generally for organs of States parties to review or evaluate facts and evidence in order to determine whether such a risk exists unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a manifest error or denial of justice.

4.5 In the light of the above and taking into account the information provided by the authors, the Committee observes that the authors have not convincingly identified any irregularity in the decision-making process in the framework of their asylum proceedings in the State party or sufficiently substantiated why the decisions of the State party's authorities were clearly arbitrary or manifestly erroneous, or amounted to a denial of justice. In this connection, the Committee notes that the material before it does not permit it to conclude that the examination by the State party's asylum authorities of the authors' claim concerning their fears and risks upon return to the Islamic Republic of Iran suffered from any such defects.

4.6 In these circumstances, and in the absence of any other pertinent information on file, while not underestimating the concerns that may legitimately be expressed with respect to the general human rights situation in the Islamic Republic of Iran, the Committee concludes that in the present case the authors have failed to sufficiently substantiate their claims for the purposes of admissibility and, accordingly, declares the communication inadmissible under article 2 of the Optional Protocol."

Det bemærkes, at komitéen behandlede sagen uden at anmode Danmark om at afgive retlige bemærkninger.

5.4.2.17 A.M.M. mod Danmark, communication no. 2415/2014 (Pakistan)

Sagen vedrørte en pakistansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2009 og søgte asyl i 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede de pakistanske myndigheder, idet han havde været medlem af Pakistan Peoples Party siden 1970. Han blev i 2005 kontaktet af efterretningstjenesten, der ønskede at hverve ham. Dette nægtede klageren, og han blev efterfølgende jævnlige kontaktet telefonisk og personligt af folk, der ønskede, at han skulle samarbejde med efterretningstjenesten.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund. Klageren

havde ikke givet nogen sandsynlig forklaring på, hvorfor han først søgte asyl efter omkring to og et halvt års ophold i Danmark. Nævnet lagde videre vægt på, at klageren ikke havde forklaret sammenhængende og overbevisende om efterretningstjenestens henvendelser til klageren. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at efterretningstjenesten, hvis man havde ønsket et samarbejde med klageren, blot havde rettet enkelte henvendelser til klageren igennem adskillelige år og accepteret, at klageren havde forholdt sig henholdende hertil. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at klagerens forklaring om antallet af personlige henvendelser havde været divergerende, og at klageren ikke havde været udsat for repressalier eller forklaret nærmere om henvendelsernes indhold. Nævnet havde endelig tillagt det vægt, at klageren var udrejst legalt på eget nationalitetspas isat besøgsvisum til Schengen-lande.

Klageren anmodede i 2013 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen blandt andet under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan risikerede forfølgelse og chikane, idet Benazir Bhutto var blevet væltet som præsident, og at Zardari, som var kommet til magten, betragtede klageren som sin fjende. Videre henviste klageren til, at de generelle forhold i Pakistan efter 11. september 2001 havde været vanskelige som følge af Talibans og al-Qaedas tilstedeværelse i landet.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at nævnet fortsat ikke kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund.

Klageren anmodede i samme måned 2014 på ny Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen og havde til støtte for anmodningen blandt andet fremlagt en række dokumenter.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at de fremlagte dokumenter ikke gav anledning til en ændret vurdering af troværdigheden af klagerens asylmotiv. Nævnet fandt således, at de fremlagte dokumenter henset til tidspunktet for deres fremkomst, deres karakter og indhold fremstod som konstruerede til lejligheden.

Af komitéens udtalelse af 14. juli 2016 fremgår blandt andet:

”7.3 The Committee notes the author’s claim that his deportation to Pakistan would expose him to a violation of articles 6 and 7 because of the intelligence services’ interest in him. The Committee also notes the State party’s argument that the author’s claims with respect to articles 6 and 7 of the Covenant should be declared inadmissible owing to insufficient substantiation. The Committee observes that the author’s claims

under articles 6 and 7 of the Covenant were thoroughly assessed by the State party's authorities, which found that the information submitted by the author about the motive for seeking asylum and his account of the events that caused his fear of being killed or tortured if returned to Pakistan was not coherent or credible.

7.4 The Committee recalls its general comment No. 31, in which it refers to the obligation of States parties not to extradite, deport, expel or otherwise remove a person from their territory where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm, such as that contemplated in articles 6 and 7 of the Covenant. The Committee has also indicated that the risk must be personal and that the threshold for providing substantial grounds to establish that a real risk of irreparable harm exists is high. The Committee further recalls its jurisprudence that considerable weight should be given to the assessment conducted by the State party and that it is generally for the organs of the States parties to the Covenant to review or evaluate facts and evidence in order to determine whether such risk exists, unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a manifest error or to a denial of justice. The Committee observes that the author disagrees with the factual conclusions of the State party's authorities, but the information before the Committee does not show that those findings are manifestly unreasonable or that the authorities had failed to take properly into account any risk factor. Moreover, the author has not pointed to any procedural irregularities in the decision-making procedure by the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board.

7.5. In the light of the above considerations, the Committee considers that the author has not sufficiently substantiated the allegations under articles 6 and 7 of the Covenant for the purposes of admissibility. Accordingly, the Committee considers these claims inadmissible under article 2 of the Optional Protocol."

5.4.2.18 I.M.Y. mod Danmark, communication no. 2559/2015 (Somalia)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger, der var indrejst i Danmark første gang i 1992 sammen med sin mor og søskende. Klageren blev sammen med sin familie meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). I 2001 repatrierede klageren sammen med sin mor til Somalia. I 2003 genindrejste klagerens mor i Danmark uden klageren. I 2011 indleverede klageren ved den danske ambassade i Addis Ababa, Etiopien, en ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Samme år traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. I 2012 sendte klageren på ny en ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Udlændingestyrelsen betragtede ansøgningen som en klage over styrelsens afgørelse fra 2011 og fremsendte klagen til Flygtningesnævnet. I begyndelsen af 2013 genindrejste klageren i Danmark. I juni 2013 stadfæ-

stede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse ansås for bortfaldet.

I juli 2013 anmodede klageren om, at bortfaldssagen blev genoptaget blandt andet under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede al-Shabaab, som telefonisk havde kontakttet klageren for at rekruttere ham.

I juni 2014 meddelte Flygtningenævnet afslag på genoptagelse af sagen vedrørende bortfald. Nævnet sendte en kopi af genoptagelsesansøgningen til Udlændingestyrelsen til eventuel videre foranstaltning og behandling som en ansøgning om asyl i første instans.

I november 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på asyl i første instans.

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren forud for den seneste udrejse af Somalia havde været udsat for forhold, der i sig selv kunne begrunde asyl.

Af komitéens udtalelse af 14. juli 2016 fremgår blandt andet:

”7.5 The Committee notes that the Refugee Appeals Board thoroughly examined the author’s claim and considered his personal circumstances, as well as the general situation of young males who are at threat of being recruited by Al-Shabaab, and concluded that the author’s personal background does not place him at risk of being tortured. The Committee is aware that concerns have been expressed with respect to Al-Shabaab’s continued presence in Southern and Central Somalia. However, the Committee notes that, in examining the author’s asylum request, the Board reviewed the author’s allegations and made a specific and individual risk assessment.

7.6 The Committee recalls that it is generally for the organs of States parties to examine the facts and evidence of a case, unless it can be established that such an assessment was arbitrary or amounted to a manifest error or denial of justice. The author has not explained why the decision by the Refugee Appeals Board would be contrary to this standard, nor has he provided substantial grounds to support his claim that his removal to Somalia would expose him to a real risk of irreparable harm in violation of article 7 of the Covenant. The Committee accordingly concludes that the author has failed to sufficiently substantiate his claim of a violation of article 7 for purposes of admissibility and finds the claim inadmissible pursuant to article 2 of the Optional Protocol.

7.7 The Committee notes the author's claims that he has strong ties with the State party, that he lived in the country with his family between the ages of 6 and 15, that his parents and siblings live in the State party and that he came to the country to rejoin them. The Committee also notes that the author refers to a violation of his rights under article 8 of the European Convention on Human Rights but observes that the facts as presented by the author appear to raise issues under article 17 of the Covenant and that the wording of article 8 of the Convention is similar to the wording of article 17 of the Covenant.

7.8 The Committee recalls paragraph 5 of its general comment No.16 (1988) on the right to respect of privacy, family, home and correspondence, and protection of honour and reputation, in which it recalls that the objectives of the Covenant require that the term "family" be given broad interpretation. The Committee notes, however, that the author has failed to provide sufficient information indicating his strong ties with his parents and siblings between 2003 and 2013, as well as after arriving in the State party in 2013, other than making general statements that he came to the State party in order to be reunited with them. In view of the circumstances of the present case, the Committee considers that the author's allegations remain general and that he has failed to explain before the Committee why his removal to his country of origin would be a disproportionate measure, resulting in arbitrary interference with his family rights under article 17. Accordingly, the Committee considers that the author has failed to sufficiently substantiate his claims of violation of his family rights for the purposes of admissibility and finds them inadmissible pursuant to article 2 of the Optional Protocol."

5.4.2.19 J.D. mod Danmark, communication no. 2204/2012 (Kina)

Sagen vedrørte en kinesisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2011. Klageren henviste som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Kina risikerede forfølgelse fra de kinesiske myndigheder, som tidligere havde udsat hende for fængslinger og fysiske overgreb som følge af hendes udøvelse af Falun Gong.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge klagerens forklaring om at have været tilbageholdt til grund, men kunne ikke lægge til grund, at klageren på udrejsetidspunktet var eftersøgt af de kinesiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt, at klageren havde afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om centrale dele af sit asylmotiv, herunder sin udrejse og baggrunden herfor. Nævnet lagde videre vægt på, at klageren ikke nærmere havde kunnet forklare, hvorfor hun, der ikke havde praktiseret Falun Gong offentligt eller udført aktiviteter for bevægelsen siden sin seneste løsladelse, skulle være kommet i myndighedernes søgelys på ny. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at klageren udrejste af Kina med ægte pas og visum, og at det var utroværdigt, at klageren skulle have betalt en stor sum penge for en sådan hjælp til udrejsen

uden samtidig at opnå præcise angivelser af, hvad hun skulle gøre, når hun nåede til Europa, herunder om muligheden for at søge asyl. Flygtningenævnet lagde derfor ikke vægt på klagerens forklaring om, at det var af frygt for de europæiske myndigheder, at hun først ved anholdelsen i Danmark mere end et år efter indrejse i Europa søgte om asyl, og fandt, at forklaringen om asylmotivet blev svækket af den lange tid, der gik fra indreisen i Europa, til hun søgte asyl i et europæisk land. Flygtningenævnet fandt ikke, at klagerens subjektive frygt for en tilbagevenden til Kina begrundet i de overgreb, som hun tidligere havde været udsat for, kunne begrunde asyl, og lagde ved vurderingen heraf vægt på, at klageren først udrejste mere end tre år efter sin seneste løsladelse, at udreisen var legal, og at frygten ikke i øvrigt bestyrkedes af objektive omstændigheder. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Klageren anmodede senere samme år Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen blandt andet under henvisning til, at Flygtningenævnet netop havde genoptaget og meddelt asyl i to andre sager omhandlende religiøs forfølgelse. De to sager vedrørende afghanske konvertitter var blevet genoptaget på baggrund af et brev af 1. maj 2012 fra UNHCR, hvori det blandt andet var anført, at ”retten til religionsfrihed er en sådan fundamental menneskerettighed og en persons religiøse tro, identitet eller livsstil kan være så fundamental for identiteten, at personen ikke kan henvises til at skjule, ændre eller opgive sin tro for at undgå forfølgelse...”. Klageren henviste i den forbindelse tillige til EU-Domstolens dom i sagen C-71/11 og C-99/11. Klageren henviste videre til, at det i Flygtningenævnets afgørelse fejlagtigt var forudsat, at klageren havde levet stille med sin udøvelse af Falun Gong siden den seneste løsladelse i 2007, og at hun derfor på tilsvarende måde fremtidigt vil kunne leve diskret i hjemlandet uden at vise sin religion offentligt og dermed undgå forfølgelse. Klageren anførte videre, at hun siden 2007 havde skjult udøvelsen af Falun Gong for at undgå yderligere fængslinger eller tvangsindlæggelser, og at præmissen om, at det kan kræves, at man skal skjule sin religion, netop er forkastet i de ovennævnte afgørelser.

Flygtningenævnet meddelte i november 2012 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen under henvisning blandt andet til, at klageren under asylsagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen og i Flygtningenævnet var blevet udspurgt om og havde haft lejlighed til at forklare om sine Falun Gong aktiviteter og deres betydning for hende. Nævnet fandt af de grunde, der var anført i nævnets oprindelige beslutning, ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede, at klageren havde forklaret, at hun i 2003 brød med Falun Gong-bevægelsen, og at hun herefter ikke havde haft tilknytning til eller udført aktiviteter for

Falun Gong, samt at hun siden 2007 kun udøvede fysiske øvelser fra Falun Gong i sit hjem og enkelte gange, når hun gik tur, at hun ikke havde haft problemer i denne forbindelse, og at Falun Gong for hende ikke vedrørte sindet eller var politisk, men blot var en måde at forbedre sit helbred på. Klagerens udøvelse af fysiske øvelser, som hun kendte fra Falun Gong, var således efter hendes egen forklaring hverken religiøst eller politisk motiveret. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at klageren, der i øvrigt fremstod helt uprofileret, havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kina ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af aktiviteter for Falun Gong.

Af komitéens udtalelse af 26. oktober 2016 fremgår blandt andet:

”11.5 In that context, the Committee notes the author’s assertion that the State party’s authorities have failed to assess as a risk factor what would happen to her if she returned to China and openly practised Falun Gong. While noting that there are reports of serious human rights violations in China against Falun Gong practitioners, especially those who hold a prominent position in the movement, the Committee observes, however, that the author’s asylum application was thoroughly examined by the State party’s authorities, which found that she did not demonstrate an actual commitment to the practice of Falun Gong as a matter of religious or political conviction. In addition, it appeared that the author had become interested in Christianity during her stay in Denmark and was considering being baptized. The Refugee Appeals Board also found that the author had made inconsistent and embellished statements about crucial parts of her motives for seeking asylum, including her departure and the reason for it. In particular, the author was not able to describe in detail why she, who had not practised Falun Gong in public or carried out activities for the movement since her most recent release from detention, had allegedly again become of interest to the authorities. Furthermore, the Board emphasized that the author did not leave China until a good three years after her most recent release, that her departure was legal and that her fear was not supported by other objective circumstances and evidence. Although the author disagrees with the factual conclusions of the State party’s authorities on her asylum application, she has failed to demonstrate that the decision to refuse her protection under sections 7 (1) and (2) of the Aliens Act was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice. In the light of the above, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the author’s removal to China was contrary to articles 7 and 18 of the Covenant.”

5.4.2.20 B.M.I. og N.A.K. mod Danmark, communication no. 2569/2015 (Bulgarien, første asylsøgende)

Sagen vedrørte et syrisk ægtepar og deres to mindreårige børn. De var indrejst i Danmark i 2014. Klagerne var blevet meddelt opholdstilladelse i Bulgarien. Klagerne hen-

viste til, at de under deres ophold i Bulgarien ikke havde kunnet få lægehjælp til den ældste datter, og at den yngste datter havde vejtrækningsproblemer og løbende blev tilset af sundhedsplejerske og læge. De henviste endvidere til de dårlige leveforhold i Bulgarien.

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Bulgarien kunne tjene som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse af 28. oktober 2016 fremgår blandt andet:

”8.4 The Committee observes that it is not disputed that Bulgaria granted the authors refugee status in March and April 2014, respectively; that they received residence permits; and that they were able to stay in the camp for asylum seekers for several months after receiving refugee status until they rented a flat of their choice. The Committee also notes that the Refugee Appeals Board found that the authors did not face any problems with the Bulgarian authorities or with individuals in Bulgaria and that they would enjoy the necessary social rights if they were returned to Bulgaria. The Committee further notes that the authors relied on reports on the general situation of asylum seekers and refugees in Bulgaria, according to which the six months of assisted accommodation is insufficient to enable people to provide for themselves subsequently, stating that it is extremely difficult for people who have been granted protection status and are returned to Bulgaria to find accommodation and a job; and that persons who have been granted refugee status or subsidiary protection in Bulgaria face poverty, homelessness and limited access to health care and schooling if they return. Nonetheless, the Committee also notes the State party’s submission that, when they were in Bulgaria, the authors managed to obtain medical care for their eldest daughter and the female author, although by alternative means; that no new information has been provided in the present communication on the health of N.A.K., and that she will be entitled, as a refugee, to receive the necessary medical treatment if she returns to Bulgaria. The Committee further notes that according to the Board, the authors were able to rent a flat in Sofia and that the general assumption is that persons granted refugee and protection status in Bulgaria have the same rights as Bulgarian nationals. The Committee further notes that the Board considered that the authors had sufficient resources to meet their needs in Bulgaria, thanks to the financial resources they had brought from the Syrian Arab Republic.

8.5 The Committee notes the consultation held by the State party with the Bulgarian authorities in 2014, which confirmed that the authors were granted refugee status and had valid residence permits in Bulgaria, and therefore did not risk refoulement to the Syrian Arab Republic.

8.6 The Committee observes that the material before it, as well as general information in the public domain on the situation of refugees and asylum seekers in Bulgaria, indicates that there may be a lack of available places in the reception facilities for asylum seekers and returnees and that they are often in poor sanitary conditions. It also notes that according to the information before it, returnees like the authors who have already been granted a form of protection and benefited from the reception facilities when they were in Bulgaria, are not entitled to accommodation in the camps for asylum seekers beyond a six-month period from protection status being granted. It further notes that although beneficiaries of protection are entitled to work and enjoy social rights in Bulgaria, its social system is in general insufficient to attend to all persons in need. The Committee, however, notes that the authors were not homeless before their departure from Bulgaria and did not live in destitution. The Committee further observes that, according to their statements made to the Refugee Appeals Board, the authors had access to medical treatment during their stay in Bulgaria. Likewise, the authors have not provided any information that would explain why they would not be able to find a job in Bulgaria or to seek the protection of the Bulgarian authorities in case of unemployment. In that context, the Committee notes that the authors have not substantiated their claim that they would face a real and personal risk of inhuman or degrading treatment if they returned to Bulgaria. Accordingly, the Committee considers that the mere fact that the authors may be possibly confronted with difficulties upon their return to Bulgaria does not in itself mean that they would be in a special situation of vulnerability and in a situation significantly different to many other families.

8.7 The Committee further considers that although the authors disagree with the decision of the State party's authorities to return them to Bulgaria as their country of first asylum, they have failed to explain why that decision is manifestly unreasonable or arbitrary. Nor have they pointed out any procedural irregularities in the procedures before the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board. Accordingly, the Committee cannot conclude that the removal of the authors to Bulgaria by the State party would constitute a violation of article 7 of the Covenant."

5.4.2.21 R.A.A. og Z.M. mod Danmark, communication no. 2608/2015 (Bulgarien, § 29 b)

Sagen vedrørte et syrisk ægtepar, der var indrejst i Danmark i december 2015. Efter indrejsen fødte den kvindelige klager et barn. Klagerne var i 2014 blevet meddelt konventionsstatus i Bulgarien. Klagerene henviste til, at Bulgarien ikke kunne tjene som første asylsøgende. Klagerne havde til støtte herfor anført, at den mandlige klager under deres ophold i Bulgarien havde været udsat for overgreb, herunder af voldelig og racistisk-motiveret karakter, og at de ikke havde adgang til tilstrækkelig lægebehandling blandt andet i forbindelse med den mandlige klagers hjerteproblemer. Derudover måtte

klagerne, efter at de var blevet meddelt opholdstilladelse, bo på gaden i to til tre dage og efterfølgende bo skjult på et asylcenter.

Flygtningenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af klagerens ansøgning om asyl, jf. udlændingelovens § 29 b. Flygtningenævnet fandt, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, samt at klagerne i Bulgarien ville være beskyttet mod refoulement. For så vidt angik det anførte om racistisk begrundede overfald og retorik, bemærkede nævnet, at det fremgik af baggrundoplysningerne, at regeringen adresserer og fordømmer de konkrete episoder af racistisk karakter, og at klagerene måtte henvises til at søge de overordnede bulgarske myndigheders beskyttelse. Nævnets flertal fandt endvidere, at klagerne ville opnå tilstrækkelige socioøkonomiske forhold til, at Bulgarien kunne tjene som deres første asylland. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at oplysningerne om klagerens helbredsmæssige forhold kunne føre til et andet resultat og bemærkede herved, at den mandlige klager var en yngre mand, der måtte antages at kunne opnå den nødvendige lægelige behandling for sine hjerteproblemer i Bulgarien.

Af komitéens udtalelse af 28. oktober 2016 fremgår blandt andet:

”7.8 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the authors and their child would face in Bulgaria, rather than rely on general reports and on the assumption that as the authors had benefited from subsidiary protection in the past, they would, in principle, be entitled to the same level of protection today. The Committee considers that the State party failed to take into due consideration that the authors were mistreated by Bulgarian officers upon arrival; that the male author was the victim of an apparently racially motivated attack and was unable to file a complaint to the police, as he was not allowed access to the police station; and that he was denied medical care for his heart disease. The Committee also notes that the authors have a 1-year-old baby and considers that those circumstances put them in a particularly vulnerable situation that was not sufficiently taken into account by the Refugee Appeals Board, and that their deportation to Bulgaria would be a source of retraumatization for them. The Committee further notes that in the absence of any assistance from the national authorities when they were in Bulgaria, the authors were not able to provide for themselves, notwithstanding their entitlement to subsidiary and refugee protection. The Committee further notes that the State party failed to seek proper assurances from the Bulgarian authorities to ensure that the authors and their baby would be received in conditions compatible with their status as refugees and with the guarantees under article 7 of the Covenant, by requesting that Bulgaria undertake (a) to receive the authors

and their child in conditions adapted to the baby's age and the family's vulnerable status, enabling them to remain in Bulgaria; (b) to issue a residence permit to the authors' baby; and (c) to take the necessary measures to ensure that the male author receives the medical treatment that he needs.

7.9 Consequently, the Committee considers that, in these particular circumstances, the removal of the authors and their child to Bulgaria, without proper assurances, would amount to a violation of article 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede ikke at genoptage sagen, idet klagerne af Udlændingecenter Nordsjælland, Nordsjællands Politi, var blevet skønnet udrejst af Danmark forud for komitéens udtalelse.

5.4.2.22 I.A.K. mod Danmark, communication no. 2115/2011 (Irak)

Sagen vedrørte en irakisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2011. Klageren henviste som asylmotiv til, at han i en uge i foråret 2010 havde været med til at sætte valgplakater op i Bagdad for det politiske parti Iraqi Nation Party. Han frygtede ved en tilbagevenden til Irak at blive dræbt af ukendte personer, formentlig fra et andet parti, som han havde et voldeligt sammenstød med i marts 2010 under opsætningen af valgplakater. Klageren udførte ikke aktiviteter for partiet efterfølgende. I slutningen af marts 2010 blev en bombe under klagerens bil detoneret, han modtog et trusselsbrev med en kugle i begyndelsen af juni 2010, og hans forældres hus blev sprængt i luften i december 2010 som følge af en bombe placeret ved hans bil ved siden af huset.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring til grund. Nævnet fandt ikke, at klageren på en sammenhængende og troværdig måde kunne redegøre for de aktiviteter, han angiveligt havde udført for partiet, og de attentater og forsøg herpå, han havde været udsat for, og dermed den risiko, han ville blive udsat for ved en tilbagevenden til sit hjemland. Nævnet fandt det endvidere utroværdigt, at klageren, hvis aktive medlemskab kun varede syv dage og alene bestod i, at han anonymt var med til at hænge valgplakater op, var udsat for så omfattende repressalier fra politiske modstandere, som beskrevet, og det var alene hans antagelse, at der var tale om politiske modstandere. Klageren kunne ikke give nogen forklaring på, hvorledes disse personer fik identificeret klageren, hans bil eller forældrenes bopæl.

Af komitéens udtalelse af 3. november 2016 fremgår blandt andet:

"9.5 The Committee notes the author's claims that the decisions of the Refugee Appeals Board are the only decisions that are final without possibility of appeal before the

national courts; that he had limited time to prepare his application and submit evidence; that the Board lacks impartiality and independence, since one member is an employee of the Ministry of Justice; that during the Board hearings, Board members posed questions to him in a hostile manner; and that the State party has thus violated his rights under articles 13 and 14 of the Covenant. In that regard, the Committee refers to its jurisprudence, in which it has stated that proceedings relating to the expulsion of aliens do not fall within the ambit of a determination of “rights and obligations in a suit at law” within the meaning of article 14 (1), but are governed by article 13 of the Covenant. Article 13 of the Covenant offers some of the protection afforded under article 14 of the Covenant, but not the right of appeal. The Committee therefore considers that the author’s claim under article 14 is inadmissible *ratione materiae* pursuant to article 3 of the Optional Protocol.

9.6 With regard to the author’s claims under article 13, the Committee also takes note of the State party’s arguments that the author’s asylum proceedings were conducted in conformity with the law; that he was able to submit evidence and clarify his statements; that the Refugee Appeals Board is an independent, expert board of a quasi-judicial nature, whose Chairman is a judge, and before which the applicant is represented by counsel; and that the Board is under obligation to bring out the facts and make objectively correct decisions. The Committee observes that the author was afforded an opportunity to submit and challenge evidence concerning his removal and that the author took the opportunity, under domestic law, to have his asylum application examined by the Danish Immigration Service and reviewed by the Refugee Appeals Board. Consequently, the Committee considers that the author has not sufficiently substantiated his claim for purposes of admissibility and that this part of the communication must therefore be declared inadmissible in accordance with article 2 of the Optional Protocol.

9.7 The Committee notes the author’s claims under articles 26 of the Covenant that the decision of the Refugee Appeals Board and its procedure constitute discrimination against asylum seekers, since decisions by administrative bodies, except those taken by the Board, can be appealed before courts pursuant to the State party’s law. The Committee, however, considers that the author has failed to sufficiently substantiate his claims under article 26 and declares this part of the communication inadmissible pursuant to article 2 of the Optional Protocol.

9.8 The Committee notes that the author’s allegation under articles 6 and 7 of the Covenant, that if returned to Iraq, he would be at risk of being killed or tortured as a result of his alleged past membership to the Iraqi Nation Party, the attacks he allegedly suffered prior to his departure in Iraq by political opponents, and the failure of the Iraqi

authorities to provide him with protection. The Committee also takes note of the State party's argument that the author's claims under articles 6 and 7 are not substantiated.

[...]

9.10 In the present case, the Committee observes that the author's claims rely mainly on the alleged lack of assessment by the authorities of the documentary evidence submitted by him in the asylum proceedings, in particular, the photographs that show a bombed house allegedly belonging to his parents and a document issued by the Iraqi Nation Party on 10 May 2011, which allegedly corroborated his membership in the Party. The Committee observes that in its decision of [...] May 2011, the Refugee Appeals Board took note of the allegations raised by the author before the State party's authorities, including the asylum registration report prepared by the aliens division of the Danish immigration police, his asylum application form, his statements in the interview with the Danish Immigration Service and at the Board hearing, as well as the documentation submitted by him in support of his claims. Yet it found that the author had not been able to substantiate, in a coherent and credible manner, his alleged activities for the Iraqi Nation Party, the assaults on him and the attempts on his life, and thus the risk to which he would be exposed if returned to Iraq. The author disagrees with the Board's decision. However, he has failed to explain why this decision is manifestly unreasonable or arbitrary, for instance owing to the failure to take properly into account a relevant risk factor. Moreover, the author has not pointed to any procedural irregularities in the decision-making procedure by the Danish Immigration Service or the Refugee Appeals Board. Accordingly, the Committee considers that the author has not sufficiently substantiated the allegations under articles 6 and 7 of the Covenant for the purposes of admissibility and finds these claims inadmissible under article 2 of the Optional Protocol."

5.4.2.23 M.R.R. mod Danmark, communication no. 2440/2014 (Pakistan)

Sagen vedrørte en pakistansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2011. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygtede at blive slået ihjel af sin far eller andre familiemedlemmer, fordi han var konverteret til kristendommen. Endvidere henviste klageren til, at han i forbindelse med husspektakler i hjemmet i Pakistan tilkaldte politiet, idet hans far slog hans mor, men da politiet kom, fortalte faren politiet, at moren og klageren var kristne, hvorefter politiet truede klageren. Omkring en uge senere blev klageren overfaldet på gaden af fire personer, der sagde, at klageren skulle adlyde sin far, ellers ville det få konsekvenser for ham.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at klageren havde forklaret divergerende og udbyggede

om sit asylmotiv. Han havde endvidere svaret afglidende og ukonkret på spørgsmål om farens forhold. Nævnet lagde endvidere en vis vægt på, at klageren i de seneste år var rejst legalt ud og ind af Pakistan. Nævnet lagde endelig vægt på, at oplysninger om klagerens dåb ikke kunne antages at være kommet til almindeligt kendskab i Pakistan.

Klageren anmodede ligeledes i 2013 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Flygtningenævnet meddelte i juni 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen under henvisning blandt andet til, at der i anmodningen om genoptagelse ikke var fremkommet nye oplysninger om klagerens konversion eller religiøse aktiviteter i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse i 2013.

Komitéen blev i 2016 oplyst om, at klageren havde været registreret udeblevet fra sit asylcenter siden oktober 2014.

Af komitéens udtalelse af 3. november 2016 fremgår:

”At its meeting on 3 November 2016, the Human Rights Committee decided to discontinue the consideration of communication No. 2440/2014 since the subject matter of the communication had become moot, as the author’s current whereabouts were unknown.”

5.4.2.24 B.N.A. mod Danmark, communication no. 2468/2014 (Dublinoverførsel, Portugal)

Sagen vedrørte en nigeriansk statsborger, der var indrejst i Danmark i april 2014. I september 2014 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren havde været offer for menneskehandel. I forbindelse med sagen om Dublinoverførsel til Portugal gjorde klageren gældende, at hun i Portugal ikke var sikret et særligt forløb for ofre for menneskehandel, herunder adgang til beskyttet ophold, sundhedsbehandling samt psyko-loghjælp. I oktober 2014 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Portugal i medfør af Dublinforordningen.

Komitéen blev i februar 2016 informeret om, at klageren siden februar 2015 havde været registreret udeblevet fra sit asylcenter.

Af komitéens udtalelse af 3. november 2016 fremgår:

”At its meeting on 3 November 2016, the Human Rights Committee decided to discontinue the consideration of communication No. 2468/2014 since the subject matter of the communication had become moot, as the author’s current whereabouts were unknown.”

5.5.1 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterriale virkning udtalt:

"[...] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place

outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima facie case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

Der verserede ved udgangen af 2016 20 sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.5.2 FN's Kvindekomités udtalelser i 2016 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Kvindekomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet:

5.5.2.1 V. mod Danmark, communication no. 57/2013 (Indien)

Sagen vedrørte en indisk statsborger, indrejst i Danmark i 2012. Klageren var kristen af trosretning og havde siden 2009 været kæreste med en mand, der var hindu af trosretning. Senere i 2012 indrejste klagerens kæreste. Klageren havde som asylmotiv gjort gældende, at hun ved en tilbagevenden til Indien frygtede at blive slået ihjel af sin eller sin kærestes familie. Klageren anførte til støtte herfor, at begge familier var imod forholdet på grund af deres forskellige religiøse samt politiske tilknytning. Klageren havde endvidere henvist til, at hun ikke kunne søge de indiske myndigheders beskyttelse, idet myndighederne ikke retsforfulgte æresrelateret kriminalitet. Klagerens familie havde forsøgt at få hende til at gå fra hendes kæreste, og familien havde flere gange udsat hende og kæresten for fysiske overgreb. I 2011 forsøgte klagerens familie at tvinge hende til at indgå ægteskab med en anden mand.

Flygtningenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af nævnets medlemmer fandt ikke, at klageren ved en tilbagevenden til

Indien ville være i en reel risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. En del af flertallet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring om omfanget af konflikten til grund, idet klagerens forklaring herom havde fremstået utroværdig og konstrueret til lejligheden, ligesom denne del af flertallet fandt det bemærkelsesværdigt, at klageren først var udrejst halvandet år efter konflikten højdepunkt, var indrejst i Danmark med opholdstilladelse som au pair og først havde søgt asyl efter fem måneders arbejde som au pair. Denne del af flertallet fandt endvidere, at uanset om klageren havde en konflikt med sin egen og kærestens familie, der var af en sådan intensitet, at hun ikke kunne tage ophold i nærheden af sin egen familie, kunne hun henvises til at tage ophold et andet sted i Indien. En anden del af flertallet kunne lægge klagerens forklaring om konflikten til grund og fandt, at klageren af denne grund havde et beskyttelsesbehov som omfattet af udlændingelovens § 7, men at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Indien. Denne del af flertallet lagde vægt på, at der var tale om en privatretlig konflikt, og at klageren under henvisning til de konkrete omstændigheder og hendes baggrund med rimelighed ville kunne tage ophold i større byområder.

Af komiteens udtalelse af 11. juli 2016 fremgår blandt andet:

"8.8 [...] The Committee observes that, while the author disagrees with the factual conclusions of the State party's asylum authorities, she has never attempted to seek protection from the authorities in her home country and has presented no prima facie evidence that they were or would have been unable or unwilling to provide her with protection against the alleged attacks by the members of her family. The Committee further notes that the author also failed to file any complaints to the police regarding the alleged attacks that she suffered in the hands of her family members.

8.9. The Committee further observes the author's contention that there is a risk that she would be the victim of an "honour" killing by her family members if she were returned home. Noting the State party's argument that she could relocate in some part of India, the Committee also notes that the author has not provided any detailed information regarding death threats that she allegedly received from her family members. While the Committee in its concluding observations on India noted the persistence of harmful traditional practices, the author has not been able to show that she would personally be at risk of such actions, especially by the members of her family. In these circumstances, and in the absence of any other pertinent information on file, the Committee considers that the author has failed to substantiate sufficiently, for purposes of admissibility, the claim that her removal from Denmark to India would expose her to a real, personal and foreseeable risk of serious form of gender-based violence. The Committee notes that, under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol, it must declare a communication inad-

missible where it is not sufficiently substantiated. Accordingly, the Committee concludes that the present communication is inadmissible under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol.”

5.5.2.2 P.H.A. mod Danmark, communication no. 61/2013 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2012 sammen med sin ægtefælle. Under opholdet i Danmark havde klageren og ægtefællen fået interesse for kristendommen og var siden konverteret. Klageren havde under asylsagen gjort gældende, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede de iranske myndigheder, idet hendes ægtefælle var anklaget for at være modstander af det iranske regime. Videre havde klageren henvist til konversionen. Til støtte for det påberåbte asylmotiv havde klageren oplyst, at hun i 2007 blev tilbageholdt af de iranske myndigheder, idet hun deltog i en fest, hvor der blev drukket alkohol. Hun fik 25 piskeslag som straf. Familiens bopæl havde endvidere været ransaget af myndighederne i 2009, hvor ægtefællen var tilbageholdt, samt i 2012 kort forinden udrejsen fra Iran. I begge tilfælde blev klageren verbalt chikaneret af myndighederne.

Flygtningenævnet behandlede klagerens sag sammen med sagen vedrørende klagerens ægtefælle, og nævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl i begge sager. I afgørelsen vedrørende klageren henviste Flygtningenævnet til præmisserne i ægtefællens afgørelse, hvoraf det blandt andet fremgik, at Flygtningenævnets flertal havde tilsidesat dele af ægtefællens forklaring om politisk forfølgelse som divergerende og utroværdig og ikke fandt det sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for forfølgelse på baggrund af en episode i 2012. For så vidt angik klagerens påberåbte konversion til kristendommen fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at klagerens konversion til kristendommen ikke var sandsynliggjort som værende reel. Nævnet fandt herefter ikke, at klageren opfyldte betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af komiteens udtalelse af 7. november 2016 fremgår blandt andet:

”6.4 Regarding the author’s claim, first, that she fears that the authorities would kill her husband if returned to Iran due to his past political activities there, in light of the documents on file, the Committee notes that the Danish immigrations authorities have duly examined these allegations but have concluded that the author has failed to sufficiently substantiate her allegation, in particular given that her husband’s claims in this regard have been found to lack credibility. Nothing on file allows the Committee to consider that in reaching this conclusion, the Danish immigration authorities have failed in their duties or acted in a biased or otherwise arbitrary manner. In these circumstances, and in the absence of any other pertinent information on file, the Committee considers that the

author has failed to sufficiently substantiate this particular claim for purposes of admissibility. Accordingly, it declares this part of the communication inadmissible under article 4 (2)(c) of the Optional Protocol.

6.5 The Committee further observes the author's contention that she has been a victim of a violation of articles 1, 2, 3 and 15 of the Convention as her case was never examined and decided on an equal footing with men. She alleges that she suffered discrimination as her right to equal treatment was violated by the Danish Refugee Board, because she has only been considered as "an annex" to her husband and her own asylum application has allegedly been reduced to the question of whether or not her husband should be granted asylum or not, and she was reduced to being just a wife of a male asylum-seeker. The Committee notes the State party's reply that the initial asylum claim of the author was only linked to her husband's asylum claim, based on the fact that the author claimed asylum as a consequence of her husband's alleged political activities in Iran and the resulting problems he faced. The Committee observes that nothing in the case file permits to confirm the author's claim of discrimination. To the contrary, the information before the Committee shows that the author has been afforded adequate opportunity for independent examination for her independent circumstances. The Committee therefore considers that this part of the communication is inadmissible under article 4 (2)(c), of the Optional Protocol.

6.6 [...] The Committee also notes the State party's affirmation that there is no reason to question the comprehensive assessment made by the RAB on the basis of which the Board rejected the genuineness of the author's conversion. The Committee notes that the decision of the RAB lists comprehensively the author's explanations in this connection; it also notes the questions asked to her and the answers she provided thereon. This information relates to her mainly, and differs from the allegations and information provided by her husband, concerning his alleged conversion, in his asylum application. Regarding the claims of her husband referred to in the author's asylum application, it should be noted that it is the author herself who directed the RAB to evidence which was supposed to be provided by her husband regarding the conversion and her explanations to the effect that he was more knowledgeable on Christianity matters than her. In light of all these considerations, and in the absence of any other pertinent information on file, the Committee considers that the facts before it do not show that the RAB has failed to give sufficiently attention to the author's personal situation and specific claims, including her claims regarding her conversion. Accordingly, the Committee declares this part of the communication is inadmissible for non-exhaustion of domestic remedies and for lack of substantiation under article 4 (2)(c), of the Optional Protocol.

6.7 Finally, the author's counsel has claimed that the Danish immigration authorities have failed to consider her case from the perspective of the CEDAW Convention even if he has specifically asked for this. The Committee notes that in reply, the State party has argued that neither the author nor her counsel have presented any claims under the Convention and have not indicated which substantive rights under the Convention they thought the Danish authorities have violated or would violated in case of the author's deportation to Iran. The State party has also noted that counsel has merely referred to CEDAW in his appeal, without any substantiation or explanation whatsoever. The Committee notes that the State party's observations remained uncontested by the counsel. In light of these considerations, the Committee considers that the author has not substantiated how the reference to CEDAW raised issue separate to those already considered by the RAB in the context of the author's asylum claim. The Committee considers therefore that this part of the communication is insufficiently substantiated, for the purposes of admissibility, and is therefore inadmissible under article 4 (2) (c), of the Optional Protocol."

5.5.2.3 K.S. mod Danmark, communication no. 71/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2014. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af sin ægtefælle, af lokalbefolkningen eller af al-Shabaab, idet hun var beskyldt for at være sin ægtefælle utro som følge af, at der i landsbyen var startet falske rygter om, at klageren skulle have et forhold til en enkemand i landsbyen.

Flygtningenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af nævnets medlemmer forkastede klagerens forklaring om asylmotiv, idet hun havde forklaret divergerende, afglidende og upræcist herom, ligesom flertallet fandt, at klageren ikke var profileret. Flertallet fandt endvidere, at den generelle sikkerhedssituation i klagerens hjemområde ikke var af en sådan karakter, at enhver, der vendte tilbage dertil, kunne antages at være i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flertallet fandt således ikke, at klageren risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Af komiteens udtalelse af 11. november 2016 fremgår blandt andet:

"9.5 The Committee notes that the Danish immigration authorities have duly examined the author's allegations but have concluded that the author has failed to sufficiently substantiate her allegations, in particular regarding her spouse alleged violence and Al-Shabab threats. It further notes that the author's explanation that her statements seemed incoherent and vague due to translation problems, and because she had a bad memory. The Committee notes in this regard that all the interview reports throughout the asylum

proceedings were reviewed with the author, who was also given the opportunity to comment on those reports, and that she never objected to their contents.

9.6 The Committee further observes that none of the material on file indicates that in reaching the conclusion that the author's allegations lacked credibility, the Danish immigration authorities have failed in any manner whatsoever, in their duties or acted in a biased or otherwise arbitrary manner. [...]

9.7 The Committee also takes note of the author's claims that the Danish immigration authorities have failed to consider her case from the perspective of the Convention and to mention it in its decision while it was raised both orally and in writing by her counsel during the Board hearing. The Committee takes note of the State party reply's that the Convention is a source of law in Denmark and forms an integral part of assessments made by RAB in asylum cases. The Committee observes that the author's lawyer only requested the immigration authorities to consider her asylum claim in light of the Convention without referring to specific provisions of the Convention and without substantiating claim under any specific articles of the Convention.

9.8 Regarding the author's claim that the fact that she is a single woman constitutes a supplementary factor of risk for her in Somalia, the Committee points out, in the light of the information contained on file – notably the UNCHR Position on Return to Southern and Central Somalia from June 2014 on which both the State party and the author rely on – that the author, in fact, has a network back in Somalia, as she has several close relatives in [her hometown], including her daughter, mother, sisters and her uncle, the latter having helped her to go to Europe. Therefore, the Committee considers that the author cannot be considered as a single woman if returned to her hometown.

9.9 In light of these considerations, the Committee is of the view that the author's claim that her removal to Somalia would expose her to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence was insufficiently substantiated for the purposes of admissibility. Accordingly, it declares the communication inadmissible under article 4 (2)(c) of the Optional Protocol as insufficiently substantiated.”

5.6 FN's Komité om barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 12. februar 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter.

Den 24. august 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Senest har Danmark den 7. januar 2016 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

Der verserede ved udgangen af 2016 to sager ved FN's Komité om barnets rettigheder, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Første asylland

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) blev de hidtil gældende regler for første asylland ændret.

Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, se herom nærmere nedenfor.

Ændringen indebar endvidere, at der i udlændingelovens § 29 b blev indsat en ny bestemmelse, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen, at ændringsloven ikke finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, for hvilke de hidtil gældende regler finder anvendelse.

I dette afsnit gennemgås den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, nu stk. 4, og nævnets praksis efter denne bestemmelse, og dernæst gennemgås i afsnit 6.2 bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis efter denne bestemmelse.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere stk. 3), kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ændringen af bestemmelsen ved ovennævnte lovændring indebærer, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refolement.

Det fremgår videre, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis, se herom nedenfor afsnit 6.1.1.

Det vil således ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (side 14) fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

6.1.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der indgår ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylsøgende er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asylsøgende uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asylsøgende har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylsøgende, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylsøgende. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til EXCOM Conclusion No. 58 - 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Dette må eksempelvis indebære, at asylsøgende i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asylsøgendets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asylsøgendets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff, nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i Al-Tash-lejren i Irak og havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylsøgende, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinfordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte kunne antages relativt let at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and Others v. the Netherlands and Italy* (appl.no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i første asyllandet udgør en krænkelse af EMRKs artikel 3. I den pågældende sag var første asyllandet Italien og Domstolen fandt, at klagen for så vidt angik EMRKs artikel 3 var åbenbart ugrundet og derfor ikke kunne antages til behandling.

For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at ”the assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk of being subjected to treatment in breach of Article 3 must necessarily be a rigorous one and inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standard of that Convention provision.” Herefter udtalte Domstolen i præmis 70-71: ”The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008), that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home, and that this provision does not entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 249). Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. In the absence of exceptionally compelling humanitarian grounds against removal, the fact that the applicant’s material and social living conditions would be significantly reduced if he or she were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3 (see, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom*, cited above, § 42); and *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, §§ 281-292)”.

For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrde. Det påhviler således opholdslandets myndigheder, dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrundes antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan herved blandt andet henvises til Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, afsnit 3.3.2.3.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøger at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 6.1.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandsprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim af trosretning og statsløs palæstinenser fra [...]lejren, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter de vanskeligheder, som det medfører for hende at mangle et ben. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter ikke at kunne få hjælp til at blive gravid, samt at hun frygter at blive skilt fra sin ægtefælle på grund af pres fra lokalsamfundet og svigerfamilien.

Hun frygter, at svigerfamilien vil gøre hende fortræd. Ansøgeren har desuden henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Libanon, herunder i [...] -lejren, hvor hun havde bopæl. Endelig frygter ansøgeren sin økonomiske situation i Libanon, da hun ikke kunne få finansiel støtte fra UNRWA til nye proteser, lægeundersøgelser og genopførelse af sin bopæl. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** lægger vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i flygtningelejren [...] i Libanon, hvor hun bortset fra et sygeophold i Danmark i 1993, har opholdt sig frem til udrejsen den 21. december 2014. Ansøgeren har ikke personligt haft konflikter med myndighederne eller organisationer. Udover ansøgerens langvarige ophold i flygtningelejren lægger flertallet vægt på, at ansøgeren fortsat har mange nære slægtninge og netværk i lejren. Hun har endvidere haft arbejde og har indgået ægteskab. Hun har under opholdet i lejren også fået udskiftet sin benprotese. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold og uanset oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for statsløse palæstinensere i Libanon finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren må antages at nyde basale civile og socioøkonomiske rettigheder i fornødent omfang. Ansøgerens oplysninger om chikanen fra svigerfamilien har ikke haft en sådan karakter og omfang, at det kan føre til nogen ændret vurdering. Idet ansøgerens oplysninger om hendes særlige medicinske problemer vedrørende benprotesen heller ikke kan føre til nogen ændret vurdering, finder Flygtningenævnets flertal, at Libanon, hvor ansøgeren har opnået fornøden beskyttelse, fortsat kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2016/41

Flygtningenævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Syrien frygter at blive genindkaldt til det syriske militær samt de generelle forhold som følge af krigen. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Ansøgeren har boet i Libanon det meste af sit liv, hvor han har gået i skole og haft arbejde. Han blev gift med en libanesisk kvinde i 2003, og hans libanesiske ægtefælle og deres fælles barn opholder sig i Libanon. Det fremgår af notat af 27. maj 2015 fra Udenrigsministeriet, at en ikke-libanesisk mand, som er gift med en libanesisk kvinde, kan få opholdstilladelse i et eller tre år, som kan fornyes. Fornyetelsen er betinget af, at den ikke-libanesiske mand er i stand til at forevise en gyldigt udstedt vielsesattest, dokumentere at ægteskabet har været i et år og bekræfte samlivet. Ansøge-

ren har efter det oplyste allerede fået en sådan opholdstilladelse for tre år med udløb den [...] 2015. Nævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren vil kunne få denne opholdstilladelse fornyet ved en tilbagevenden til Libanon uden at tage kontakt til de syriske myndigheder. Det fremgår således af Udenrigsministeriets brev af 6. oktober 2015, at man kan søge om fornyelse af opholdstilladelsen efter udløb mod betaling af et gebyr. Det fremgår endvidere, at det er muligt for syriske statsborgere, som har opnået en opholdstilladelse i Libanon, at få fornyet opholdstilladelsen, hvis de ikke er i stand til at kontakte de syriske myndigheder for at få fornyet deres syriske pas. Ansøgeren har ikke haft konflikter med de libanesiske myndigheder eller personlige konflikter i Libanon. De konflikter med religiøse grupper, som ansøgeren oplyser at have været udsat for som syrer og sunni-muslim i et shia-område i Libanon, har desuden været af generel karakter. På den baggrund sammenholdt med sagens øvrige oplysninger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har en nær tilknytning til Libanon, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse. Libanon kan derfor tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, og ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at få asyl i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/68

Som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland, kan nævnes:

Nævnet **meddelte i september 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tibetaner, statsborger i Kina og buddhist af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tibet frygter de kinesiske myndigheder. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Indien, idet han frygter at blive slået ihjel af [...], som har overfaldet ham. Til støtte for sit asylmotiv vedrørende Kina har ansøgeren oplyst, at han boede i Tibet, indtil han var omkring seks-syv år. Han flygtede sammen med sine forældre til Nepal på grund af de generelle forhold i Tibet. Ansøgeren har videre oplyst, at han boede i Nepal, indtil han rejste alene til Indien i 2000. I Indien arbejdede han som tjener på en tibetansk restaurant. Til støtte for sit asylmotiv vedrørende Indien har ansøgeren oplyst, at han den [...] var på arbejde, hvor [...], som var en berøgt person, kom hen til ansøgeren og råbte ad ham, hvorefter han slog ansøgeren i brystet, som gengældte slaget. Efter episoden blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt på politistationen i en nat. Dagen efter mødte ansøgeren [...], som truede ham med, at han ville slå ham ihjel. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er

herefter, om ansøgeren kan henvises til Indien som sit første asylland, jf. nu udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering vægt på, at det fremgår af det ovenfor citerede notat fra Udenrigsministeriet, at der består usikkerhed om ansøgerens situation ved en tilbagevenden til Indien. Det er således afgørende, at han er i besiddelse af et gyldigt identitetskort med udrejsetilladelse og tilladelse til genindrejse, ligesom det er afgørende, at han er registreret i RPO's database. Det fremgår videre, at ansøgerens mulighed for at få udstedt et Emergency-IC afhænger af, om han tidligere har fået udstedt et gyldigt ID-kort med nødvendige stempler. Hvis ansøgeren ikke er registreret i RPO, må det endvidere antages, at ansøgeren risikerer straf og de facto deportation til Kina. Ansøgerens forklaring om, at han først fik ID-kort ved hjælp af agenten umiddelbart forud for udrejsen og mod betaling sammenholdt med den omstændighed, at ansøgeren ikke er i besiddelse af dette dokument eller anden dokumentation for sin identitet giver grundlag for at frygte, at ansøgeren ikke vil kunne skaffe de fornødne dokumenter, og at han således ikke vil være i sikkerhed mod refoulement ved en tilbagevenden til Indien. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Indien ikke kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Kina/2016/13

Nævnet meddelte i **september 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Syrien samt tre børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske arabere og sunni-muslimer af trosretning fra Yarmouk-lejren, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter genindkaldelse til det syriske militær eller at blive anholdt, som følge af, at han har forladt sit job i den offentlige sektor i Syrien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke kan få arbejde i Libanon, og derfor ikke vil kunne forsørge sin familie. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hans bror har fortalt ham, at han er blevet genindkaldt til militærtjeneste i september 2014. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter at blive anholdt, idet han har forladt sit job i [...] uden varsel. Ansøgeren har endelig oplyst, at det er svært at få arbejde og bolig i Libanon, og at han således ikke vil kunne forsørge sin familie i Libanon. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter for sin egen og sine børns sikkerhed på grund af krigen og den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ikke ønsker at opholde sig i Libanon, da palæstinensere ikke har gode vilkår i Libanon. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at der er krig i Syrien, og at man hele tiden er i risiko for at blive udsat for vilkårlige angreb eller vilkårlig tilbageholdelse af enten oprørsgrupper i Syrien eller de syriske myndigheder. Ansøgeren har videre oplyst, at hun ikke ønsker at opholde sig i Libanon grundet de dårlige vilkår for palæstinensere, samt den generelle situation i Libanon. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaring til

grund. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at den mandlige ansøger isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger er indrejst senere end den mandlige ansøger, og har opnået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Det påhviler i denne situation opholdslandets myndigheder at godtgøre, at det fremstår som bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som ansøgerens første asylsøgende, er opfyldt. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder ikke, at det kan lægges til grund, at ansøgerne vil kunne indrejse i Libanon og få opholdstilladelse. Flertallet lægger herved vægt på, at den mandlige ansøger ikke er i besiddelse af dokumenter, hvormed han kan godtgøre, at hans mor var libanesiske statsborger. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at det af Udenrigsministeriets noter af henholdsvis 27. maj 2015 og 7. januar 2016 fremgår, dels at betingelserne for statsløse palæstinenserers indrejse i Libanon ofte ændres, og dels at det af de libanesiske myndigheder kræves, at ansøgeren er til stede i Libanon og er i stand til at opfylde kravet om dokumentation for morens libanesiske statsborgerskab, for at kunne opnå lovligt ophold i Libanon. Flertallet lægger i den forbindelse yderligere vægt på, at ansøgerne ikke har familie eller andet netværk i Libanon, og at hans mor har opholdt sig i Syrien siden 1970'erne, samt at hans mor i 2001 er afgået ved døden, og at ansøgeren ikke har adgang til familiens tidligere bolig i Yarmouk-lejren i Syrien og dermed afskåret fra at finde dokumentation på morens libanesiske statsborgerskab. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal ikke med den fornødne sikkerhed grundlag for at fastslå, at ansøgerne vil kunne opnå beskyttelse i Libanon som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Nævnet er opmærksomt på, at ansøgerne ikke er indrejst i Danmark samtidig, ligesom de ikke er udrejst samtidig fra Libanon. Den kvindelige ansøger er udrejst fra Libanon i august 2015 og indrejst i Danmark i september 2015. Den mandlige ansøger er udrejst af Libanon i november 2014 og indrejst i Danmark i januar 2015. Der er således forløbet otte måneder mellem ansøgernes indrejse i Danmark. Det skal herefter vurderes, om den kvindelige ansøger kan opnå konsekvensstatus i relation til den mandlige ansøger. Nævnet finder, at det i denne vurdering må indgå, om den kvindelige ansøger har kunnet opholde sig problemfrit i Syrien, og hvilke muligheder hun har haft for at skaffe sig og sine børn rejsedokumenter. Ved denne vurdering finder nævnet, at det må tillægges vægt, at den kvindelige ansøger alene var i besiddelse af et ID-kort for statsløse palæstinensere i Syrien, og at hun ikke siden 2012 har haft længerevarende ophold i Syrien. Nævnet finder herefter, at betingelserne for at meddele den kvindelige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2016/118

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Syrien samt tre børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske

kurdere og sunni-muslimer af trosretning fra landsbyen [...], Aleppo, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, fordi han er blevet genindkaldt til militærtjeneste. Den mandlige ansøger har endvidere henvist til, at han frygter de generelle forhold i Syrien som følge af borgerkrigen. Han har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han ikke ønsker at aftjene militærtjeneste, fordi han ikke ønsker at slå andre mennesker ihjel og selv frygter at blive dræbt. Om mulighederne for at opholde sig i Libanon har han forklaret, at han er etnisk kurder og derfor ingen rettigheder har, og at han er fremmed i Libanon og vil blive set ned på som etnisk kurder fra Syrien. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun er udrejst af Syrien på grund af sin ægtefælles genindkaldelse til det syriske militær. Den kvindelige ansøger har endvidere henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Syrien som følge af borgerkrigen. Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og spørgsmålet er herefter alene, om Libanon kan tjene som ansøgernes 1. asylland, jf. § 7, stk. 4. Ansøgerne har vedrørende dette spørgsmål gjort gældende, at Libanon ikke kan tjene som deres første asylland, idet de ingen nær tilknytning har til landet, og idet de ikke kan dokumentere den mandlige ansøgers mors tilknytning til landet. Flygtningenævnet lægger efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at hans mor er eller har været statsborger i Libanon, at ansøgerens forældre indgik ægteskab i Libanon i begyndelsen af 1970'erne, og at forældrene flyttede til Syrien, som er ansøgerens fars statsborgerland, før ansøgeren blev født. Ansøgerens bror har oplyst, at han alene en enkelt gang eller enkelte gange som barn været med sin mor i Libanon på besøg. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at den mandlige ansøgers forældre opholder sig i Tyskland som asylansøgere. Der er ikke tilvejebragt oplysninger om, hvorvidt den mandlige ansøgers mor er i besiddelse af dokumentation for sit libanesiske statsborgerskab. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerne har nær tilknytning til Libanon i den betydning, begrebet må forstås i udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet har overvejet, om det ville muligt at skaffe yderligere oplysninger herom, men har fundet, at denne mulighed ikke foreligger. Flygtningenævnet finder endvidere, at det efter de foreliggende oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgerne vil kunne opfylde de dokumentationskrav fra morens tilhørsforhold til Libanon, der kræves ifølge Udenrigsministeriets notat af 27. maj 2015. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at Libanon kan tjene som ansøgernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Da Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ændrer Flygtningenævnet derfor afgørelsen således, at ansøgerne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2016/84

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejse i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylsøgere, kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen fra Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de eritreiske myndigheder, fordi hun er protestant. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at de eritreiske myndigheder vil tvinge hende til at udføre nationaltjeneste. Ansøgeren har endelig henvist til, at man ikke kan leve i frihed i Eritrea. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er født i Addis Ababa i Etiopien, og at begge hendes forældre er fra Eritrea. Ansøgerens moder døde, da ansøgeren var lille, og ansøgeren har ikke mange informationer om hende. Ansøgeren voksede op hos sin fader. Ansøgeren levede et almindeligt liv i Etiopien, indtil krigen mellem Etiopien og Eritrea startede. I 2000 kom omkring 5-6 civilklædte personer fra de etiopiske myndigheder hjem til ansøgerens og hendes families bopæl, i hvilken forbindelse hun, hendes fader og de andre logerende blev deporteret til Eritrea. Ansøgeren forlod Eritrea efter en måned og rejste til Sudan, fordi hun ikke kunne finde sin fader, og fordi Eritrea ikke var et frit land. Efter 7 år i Sudan rejste ansøgeren til Libyen og videre til Europa. Ansøgeren rejste til Italien i 2008, hvor hun fik opholdstilladelse. Ansøgeren opholdt sig i Italien i fem år, hvorefter hun udrejste, fordi hun blev gravid, idet hun ikke ønskede, at hendes barn skulle vokse op i Italien, hvor det er hårdt at leve. Ansøgeren havde konflikter med privatpersoner i Italien, idet de gjorde tilnærmelser mod hende. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Den del af ansøgerens forklaring, der vedrører hendes henvendelse til de italienske myndigheder i anledning af de overgreb, hun oplyser at have været udsat for, kan ikke lægges til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende herom, idet hun til asylsamtalen [...] har forklaret, at hun aldrig har tilkaldt politiet. Under nævnsbehandlingen har hun oplyst, at hun har rettet henvendelse til politiet, men at de ikke ønskede at gøre noget ved det. Flygtningenævnet har noteret sig, at Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Eritrea. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Italien, hvor hun har opnået subsidiær beskyttelse. Nævnet finder, at det i denne vurdering skal indgå, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage ophold i Italien og være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for

ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet. Der indgår i beskyttelsesbegrebet også et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de der bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en dom fra 2. april 2013, i punkt 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, *inter alia*, to a travel document for aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law”. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på anses for at være beskyttet mod refolement. Et **flertal i Flygtningenævnet** finder herefter, at Italien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet finder efter baggrundsoplysningerne, at ansøgeren vil kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor hun inden indrejsen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået asyl og boet i Italien i fem år. Flertallet lægger således til grund, at ansøgeren og hendes barn vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren under sit hidtidige ophold i Italien har været i stand til i perioder at arbejde og skaffet sig et sted at bo. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren, som er en yngre kvinde, må anses for fortsat at være uden alvorlige sundhedsmæssige problemer, og at barnet efter det oplyste er sund og rask. Herefter finder flertallet, at ansøgeren kan henvises til på ny at tage ophold i Italien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Erit/2016/5

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bakhtiari og kristen fra Ahwaz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive henrettet af de iranske myndigheder, ligesom han frygter sin svigerfamilie, der er Sayeed, idet han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for

sit asylmotiv henvist til, at han efter anbefaling fra sin ven bad en mullah om hjælp, idet ansøgeren i noget tid havde haft problemer på sit arbejde. Mullahen bad imidlertid om betaling for at hjælpe ansøgeren, hvilket fik ansøgeren til at stille spørgsmålstegn ved islam, og ved om der fandtes en gud. Ansøgeren levede efterfølgende i nogle år uden at tro på noget, og han fik af den grund interesse i at lære kristendommen at kende. Ansøgeren fik derfor en bibel samt en invitation af en mand ved navn Farshad, som var formand for en hjemmekirke, til at deltage i hjemmekirken. Medio november 2013 modtog ansøgeren en sms-besked, hvoraf fremgik, at Farshad var blevet tilbageholdt af myndighederne. Ansøgeren tog samme dag hen til sin ven, hvor han opholdt sig frem til sin udrejse den 20. eller 21. november 2013. Ansøgeren ankom nogle dage senere til Grækenland, hvor han søgte om og blev meddelt asyl. I Athen fik ansøgeren gennem sin broder kontakt til den iranske kirke, hvor han blev døbt den 20. januar 2014. Ansøgeren forlod Grækenland, fordi levevilkårene som flygtning var svære, og fordi hans fremtid var usikker dér. Efter ansøgeren er kommet til Danmark, har han deltaget i Apostelkirken på Vesterbros kristne aktiviteter, herunder deltaget i gudstjenester og bibelundervisning. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse lagt til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har imidlertid afgjort, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Grækenland som sit første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 7, stk. 3). Flygtningenævnet skal således alene tage stilling til denne del af Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren den 1. august 2014 blev meddelt opholdstilladelse i Grækenland som flygtning. Flygtningenævnet kan endvidere lægge ansøgerens forklaring om forløbet i Grækenland til grund. Betingelserne for at kunne betragte Grækenland som ansøgerens første asylland er blandt andet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for ham at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland. Ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke kræves, at ansøgeren socialt set skal kunne leve på fulgt ud samme niveau som landets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at ansøgeren i første asyllandet bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards.” Efter Flygtningenævnets praksis er der blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, samt at ansøgeren i Grækenland vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at ansøgeren har opnået international beskyttelse i Grækenland, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Ansøgeren har forklaret, at han ikke har været udsat for sikkerhedsmæssige

konflikter i Grækenland. Han har i en længere periode boet i en kirke, hvor han har arbejdet ulønnet og fået mad. Han har efterfølgende skaffet sig et arbejde, som har gjort det muligt for ham at leje et værelse, og han har via aflønningen og sin fortsatte tilknytning til kirken kunnet skaffe sig daglige fornødenheder. Han har ikke haft helbreds-mæssige problemer under opholdet i Grækenland, og han har modtaget sprogundervisning. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens personlige integritet og sikkerhed i Grækenland vil være beskyttet i fornødent omfang. De generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland er vanskelige, men efter ansøgerens forklaring er der i dette konkrete tilfælde ikke grundlag for at antage, at ansøgerens sociale og økonomiske forhold ved hans fornyede ophold i Grækenland vil være så dårlige, at kravene til "basic human standards" er tilsidesat. Flygtningenævnet har tillige tillagt det betydning, at ansøgeren efter oplysningerne om hans baggrund og erhvervsmæssige forhold i hjemlandet må anses for at være ressourcestærk. Flygtningenævnet har tillige tillagt det en vis betydning, at ansøgerens brødre i England og USA må antages at kunne hjælpe ham. Flygtningenævnet finder herefter, at betingelserne for at anse Grækenland som ansøgerens første asylsøgningsland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 7, stk. 3) er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2016/5

FN's Menneskerettighedskomité har i beretningsåret i en række afgørelser udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse i flere sager vedrørende anvendelsen af Italien som første asylsøgningsland for familier med børn. Se nærmere herom i afsnit 5.4.2.

Der verserede ved udgangen af 2016 27 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om, at ansøgeren kunne henvises til et europæisk første asylsøgningsland, herunder 10 sager, hvor der var truffet afgørelse efter udlændingelovens § 29 b, se nærmere afsnit 6.2.

6.1.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylsøgningsland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylsøgningsland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning, den i formandskabets 24. beretning (2015) side 336 nævnte afgørelse Syri/2015/19 og side 340 nævnte afgørelse Syri/2015/58.

6.1.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyl landet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asyl land må anses for udsigtsløs, orienterer Rigs politiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyl landets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse - såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyl-land, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark. Der henvises som eksempel til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211 nævnte afgørelse Iran/2012/49.

6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen havde til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Den nye bestemmelse i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

For så vidt angår behandlingen af asylansøgninger indgivet før den 14. november 2014, hvori der rejses spørgsmål om anvendelse af et første asylland, henvises til afsnit 6.1 ovenfor.

6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i

Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstillkendelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 3.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav,

at udlændingen skal være beskyttet mod refolement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 - 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom, er nærmere gennemgået i afsnit 6.1.1.

6.2.2 Sagens behandling

6.2.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 7 dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

”Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks inter-

.....

nationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt.”

Flygtningenævnet har i 2016 truffet afgørelse i 122 personsager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b. Heraf var 21 sager henvist til skriftlig behandling på et nævnsmøde. Flygtningenævnet har i beretningsåret henvist 9 § 29 b-sager til behandling på mundtligt nævn. Nævnet stadfæstede i alt 108 personsager, omgjorde 12 personsager og hjemviste 2 personsager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig og mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, 2. pkt.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt

hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnet, eller den som nævnet bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med EMRK. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 4.13 er Flygtningenævnets afgørelse endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolens praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønseudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 4.13.2.

6.2.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse vedrørende 6 anmodninger om genoptagelse.

6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet, det være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 6.1.1.

Flytningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flytningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flytningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flytningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flytningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flytningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 3.2.2 samt 4.4.3.

6.2.2.5 Flytningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flytningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på typisk via Udenrigsministeriet at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringsstemmet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flytningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager ini-

tiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 3.2.2.1 og 4.4.4.1.

Flygtningenævnet forespurgte i juli 2014 i en konkret sag Rigspolitiet om muligheden for at udsende afviste asylansøgere tvangsmæssigt eller frivilligt til Italien i tilfælde, hvor de pågældende havde en gældende eller udløbet opholdstilladelse, herunder om det var af betydning, hvilken form for opholdstilladelse de pågældende asylansøgere måtte have eller have haft i Italien. Rigspolitiet anmodede i juni 2015 Justitsministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) om bidrag til besvarelse af Flygtninge-nævnets anmodning. Af de italienske myndigheders svar, som Udlændinge- og Integrationsministeriet fremsendte til Flygtningenævnet den 7. august 2015, fremgik det blandt andet, at en udlænding, som har opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbagerejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder oplyste endvidere, at udlændingen ved tilbagerejsen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed for verificering af, om betingelserne for fornyelse er opfyldt. De italienske myndigheder oplyste ydermere, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i begyndelsen af 2016 via Udenrigsministeriet foretaget en fornyet høring af de italienske myndigheder. Af Udenrigsministeriets svar af 8. februar 2016 fremgår, at de italienske myndigheder har oplyst, at en udlænding, der har fået en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, vil kunne indgive ansøgning om fornyelse **efter** indrejsen i Italien, hvis opholdstilladelsen er udløbet, efter at vedkommende er indrejst i Danmark. Indehaveren af en udløbet opholdstilladelse skal ansøge om tilbagerejsetilladelse (*visto d'ingresso*) på den italienske ambassade i opholdslandet med henblik på at indgive ansøgning om fornyelse af opholdstilladelsen i Italien.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Flygtningenævnet har i beretningsåret hjemvist 2 § 29 b sag.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

6.2.2.6 Sager mod Danmark ved andre internationale organer

Der verserede ved udgangen af 2016 10 sager for FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b.

6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives et resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skulle afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

6.2.3.1 Generelle forhold i første asyllandet

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar fra Syrien og deres to børn født i 2009 og 2010, der var meddelt flygtningestatus i **Bulgarien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for flygtninge i Bulgarien, herunder at klageren blandt andet risikerede at skulle leve under uværdige omstændigheder på gaden, at han havde været fængslet under kummerlige forhold, og at han var blevet nægtet hjælp fra de bulgarske myndigheder. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, samt at klageren i Bulgarien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren den 27. november 2015 har opnået international beskyttelse i Bulgarien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder blandt andet UNHCR's rapport: "Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe", udgivet december 2013, hvoraf fremgår, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel", udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsløshedsunderstøttelse, om end det i praksis er svært at finde job på grund af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed. Det følger endvidere af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Notat om forhold for asylan-

søgere og flygtninge i Bulgarien”, udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO’er den 26. og 27. august”, udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor. Det fremgår videre af UNHCR’s rapport, ”Monitoring report on the integration of beneficiaries in the Republic of Bulgaria in 2014”, fra december 2014, at udlændinge med international beskyttelse i henhold til bulgarsk lovgivning har ret til samme sociale bistand og ydelser, som bulgarske statsborgere, ligesom de har samme adgang til lægebehandling og rettigheder til valgfri sundhedsforsikring. Det fremgår ydermere af AIDA’s:”Country Report – Bulgaria” (31. januar 2015) side 41, at pengebeløb tildelt personer med beskyttelsesstatus er identisk med beløb tildelt i sociale ydelser til bulgarske statsborgere, og det fremgår af side 43 at: ‘Recognised refugees do also have the right to receive financial support up to 6 months after the positive decision’. Europarådets Menneskerettighedskommissær Nils Muiznieks, oplyser i sin rapport af 22. juni 2015, side 29, at ”Under the law (Article 32 of the Law on Asylum and Refugees) refugees have rights equal to nationals with only a few exceptions, e.g. to vote or to be elected, to serve in the army, to be appointed in public positions that explicitly require nationality, ect.” og videre fremgår det, at “Access to social welfare system and labour market is automatic, regardless of status, without the need for any authorisation”. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundoplysninger samt Amnesty International Report 2015/16 – The State of the World’s Human Rights – Bulgaria (februar 2016) og United States Department of State Country Reports on Human Rights Practices – Bulgaria (april 2016) vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien - om end vanskelige - i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere, at de forhold, at klageren ikke vidste, at han havde fået opholdstilladelse i Bulgarien, og at han frygter en usikker fremtid i Bulgarien, ikke kan føre til en ændret vurdering. Det samme gælder for så vidt angår de forhold, klageren oplyser at have opholdt sig under som asylansøger i Bulgarien. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren til oplysnings- og motivsamtalen den 22. juni 2016 har oplyst, at han ikke har haft konkrete konflikter med nogen andre parter i Bulgarien, udover at klageren har hørt, at man vil blive fængslet, hvis man har fået taget fingeraftryk. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om xenofobisk vold i Bulgarien kan tillige ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerne i givet fald må hen-

vises til at søge de bulgarske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af UNHCR's: "Bulgaria As a Country of Asylum" (april 2014), at regeringen adresserer og fordømmer de konkrete episoder af racistisk karakter, herunder at "On 14 February 2014, following the attack on the Dzhumaya Mosque in Plovdiv, they published a second joint declaration calling for guarantees of civil, ethnic and religious peace, and the police detained over 120 people in connection with the attack". Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." Syri/2016/98

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Italien**. Dansk Flygtningehjælp har som begrundelse for, at klagerens asylsag skal behandles i Danmark henvist til, at klageren ved en tilbagesendelse til Italien risikerer hjemløshed og arbejdsløshed, og at han har tilknytning til Danmark i form af en herboende ægtefælle og tre børn. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Flygtningenævnet bemærker endvidere, at Udlændinge- Integrations- og Boligministeriet på baggrund af præmis 36 i A. T. H. v. The Netherlands fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, har hørt den danske ambassade i Italien, om det fortsat er sådan, at en udlænding, der har fået en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, vil kunne få sin opholdstilladelse fornyet ved indrejse i Italien, hvis opholdstilladelsen er udløbet, efter at vedkommende er indrejst i Danmark, og om den pågældende udlænding efter italiensk ret ikke vil blive anset for at være asylansøger og derfor ikke vil være underlagt den italienske lovgivning for asylansøgere. Den danske ambassade i Italien har den 8. februar 2016 oplyst, at de italienske myndigheder har oplyst, at en udlænding, der har fået en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, vil kunne indgive ansøgning om fornyelse efter indrejsen i Italien, hvis opholdstilladelsen er udløbet efter, at vedkommende er indrejst i Danmark. Indehaveren af en udløbet opholdstilladelse skal ansøge om tilbagerejsetilladelse (visto d'ingresso) på den italienske ambassade i opholdslandet med henblik på at indgive ansøgning om fornyelse af opholdstilladelsen i Italien. En indehaver af flygtningestatus sidestilles ikke med en asylansøger. En flygtnings opholdstilladelse vil dog efter omstændigheder kunne bortfalde for eksempel i forbindelse med ophold i hjemlandet. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse

delse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Italien. Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Italien som et første asylland. Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af OSAR's rapport, Reception conditions in Italy, fra oktober 2013, at tilbagesendte personer, som allerede er i besiddelse af en opholdstilladelse i Italien, frit kan indrejse i Italien og har ret til indkvartering i blandt andet SPRAR-centrene, hvor de tilbydes individuelle integrationsydelser. Det fremgår videre, at flygtninge har samme sociale rettigheder, herunder adgang til sociale boligbyggerier, og adgang til lægebehandling som italienske statsborgere. Det fremgår tillige af AIDA's rapport, Country Report – Italy, fra januar 2015, at flygtninge har samme ret til lægebehandling som italienske statsborgere, herunder at flygtninge skal tilmelde sig det nationale sundhedsvæsen, har adgang til at vælge en praktiserende læge og til gratis lægebehandling på basis af en fattigdomserklæring, som skal indgives til den lokale sundhedsbestyrelse. Det fremgår videre, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde. Flygtningenævnet bemærker, at klageren, der er en yngre mand, der, udover at have oplyst, at han var forhekset, da han var i Italien, ifølge sin forklaring til oplysnings- og motivsamtalen [i slutningen af] 2015 er sund og rask. Klageren har ikke oplyst om problemer med myndighederne eller andre under opholdet i Italien til støtte for sin klage. Vedrørende den omstændighed, at klagerens ægtefælle og mindreårige børn har opholdstilladelse i Danmark, bemærker Flygtningenævnet, at dette forhold ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne for, at Italien kan tjene som første asylland, er opfyldt. Nævnet bemærker hertil, at kompetencen til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser henhører under Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet og dermed ikke omfattes af Flygtningenævnets kompetence. Flygtningenævnet

har kendskab til, at klageren har en verserende familiesammenførings sag i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Erit/2016/10

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Grækenland**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, klageren i Grækenland ikke findes at have opnået den nødvendige beskyttelse, og Grækenland derfor ikke kan tjene som klagerens første asylland. Dansk Flygtningehjælp har blandt andet fremhævet, at klageren var i Grækenland i omkring to måneder, hvor han i hele perioden sov på gaden. Han flakkede rundt på gaderne i Athen og sov i parker eller andre offentlige steder. Situationen ændrede sig ikke, da han fik opholdstilladelse. Det tog hårdt på ham psykisk. Han følte sig presset, utryk og mærkede konstant smerte i kroppen. Der var ingen lægehjælp at få i Grækenland og heller ingen udsigt til, at han ville kunne forsørge sig selv. Klageren har ikke kunnet få arbejde i Grækenland, og han fik ingen støtte eller hjælp fra de græske myndigheder. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsuplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i overensstemmelse med Excom Conclusion no. 58 – 1989. Tilsvarende finder nævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland - om end vanskelige - i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren ønsker familiesammenføring med sin ægtefælle, og at flygtninge ofte oplever problemer med dette i Grækenland, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker hertil, at disse forhold ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne

for, at Grækenland kan tjene som klagerens første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren og hans familie må henvises til at udøve deres familieliv i Grækenland, hvor klageren har opnået international beskyttelse, herunder indgive en ansøgning om familiesammenføring. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Syri/2016/99

Nævnet stadfæstede i august 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse i form af subsidiær beskyttelse i **Ungarn**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens ægtefælle og parrets nyfødte søn har opholdstilladelse i Danmark, at klagerens opholdstilladelse i Ungarn er bortfaldet på baggrund af klagerens ophold i hjemlandet og de generelle forhold i Ungarn, herunder at klageren var nødsaget til at bo på gaden, idet lønnen var lav i Ungarn. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Ungarn, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Ungarns internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Ungarn, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Ungarn i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Ungarn. Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Ungarn fra blandt andet UNHCR, AIDA og EASO (European Asylum Support Office) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Ungarn for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, at det kan føre til en ændret vurdering. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Ungarn i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Ungarn som et første asylland. Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af UNHCR’s rapport, *Hungary as a country of asylum*, udgivet maj 2016, at personer, der er blevet meddelt international beskyttelse i Ungarn, har de samme rettigheder og forpligtelser som ungarske statsborgere. Det fremgår endvidere af EASO’s rapport, *Description of the Hungarian asylum system*, udgivet den 18. maj 2015, at personer, der er blevet med-

delt en eller anden form for international beskyttelse i Ungarn, tillige får opholdsret i Ungarn, og at de vil blive tilbudt assistance af OIN (Hungarian Office for Immigration and Nationality) med henblik på integration i det ungarske samfund, ligesom flygtninge blandt andet har adgang til sundhedsydelse og lægebehandling, sprogundervisning og skolegang til deres børn. Det fremgår videre af AIDA's rapport, *Asylum Information Database – Country Report Hungary*, udgivet den 17. februar 2015, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den høje arbejdsløshed i landet er svært at få et arbejde. Det forhold, at klageren har oplyst, at arbejdslønnen i Ungarn var meget lav, og at han boede på gaden, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtninge­nævnet skal hertil bemærke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Ungarn ikke i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Ungarn." Syri/2016/114

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar fra Syrien og deres to børn født i 2009 og 2010, der var meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagernes sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerne ved indrejsen blev tilbageholdt af grænsepolitiet i tre dage, at de sammen med deres børn blev frihedsberøvet på en 105 kvm² stor altan sammen med omkring 100 andre flygtninge, at de ingen mad fik udleveret fra politiet, og at de var henvist til at drikke vand fra toilettet. Dansk Flygtningehjælp havde videre henvist til, at klagerne og deres ene søn ikke kunne modtage lægehjælp for forskellige skader i Grækenland, samt at familien måtte betegnes som særligt sårbar. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet, udtalte **Flygtninge­nævnet** blandt andet: "**Flygtninge­nævnets flertal** finder, at det vil være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, samt at klagerne i Grækenland vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klagerne har opnået international beskyttelse i Grækenland, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtninge­nævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Flertallet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klagerne vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom flertallet finder, at klagernes

personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder flertallet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland - om end vanskelige - i sig selv kan medføre, at klagerne efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at det af Dem oplyste om klagerens helbredsmæssige forhold, herunder at den mandlige klager på et tidspunkt brækkede benet, og at Deres klienters søn fik en ridse i øjet og i en alder af tre måneder blev opereret for en blødning i hjernen, kan føre til et andet resultat. Flertallet har herved lagt vægt på, at klagerne må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Grækenland, og at Udlændingestyrelsen i givet fald vil kunne underrette de græske myndigheder om eventuelle helbredsproblemer, såfremt klagerne giver samtykke hertil. Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke grundlag for at tage klagerens subsidiære påstand om hjemvisning til Udlændingestyrelsen med henblik på en individuel vurdering af, hvorvidt klagerne kan henvises til Grækenland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. ExCom Conclusion no. 58, til følge. Flygtningenævnets flertal finder således, at betingelserne for at anvende Grækenland som første asylland er opfyldt. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2016/110, Syri/2016/111, Syri/2016/112, Syri/2016/113

Der kan endvidere henvises til følgende afgørelser om generelle forhold i første asyllandet i Formandskabets 24. beretning (2015) afsnit 6.2.3.1: Syri/2015/82 for så vidt angår Bulgarien, Erit/2015/26 for så vidt angår Italien, Iran/2015/49 for så vidt angår Grækenland, Syri/2015/84, Syri/2015/85, Syri/2015/86 og Syri/2015/87 for så vidt angår Rumænien og Syri/2015/83 for så vidt angår Ungarn.

6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i januar 2016** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvinde fra Syrien, samt hendes medfølgende barn, født i 2004, der var meddelt subsidiær beskyttelse i **Bulgarien**. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren havde været udsat for adskillige voldtægter, herunder i Bulgarien, og ikke modtaget tilstrækkelig støtte eller behandling herfor, at klagerens søn er traumatiseret på baggrund af sine oplevelser i blandt andet Bulgarien, hvor klageren og hendes søn på levede på gaden i omkring seks måneder. De modtog ingen understøttelse, havde ingen indkomst, levede

af gammel mad og havde ikke tilstrækkelig adgang til lægehjælp og sundhedsbehandling, hvorfor de tog ophold hos en fremmed mand, som voldtog klageren. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde videre gjort gældende, at klageren var særlig sårbar, idet hun var gravid. Klageren havde flere gange under opholdet i Bulgarien forsøgt selvmord, og klageren og hendes søn fik beroligende medicin, grundet de traumer de havde. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra de ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtningenævnet finder imidlertid efter en samlet vurdering, at [klageren] og hendes søn er i en sådan særlig sårbar situation, at Bulgarien ikke kan tjene som deres første asylsøgningsland. Flygtningenævnet lægger herved vægt på de forhold, [klageren] og hendes søn har levet under i Bulgarien og navnlig de overgreb, [klageren] har været udsat for dér. Flygtningenævnet lægger på denne baggrund særlig vægt på oplysningerne om [klagerens] og hendes søns psykiske tilstand, jf. herved udtalelsen (formentlig fra [slutningen af] 2015) fra psykolog, aut.cand.psyk. [...]. På den baggrund omgør Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2015, således at Deres klients ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke afvises i medfør af udlændingelovens § 29 b.” Syri/2016/115, Syri/2016/116

Nævnet **omgjorde i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende to brødre fra Iran, som var meddelt flygtningestatus i **Italien**. Klagernes advokat henviste som begrundelse for, at klagernes sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerne som uledsagede mindreårige er særligt sårbare. Derudover henviste advokaten til brødrenes oplevelser i Italien, ligesom deres far har både fysiske og psykiske helbredsmæssige problemer. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Den konkrete sag angår de iranske brødre [A], der er født [i foråret] 1998, og dermed er 17 år, samt [B], der er født [i slutningen af] 2001, og dermed er 14 år. Brødrene opholdt sig første gang i Danmark sammen med deres fader fra den [foråret] 2013 til [slutningen af] 2013, hvor de fløj til Italien og fik asyl, og anden gang uden deres fader fra [sommeren] 2015, hvor de på ny søgte asyl i Danmark. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge brødrenes forklaringer til grund, herunder om at de omkring ni måneder inden udrejsen af Italien brød forbindelsen til deres fader, som var psykisk syg og flere gange havde forsøgt at begå selvmord samt på grund af sin psykiske tilstand mange gange havde slået brødrene blandt andet med den følge, at lillebroderen har skadet sin ryg. Brødrene har oplyst, at de ikke ved, hvor faderen opholder sig, og at de ikke ønsker nogen kontakt til denne. Det lægges videre til grund, at brødrene i Italien boede på gaden og ikke kunne komme til at gå i skole, at de måtte arbejde sort i en restaurant for at overleve, samt at de flere gange ret-

tede forgæves henvendelse til myndighederne for at få hjælp. For så vidt angår brødrenes fysiske og psykiske problemer bemærker Flygtningenævnet, at Røde Kors' Psykologienhed har anført, at begge drenge viser klare tegn på mistrivsel, at deres udvikling er stærkt truet, samt at de har akut behov for støtte. Storebroderen anføres blandt andet at have massive søvnproblemer, mavepine og hovedpine, mens lillebroderen oplyses at lide af betydelige søvnproblemer, hovedpine og rygsmerter på grund af den vold, hans fader udsatte ham for. Lillebroderen viser endvidere ifølge Psykologienheden tydelige tegn på traumatisering. Efter baggrundsoplysningerne om Italien finder Flygtningenævnet, at Italien som det klare udgangspunkt fortsat kan anvendes som første asylland, uanset at tilbagesendte personer, der har fået asyl i Italien, må antages at ville kunne få visse problemer i dette land. Den omstændighed, at [A] og [B] er mindreårige, samt at [B] kun er 14 år, vurderes ikke i sig selv at være tilstrækkelig til, at deres ansøgning i Danmark ikke skal afvises. Efter en konkret vurdering, herunder navnlig henset til det anførte i Røde Kors' psykologiske screening, må Flygtningenævnet imidlertid på det foreliggende grundlag vurdere de pågældende drenge til at være særdeles sårbare og således, at deres udvikling er stærkt truet. De omstændigheder brødrene måtte leve under i Italien, herunder at de måtte bo på gaden og ikke kunne komme i skole, tillægges endvidere væsentlig betydning for afgørelsen. Det indgår endvidere med vægt, at nævnet må lægge til grund, at brødrene i Italien vil være uden en voksen, der kan tage sig af dem. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering undtagelsesvist, at betingelserne for at afvise ansøgningerne, uanset de italienske opholdstilladelser, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgningerne om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke afvises i medfør af udlændingelovens § 29 b. Iran/2016/161 - sambehandlet med Iran/2016/162

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar fra Syrien, samt deres seks medfølgende børn, født i 2002, 2004, 2007, 2011 og 2013, der var meddelt flygtningestatus i **Bulgarien**. Klagernes advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagernes sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerne måtte anses som særligt sårbare, og at de ikke ville kunne klare sig i Bulgarien. Videre henviste advokaten og Dansk Flygtningehjælp til, at klagerne risikerede hjemløshed, og at børnene ikke ville have mulighed for skolegang, og at klagerne ikke havde adgang sundhedsydelser, herunder at klagernes multihandicappede søn ikke kunne modtage kompetent lægebehandling. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra de ikke risikerede refolement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenæv-**

net blandt andet: ”For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Bulgarien finder **flertallet**, at en afvisning af [klagerne] ikke vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom flertallet finder, at klagernes personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet flertal, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien ikke i sig selv kan medføre, at klagerne ikke kan afvises til Bulgarien. Det bemærkes herved, at det fremgår af UNHCR’s rapport: ”Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe”, udgivet december 2013, at personer med flygtninge og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Det fremgår videre af rapporten fra bordermonitoring.eu: ”Trapped in Europes Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria”, udgivet 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til lægehjælp, om end det er uklart, om den er gratis. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: ”Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel”, udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt, giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsløshedsunderstøttelse, om end det i praksis er svært at finde job på grund af sprogsproblemer og en høj arbejdsløshed. Det følger endelig af Dansk Flygtningehjælps rapport: ”Notat om forhold for asylansøgere og flygtninge i Bulgarien. Udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO’er den 26. og 27. august”, udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund, at klagerens helbredsmæssige forhold, herunder den ældste søns handicap eller den omstændighed, at familien består af forældre med seks mindreårige børn, ikke kan føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på, at familien består af to voksne og på karakteren af den ældste søns handicap og på, at flere af familiens børn er større børn, hvorfor Flygtningenævnets flertal finder, at familien trods dens størrelse og den ene søns handicap ikke kan anses for at være særlig sårbar. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt. jf. § 29 b.” Syri/2016/102, Syri/2016/103, Syri/2016/104, Syri/2016/105, Syri/2016/106, Syri/2016/107, Syri/2016/108, Syri/2016/109.

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, som var meddelt subsidiær beskyttelse i **Italien**. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra de ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser og baggrundsoplysningerne om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i Italien, udtalte **Flygtningegenævnet** blandt andet: ”Det af klageren oplyste omkring hans helbredsmæssige forhold, herunder om angst, ondt i håndleddene, ømme fødder, svimmelhed, ondt i hovedet, glemsomhed, søvnproblemer og forhøjet blodtryk, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningegenævnet bemærker herved, at det fremgår af AIDA’s rapport, Country Report – Italy, fra januar 2015, at flygtninge har samme ret til lægebehandling som italienske statsborgere, herunder at flygtninge skal tilmelde sig det nationale sundhedsvæsen, har adgang til at vælge en praktiserende læge og til gratis lægebehandling på basis af en fattigdomserklæring, som skal indgives til den lokale sundhedsbestyrelse.” Erit/2016/11

6.2.3.3 Tilknytning til Danmark

Som eksempel på afgørelser, der er behandlet på skriftligt nævn, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea, som var meddelt opholdstilladelse i **Italien** som anerkendt flygtning. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren under sit ophold har født en søn, og at faderen til barnet er klagerens herboende ægtefælle, der har flygtningestatus i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningegenævnet** blandt andet: Det forhold, at klagerens søn ikke er registreret i Italien, idet han er født i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningegenævnet bemærker herved, at nævnet finder, at der ikke er grundlag for at antage, at klageren ikke skulle kunne få sin søn registreret i Italien. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien finder nævnet, at en afvisning af klageren ikke vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningegenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien ikke i sig selv kan medføre, at klageren

ikke kan afvises til Italien. Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Italien som et første asylsøgende land. Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af OSAR's rapport, Reception conditions in Italy, fra oktober 2013, at tilbagesendte personer, som allerede er i besiddelse af en opholdstilladelse i Italien, frit kan indrejse i Italien og har ret til indkvartering i blandt andet SPRAR-centrene, hvor de tilbydes individuelle integrationsydelse. Det fremgår videre, at flygtninge har samme sociale rettigheder, herunder adgang til sociale boligbyggerier, og adgang til lægebehandling som italienske statsborgere. Det fremgår videre af AIDA's rapport, Country Report – Italy, fra januar 2015, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der foreligger oplysninger om klagerens personlige forhold, der kan medføre, at Italien ikke kan tjene som klagerens første asylsøgende land. Flygtningenævnet bemærker herved, at den omstændighed, at klageren i Italien har været udsat for voldtægt og ofte har oplevet, at mænd har været efter hende, hverken isoleret set eller set i sammenhæng med klagerens situation som mor til et mindre barn kan føre til, at klageren ikke kan afvises til Italien. Klageren må, hvis hun på ny oplever tilsvarende problemer, henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet finder, at det forhold, at klager i Danmark har indgået ægteskab med faderen til sit barn, ikke kan føre til en ændret afgørelse. Klageren og hendes ægtefælle må henvises til at benytte de i den forbindelse relevante retsregler, såfremt hun ønsker familiesammenføring med sin ægtefælle enten i Danmark eller Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Erit/2016/12, Erit/2016/13

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse i **Grækenland** som anerkendt flygtning. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for flygtninge i

Grækenland samt til, at klagerens ægtefælle, deres fælles barn samt ægtefællens sær-barn var bosiddende i Danmark, og at ægtefællens særbar var autist og havde brug for særlig støtte. ”Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren har oplyst om konkrete omstændigheder om opholdet i Grækenland eller om personlige forhold, der kan føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet bemærker vedrørende den omstændighed, at klageren i Danmark har indgået ægteskab med en kvinde, der har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at de har fået et barn i marts 2016, og at ægtefællen har et handicappet særbar, der ligeledes har opholdstilladelse i Danmark, at det ikke kan føre til, at Grækenland ikke kan tjene som første asylland for klager. Nævnet bemærker hertil, at kompetencen til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser henhører under Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet og dermed ikke omfattes af Flygtningenævnets kompetence. Klageren har således blandt andet mulighed for at søge om familiesammenføring i Danmark. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2016/100

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien, som var meddelt flygtningestatus i **Italien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens ægtefælle og mindreårige børn har opholdstilladelse i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Vedrørende den omstændighed, at klagerens ægtefælle og mindreårige børn har opholdstilladelse i Danmark, bemærker Flygtningenævnet, at det ikke kan føre til en ændret vurdering af, hvorvidt Italien kan tjene som første asylland for klageren. Nævnet bemærker hertil, at kompetencen til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser henhører under Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet og dermed ikke omfattes af Flygtningenævnets kompetence. Klageren har således blandt andet mulighed for at søge om familiesammenføring i Danmark. Flygtningenævnet har noteret sig, at klageren i øvrigt ikke har

henvist til konkrete oplevelser under opholdet i Italien til støtte for sin klage. Flygtninge­nævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. På den baggrund skal Flygtninge­nævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Syri/2016/101

6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, indgivet af en somalisk mandlig klager, som var meddelt opholdstilladelse i form af subsidiær beskyttelse i **Italien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren ikke længere havde opholdstilladelse i Italien og dermed ikke var beskyttet i Italien. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtninge­nævnet** om spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse i Italien: ”Det forhold, at klagerens opholdstilladelse er udløbet [i starten af] 2015, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtninge­nævnet finder herved, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, samt at klageren i Italien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren har opnået subsidiær beskyttelse i Italien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Flygtninge­nævnet kan endvidere henvise til, at Rigspolitiet ved hørings­svaret af 18. august 2015 har orienteret Flygtninge­nævnet om, at de italienske myndigheder den 17. juni 2015 overfor Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blandt andet har oplyst, at en udlænding, som har en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbage­rejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder har ved samme lejlighed oplyst, at udlændingen ved tilbage­reisen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed. De italienske myndigheder har desuden ved e-mail af 17. juli 2015 oplyst, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse

delse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Italien. Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Italien som et første asylland. Flygtningenævnet skal i den forbindelse bemærke, at det blandt andet fremgår af OSAR's rapport, Reception conditions in Italy, fra oktober 2013, at tilbagesendte personer, som allerede er i besiddelse af en opholdstilladelse i Italien, frit kan indrejse i Italien og har ret til indkvartering i blandt andet SPRAR-centrene, hvor de tilbydes individuelle integrationsydelser. Det fremgår videre, at flygtninge har samme sociale rettigheder, herunder adgang til sociale boligbyggerier, og adgang til lægebehandling som italienske statsborgere. Det fremgår videre af AIDA's rapport, Country Report – Italy, fra januar 2015, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der foreligger oplysninger om klagerens personlige forhold, der kan medføre, at Italien ikke kan tjene som klagerens første asylland. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af samtalerreferaterne med Udlændingestyrelsen, at klageren er sund og rask, men at han lider af hævede øjne, revnet tunge og tænder der smuldrer, men at det ikke fremgår, at han under opholdet i Italien har været syg, og at myndighederne i den forbindelse har afvist at give ham adgang til lægebehandling. Ligeledes fremgår det samtalerne, at han ikke har haft problemer med hverken myndigheder eller privatpersoner eller grupperinger under opholdet i Italien, men at han forlod Italien, da han ikke havde et sted at bo eller et arbejde. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Soma/2016/116

6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpe af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, skærpe af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrde-regel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheds godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en

kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.”

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningeåbnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til oplysningsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN’s Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke truffet afgørelse i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Se som eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7 og Iran/2013/30, samt som eksempel på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, den side 240 nævnte afgørelse Iran/2013/16.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i fem principielle sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i Somalia havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Nævnet stadfæstede i alle fem sager Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [...] og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter al-Shabaab, som har forsøgt at tvangshverve ham, i hvilken forbindelse han blev bragt til al-Shabaabs base, hvorfra det lykkedes ham at flygte efter to dage. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne nye oplysninger vedrørende konkret og individuel forfølgelse af klageren, at der er grundlag for at meddele denne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse bemærker Flygtningenævnet: Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen". Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge

med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningesnævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.” Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Somalia har de generelle forhold, herunder magtforholdene i Mogadishu, ændret sig væsentligt, siden Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011 afsagde dom i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011. Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, ”Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015”, side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Det fremgår dog herudover af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation af 16. juni 2016 – de for nævnet

foreliggende seneste baggrundsoplysninger – blandt andet, at al-Shabaab er tilstede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært. Det fremgår endvidere, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab, der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder **Flygtningenævnets flertal** imidlertid, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det er om klageren blandt andet oplyst, at han ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark, hvor han alene har haft lovligt ophold i omkring fire år. Klageren har kun haft begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har ikke helbredsmæssige problemer. En inddragelse af klagerens opholdstilladelse findes derfor ikke at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnets stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Soma/2016/97

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører [navn på klan] og er muslim af trosretning fra Mogadishu. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af personer fra Abgal-klanen. Hun har til støtte herfor oplyst, at medlemmer fra Abgal-klanen krævede familiens ejendomme og værdier i 1998, at de dræbte hendes far og hendes to brødre, samt at hun derefter sammen med sin mor og sin søster blev holdt indespærret i familiens ejendom, hvor de blev udsat for voldtægt og tvunget til husarbejde. Hendes søster blev dræbt under et flugtforsøg i 2006, mens klageren og hendes mor formåede at flygte fra hjemmet i 2008 med hjælp fra en af fangevogterne. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt, men kunne ikke lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund, idet

forklaringen forekommer usandsynlig og dermed konstrueret til lejligheden, ligesom forklaringen fremstår udetaljeret og afglidende. Hertil kommer, at klageren på flere punkter har forklaret divergerende. Flertallet har særlig lagt vægt på, at klageren har forklaret afglidende og helt udetaljeret om asylmotivet, ligesom hun ikke har givet en troværdig forklaring på, hvorfor hun har afgivet forskellige oplysninger om sine familieforhold, herunder om sin ægteskabelige status, til myndighederne i Finland, Norge og Danmark. Flertallet har videre lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om, hvilken familiemæssig tilknytning hun har til den person, som hendes mor angiveligt ringede til i USA. Hun har således under samtalerne i Udlændingestyrelsen forklaret, at det var hendes mors fætters søn, mens hun under sin forklaring i nævnet har forklaret, at det var hendes mors brors søn. Hertil kommer, at det forekommer usandsynligt, at klagerens mor kunne huske det amerikanske telefonnummer efter 10 års fangeskab. Som følge af, at klagerens forklaring om asylmotivet ikke kan lægges til grund, kan Flygtningenævnets flertal heller ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia må anses som en enlig kvinde uden et mandligt netværk. Flygtningenævnets flertal finder på den anførte baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hendes individuelle forhold. For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse bemærker Flygtningenævnet herefter: Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen”. Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: ”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den fore-

slæde bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.” Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Somalia har de generelle forhold, herunder magtforholdene i Mogadishu, ændret sig væsentligt, siden Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011 afsagde dom i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011. Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, ”Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015”, side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af Al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af Al-Shabaab’s angreb. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Det fremgår dog herudover af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation af 16. juni 2016 – de for nævnet foreliggende seneste baggrundsoplysninger – blandt andet, at al-Shabaab er til stede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært. Det fremgår endvidere, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab,

der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål. Efter den samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnets flertal imidlertid, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det er om klageren blandt andet oplyst, at hun ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark, hvor hun alene har haft lovligt ophold i cirka fire år. Klageren har kun haft meget begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet i form af praktikophold. Hun er diagnosticeret med [navn på sygdom], men denne diagnose kan efter det for nævnet foreliggende lægelige materiale ikke anses for at være af en alvorlig karakter. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/98

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling i 2005 af et antal sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106ff.

Flygtningenævnet har i beretningsåret – udover de fem principielle sager vedrørende somaliske statsborgere – truffet afgørelse i fire sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. I tre sager omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i en sag stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nævnet **omgjorde i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet meddelte [i vinteren] 2012 klagerens fader opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren og hendes søster var omfattet af nævnets beslutning. I efteråret 2012 meddelte Udlændingestyrelsen klagerens moder og to mindreårige søskende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen inddrog [i foråret] 2016 klagerens forældres opholdstilladelser med begrundelserne, at de havde opnået opholdstilladelserne ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet har dags dato stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om at inddrage klagerens forældres opholdstilladelser som følge af svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Nævnet har således ikke fundet, at en inddragelse af deres op-

holdstilladelser må antages at virke særlig belastende, som anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Da klagerens opholdstilladelse er afledt af faderens forhold, er grundlaget for klagerens opholdstilladelse urigtigt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren er statsløs palæstinenser fra Libanon. Nævnet lægger derfor i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under hensyn til at klagerens forældres forklaringer under asylsagen i det hele er blevet tilsidesat, finder Flygtningenævnet ikke, at forældrene har sandsynliggjort, at de har konkrete konflikter i Libanon. Klageren har ikke over for Flygtningenævnet gjort gældende, at hun skulle have konkrete konflikter i Libanon. Flygtningenævnet finder derfor, at Libanon, hvor klageren er født, opvokset og har boet indtil udrejsen i 2009, kan yde klageren den fornødne beskyttelse og således tjene som klagerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder, at den offentlige interesse i at inddrage klagerens opholdstilladelse må tillægges betydelig vægt ved proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 26, navnlig henset til at klagerens faders ulovlige ophold er opnået på baggrund af falsk identitet. Flygtningenævnet finder, at en række hensyn taler for ikke at inddrage klagerens opholdstilladelse. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren ikke var klar over, at hendes opholdsgrundlag var urigtigt, før [hendes søster] blev partshørt herom [i foråret] 2014, eller i hvert fald før hun selv blev partshørt herom [i vinteren] 2015. Klageren har opholdt sig i Danmark, siden hun indrejste i [vinteren] 2009 som [teenager], og hun har siden uddannet sig i Danmark. Hun taler dansk og må anses for at være velintegreret. Hun har boet i egen lejlighed sammen med [sin søster], siden hun fyldte 18 år. Heroverfor står, at klageren har haft sin barndom i Libanon, og hendes forældre og mindreårige søskende har fået inddraget deres opholdstilladelser og må antages at rejse tilbage til Libanon. Flygtningenævnets flertal finder ved den samlede afvejning af de foreliggende hensyn, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, som anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, og at der således ikke er grundlag for at inddrage denne. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Stat/2016/31

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af klagerens forældres sager om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, henvises til den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse Stat/2016/30.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 7.5.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvalgsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er

afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177 om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”..om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af...”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år - f.eks. fem år - vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes dansk kundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der ... tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbreds-tilstand m.v.)...”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev af-fattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisnings-udvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan end-videre i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlæn-dingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende per-soner, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samle-

vende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven (blandt andet fremhævelse af hensynet til familiens enhed) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere, og

at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-retigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelserne – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærk uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden, at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen Antwi m.fl. mod Norge af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens families – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab, og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indreisen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold, der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget, og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var

tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.”

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7, Iran/2013/30 og Iran/2013/16.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 15 sager vedrørende 27 personer vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. I otte sager vedrørende ni personer omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i syv sager vedrørende 18 personer stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nævnet **omgjorde i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs mandlig statsborger fra Burma. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen inddrog [i efteråret] 2015 klagerens opholdstilladelse fra [efteråret] 2009 under henvisning til, at han ikke – som han havde forklaret – var rohingya fra Burma, men var fra Bangladesh, og derved havde opnået opholdstilladelsen ved svig. Klageren har forklaret, at han er født og opvokset i landsbyen [mindre landsby] i nordlige Rakhin/Arakan. Klageren flygtede som 12-årig til Bangladesh efter, at militæret havde slået hans søster ihjel og bortført hans forældre. Klageren ved ikke, hvor hans RSO-aktive broder befinder sig i dag. I Bangladesh boede klageren i Teknaf og Chittagong. Faderen i den familie, som han boede hos i 16-17 år, finansierede hans udrejse af Bangladesh i [efteråret] 2008. Klageren har fremlagt ID-kort (NRC) fra 1992 og fødselsregistreringsbevis form 102 fra 1980, hvorefter han skulle være født på hospital. Efter det anførte i baggrundsplysningerne, herunder navnlig Udlændingestyrelsens rapport om rohingyaer fra maj 2011, sammenholdt med Landinfos notat om rohingyaer fra 2. december 2014, er det ud fra en isoleret vurdering af de to dokumenter mest sandsynligt, at dokumenterne ikke er ægte. Det anførte i sproganalyserapport taler isoleret set heller ikke for, at klageren er den, han oplyser at være. Heroverfor må der fortages en konkret troværdighedsvurdering af klagerens forklaring, og nævnet har herved blandt andet hæftet sig ved, at klageren både under den oprindelige asylsag og under inddragelsessagen, herunder i Flygtningenævnet, har forklaret konsistent om sin etnicitet, barndom i Burma samt om sit efterfølgende ophold i Bangladesh. Efter en samlet vurdering - herunder af det af Udlændingestyrelsen anførte - er der efter Flygtningenævnets opfattelse herefter ikke tilstrækkeligt sikkert grundlag for at antage, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2015 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Burm/2016/6

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt et barn. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2007 klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelo-

vens § 7, stk. 2. Klagerne bekræftede under deres samtaler med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2015, at de havde holdt ferie i Irak [i sommeren] 2015. Den mandlige klager oplyste endvidere, at han havde afgivet et konstrueret asylmotiv under den oprindelige asylbehandling, idet han blandt andet under asylsagsbehandlingen havde oplyst, at han havde modtaget konkrete trusselsbreve inden udrejsen af Irak som følge af hans arbejde som tolk i perioden 2003 til 2005 i kortere tidsrum for vestlige styrker, herunder danske, men at dette ikke var tilfældet. [I vinteren] 2015 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagernes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. 19, stk. 2, nr. 1 (inddragelse af opholdstilladelse opnået ved svig), og henviste i afgørelsen samtidig til, at der ikke gjorde sig sådanne hensyn gældende, som er omtalt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerne, der er henholdsvis [...] og [...] år gamle, begge er fysisk sunde og raske. Nævnet lægger endvidere vægt på, at klagerne under nævnsbehandlingen ikke har henvist til konkrete forhold, der vil gøre det vanskeligt for dem at vende tilbage til Irak, men alene har henvist til, at de økonomiske vilkår for fortsat ophold i Danmark var afgørende for, at de ikke ønskede at vende tilbage til hjemlandet. Det lægges samtidig til grund, at klagerne opnåede asyl i Danmark i 2007 på et svigagtigt grundlag. Nævnet finder herefter, at betingelserne for at inddrage klagernes opholdstilladelser efter § 19, stk. 2, nr. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klagerne har en meget ringe tilknytning til det danske samfund, hvilket blandt andet kommer til udtryk ved, at de efter mange års ophold i Danmark kun i meget begrænset omfang forstår og taler dansk men derimod anvender arabisk som familiens daglige sprog. Yderligere lægger nævnet vægt på, at klagerne ikke har familiemæssig tilknytning til herboende personer men efter det oplyste er nært knyttet til familien i Irak. Yderligere lægger nævnet vægt på, at alene den mandlige klager har haft en kortere tilknytning til det danske arbejdsmarked af indtil halvdelen års varighed som frisør. Herefter finder nævnet ikke, at det kan anses for uproportionalt at inddrage klagernes opholdstilladelser. Nævnet bemærker i denne sammenhæng, at nævnet har lagt vægt på, at opholdstilladelserne er opnået ved svig i forbindelse med den afvejning, som nævnet har foretaget ved vurderingen af de kriterier, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Ved vurderingen har nævnet taget hensyn til familiens enhed og barnets tarv. Det er således indgået i nævnets vurdering, at klagernes ældste søn på indrejsetidspunktet var [...] år og i dag er [...] år, ligesom det er indgået i nævnets vurdering, at de to mindre børn på henholdsvis [...] og [...] år er født i Danmark. Dette skal efter nævnets vurdering sammenholdes med, at børnene er i stand til at begå sig på arabisk, og at det efter de foreliggende oplysninger ikke vurderes at være udsigt til, at børnene i hjemmet vil kunne opnå støtte til en succesfuld integration i Danmark. På den baggrund er det nævnets vurdering, at forholdene i relation til klagernes børn ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/12

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to mindreårige børn, som er statsløse palæstinensere fra Libanon. Indrejst i henholdsvis 2005 og 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet meddelte [i vinteren] 2012 den [mandlige klager] og hans nu to voksne børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I efteråret] 2012 meddelte Udlændingestyrelsen [den mandlige klagers] ægtefælle [...] og klagernes to mindreårige børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af de oprindelige asylsager, at klagerne oplyste, at de indtil udrejsen i 2009 boede i et område [i Beirut]. Klagerne henviste som asylmotiv blandt andet til, at den mandlige klager var eftersøgt af Hizbollah, idet han under sin ansættelse i en Hizbollah-ejet virksomhed videregav oplysninger om organisationen til både den jordanske og den amerikanske efterretningstjeneste i perioden 2005-2009. De henviste endvidere til, at den mandlige klager var efterstræbt af de syriske myndigheder, som samarbejdede med Hizbollah. Klagerne frygtede også de libanesiske myndigheder, fordi de var vidende om, at den mandlige klager havde videregivet oplysninger til udenlandske efterretningstjenester. Den mandlige klager forklarede, at han under en tilbageholdelse af de syriske myndigheder fra 1990 til 1991 blev udsat for tortur med bildæk. Derudover blev han udsat for vold i form af slag med et kabel på ryggen, mens han stod på en stige, samt udsat for seksuelle overgreb. Udlændingestyrelsen inddrog [i foråret] 2016 klagernes opholdstilladelser med henvisning til, at de havde opnået opholdstilladelserne ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet tiltræder, at den mandlige klager har udvist svig ved opnåelse af opholdstilladelsen af [fra vinteren] 2012. Nævnet anser det for bevist, at den mandlige klager opnåede opholdstilladelse i Danmark i 2005 under identiteten [X], og at han har boet i Danmark og anvendt denne identitet, indtil dette omkring [efteråret] 2013 blev standset af politiet. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at identiteten [X] ved ansøgningen i 2005 om opholdstilladelse i Danmark er dokumenteret ved et forfaldsket græsk nationalitetspas, at personen under identiteten [X] ved ansøgningen om opholdstilladelse afgav en række personlige oplysninger om sin ægtefælle og børn, som svarer til oplysningerne om [den mandlige klagers] ægtefælle og børn, og at der ifølge kriminalteknisk erklæring af [...] 2013 er stærkt indicium for, at personen på det foto, personen under identiteten [X] indleverede ved ansøgningen om opholdstilladelse, er den samme som på et foto af [den mandlige klager]. Nævnet lægger endvidere vægt på bopælsforholdene for personen under identiteten [X]. Hertil kommer [den mandlige klagers] skiftende forklaringer om sin anvendelse af identiteten [X]. Nævnet har i den forbindelse været opmærksom på, at den mandlige klagers psykiske tilstand kan have haft betydning for de forklaringer, han har afgivet til de danske myndigheder. Den mandlige klagers forklaring under asylsagen om bopæl i Beirut og forfølgelse fra Hizbollah som følge af sit arbejde for den jordanske og amerikanske efterretningstjeneste i nogle år inden udrejsen fra Libanon i [vinteren] 2009 kan ikke harmonere med den mandlige klagers bopæl i Danmark fra 2005. Forklaringen under asylsagen tilsidesæt-

tes i det hele som bevidst urigtig. Flygtningenævnet tiltræder endvidere, at den kvindelige klager har udvist svig ved opnåelse af opholdstilladelsen [fra efteråret] 2012, idet den kvindelige klager har henvist til den mandlige klagers forklaring, herunder at de har boet sammen i Beirut indtil udrejsen sammen i [vinteren] 2009. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerne er statsløse palæstinensere fra Libanon. Nævnet lægger derfor i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klagerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under hensyn til at klagernes forklaring under asylsagen i det hele er blevet tilsidesat, finder Flygtningenævnet ikke, at klagerne har sandsynliggjort, at de har konkrete konflikter i Libanon. Flygtningenævnet finder derfor, at Libanon, hvor klagerne er født, opvokset og har boet indtil udrejsen i henholdsvis 2005 og 2009, kan yde klagerne den fornødne beskyttelse og således tjene som klagernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder, at den offentlige interesse i at inddrage klagernes opholdstilladelser vejer tungt i proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 26, navnlig henset til at den mandlige klagers ulovlige ophold er opnået på baggrund af falsk identitet, at han har opretholdt en dobbelt identitet i forhold til de danske myndigheder fra [vinteren] 2009, og indtil politiet standsede dette i [efteråret] 2013, og at klagerne ikke på noget tidspunkt kan have haft en berettiget forventning om at kunne forblive i landet. Disse hensyn gælder også for den kvindelige klager, der har støttet den mandlige klagers forklaring, og hvis opholdsgrundlag er afledt heraf. Flygtningenævnet finder, at visse hensyn taler for ikke at inddrage klagernes opholdstilladelser. Den mandlige klager har således sine forældre og søskende og deres familier her i landet. Endvidere har Flygtningenævnets flertal ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at inddrage klagernes to voksne døtres opholdstilladelser. De har således mulighed for at forblive i Danmark. Begge døtre flyttede i egen lejlighed kort efter, de fyldte 18 år. Om de øvrige § 26-hensyn bemærker Flygtningenævnet: Den mandlige klager taler ikke dansk og kan ikke anses for integreret i noget videre omfang i Danmark. Han har såvel fysiske som psykiske helbredsproblemer, men disse må antages at kunne behandles i Libanon. Den kvindelige klager taler noget dansk og har i et par år været under uddannelse i Danmark. Den mandlige klager er nu [...] år gammel, og den kvindelige klager er nu [...] år gammel. De har således boet langt størstedelen af deres liv i Libanon. Klagerne har endvidere to mindreårige børn på henholdsvis [...] år. Disse børn indrejste sammen med den kvindelige klager i [sommeren] 2012. Disse børn har siden gået i skole i Danmark og klarer sig godt. Flygtningenævnet finder ved den samlede afvejning af de foreliggende hensyn, at inddragelse af klagernes opholdstilladelser ikke må antages at virke særlig belastende, som anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, og at der således ikke er grundlag for at undlade at inddrage disse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2016/30

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af klagerens voksne døtres sager om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Stat/2016/31

Nævnet **omgjorde** i **november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2000, hvor hun søgte om asyl under navnet [A] og som irakisk statsborger. Klageren oplyste, at hun var udrejst af Irak på grund af en familiefejde, i hvilken forbindelse hendes mor og søskende var døde, at hendes far siden døde i Kaliningrad, og at klageren således var uden netværk i sit hjemland, Irak. [I vinteren] 2008 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I sommeren] 2015 modtog Udlændingestyrelsen en anonym henvendelse, hvoraf fremgår, at klageren havde oplyst en falsk identitet til de danske myndigheder, idet hun rettelig hedder [B] og er armensk statsborger. Klageren har forklaret, at det er korrekt, at hun har oplyst en falsk identitet og et falsk asylmotiv til de danske myndigheder. Hun frygtede, at hun i modsat fald ikke ville have opnået opholdstilladelse i Danmark. Klageren har videre forklaret, at hun udrejste af Armenien engang i 2000 uden sin families accept, og at hun siden ikke kunne vende tilbage til sin familie i Armenien, idet hun var udrejst uden deres tilladelse. Hun vurderede, at oplysningerne om familiestridighederne ikke ville kunne give hende opholdstilladelse, hvorfor hun konstruerede et asylmotiv, selvom hun var bekendt med sin pligt til at tale sandt. Hun kan ikke vende tilbage til Armenien, fordi hun frygter de armenske myndigheder som følge af sin bror, [C’s], konflikt med myndighedspersoner i militæret. Klageren har videre oplyst, at hun ikke kan vende tilbage til Armenien, fordi hendes ægtefælle har et udestående med myndighederne, idet han er militærnægter. Klageren har endelig forklaret, at hun ikke kan vende tilbage til Armenien grundet de generelle forhold, herunder at hun som kvinde uden egentlig familie tilhørende en minoritet som [...], ikke har nogen rettigheder i Armenien. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen del af klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens generelle troværdighed er svækket allerede som følge af, at hun oprindelig har opgivet falsk identitet og asylmotiv til de danske myndigheder. Hertil kommer, at klageren også har afgivet divergerende oplysninger til myndighederne under inddragelsessagens behandling. Hun har således til Udlændingestyrelsen oplyst, at hun intet kendskab havde til sin bror [D], mens hun for nævnet har forklaret, at [D] bor i Danmark, og at hun i perioden fra 2004 til 2008 jævnligt arbejdede i brorens cafeteria. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren i sommeren 2010 rejste til Jerevan, som hun og hendes familie oprindelig kommer fra. Her opholdt hun sig problemfrit i 2-3 uger, hvor hun modtog fertilitetsbehandling. Da klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, skal denne som udgangspunkt inddrages jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, medmindre proportionalitetsafvejningen af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i § 26,

stk. 1, efter en konkret vurdering fører til, at opholdstilladelsen alligevel ikke bør inddrages. Flygtningenævnet finder, at det ved denne vurdering alene er klagerens helbredsforhold, der i givet fald kan føre til, at opholdstilladelsen ikke bør inddrages. I brev af [...] 2016 fra Aarhus Universitetshospital til Hedensted Kommune er anført, at klageren må siges at have en livstruende sygdom uden mulighed for helbredelse. Det fremgår af statusattest af [...] 2016 fra egen læge, at klageren har udbredt cancer, og at hun ikke længere er i aktiv behandling. Det fremgår videre, at tidshorisonten er usikker, men at der ikke er udsigt til helbredelse, samt at der alene gives behandling af lindrende karakter. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale nr. 238 (World Report 2016 - Armenia Publisher Human Rights Watch Publication Date 27 January 2016) blandt andet "Palliative Care Armenia continues to discuss reforming its complicated and time-consuming prescription and procurement procedures for opioid medications. A national action plan on palliative care remained pending for more than a year at time of writing. Current regulations obstruct the delivery of adequate palliative care, condemning most terminally ill patients to unnecessary suffering. Tight police controls on injectable opioids and restrictive policies on procurement, prescription, and disbursement are inconsistent with many of the World Health Organization's recommendations on palliative care." Flygtningenævnet finder efter en konkret vurdering af oplysningerne om klagerens uhelbredelige cancersygdom sammenholdt med oplysningerne i baggrundsmaterialet om den mangelfulde smertebehandling for terminale patienter, at afgørende hensyn taler imod, at opholdstilladelsen skal inddrages. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [fra efteråret] 2015, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Arne/2016/36

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må

også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flytningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), nu § 7, stk. 4, i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrundet bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015. Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag vedrørende udlændingelovens § 21 b, se afsnit 6.5.4 nedenfor.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 48 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17.

Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 44 personsager.

Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i 4 personsager.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort

fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7. Se nærmere om screening af Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser truffet i perioden 1. januar 2008 – 10. september 2011 på baggrund af dommen Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 5.3.1, side 192-193.

Som eksempel på en sag fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007 sammen med sin familie. Klageren er født i 1991. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og shia-muslim af trosretning fra Basra, Irak. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i 2007/2008 haft opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet hendes forældre på hele familiens vegne i 2008 frafaldt opholdstilladelsen og udrejste til Irak. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i hvert fald efter udløbet af fortrydelsesretten [i sommeren] 2010 har opgivet sin bopæl i Danmark og har taget frivilligt ophold i hjemlandet. Klagerens advokat har anført, at familiens situation i hjemlandet er gradvis forværret siden 2010. Der har været tale om en generel udvikling, som har været uforudsigelig for klageren og hendes familie. De vendte tilbage til Irak, fordi der var udsigt til stabile forhold. Da perioden for fortrydelsesret udløb i 2010, kunne klageren ikke forudse, at situationen ville forværres i det omfang, som er sket. Advokaten har videre anført, at klageren har en stærk tilknytning til Danmark, fordi familien opholdt sig i Danmark fra 2007 og frem til deres udrejse i 2008. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, og § 17 a, stk. 1, som udgangspunkt er bortfaldet, da det må lægges til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og derefter har opholdt sig i deres tidligere opholdsland, Irak, i mere end tolv på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har legalt ophold i Irak. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klageren ikke har benyttet sig af sin mulighed for at fortryde repatrieringen til Irak i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 17 a, stk. 2, idet ansøgningen om bevarelse af opholdstilladelsen først blev indgivet [i sommeren] 2014. Der er ikke for nævnet oplyst om forhold, der har gjort, at klageren har været afskåret fra at benytte sig af sin fortrydelsesret ved repatriering. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herved lagt

vægt på, at klageren ikke har en stærk relation til Danmark, idet hun kun har opholdt sig i Danmark i lidt over et år i perioden fra indrejsen i 2007 og til udrejsen i 2008, og at hun udrejste frivilligt af Danmark sammen med sin familie, ligesom klageren er uden familie i Danmark. Det forhold, at der nu er uroligheder i hjemlandet, og at de i deres hjemområde bliver anset for at være agenter for invasionsstyrkerne, samt at hendes fader har set sig nødsaget til at søge tilflugt i Kut, kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/7

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt deres fire mindreårige børn. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet bemærker først, at det er ubestridt, at klagernes opholdstilladelse som flygtninge ifølge loven bortfaldt 1 år efter klagerne repatrierede til Irak, dvs. [i foråret] 2009. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der er grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ifølge lovteksten kan dette ”dog efter ansøgning bestemmes”. I bemærkningerne i lovforslaget til bestemmelsen anførtes: ”Bestemmelsen svarer til betækningsudkastets § 13. Der henvises til betænkningen, side 153.” Betækningsudkastets § 13 havde følgende ordlyd: ”Det kan bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor.” Betænkningen (968/1982) indeholder side 153-54 følgende: ”Bestemmelsen i udkastets § 13, stk. 1, 2. pkt. om bortfald af opholdstilladelse efter mere end seks måneders ophold udenfor landet har reglen i rådsdirektiv 68/360, art. 6, pkt. 2, som forbillede. Efter denne regel berøres et EF-opholdsbevis’ gyldighed ikke af afbrydelser i opholdet med en varighed på ikke over seks på hinanden følgende måneder eller af fravær på grund af værnepligt. Siden 1973 har der i udlændingebehandlingerne været bestemmelser om, at seks måneders ophold udenfor landet medfører bortfald af opholdstilladelsen. Reglen svarer til praksis i flere andre europæiske lande. I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, jf. f.eks. de tilfælde, der nævnes i ”Indvandrernes forslag til løsning af deres problemer i Danmark” side 84 (se bilag 9), vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre

særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f.eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.” Mulighederne for at vende tilbage til Danmark er senere ændret således, at repatrieringsfristen er forlænget til 1 år med mulighed for at søge forlængelse heraf med yderligere 1 år. Klagerne har været inviteret til Danmark, idet den mandlige klager havde tolket blandt andet for de danske styrker, og klagerne opholdt sig i Danmark i ca. 8 måneder fra [efteråret] 2007 til udrejsen [i foråret] 2008, hvor de repatrierede til Irak. Klagerne søgte først tilladelse til på ny at rejse til Danmark i sommeren 2014. Klagerne har ikke i øvrigt nogen tilknytning her til landet. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klagerne har væsentlig tilknytning til Danmark, eller at der foreligger sådanne særlige grunde, at der er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/13

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at klagerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Klageren tilhører klanen [...] og er fra Mogadishu, Somalia. Han er muslim af trosretning. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 1999, og at han [i vinteren] 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i vinteren] 2013 udrejste til [et afrikansk land] for at hjælpe sin ægtefælle med at rejse tilbage til Somalia. [I vinteren] 2015 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at han i den periode frivilligt har taget ophold i Somalia. Betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, for at anse opholdstilladelsen for bortfaldet, er således opfyldt. Ved en stillingtagen til, om opholdstilladelsen alligevel ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, skal der på den ene side henses til, at klageren taler, læser og skriver dansk og har boet og opholdt sig i Danmark i omkring

14 år. Det må endvidere indgå med en vis vægt, at klageren har to børn i Danmark, men samtidig bør der henses til, at klagerens ekskæreste har den fulde forældremyndighed over det ene barn, som klageren ikke har haft kontakt med siden 2008, og at han aldrig har set det barn, som hans tidligere ægtefælle fødte umiddelbart efter skilsmissen i 2009. På den anden side taler det med vægt, at klageren ikke har betalt husleje eller andre fast udgifter i Danmark siden [sommeren] 2013 og senere er blevet sat ud af sin lejlighed og derefter anmeldt CPR [i vinteren] 2013, og at klageren frivilligt har taget ophold i sit hjemland, hvor han har boet hos sin svigerfamilie, ægtefælle og deres to fælles børn, og at klageren i en periode på omkring 18 måneder har boet i [navn på en somalisk by, M], hvor hans ægtefælle yderligere har født et barn. Nævnet vurderer, at det ikke er godtgjort, at klageren har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af en periode på 12 måneder. Klagerens forklaring om, at han var forhindret i at vende tilbage på grund af uroligheder i [M], hvor al-Shabaab overtog kontrollen i august 2013, understøttes ikke af baggrundsoplysningerne. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysninger, at [M] blev befriet fra al-Shabaab i [sommeren] 2012. Nævnet vurderer, at klageren ikke har en sådan væsentlig tilknytning til Danmark, som kan indebære, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Efter en samlet afvejning tiltræder Flygtningenævnet herefter, at Udlændingestyrelsen har anset opholdstilladelsen for bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/64

Nævnet **omgjorde i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er afghansk statsborger. Han indrejste sammen med sin stedmor og en række sted/halvsøskende som ni årig i 2000. Han havde herefter sin opvækst og skolegang i Danmark indtil hans stedfar i 2007, hvor han var 16 år, bragte ham til Pakistan. Udrejsten af Danmark var ikke i overensstemmelse med klagerens egen vilje. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om sine bopælsforhold og levevilkår efter udrejsten af Danmark til grund. Klageren har herefter, vel i et par år, boet i hjemlandet, men dette har ikke været efter klagerens egen vilje, ligesom han under opholdet ikke har haft adgang til at bevæge sig frit eller haft adgang til ressourcer. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klageren kan anses for frivilligt at have taget bopæl i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsen afgørelse, således at den afghanske statsborger [...] fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2016/233

6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempel på en sag, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Amerika. Indrejst i 1991. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har oplyst at være etnisk araber, statsløs palæstinenser og sunni-muslim fra Tyr, Libanon. Det fremgår af sagen, at klageren [i efteråret] 1991 blev familiesammenført med sin mor i Danmark, og at hun [i vinteren] 1995 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I vinteren] 1998 blev klageren og hendes familie meddelt dispensation for bortfald af opholdstilladelse til [sommeren] 2001 grundet klagerens ægtefælles ophold i USA som Ph.d.-studerende. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren og hendes familie [i vinteren] 1999 udrejste til USA. [I foråret] 2001 blev klageren og hendes familie meddelt dispensation for bortfald af opholdstilladelse til den 31. december 2003, idet klagerens søn var syg med diabetes, hvorfor klagerens ægtefælle var blevet forsinket med færdiggørelsen af sit Ph.d.-studium. [I efteråret] 2003 blev klagerens ægtefælle meddelt dispensation for bortfald af opholdstilladelse til den 1. oktober 2004 grundet dennes fortsatte ophold i USA. Klageren og hendes familie genindrejste i Danmark [i sommeren] 2003. I perioden fra [sommeren] 2003 til [sommeren] 2004 var klageren og hendes familie registreret med bopæl i [en dansk kommune]. Siden [sommeren] 2004 har klageren og hendes familie været registreret i Det Centrale Personregister som udrejst til USA. [I sommeren] 2004 meddelte Udlændingestyrelsen klagerens ægtefælle afslag på hans ansøgning om yderligere dispensation. Udlændingestyrelsen oplyste i den forbindelse, at såfremt klagerens ægtefælle ikke tog ophold i Danmark senest [i efteråret] 2004, ville hans opholdstilladelse i Danmark være bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. [I vinteren] 2005 blev klagerens ægtefælles opholdstilladelse i Danmark anset for bortfaldet. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen har udtalt, at klagerens yngste søn er omfattet af denne afgørelse. Den 17. november 2005 blev klagerens ægtefælle meddelt afslag på genoptagelse af sagen. [I sommeren] 2006 hjemviste Integrationsministeriet (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) bortfaldssagen til fornyet behandling i Udlændingeservice (nu Udlændingestyrelsen), henset til, at ministeriet fandt, at afgørelsen tillige skulle omfatte klageren og deres tre fælles børn. [I vinteren] 2008 besluttede Udlændingeservice (nu Udlændingestyrelsen), at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, idet klageren og hendes familie har opgivet deres bopæl i Danmark og har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Det lægges til grund, at klageren udrejste af Danmark i [foråret] 2004, og at klageren har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Herefter skal det vurderes, om klageren har opnået beskyttelse under opholdet i USA fra 2004 og frem til [sommeren] 2015. Det må tillægges vægt, at der i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen er fremlagt anmeldelsesrapport af 24. august 2016 fra Københavns Politi angående klagerens udrejse af landet bilagt kopi af klagerens pas samt boardingpas, og at det fremgår af nævnte pas, at klageren er amerikansk

statsborger. Det skal særligt bemærkes, at klageren fremviste passet for de danske myndigheder. Under disse omstændigheder lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har opnået fornøden beskyttelse i USA, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. På denne baggrund har nævnet ikke fundet grundlag for at imødekomme en anmodning om udsættelse af sagen med henblik på nærmere undersøgelse af klagerens amerikanske pas. Udlændingelovens § 31 er herefter ikke til hinder for klagerens udsendelse til USA. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Amer/2016/1

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kampf handlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kampf handlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamp-

handlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, s. 19) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 11, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller,

hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at afgørelsen om bortfald er truffet, skal underrette Rigspolitiet med henblik på, at indrejseforbuddet kan registreres i Det Centrale Kriminalregister (KR), og den pågældende indberettes som uønsket til SIS II. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2, se herom nedenfor, eller hvis Flygtningenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne situationer skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR samt foranlediger, at indberetningen i SIS II slettes.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 11, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en bortfaldssag efter udlændingelovens § 21 b:

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra [...]. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er muslim, født og opvokset i Danmark og statsborger i [...]. Det fremgår af sagen, at klagerens forældre indrejste i Danmark [i starten af 1990'erne]. Flygtningenævnet meddelte [i midten af 1990'erne] klagerens forældre og klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 [...]. [I] 2016 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1. Udlændingestyrelsen har videre fundet, at der ikke er grundlag for, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, idet Udlændingestyrelsen ikke har vurderet, at klageren har godtgjort, at opholdet i Syrien har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at sagen er tilstrækkeligt belyst til, at der kan træffes afgørelse og finder således ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling og afgørelse. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring til grund, at klageren har opholdt sig i [...] provinsen i Syrien i omkring seks måneder, mens der foregik kamphandlinger. Klageren har derved opholdt sig i et konfliktområde, og **et flertal af Flygtningenævnet** finder, at det ikke kan lægges til grund, at klageren har haft et anerkendelsesværdigt formål med sit ophold i konfliktområdet, herunder at det skulle være sket som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Flygtningenævnets flertal har herved navnlig lagt vægt på, at klageren har forklaret, at han ikke arbejdede for en egentlig nødhjælpsorganisation, og at klageren har forklaret, at han fik udleveret en pistol, som klageren havde med, når de kørte rundt med nødhjælp. Endvidere var der våben (en kalashnikov) i huset i [...], hvor klagerens gruppe holdt til. Flertallet har endvidere lagt vægt på de billeder, som klageren under sit ophold i Syrien har lagt ud på sin Facebook profil, herunder billederne af klageren, der bærer våbnene. Derudover har Flertallet lagt vægt på, at klageren på en række centrale punkter har forklaret divergerende, og at forklaringen fremstår usammenhængende og utroværdig. Klageren har endvidere kun forklaret meget overordnet og udetaljeret om sit ophold og sine aktiviteter. Endelig har flertallet lagt vægt på PET's og [...] vurderinger. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnets flertal således, at betingelserne i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, er opfyldt, idet der er grund til at antage, at klageren under opholdet i Syrien har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har haft et anerkendelsesværdigt formål. Efter forarbejderne til

bestemmelsen forudsætter meddelelse af dispensation, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Udlændingen skal således konkret godtgøre, at den pågældendes ophold i udlandet – uanset den foretagne farevurdering – har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. forarbejderne til lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.), bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, § 2, nr. 4, samt besvarelse af spørgsmål nr. 16. Klageren har ikke formelt ansøgt om dispensation efter stk. 2, men Flygtningenævnets flertal kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at betingelserne for at meddele dispensation efter stk. 2 ikke er opfyldt. Der henvises til begrundelsen ovenfor vedrørende § 21 b, stk. 1, samt det forhold at klageren ikke i øvrigt har godtgjort, at opholdet har haft et anerkendelsesværdigt formål. Efter udlændingelovens § 32, stk. 11, medfører bortfald af opholdstilladelse, at udlændingen meddeles indrejseforbud, der som altovervejende udgangspunkt meddeles for bestandig. Det følger imidlertid af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Endvidere følger det af § 32, stk. 11, at der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnets flertal skal herefter tage stilling til, hvorvidt bortfald eller indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnets flertal finder, at hverken bortfald af opholdstilladelse eller indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8. Ved vurderingen, herunder proportionalitetsafvejningen, har flertallet navnlig lagt vægt på de tungtvejende sikkerhedshensyn, der ligger bag lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven, herunder at bortfald af opholdstilladelse samt indrejseforbud er begrundet i væsentlige samfundsmæssige interesser, jf. blandt andet lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 5.2 og pkt. 3.2.4 samt besvarelse af spørgsmål nr. 18. Flertallet har på den anden side inddraget det forhold, at klageren er født og opvokset i Danmark, i dag er [...] år gammel, har tilbragt de formative år af sin opvækst og har modtaget skoleundervisning her i landet, taler dansk, at klagerens forældre bor her i landet, samt at klageren kun har sparsom tilknytning til [hjemlandet] og kun taler lidt [...]. Samtidig har flertallet lagt vægt på, at klageren her i landet hverken har ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, at klageren var flyttet hjemmefra, inden sin udrejse til Syrien, og at klageren ikke har tilknytning til det danske arbejdsmarked. Efter en samlet afvejning finder Flygtningenævnets flertal, at bortfald af opholdstilladelse og indrejseforbud for bestandig ikke vil være i

strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder finder flertallet, at det ikke udgør et uproportionalt indgreb i ansøgerens ret til privatliv og familieliv, som er i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, idet hensynet til den offentlige interesse i opholdstilladelsens bortfald samt meddelelse af indrejseforbud for bestandig vejer tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klageren og dennes familie. Endelig finder Flygtningenævnets flertal, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for tvangsmæssig udsendelse til [hjemlandet], hvis klageren ikke udrejser frivilligt, jf. § 32 a. Flertallet har herved lagt vægt på, at klageren aldrig har haft nogen konflikter med myndighederne eller andre i [hjemlandet]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” [Hjem]/2016/1

6.6 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.6.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har nøje drøftet situationen i Nineveh-provinsen, herunder i byen Mosul, Irak på udvalgets møder i 2016 og 2017. På grund af de manglende valide og præcise oplysninger om den aktuelle situation i byen besluttede koordinationsudvalget i december 2016 at undlade at beramme yderligere verserende sager med ansøgere fra Mosul indtil videre. Berostillelsen af de verserende sager har været drøftet på samtlige møder i koordinationsudvalget siden.

Som eksempel på sager, hvor en ansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397, vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7, nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

6.6.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's Håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would

not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

I sager, hvor en ansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en ansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at han i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at ansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om ansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (Communication No. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der ligeledes foretages en risikovurdering af, hvad ansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med

rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller straf-forfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hervingning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at ”Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR’s statement i forbindelse med EU-domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant’s individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant’s religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee sta-

tus by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR’s statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

I sager, hvor konversion indgår som asylmotiv, bør det således ikke indgå som et element i afgørelsen, at en asylansøger for at undgå forfølgelse kan henvises til at skjule sin tro ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (Application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 6.12 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret

vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

6.6.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har siden foråret 2013 sympatiseret med Komalah-partiet, og i [foråret] 2013 påbegyndte han aktiviteter for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb af de iranske myndigheder, som følge af at han har været politisk aktiv for Komalah i Iran og Danmark, ligesom han har været peshmerga i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han i [foråret] eller [foråret] 2013 begyndte at sympatisere med Komalah. [I foråret] 2013 spraymalede ansøgeren slagord på husvægge sammen med sine venner, [R] og [S]. Herefter deltog ansøgeren jævnligt i strejker på arbejdspladser sammen med sine to venner med henblik på at sikre arbejderne bedre rettigheder. I [sommeren] 2013 deltog ansøgeren sammen med [R] og [S] i en strejke på mel-fabrikken [K], i hvilken forbindelse de og arbejderne blev filmet af en agent fra den iranske efterretningstjeneste. Kort efter blev strejken afbrudt af politiet. Herefter tog ansøgeren sammen med [R] og [S] ophold i [en bestemt by] hos [R]’s ven. [I sommeren] 2014, mens ansøgeren opholdt sig hos [R]’s ven, blev ansøgeren ringet op af sin moder, som fortalte, at efterretningstjenesten havde ransaget familiens bopæl, da ansøgeren var mistænkt for at være kommunist og ateist. [I sommeren] 2014 udrejste ansøgeren til Irak. Han tog ophold i lejren hos Komalah, hvor han fungerede som peshmerga. [I foråret] 2015 udrejste ansøgeren af Irak, da sikkerhedssituationen var dårlig, og Islamisk Stat var repræsenteret i området. Under opholdet i Danmark har han i [starten af] 2016 været talsmand ved en demonstration foran [...]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgers forklaring til grund om, at han inden sin udrejse fra Iran var kommet i de iranske myndigheders søgelys på grund af politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det ikke fremstår troværdigt, at de iranske myndigheder skulle kunne identificere ham blandt 1200 til 1500 mennesker i løbet af tre til fire dage, og ej heller at han ved en enkelt telefonopringning til Komalahs officielle telefonnummer skulle kunne komme i direkte forbindelse med et af de ledende medlemmer af Komalah og få umiddelbar bistand til udrejse. Flygtningenævnet kan derimod efter ansøgerens forklaring og fremlæggelsen af foto – og videodokumentation lægge til grund, at han på et tidspunkt har været hos Komalah i deres lejr i Irak og deltaget i videooptagne aktiviteter, der er offentliggjort på nettet. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise, at han derved er blevet de iranske myndigheder bekendt. På denne bag-

grund og sammenholdt med, at det efter andre videooptagelser kan lægges til grund, at ansøgeren har oplæst en stærk myndighedskritisk tale foran [...] findes ansøgeren efter en samlet vurdering at være blevet så profileret som myndighedskritiker, at han vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/52.

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 afslog Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens asylsag. Ansøgeren anmodede i 2015 på ny om genoptagelse af asylsagen under henvisning til ansøgerens politiske aktiviteter. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og tilhænger af Ahl-e-Haqq religionen fra Sarepole Zahab, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger forud for sin indrejse i Danmark, men har i Danmark været aktiv i iranske oppositionsgrupper, som ønsker det iranske regime væltet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet ansøgeren i Danmark har været politisk aktiv imod det iranske regime. Ansøgeren har ydermere som asylmotiv henvist til, at han tilhører Ahl-e-Haqq religionen. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at ansøgeren og hans bror har sandsynliggjort, at de på tidspunktet for nævnets afgørelser [fra] 2012 og [...] 2015 var i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden. Nævnet kan henvise til begrundelserne i nævnets afgørelser herom. Ansøgeren og hans bror har imidlertid efter nævnets afgørelse [fra] 2015 fortsat og udbygget deres politiske aktiviteter, og de er blevet eksponeret som kritikere af det iranske styre i flere artikler i landsdækkende dagblade, hvori de er blevet afbilledet med billeder og navns nævnelser, ligesom ansøgerens bror har medvirket i radio og tv-interviews. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og hans bror har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran på grund af deres politiske aktiviteter i Danmark vil komme i de iranske myndigheders søgelys og være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/164

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Etio/2016/42.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 anmodede ansøgeren om genoptagelse af asylsagen

under henvisning til, at han i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævns-møde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Anzali, Iran. Ansøgeren var tidligere muslim, men er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin kristne interesse i Iran, om hvad han i den anledning var udsat for, eller hans oprindelige forklaring om visum og udrejse til grund. Flygtningenævnets flertal finder imidlertid, at ansøgerens konvertering må anses for reel. Flertallet lægger herved, uanset at ansøgerens generelle troværdighed som følge af ovennævnte forhold må anses for belastet, vægt på, at ansøgeren opsøgte en kristen kirke i Danmark allerede en måned efter indrejsen og inden han havde modtaget afslag på sin asylansøgning. Han deltog i dåbsundervisning og blev døbt [i vinteren] 2012. Han har siden kontakten med kirken deltaget i gudstjeneste ugentligt, og han har herudover flere gange om ugen deltaget i kristne aktiviteter i form af bibelundervisning med videre. Han har således gennem ca. tre et halvt år haft vedvarende og omfattende kristne aktiviteter. Ansøgeren har svaret fyldestgørende på spørgsmål om kristendommen, og hvad den har betydet for ham. Ansøgeren er medstifter af en Facebook-gruppe vedrørende kristne synspunkter, og han har også en egen Facebook-side, hvor han giver udtryk for kristne budskaber. Ansøgeren har tillige været profileret gennem en artikel i [nyhedsmediet] A og er blevet truet i den forbindelse. Ansøgeren udbreder kendskabet til kristendommen, og han føler, at han vil være nødt til at fortsætte hermed ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Han vil ikke kun være delvis kristen. Flertallet finder herefter og efter de foreliggende baggrundoplysninger om forholdene for kristne konvertitter i Iran, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af, at han er konverteret til kristendommen og ansøgerens indstilling til kristendommen, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/6

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kalthor fra Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive straffet af de iranske myndigheder samt hans fader og svigerfader, fordi han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i foråret 2014 via en ven fik interesse for kristendommen. Efter noget tid blev han introduceret til den kirke, hvor hans ven kom. Frem til sin udrejse deltog han ugentlig i møder i kirken. I [efteråret] 2014 blev kirken afsløret, hvorfor ansøgeren så sig nødsaget til flygte. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han siden [efteråret] 2014 har deltaget i [Kirken F]’s gudstjenester og arrangementer, og at han [i foråret] 2015 blev døbt. An-

søgeren har på flere punkter forklaret upræcist og divergerende om begivenhederne i hjemlandet og om udrejsen, blandt andet om hvornår han blev introduceret for menigheden, om længden af den periode i hvilken han deltog i møder, om ægtefællens kendskab til ansøgerens aktiviteter, herunder om anholdelsen af nogen af menighedens medlemmer, om udrejsen, herunder om Abas deltagelse heri og finansieringen af samme, om hvornår ansøgeren fortalte ægtefællen om sin kristne tro og om ægtefællens reaktion herpå. Dernæst har ansøgeren oplyst, at han har sendt bibelcitater til sin ægtefælle, der nu opholder sig hos sine forældre, selvom det umiddelbart må forekomme at være farligt for ægtefællen. Ansøgeren har under Udlændingestyrelsens behandling af sagen udvist en påfaldende mangel på kendskab til centrale begivenheder og punkter i kristendommen, ligesom han under samtalerne med Udlændingestyrelsen ikke kunne huske sin dåbsdato, selvom denne dato – navnlig for en konvertit – må antages at være en skelsættende begivenhed i den pågældendes liv. Dernæst har ansøgeren over for nævnet forklaret afglidende og overfladisk på en række spørgsmål om sine refleksioner i forbindelse med konverteringen og om kristendommen i øvrigt. Det er påfaldende, at ansøgeren har svært ved at sætte ord på tingene, når der spørges om konkrete bibelske emner, eller hvad der har motiveret ham i forhold til kristendommen. Ved vurderingen af ansøgerens forhold har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren er en veluddannet person, som normalt må antages at være i stand til at opfatte og reflektere over, hvad han oplever, og være i stand til at gengive sine egne betragtninger herom. Uanset at ansøgeren er blevet døbt [i foråret] 2015, findes han for Flygtningenævnet ikke på overbevisende måde at have været i stand til at underbygge, at han hverken i Iran eller under opholdet i Danmark reelt er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet forkaster herefter ansøgerens forklaring herom, ligesom det heller ikke kan lægges til grund, at ansøgeren skulle have problemer med myndighederne eller familien i hjemlandet på grund af, at han skulle anses for være konverteret til kristendommen. Det skal særligt bemærkes, at der heller ikke er holdepunkt for at antage, at myndighederne i Iran eller familien har kendskab til ansøgerens dåb. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran skulle være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2016/2

Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk berber fra [...], Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive slået ihjel, idet han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmo-

tiv forklaret, at han omkring 1991 fik interesse for kristendommen, da han mødte en fransk missionær, som gav ansøgeren kristen litteratur, ligesom de 4 gange i løbet af en uge mødtes og diskuterede religion. Efterfølgende skrev missionæren og ansøgeren sammen i en periode. Ansøgeren afbrød kontakten efter omkring fem måneder, idet han følte sig utryk. Ansøgeren har videre forklaret, at folk i byen begyndte at mistænke ham for at have kristne interesser, og at en ukendt person sagde til ham, at det var tilladt at slå vantro ihjel. Ansøgeren udrejste af Marokko til Libyen i 1999, hvor han arbejdede og opholdt sig indtil 2003. Ansøgeren har oplyst, at han blev døbt [i foråret] 2015 i [Kirken J] i Danmark, og at han herved er blevet mormon. Uanset om ansøgerens forklaring om asylmotivet måtte blive lagt til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at det forhold, at ansøgeren umiddelbart forud for nævnsmødet har fremlagt ”Ordination i Det Aronske Præstedømme” dateret [i foråret] 2015, hvoraf fremgår, at han er ordineret som præst, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder af Landinfo, Marokko: Konvertering fra islam til kristendommen af 20. januar 2014 fremgår, at konvertering fra islam til kristendom ikke er forbudt efter marokkansk lov, ligesom det ikke er kendt, at konvertitter udsættes for vold eller drab fra myndighedernes eller private aktørers side. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at hverken den chikane, som ansøgeren angiveligt har været udsat for i Marokko eller hans uoverensstemmelser med sin familie som følge af konverteringen til kristendommen er af en sådan karakter eller intensitet, at det kan begrunde asyl. Hertil kommer, at ansøgeren først flere år efter chikanen udrejste af Marokko. Herefter, og da det forhold, at konvertering fra islam til kristendom har negative sociale konsekvenser ikke kan føre til et andet resultat, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2016/3

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 afslog Flygtningenævnet to gange at genoptage ansøgerens asylsag. Ansøgeren har i 2015 anmodet om genoptagelse af asylsagen blandt andet under henvisning til, at ansøgeren under opholdet i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk iraner fra Teheran, Iran. Ansøgeren er tidligere shia-muslim af trosretning, men er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har i Iran været medlem af Erfan-E-Halgeh, som er en religiøs bevægelse, der er imod islam. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter overgreb og straf som følge af, at hun er konverteret til kristendommen, samt hendes åbenlyse praktisering af kristendom, når hun forsøger at praktisere sin kristne tro i hjemlandet, herunder nægter at gå med tørklæde og udbreder det kristne budskab til andre Iranere. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter overgreb som følge af straf for hendes åbenlyse samliv med en mand i Danmark. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til sit medlemskab af Erfan-E-Halgheh. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter sin ægtefælle, som har udsat hende for vold og holdt hende indespærret på deres bopæl i længere perioder. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hun er blevet døbt i starten af 2014, og at hun jævnligt er kommet i kirke siden [foråret] 2014. Ansøgeren har fremlagt en række udtalelser, som indeholder oplysninger om, at ansøgeren har deltaget i en række aktiviteter og andre offentlige arrangementer af kristen karakter siden [foråret] 2014. Endvidere indeholder udtalelserne oplysninger om, hvorledes de pågældende præster og øvrige personer opfatter ansøgerens konversion og øvrige gøren i det kristne miljø som værende reel. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun åbent praktiserer sin kristne tro, hvilket hun også vil forsøge, hvis hun var tilbage i Iran. Ansøgeren har endvidere fremlagt tre billeder som eksempler på ansøgers åbne praktisering af sin kristne tro. Ansøgeren har ligeledes fremlagt sin datters dåbsbevis, som bevidner, at hendes datter efter flugten fra Iran nu er blevet døbt [i vinteren] 2015 i Malaysia, hvor hun nu opholder sig. Dåben er resultatet af ansøgerens mission overfor datteren. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ikke kan blive skilt fra sin ægtefælle i Iran, og at hun nu er kæreste med [J], hvilket ifølge Sharia lovgivning er belagt med dødsstraf. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren i forbindelse med sin indgivelse af ansøgning om asyl [i foråret] 2013, efter hun var indrejst på gyldigt besøgsvisum og havde opholdt sig i Danmark siden [foråret] 2013 oplyste, at hun var muslim af trosretning, men medlem af Erfan-e-Halgheh. Ansøgeren konverterede til kristendommen og blev døbt i [starten af] 2014, efter hun havde modtaget afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, men forud for Flygtningenævnets afgørelse fra [starten af] 2014, ligesom hun forud for afslaget fra Udlændingestyrelsen var begyndt at komme i kirken og interesse sig for kristendommen. Ansøgeren har endvidere under sin første samtale om Udlændingestyrelsen nævnt, at hun interesserede sig for kristendommen, og at hun havde opsøgt en kristen kirke forud for sin udrejse af Iran. Ansøgeren har under nævnsmødet om baggrunden for sin konvertering og sit liv som kristen henvist til, at hun allerede i Iran var søgende og havde behov, som hun følte, at kristendommen og Jesus kunne opfylde, ligesom hun i Danmark undersøgte yderligere og fandt fred i sin kristne tro. Ansøgeren har dertil redegjort for udviklingen i sin kristne tro i den periode, der er forløbet siden det første afslag på genoptagelse, ligesom denne udvikling er underbygget ved de fremlagte bilag, der vedrører ansøgerens tro. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ovennævnte og under henvisning til ansøgerens personlige fremtræden under nævnsmødet, at ansø-

geren på en overbevisende måde har redegjort for, at hun reelt er konverteret til kristendommen. Nævnet har tillige lagt vægt på, at der har været et både indre og ydre længe-revarende forløb i forbindelse med konversionen og den efterfølgende udlevelse af den kristne tro. Ansøgeren blev således døbt [i starten af] 2014 og har derefter udøvet kristne aktiviteter i form af kirkegang og møder, ligesom hun har missioneret og tilkendegiver, at hun også vil missionere, hvis hun bliver udsendt til Iran. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles allerede af denne grund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/165

Nævnet meddelte i **juli 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar med to børn fra Iran. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 anmodede ansøgerne om genoptagelse af asylsagen under henvisning til, at de i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk khavari, mens den kvindelige ansøger er etnisk perser. Ansøgerne er tidligere shia-muslimer fra Mashad, Iran. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som nyt asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter overgreb som følge af, at de i Danmark er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgernes forklaringer til grund, at de under opholdet på [asylcentret] begyndte at komme i [Kirken A] i [foråret] 2014, hvor de begge blev døbt i [efteråret] 2014, og at de siden er kommet i kirken hver søndag. Det fremgår af udtalelse af [foråret] 2015 fra præst [A] blandt andet, at parret er kommet i kirken siden [foråret] 2014 og har deltaget trofast i kirkens gudstjenester og arrangementer. De har begge deltaget i Alpha-kursus fra [efteråret] 2014 med afslutning i [foråret] 2015, hvorigennem de blev introduceret til kristendommens grundlæggende værdier og samtidig fik indsigt i konsekvenserne af at konvertere til kristendommen. Af udtalelsen fremgår tillige, at det er tydeligt, at troen på Kristus er blevet en voksende glæde og styrke i parrets liv, og at de efter forudgående undervisning blev døbt i [september] 2014. Parret deltog i sommer-camp i [sommere] 2014 og var tilmeldt i [sommere] 2015. Det lægges i overensstemmelse med den mandlige ansøgers forklaring tillige til grund, at han siden [vinteren] 2015 er kommet i missionshuset i [by] den første tirsdag i måneden og herudover to onsdage hver måned. Ansøgerne har for Flygtningenævnet indgående og detaljeret forklaret om kristne værdier og baggrunden for deres konversion. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgernes konversion er reel. Da nævnet endvidere lægger til grund, at ansøgerne i overensstemmelse med deres klare tilkendegivelser herom ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke vil undertrykke deres tro, findes de at have sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er op-

fyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/42

Nævnet **stadfæstede i juli 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet meddelte i 2014 afslag på genoptagelse af asylsagen. I 2015 anmodede ansøgeren om genoptagelse af asylsagen under henvisning til, at han i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævns-møde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og født muslim fra Iran. Ansøgeren har under den oprindelige asylsag forklaret, at han i perioden 2009 til 2012 sympatiserede med [...]. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter overgreb som følge af, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Det fremgår af sagen, at ansøgeren – hvis første afslag på opholdstilladelse var begrundet i hans manglende troværdighed – havde den første samtale med frikirkepræst [A] i [foråret] 2013, efter at ansøgeren i [foråret] 2013 af Flygtningenævnet var blevet meddelt afslag på asyl, og at ansøgeren herefter allerede i [foråret] 2013 blev døbt i [Kirken] i Vejle, hvor de ikke talte farsi. Ansøgeren har under sin forklaring for Flygtningenævnet udvist meget begrænset viden om kristendommen. Han har således på forespørgsel om kristne højtider alene kunnet nævne pinsen og har beskrevet denne som en begivenhed, hvor mennesker samles til selskabelighed. Han har endvidere ikke kunnet nævne forskellen på [Kirken], som han først var tilknyttet, og [Kirken], hvor han er kommet gennem flere år. Han har blandt andet forklaret, at ”Helligånden var der allerede, da Adam og Eva blev skabt”. Endelig har ansøgeren om baggrunden for sin påberåbte konversion alene i det hele kunnet henvise til, at den giver ham ”ro”. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgerens konversion ikke kan anses for at være reel. De fremlagte udtalelser fra præster kan ikke føre til en ændret vurdering. Uanset at ansøgeren har oprettet en Facebook-profil på både engelsk og farsi, hvor der findes kristne billeder og budskaber, findes ansøgeren derfor ikke at have sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2016/39

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk qizilbash fra [...], Afghanistan. Ansøgeren er tidligere muslim af trosretning, men er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel eller torturet ved en tilbagevenden til sit hjemland, idet han er konverteret fra islam til

kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han under sit ophold i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen og døbt i [sommeren] 2013. Ansøgeren har fremlagt dåbsbevis af [sommeren] 2013 udstedt af pastor [A], samt en række udtalelser, der bekræfter ansøgerens deltagelse i en lang række kirkelige og andre kristne aktiviteter i perioden fra [foråret] 2013 frem til nævnsmødet. Flygtninge-nævnets flertal lægger til grund, at ansøgerens konversion ikke er reel, men udtryk for et nyt konstrueret asylmotiv. Flertallet er opmærksomt på, at de fremlagte erklæringer godtgør, at ansøgeren kontinuerligt i en periode på mere end tre år har deltaget i gudstjenester og en række andre kristne aktiviteter, og at han i den forbindelse er blevet oplevet som reelt troende kristen. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har opnået en ikke ubetydelig viden om kristendommen. Flertallet lægger imidlertid heroverfor vægt på følgende omstændigheder: Det må lægges til grund, at ansøgeren hverken under samtalerne i Udlændingestyrelsen i [vinteren og foråret] 2012 eller i Flygtninge-nævnet i [vinteren] 2012 har forklaret om interesse for endsige konversion til kristendommen. Det må således tilsidesættes som utroværdigt, at ansøgeren under asylsamtalen i Udlændingestyrelsen skulle have udtalt, at han ”elskede Jesus”, uden at der blev spurgt nærmere ind til dette, og uden at det blev nævnt i referatet. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren først i [foråret] 2013 efter i [vinteren] 2012 at have modtaget endeligt afslag på asyl i Flygtninge-nævnet har stiftet nærmere bekendtskab med kristendommen, og at hans kendskab til kristendommen ved dåben i [sommeren] 2013 har været begrænset. Ansøgeren har på gentagne spørgsmål om sine bevæggrunde for at konvertere alene svaret i overordnede vendinger, der fremstår tillærte. Ansøgeren har således svaret, at baggrunden var, at det muslimske mindretal, som han tilhørte, blev chikaneret af andre muslimer, at han havde ”læst guds ord”, og at han havde problemer, som ingen kunne hjælpe ham med. Set i forhold til islams betydning i det afghanske samfund forekommer det usandsynligt, at ansøgerens overvejelser om konversion skulle være af så overfladisk karakter, hvis konversionen var reel. Spørgsmål om ansøgerens overvejelser om konsekvenserne for ham og hans familie ved hans konversion har ansøgeren besvaret overfladisk og afglidende på en måde, der gør det usandsynligt, at ansøgeren har gjort sig nærmere overvejelser herom. Ansøgerens generelle troværdighed må vurderes som lav henset til, at det fortsat må lægges til grund, at hans forklaring om sit oprindelige asylmotiv var usand, og at han til støtte for det oprindelige asylmotiv i forbindelse med sin genoptagelsesansøgning har fremlagt dokumenter, som af de grunde, der er nævnt i det oprindelige afslag på genoptagelse må vurderes som falske. Flertallet tillægger det endelig en vis vægt, at det må lægges til grund, at ansøgeren under samtalen i Udlændingestyrelsen i [foråret] 2012 udtalte, at han var ”villig til at skifte religion frem for at vende tilbage til Afghanistan” eller noget lignende. Ansøgerens forklaring i nævnsmødet om ikke at have udtalt sig således, tilsidesætter flertallet som utroværdig. Sammenfattende finder flertallet efter det ovenfor anførte, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er

reel. Flygtningenævnet finder, at hverken ansøgerens optræden blandt mange andre personer langt inde i en videooptagelse på Youtube fra en iransk kirke i Holland eller den omstændighed, at andre afghanske asylansøgere i Danmark er blevet bekendte med ansøgerens konversion, i sig selv sandsynliggør, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af Udlændingelovens § 7. Ansøgerens forklaring om, at en afghansk Facebook-ven har fået oplysning om konversionen kan ikke føre til en anden vurdering. Det er herefter fortsat Flygtningenævnets opfattelse, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/166

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst første gang i 1991. Flygtningenævnet stadfæstede i 1992 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet meddelte i 1993 afslag på genoptagelse af asylsagen. I 1993 udrejste ansøgeren til Iran og indrejste i Danmark igen i 2002, hvor hun søgte om opholdstilladelse efter § 7, som Flygtningenævnet i 2003 meddelte ansøgeren endeligt afslag på. I 2004 udrejste ansøgeren til Iran og indrejste i Danmark igen i 2007 og søgte i 2010 om opholdstilladelse efter § 7. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet meddelte i 2014 afslag på genoptagelse af asylsagen. I 2015 anmodede ansøgeren om genoptagelse af asylsagen under henvisning til, at hun i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har henvist til, at hun i 2015 er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har været indrejst i Danmark tre gange. Hun har hver gang søgt asyl, men fået afslag herpå. I den første sag fremlagde ansøgeren en domsudskrift, der blev ægthedsvurderet til at være et falsum, og som nævnet fandt ikke at kunne lægge vægt på. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konvertering til kristendommen kan anses for at være reel. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren først har oplyst om sin interesse for kristendommen ved ansøgningen af [sommeren] 2015 om genoptagelse, selvom hun under nævnsmødet har forklaret, at hun gik i kirke nogle gange i Teheran omkring år 2000, og at hun har betragtet sig selv som kristen, siden hendes datter ved et mirakel blev helbredt i 2002, efter hun havde bedt til Kristus. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har givet en indgående beskrivelse af situationen med hendes datter på sygehuset i asylkemaet af [foråret] 2010, uden at hun der har anført oplysninger om miraklet. Nævnet bemærker videre, at ansøgeren også under nævnsmødet har udbygget sin forklaring, idet hun ikke tidligere har oplyst, at hun gik i kirke i Teheran. Nævnet tilsidesætter således ansøgerens forklaring om baggrunden for, at hun blev kristen. An-

søgerens dåb og kristne aktiviteter kan på denne baggrund ikke anses for at være udslag af en reel religiøs overbevisning. Flygtningenævnet lægger herved tillige vægt på, at ansøgeren har haft vanskeligt ved at forklare om sit forhold til ægtefællen og sit syn på hendes religiøse overbevisning. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.” Iran/2016/67

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. Flygtningenævnet stadfæstede i 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 anmodede ansøgeren om genoptagelse af asylsagen under henvisning til, at hun i Danmark var i færd med at konvertere til kristendommen. I 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin svigersøn [A]. Ansøgeren har yderligere som sit asylmotiv henvist til, at ansøgeren er konverteret til kristendommen under sit ophold i Danmark, og at hun derfor risikerer at blive slået ihjel ved en tilbagevenden til Afghanistan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun har deltaget i [undervisning] i [vinteren] 2015. Ansøgeren har yderligere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun siden [vinteren] 2015 er kommet til gudtjeneste i [Kirken], og at hun efter at have deltaget på dåbshold siden [foråret] 2015 er blevet døbt i [efteråret] 2015. Hun har yderligere to gange ugentligt deltaget i undervisning i den kristne tro, ligesom hun går til gudstjeneste hver søndag. Hun føler, at det er hendes pligt at missionere, og hun har talt om kristendommen med sin datter og med en kurdisk kvinde, der nu er ved at konvertere. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin konversion til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har givet en rimelig forklaring om baggrunden for sit ønske om konversion, at ansøgeren har gennemgået et halvårigt dåbsforløb, hvorefter hun i [efteråret] 2015 blev døbt, at ansøgeren har redegjort fyldestgørende for sit kendskab til kristendommen, og at ansøgeren nu gennem nogen tid har fastholdt sit engagement i den kristne tro gennem fast deltagelse i undervisning og gudstjeneste. Selvom ansøgerens nærmere bekendtskab med kristendommen først må antages at være opstået efter Flygtningenævnets afslag af [foråret] 2015, finder nævnet, at ansøgerens forklaring, der fremstår oprigtig, må lægges til grund, og at konversionen således må anses for reel, og at hun fortsat vil leve som kristen ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren må herefter antages at risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2016/234

6.6.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Nepal. Indrejst i 2012 i besiddelse af arbejdsvisum gyldigt til 2015. Ansøgeren søgte om asyl i 2015 efter udløbet af det udstedte visum. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamang fra Kathmandu, Nepal. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes far eller hendes tidligere ægtefælle vil slå hende og hendes søn ihjel, idet hun er blevet skilt og har fået et barn med en muslimsk mand under opholdet i Danmark, ligesom hun er konverteret til Islam. Efter at ansøgeren var indrejst i Danmark i [sommeren] 2012 med henblik på et studieophold, kom hendes nepalesiske ægtefælle til landet i 2013 med henblik på at arbejde. Han forlod imidlertid efter syv-ti dage Danmark i vrede, fordi ansøgeren ikke havde skaffet arbejde og bolig til ham. Før udrejsen truede han med at slå ansøgeren ihjel, hvis hun vendte hjem til Nepal. Hun fik efterfølgende barn i Danmark med en muslimsk mand, som hun tillige indgik religiøst ægteskab med, ligesom hun konverterede til Islam. Hendes far – der tidligere havde været meget voldelig over for hende – truede i [vinteren] 2015 med henvisning til hendes ægteskab og konversion telefonisk med at slå hende og barnet ihjel, såfremt hun vendte tilbage til hjemlandet. Flytningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med hverken sin far eller tidligere ægtefælle, der berettiger til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flytningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren under asylsagens behandling har forklaret divergerende og udbyggende om omfanget af konflikten. Ansøgeren har blandt andet ikke før asylsamtalen i [foråret] 2016 oplyst om sin fars omfattende voldsudøvelse i forbindelse med, at hun før sit første ægteskab var blevet gravid. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren – der i [foråret] 2014 indgik et proformaægteskab med en dansk mand med henblik på at opnå opholdstilladelse – først søgte asyl i Danmark i [sommeren] 2015, hvor tidspunktet for udløbet af hendes opholds- og arbejdstilladelse nærmede sig, uanset at konflikten med hendes tidligere ægtefælle og far efter det oplyste opstod i 2013, hvor ægtefællen forlod Danmark. Nævnet kan således alene lægge til grund, at ansøgeren i Danmark har indgået religiøst ægteskab med en muslim, som hun har fået barn med, og at hun er konverteret til Islam, hvilke forhold efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke findes at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flytningenævnet finder derfor sammenfattende, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk.

2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Nepal/2016/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.10.2.6 nævnte afgørelse Afgh/2016/97

6.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (appl. no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 7.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), afsnit 6.7, side 425ff, nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 5.7, side 301ff., nævnte afgørelser Nigeria/2013/10 og Irak/2013/15 og den i afsnit 6.7, side 412f, nævnte afgørelse Som/2013/3 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.7, side 224f, nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

6.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for FGM, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for FGM. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place. Se nærmere herom i afsnit 6.10.2.5.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon, og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren er etnisk araber, statsløs palæstinenser fra Syrien og muslim af trosretning. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den 24. oktober 2014, og at hun den 28. oktober 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den 13. januar 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun udrejste af Syrien, fordi hendes ægtefælle, søn og datter var efterlyst af myndighederne. Klagerens bopæl blev opsøgt næsten dagligt af myndighederne, som ledte efter hendes ægtefælle og søn. Myndighedspersonerne væltede klagerens møbler. Klageren har videre oplyst, at hun i 2013 flyttede fra sin bopæl ned i en kælder, fordi hun ikke længere kunne holde ud at blive opsøgt af myndighederne. Klageren husker ikke så godt på grund af de ting, som hun og hendes familie har været igennem. Over for nævnet har klageren forklaret, at naboerne har oplyst, at myndighederne fortsat opsøger klagerens families bopæl. Efter en samlet vurdering af klagerens forklaring om asylmotive, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke kan anses for at være konkret og individuelt forfulgt af de syriske myndigheder. Nævnet lægger vægt på, at myndighederne ikke har eftersøgt klageren personligt i forbindelse med deres henvendelser på bopælen, og klageren er ikke blevet udsat for trusler eller overgreb, og hun er ikke på noget tidspunkt blevet tilbageholdt. Der lægges i øvrigt vægt på, at klageren i seks til syv måneder inden udrejsen har kunnet bo og opholde sig i en kælder, som hendes ægtefælle tidligere har brugt som kontor, uden at klageren er blevet opsøgt af myndighederne, ligesom hun uden problemer har kunnet udrejse legalt fra Syrien. Klageren og hendes ægtefælle er ikke samtidig indrejst i Danmark, og der er forløbet mere end et år fra klagerens indrejse den 24. oktober 2014, indtil hun søgte om opholdstilladelse den 13. januar 2016. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at der er grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse som følge af en konsekvensstatus i forhold til den opholdstilladelse, som klagerens ægtefælle er blevet meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, den 17. marts 2014. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse. Syri/2016/117

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Se som eksempel fra nævnets praksis den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Rusl/2016/43.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f, nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansøgerens barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 347f, nævnte afgørelse Rus/2014/1 vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, hvis ægtefælle, der var syrisk statsborger, og parrets to børn var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer udtalte blandt andet, at det efter Udenrigsministeriets notat af [...] 2013 lagdes til grund, at ægtefællen ikke aktuelt kunne henvises til at tage ophold i Rusland, idet han risikerede at blive refouleret til Syrien. Flertallet udtalte videre, at ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. bemærkningerne i Flygtningenævnets 8. beretning. Når der endvidere hensås til bemærkningerne i Hånd-

bog om Procedurer og Kriterier for Fastlæggelse af Flygtningestatus, artikel 184, var der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hun efter det foreliggende måtte antages at kunne tage ophold i hjemlandet uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der var derfor heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til den af ægtefællen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelse.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtninge-nævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Dog bemærkes, at såfremt barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. Handbook, pkt. 184.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

6.9 Tortur

6.9.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af

f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis hvorved der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger

som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningeævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 6.9.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningeævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

6.9.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.G. mod Danmark af 28. november 2014 (communication no. 458/2011), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling lidt i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff, for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuell risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar og fem medfølgende børn fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etnisk tjetjenere og muslimer fra [en navngiven by A, Tjetjenien], Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive slået ihjel af myndighederne, idet myndighederne har mistænkt den mandlige ansøger for at hjælpe oprørerne i Tjetjenien. Til

støtte herfor har ansøgerne oplyst, at den mandlige ansøger i 1999 under den væbnede konflikt i Tjetjenien deltog i kampe mod de russiske styrker på oprørernes side. I sommeren 2000 blev den mandlige ansøger tilbageholdt af de russiske myndigheder og løsladt samme dag efter at have boet i bjergene i seks måneder med oprørerne. Han rejste herefter til Volgograd, hvor han boede indtil 2005 uden problemer. I 2005 rejste han tilbage til Tjetjenien. På et ukendt tidspunkt var den mandlige ansøger på cafe med en af de oprørere, som han kendte fra 2000, der var eftersøgt af myndighederne. Det fik den mandlige ansøger at vide fra en af den mandlige ansøgers morbrors venner, der var leder i [A]. Morbrorens ven opfordrede den mandlige ansøger til ikke at have kontakt med den person, som ansøgeren var på cafe med. I perioden 2005-2011 leverede ansøgeren mad til oprørerne efter opfordring fra sin fætter, [B], der også var oprører. Ansøgeren købte i 2010 nogle tomme lokaler, som han ville udleje til små butikker. Han blev i sommeren 2011 kontaktet af nogle myndighedspersoner, som ville have bestikkelse for den mandlige ansøgers brug af lokalerne. Da den mandlige ansøger mente, at hans papirer var i orden, ville han ikke betale myndighedspersonerne. De pågældende tilegnede sig den mandlige ansøgers lokaler i vinteren 2011. En uge herefter blev han indkaldt til møde hos myndighederne. Til mødet deltog personer fra den russiske sikkerhedstjeneste FSB. Under mødet blev han afhørt om sine aktiviteter for oprørerne og udsat for tortur. Der blev afspillet aflytninger af hans telefonsamtaler. Han blev pålagt at forsætte med at levere madvarer og medicin til oprørerne og holde myndigheder informeret om sine aktiviteter. Myndighederne ville bestemme, hvilke madprodukter han skulle give til oprørerne. Han frygtede, at myndighederne ville forgifte maden. Han blev løsladt efter, at han havde skrevet under på et papir. Han ved ikke, hvad der stod på papiret, men efter torturen var han villig til at skrive under på hvad som helst. Han ønskede ikke at gøre som myndighederne havde forlangt, og to dage efter rejste han til Moskva, hvor han opholdt sig indtil [sommeren] 2012. Han smed sin telefon væk, da han ikke ønskede at blive kontaktet af myndighederne. Han kontaktede sin ven, [C], via en ny mobiltelefon. Under Ramadanen vendte han tilbage til Tjetjenien for at besøge sine forældre, men inden Eid-festen rejste han igen til Moskva, fordi han var blevet advaret om en forestående anholdelse af ham. [I efteråret] 2012 blev han uretmæssigt anholdt af politiet i Moskva og dømt for at have udøvet vold mod en politibetjent. Han var fængslet i seks måneder i Moskva og et år i Tjetjenien. Under fængselsopholdet blev han udsat for tortur. Han blev løsladt [i foråret] 2014 og fik at vide, at han skulle møde ind hos politiet ved anmodning herom. De sagde, at han fik en uge, før de ville kontakte ham. En uge efter fik den mandlige ansøgers far en tilsigelse om, at den mandlige ansøger skulle melde sig hos politiet, hvilket han undlod. Han overnattede en til to gange hver måned hos sine forældre. En morgen i [sommeren] 2014 blev han opsøgt af myndighederne på sin forældres bopæl. Han nåede at flygte til trods for, at de skød efter ham. Hans barndomsven, [D], der boede lige i nærheden, kørte ham til Ingusjetien, hvor han opholdt sig i to uger, indtil den kvindelige ansøger sluttede sig til ham, og

sammen udrejste de af Rusland. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund, herunder om at han har deltaget i den anden tjetjenske krig i 1999, og at han i perioden 2005-2011 har ydet hjælp til de tjetjenske oprørere efter anmodning fra sin fætter, [B], der selv var oprører. Flygtningenævnet finder herefter ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger er blevet tilbageholdt af de tjetjenske og russiske myndigheder og underkastet tortur og anden nedværdigende behandling. Den mandlige ansøger må herefter anses for fortsat at være i disse myndigheders søgelys. Flygtningenævnet finder på baggrund heraf, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i Rusland som internt flugtalernativ. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger fortsat må antages at være profileret i forhold til både de tjetjenske og de russiske myndigheder som følge af sin aktive bistand til de tjetjenske oprørere så sent som i perioden 2005-2011. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøgers nu afdøde fætter, [B], var en kendt tjetjensk oprører. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Som konsekvens meddeles den kvindelige ansøger og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2016/40

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan der henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 356 ff, nævnte afgørelse Rus/2014/7.

6.9.3 Bevisvurderingen

I afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren tilhører Ogaden-klanen og er muslim af trosretning fra [...] Etiopien. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Etiopien henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive slået ihjel af Liyu Police og myndighederne, fordi han er tilknyttet Ogaden National Liberation Front (ONLF). Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han

[...] i 2006 blev opsøgt af de etiopiske myndigheder, som afhørte ham om ONLF, hvorefter han blev udsat for fysiske overgreb. Samme aften mødte han tre mænd fra ONLF, som han drak mælk sammen med. Syv dage senere gik ansøgerens fætter til myndighederne og fortalte dem om ansøgerens møde med de tre repræsentanter fra ONLF. [Seks måneder senere] opsøgte de etiopiske myndigheder ansøgeren i hans hjem, hvor han igen blev afhørt om sit kendskab til ONLF. Ansøgeren samt hans moder og søster blev herefter udsat for fysiske overgreb. Tre til fire dage senere blev ansøgeren opsøgt af en mand fra ONLF, som bad om forsyninger til deres hær, hvorefter ansøgeren udleverede et lam til manden. [Ultimo] 2006 deltog ansøgeren i et møde hos en anden nomade ved navn [A]. Mødet udmundede i, at ansøgeren og otte andre mænd tilsluttede sig ONLF. Mens ansøgeren deltog i mødet, blev huset omringet af myndighederne, der slog [A] og to andre mænd ihjel samt anholdt de resterende mødedeltagere, heriblandt ansøgeren. Dernæst var han fængslet i omkring seks år, hvor han blev udsat for fysiske overgreb, indtil et familiemedlem, der var tilknyttet Liyu Police, formåede at arrangere, at han kunne få orlov fra sin afsoning. Dette familiemedlem blev efterfølgende slået ihjel af Liyu Police. Herefter besluttede ansøgeren sig for at flygte til Addis Ababa. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Italien henvist til, at han ikke ønsker at vende tilbage, idet han frygter at blive udsat for refoulement, og fordi det er svært at få lægehjælp, ligesom det er svært at finde en bolig og et arbejde. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren på nogle punkter har forklaret divergerende, herunder hvor ofte og med hvilke mellemrum han mødte ONLF forud for anholdelsen, hans farbroders mellemnavn og rang og hans mosters ægtefælles arbejde. Nævnet finder endvidere, at hans angivelse af hans børns alder vanskeligt hænger sammen med hans forklaring. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder imidlertid, at ansøgerens grundhistorie, hvorefter han blev anholdt sammen med otte andre, mens de var våben, kan begrunde en længere fængsling samt tortur under fængslingen. Idet hans forklaring vedrørende hans ophold i forskellige fængsler samt den udøvede tortur under fængslingen dels virker troværdig og dels understøttes af de lægelige oplysninger, finder flertallet ikke at kunne tilside-sætte hans forklaring. Flertallet har ved troværdighedsvurderingen blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur. Idet et flertal af Flygtningenævnet således i det væsentlige kan lægge ansøgerens forklaring til grund, findes han isoleret at opfylde betingelserne efter udlændingelovens § 7, stk. 1. På baggrund af skrivelsen [fra] 2014 fra de italienske myndigheder lægger nævnet til grund, at ansøgeren har fået meddelt opholdstilladelse i Italien med subsidiær beskyttelse. Opholdstilladelsen er gældende til [sommeren] 2019. Flygtningenævnet antager, at ansøgeren i Italien vil være beskyttet mod refoulement, samt at det vil være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed må antages at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. I vurderingen af, om et land kan tjene som første asylland, indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering hen-

vises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and others v. the Netherlands and Italy*, application no. 27725/10, i en afgørelse af 2. april 2013, i punkt 37, anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person recognised as refugee under the 1951 Refugee Convention will be provided with a renewable residence permit with a validity of five years. He or she is further entitled, inter alia, to a travel document for aliens (Titolo di viaggio per stranieri), to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.” Flygtningenævnet har i en række sager fundet, at Italien kan fungere som første asylland, og nævnet finder heller ikke efter de seneste baggrundsoplysninger om anerkendte flygtninges forhold i Italien, at der er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet finder herefter, at Italien kan anvendes som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 7, stk. 3).” Etio/2016/9

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk masalit og muslim fra Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive dræbt af repræsentanter fra regeringen, som forud for hans udrejse mistænkte ham for at samarbejde med oprørsgrupper og internationale nødhjælpsorganisationer i Darfur. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hans hjemby, [L], i Geneina-området, blev brændt ned af militsgruppen Janjaweed [i foråret] 2003. Mange mennesker, herunder ansøgerens fader, døde under angrebet. Det lykkedes for ansøgeren, hans moder og to brødre at flygte. Ansøgeren tog efterfølgende ophold i Geneina by, hvor han flyttede ind hos to skolekammerater. Ansøgerens moder og to brødre tog ophold i en flygtningelejr i bydelen [A] i Geneina, hvor de fortsat bor. Fra [foråret] 2004 begyndte ansøgeren og hans bofæller frivilligt at indsamle tøj til [A] flygtningelejrens beboere. [I sommeren] 2007 blev ansøgeren opsøgt på bopælen af fem maskerede og bevæbnede mænd, der tilbageholdt ansøgeren. Han var tilbageholdt i omkring tre en halv måned og blev udsat for flere former for tortur. Formålet med tilbageholdelsen var at få ham til at indrømme, at han samarbejdede med regeringsfjendtlige oprørsgrupper eller udenlandske organisationer. Efter tre en halv måned underskrev ansøgeren, mod løftet om løsladelse, et dokument, som han ikke fik oplyst det nærmere indhold af. [I vinteren] 2008 blev han igen opsøgt af tre personer, som bragte ham til et for ham ukendt sted, formentlig en mili-

tærkaserne. Efter omkring fem dage blev han kørt til behandling på et militærhospital, da han havde sultestrejket. Efter en nat på hospitalet flygtede han og tog udrejste tre dage senere af Sudan. Der foreligger en torturundersøgelse [fra efteråret] 2015 fra Amnesty Internationals danske lægegruppe. Ansøgeren har i forbindelse med undersøgelsen konkretiseret hvilke fysiske overgreb, han er blevet udsat for og nærmere oplyst om fysiske og psykiske eftervirkninger herfra. Ved den objektive undersøgelse er der fundet talrige ar i maveregionen, på brystkassen, på ryggen samt på arme og ben. Det konkluderes i rapporten, at der er fuld overensstemmelse mellem den angivne tortur og de objektive fund, samt at de beskrevne smerter fra bevægeapparatet understøtter, at ansøgeren har været udsat for ophængning. Ansøgeren har i det væsentlige forklaret overensstemmende om sit asylmotiv under hele sagen, idet han dog på nogle punkter har afgivet divergerende forklaringer, der som udgangspunkt svækker ansøgerens troværdighed. Henset til, at forklaringen nu støttes af den foreliggende torturundersøgelse sammenholdt med den ”benefit of the doubt”, der særligt skal komme torturofre til gode, kan Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt af myndighederne, og at han under denne tilbageholdelse har været udsat for tortur. Herefter og under henvisning til de foreliggende baggrundsplysninger om situationen i Dafur, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevendende til Sudan er i reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den sudanesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Suda/2016/18

6.9.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstaltes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN’s Torturkomité’s udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, appl. no. 464/2011.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i ovennævnte sag S.G. mod Danmark. Klageren i sagen havde gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og

Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke fandtes nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have fastslået at tidligere tortur alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse af hende til hjemlandet ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen udtalte ikke i den forbindelse kritik af, at de danske myndigheder ikke havde iværksat en torturundersøgelse.

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark (communication no. 429/2010) fra december 2013, hvori Komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse for at be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af alle de af klageren fremlagte beviser og fundet, at de manglede troværdighed, hvorfor myndighederne ikke fandt det nødvendigt at foranstalte en lægelig undersøgelse iværksat. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, er det relevante spørgsmål, hvorvidt hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det ikke nødvendigvis følger, at hun, flere år efter at de påberåbte begivenheder fandt sted, stadig aktuelt ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har i 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. and A.B. et al. v. Denmark (communication no. 634/2014), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i afsnit 5.3.2.1.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der aktuelt er risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Somali og sunni-muslim fra Degebur/Addis Ababa, Etiopien. Ansøgeren har været tilknyttet ONLF, dog ikke i grupperingens militante afdeling. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter, at han vil blive tilbageholdt, udsat for overgreb og dræbt af de etiopiske myndigheder, fordi han og hans far er mistænkt for at støtte Ogaden National Liberation Front (ONLF). Han har til støtte herfor oplyst, at hans far gennem en årrække har været aktivt medlem af ONLF, og at han selv sympatiserede med grupperingen. I [vinteren] 2009 blev ansøgerens bror anholdt, og i 2010 blev ansøgeren selv anholdt. Under fængslingerne blev både ansøgeren og hans bror presset til at give de etiopiske myndigheder oplysninger om deres far. Efter omkring tre måneders fængsling blev ansøgeren løsladt i [foråret] 2010 på betingelse af, at han bidrog med oplysninger om sin far og om ONLF. Ansøgerens bror var blevet løsladt to til tre uger forud herfor. Der skete herefter ikke yderligere, før ansøgeren og hans bror i [sommeren] 2013 igen blev anholdt og beskyldt for at være medlemmer af ONLF. Ansøgeren var herefter fængslet i omkring et år, i hvilken forbindelse han blev udsat for regelmæssige afhøringer og gentagne fysiske overgreb. I [sommeren] 2014 blev han løsladt på betingelse af, at han indvilligede i at finde sin far inden for syv dage. I forbindelse med løsladelsen skrev han under på et dokument, hvoraf det fremgik, at han ville blive straffet, såfremt han ikke overholdt denne betingelse. Ansøgerens bror afgik ved døden under sin fængsling som en følge af de overgreb, som han blev udsat for i fængslet. Med hjælp fra en mand ved navn [...] udrejste ansøgeren herefter til Somalia. Ansøgeren har efter sin udrejse fået at vide, at de etiopiske myndigheder har kontaktet de kenyanske myndigheder med henblik på at finde frem til hans familie, som opholder sig i Kenya. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt og konsistent om sit asylmotiv under tre samtaler hos Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet. Flygtningenævnet finder endvidere, at der ikke er nævneværdige divergenser i forklaringerne, men nuancer, som ansøgeren har redegjort for under nævnsmødet. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgerens far er tilknyttet ONLF, og at myndighederne er bekendt hermed samt, at myndighederne i den forbindelse har tilbageholdt ansøgeren to gange og presset ham til at indgå aftale med myndighederne om at spionere og fremkomme med oplysninger om faderen og andre med tilknytning til ONLF, ligesom myndighederne har beskyldt ansøgeren for selv at være tilknyttet ONLF. Flygtningenævnet lægger videre ansøgerens forklaring om, at han under tilbageholdelserne har været udsat for tortur, til grund. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etio/2016/39

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim fra [...], Al-Hasakah, Syrien. Klageren har været medlem af Al Taqadomi Fi Suria (Fremskridtspartiet) siden 2003 og er fortsat medlem. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens søn er meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har [i sommeren] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er forfulgt af det syriske regime på grund af sine politiske aktiviteter for Al Taqadomi Fi Suria. Endvidere vil han ved en tilbagevenden til Syrien blive henrettet, fordi sønnen med klagerens bistand er deserteret fra militærtjeneste. Klageren har herom oplyst, at han tidligere har været fængslet, tortureret og mishandlet på grund af sine politiske aktiviteter, ligesom mange andre partimedlemmer har været udsat for samme behandling. Der er endvidere mange, der er blevet dræbt på grund af deres aktiviteter. Klageren er blevet tilbudt et individuelt behandlingsforløb på Rehabiliteringscenter for Torturofre [...] fra [primo] 2017. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om sine politiske aktiviteter til grund. Flygtningenævnet finder således klagerens forklaring om, at han i 2004, 2012 og 2015 har været tilbageholdt af de syriske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter troværdig. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren under sin ni måneders tilbageholdelse i 2012 blev udsat for tortur. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens søn var deserteret fra militærtjeneste, og at klagerens hus [i foråret] 2013 som følge heraf var blevet ransaget, samt at klageren som følge af sønnens desertering, som klageren havde bistået med, var kommet yderligere i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet lægger tillige til grund, at klageren [i sommeren] 2015 blev tilbageholdt i forbindelse med, at klageren havde rettet henvendelse til paskontoret sammen med [A] for at få et pas, og at han i forbindelse hermed blev udsat for fysiske overgreb som følge af sine politiske aktiviteter og sønnens desertering. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2016/94

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i sommeren 2014. Flygtningenævnet besluttede i foråret 2015 at udsætte sagens behandling med henblik på iværksættelse af en torturundersøgelse. Af retspsykiatrisk erklæring fra primo 2016 fremgik det, at undersøgelsen viste, at der var god overensstemmelse mellem den i sagen beskrevne tortur og de objektive fund ved undersøgelsen, herunder at ansøgeren udviste tegn på posttraumatisk tilstand. Herefter indhentede Flygtningenævnet bemærkninger fra den beskikkede advokat og fra Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter Karuna Group og de srilankanske myndigheder, idet ansøgeren i 2004 nægtede at stoppe med at smugle varer fra Indien og levere disse til De Tamilske Tigre (herefter LTTE). Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han til at starte med smuglede varer sammen med sin fader. Efter 1996 deltog ansøgerens fader ikke længere heri, hvorfor det nu alene var ansøgeren, der smuglede varer fra Indien til Sri Lanka. En del af disse varer blev smuglet til LTTE, som skete efter bestilling fra nogle medlemmer af LTTE. I 1998 blev ansøgeren anholdt og afhørt af de srilankanske myndigheder om sin tilknytning til LTTE. Ansøgeren blev efter nogle dage løsladt. Mellem 1998 og 2004 fortsatte ansøgeren med at smugle varer til LTTE. Ansøgeren smuglede i den periode primært benzin og diesel. I 2004 brød Karuna med LTTE og dannede sin egen gruppe, som blev kaldt ”Tamil Makkal Vidu thalai Pulikal”, også kaldt ”Karuna Group”. I [løbet af foråret] 2004 blev ansøgeren indkaldt til møde med Karuna, som fortalte ansøgeren, at han ikke længere måtte støtte LTTE, men i stedet skulle støtte Karuna Group, hvilket ansøgeren nægtede. Ansøgeren blev derefter overdraget til den srilankanske hær, der frihedsberøvede ansøgeren. Ansøgeren blev ført til et ukendt sted i omkring en uge, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. På et tidspunkt mistede ansøgeren bevidstheden, og da han vågnede befandt han sig på et hospital. Efter få dage fik ansøgeren besøg af sin moder, som fortalte ansøgeren, at de srilankanske myndigheder havde opsøgt familiens bopæl og efterspurgt ansøgeren. Myndighederne havde ved denne lejlighed truet med at dræbe ansøgeren. Ansøgeren befandt sig omkring en måned på hospitalet og udrejste herefter fra Sri Lanka. Ansøgeren rejste illegalt til Indien. Ansøgeren vendte tilbage til Sri

Lanka omkring [sommeren] 2009, idet han havde hørt, at LTTE var blevet besejret. Efter ansøgeren havde været i Sri Lanka i cirka en uge blev han opsøgt af medlemmer af Karuna Group. Ansøgeren befandt sig på dette tidspunkt hos en ven. Ansøgeren blev taget til et for ansøgeren ukendt sted i [...] by, hvor han blev overdraget til det srilankanske militær. Ansøgeren blev tilbageholdt og slået af de srilankanske myndigheder i to til tre dage, hvorefter ansøgeren mistede bevidstheden og vågnede op på et hospital. Ansøgeren opholdt sig på hospitalet i en uge, hvorefter han igen rejste illegalt til Indien. I december 2013 tog ansøgeren igen til Sri Lanka, idet han hørte, at hans moder var syg. Ansøgeren vendte tilbage til sin families by, men boede hos en ven, idet han var bange for at blive genkendt. Familiens hjem var endvidere næsten forsvundet på grund af en tsunami. En dag søgte ansøgeren efter sin moder. Han blev stoppet af nogle mænd på gaden. Mændene tog ansøgeren med til et ukendt sted. Ansøgeren blev overfaldet og ringede herefter til det srilankanske militær. Da militæret kom, blev ansøgeren blandt andet slået med geværkolber. Militæret tog ansøgeren hen til en politistation i [...], hvor ansøgeren på ny blev udsat for alvorlige fysiske overgreb, der igen førte til, at ansøgeren mistede bevidstheden. Da ansøgeren vågnede, befandt han sig på et hospital. Mens ansøgeren var på hospitalet, så han en af de personer fra Karuna Group, der havde kidnappet ham. Det pågældende medlem stod og talte med personalet. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra hospitalet. Ansøgeren udrejste herefter illegalt af Sri Lanka til Indien. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sagen har forklaret, at han ikke har været medlem af LTTE, men har ydet økonomiske bidrag til denne organisation. Han har i forbindelse med sin forretning udover til almindelige kunder formidlet varer til bevægelsen. Der har bl.a. været tale om brændstof, men ikke våben og andet, der anvendes militært. Dette er sket i forbindelse med hans fortsættelse af hans afdøde fars indsmugling af varer fra Indien. Ansøgeren har forklaret usikkert om sine aktiviteter. Forklaringen om kontakt til og møde med Karuna fremtræder ikke selvoplevet og kan derfor ikke lægges til grund. Der ses ikke holdepunkter for at antage, at tilknytningen til LTTE har været andet end af et helt begrænset omfang i form af handel og økonomiske bidrag. Ansøgeren har oplyst, at han i perioden fra 1998 til 2013 af hjemlandets myndigheder på grund af hans bistand til LTTE har været tilbageholdt 4 gange og udsat for tortur. På baggrund af Retsmedicinsk Instituts erklæring af [...] 2015 indeholdte oplysninger og konklusioner lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren af hjemlandets myndigheder har været udsat for tortur. Videre at ansøgerens ringe hukommelse kan være forårsaget af dette. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke med sikkerhed afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet igen vil være i myndighedernes søgelys. Ansøgeren er således omfattet af udlændingelovens § 7. Et flertal af nævnets medlemmer finder, at der ikke er udsigt til, at ansøgeren på et nyt mundtligt nævn på afgørende vis kan bidrage yderligere til sagens oplysning. Flertallet finder derfor ikke, at sagen bør sættes på nyt mundtligt nævn. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder ikke, at ansøgeren bør udelukkes fra opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Der er herved lagt vægt på karakteren af ansøgerens aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sril/2016/7

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), afsnit 6.9.3.3 nævnte afgørelse Demo/2015/4 samt den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/13.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på nævnets generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur eller om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, der her er tale om, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor han risikerer på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz Veras and Others v. Sweden (sag nr. 15576/89 af 20. marts 1999), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. v. Denmark (sag nr. 209/2002 af 12. november 2003), punkterne 6.4-6.6, hvor klagerens forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagerens manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Det er i sådanne sager forekommet, at ansøgeren har påvist at have fysiske eller psykiske skader, som ifølge hans forklaring hidrører fra den oplyste tortur. Sommetider er ansøgerens oplysninger om skader underbygget af lægeundersøgelser, herunder fra f. eks. Amnesty Internationals lægegruppe, og det forekommer, at det i konklusionerne fra sådanne undersøgelser angives, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Såfremt nævnet i en sådan sag har måttet forkaste hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have givet anledning til den oplyste tortur, f.eks. fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, og at dette skulle være blevet opdaget af myndighederne, vil en sådan konklusion ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en egentlig torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvfølgelig konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men hvorfor skaderne er blevet påført ham og af hvem kan ikke konkluderes ud fra en sådan konstatering. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, der blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. En sådan undersøgelse kan med andre ord ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur eller – som nævnt ovenfor – om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger, og kan på ingen måde afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for overgreb, er sand. Hvis denne forklaring om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren skulle være de samme forhold, der indebærer, at han stadig risikerer tortur ved en tilbagevenden, kan det derfor heller ikke lægges til grund, at ansøgeren af denne grund er i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Der er derfor i sådanne sager efter Flygtningenævnets opfattelse ikke behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet en undersøgelse ikke vil bidrage til en oplysning af sagen.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet stadfæstede i **januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt fire børn fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, et ægtepar, er etniske hazaraer og shiamuslimer fra landsbyen [...], i Baghlan Provinsen, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har forklaret, at den mandlige ansøger i syv år var ansat på en lille skole, hvor der både gik piger og drenge. Alle eleverne var shia-muslimer. Flere af forældrene til eleverne var lokale magthavere, inklusive ansatte i militæret. Primo 2011 var der skyderi ved skolen, og Taliban bortførte i den forbindelse den mandlige ansøger og skolens to lærere. De blev

alle tre slået og afhørt om de lokale magthavere. Den mandlige ansøger var den af de tre, der vidste mest herom. Efter to dage blev lærerne slået ihjel. I de næste to måneder blev den mandlige ansøger mange gange afhørt og udsat for tortur. Ansøgerens nyrer er som følge heraf blevet svært beskadigede. Ansøgeren så sig under tilbageholdelsen nødsaget til at oplyse navnene på to lokale soldater, herunder en kommandant. Han ved ikke, om der senere er sket de to noget. Han frygter, at Taliban på grund af hans oplysninger har slået dem ihjel. Under kamphandlinger lykkedes det ansøgeren at flygte til den nærmeste by, [navnet på byen], hvor han blev passet af sin fætter, til han efter en måneds tid var rask nok til, at familien kunne udrejse illegalt til Iran via Kabuls lufthavn. Under nævnsmødet svarede ansøgerne i flere tilfælde ikke konkret på de stillede spørgsmål. Andre gange svarede ansøgerne, at det kunne de ikke huske. Dette har til dels også været tilfældet vedrørende spørgsmål, som de tidligere under asylforløbet har svaret på. Ansøgerne har endvidere vedrørende flere spørgsmål forklaret divergerende under asylforløbet, og der er flere emner, hvor de to ansøgere har afgivet indbyrdes modstridende forklaringer. Ansøgerne har blandt andet forklaret forskelligt om de i alt fem gange, myndighederne og Taliban skulle have rettet henvendelse på ansøgernes bopæl, herunder om tidspunktet for henvendelserne i forhold til, hvornår manden var tilbageholdt, samt om hvad der under henvendelserne blev sagt til den kvindelige ansøger. Uoverensstemmelserne er betydelige, uanset at henvendelserne er blevet opfattet meget alvorligt og har direkte sammenhæng med asylmotivet. Den mandlige ansøger har endvidere [i sommeren] 2015 til Udlændingestyrelsen forklaret, at to personer skulle have fortalt fætteren, at myndighederne mistænkte ansøgeren for at have taget ophold hos fætteren og havde spurgt, om dette var korrekt. Endvidere forklarede den mandlige ansøger, at han af nogle personer var blevet set på vej hen til fætteren, og at dem, der havde set ham, havde videregivet oplysningen til myndighederne. Ansøgeren har videre forklaret, at myndighederne spurgte efter ham i [byen hvor fætteren boede]. Et sådant forløb synes ikke sandsynligt. I Flygtningenævnet forklarede den mandlige ansøger, at det ikke forholdt sig på den måde. Han frygtede bare, at det kunne være sket sådan. Den kvindelige ansøger har til Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015 forklaret, at hun tidligt den morgen, hvor manden blev taget til fange, hørte skyderi. Manden har oplyst, at man på grund af afstanden til skolen (en times gang) ikke kunne høre skyderiet på deres bopæl. Til styrelsen har den kvindelige ansøger forklaret, at hun var bekymret, fordi ægtefællen ikke var kommet hjem på det sædvanlige tidspunkt kl. 13.00. I Flygtningenævnet forklarede den kvindelige ansøger, at hun allerede om morgenen havde fået at vide, at Taliban havde angrebet skolen. Det havde forældre til elever, der boede tættere på skolen, sagt til nogle af ansøgernes naboer, der havde videregivet oplysningen til hende. Ved vurderingen af ansøgernes forklaringer og herunder alvoren af divergenserne samt de manglende svar, respektive ukonkrete svar, må på den ene side henses til, at begivenhederne fandt sted for omkring fire år siden samt på ansøgernes særlige forhold. Det bemærkes herved, at ansøgerne er analfabeter og har oplyst,

at de har dårlig hukommelse. Begge ansøgere fremstod endvidere i Flygtningenævnet skrøbelige og mærkede. Det indgår tillige, at der ikke er grundlag for at forkaste oplysningen om, at manden har dårligt helbred, herunder ødelagte nyrer, som kan skyldes slag eller andre overgreb. Ved stillingtagen til, hvad der kan lægges til grund, må på den anden side indgå, at centrale dele af asylmotivet fremstår usandsynligt. Det gælder blandt andet den omstændighed, at det ikke nærmere er anført, hvorfor den mandlige ansøger, som var ansat til at gøre rent på skolen og endvidere fungerede som ubevæbnet vagt, skulle have en særlig viden, der kan begrunde, at han som den eneste i lang tid blev holdt fanget og udsat for mange afhøringer, eller at talibanerne skulle tro, at han havde en sådan viden. Den kvindelige ansøgers endelige forklaring om, at der skulle have været tid til, at hun via flere mellemlid kunne nå at blive advaret om angrebet, inden hun sendte børnene af sted på den lange vej til skolen, fremstår også usandsynlig, og hun har blandt andet vedrørende dette emne ikke kunnet forklare sig nærmere, herunder om de blev advaret via telefon. Nævnet bemærker tillige, at det synes mindre sandsynligt, at myndighederne i givet fald så hurtigt som forklaret skulle have fundet ud af, at den mandlige ansøger havde angivet to personer, og at myndighederne skulle have fortalt dette til den kvindelige ansøger. Efter en samlet vurdering finder nævnet herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort omstændighederne i forbindelse med, at den mandlige ansøger er blevet syg og formentlig er blevet udsat for overgreb, og ansøgerne har i øvrigt ikke sandsynliggjort deres asylmotiv, og at de ved en tilbagevenden til Afghanistan nu vil være i konkret, individuel risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra Taliban eller de afghanske myndigheder, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Idet nævnet under disse omstændigheder ikke finder, at der er grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af en torturundersøgelse, som ansøgernes beskikkede advokat subsidiært har nedlagt påstand om, stadfæster Flygtningenævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2016/10

Nævnet stadfæstede i **februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk oromo og muslim af trosretning fra Etiopien. Ansøgeren har været medlem af en ungdomsstøttegruppe til Oromo Liberation Front (OLF) siden 2012. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter myndighedernes overgreb. Han deltog [i foråret] 2014 i en demonstration i [...], fordi de etiopiske myndigheder havde vedtaget en lov om at udvide Addis Ababa. Hans opgave var at fortælle andre om demonstrationen forud for, at den fandt sted. Han blev i forbindelse med demonstrationen anholdt af de etiopiske myndigheder, hvorefter han var fængslet på en militærlejr i knap fire måneder. Han blev her afhørt utallige gange om, hvorvidt han havde været med til at arrangere demonstrationen, ligesom han blev udsat for fysiske overgreb. [I sommeren] 2014 flygtede ansøgeren fra fængslet, hvorefter han tog ophold hos en af sin onkels bekendte, inden han tre dage efter udrejste fra Etiopien.

Ansøgerens forældre har efter ansøgerens udrejse været fængslet af de etiopiske myndigheder som følge af, at myndighederne ikke kunne finde ansøgeren. Moderen blev løsladt efter 15 dages fængsling, hvorimod faderen fortsat er forsvundet. **Flygtninge-nævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen intet har oplyst om sin egen tilknytning til en ungdomsstøttegruppe til OLF, herunder at han gennem en periode på omkring to år deltog i et til to månedlige møder i gruppen og indsamlede penge, som han hver måned afleverede til gruppen. Flertallet finder ansøgerens forklaring om, at han ikke fortalte sin familie – herunder sin fader, der i mange år var politisk aktiv i OLF – om sin egen rolle til støtte for organisationen, usandsynlig. Flertallet finder det endvidere helt usandsynligt, at ansøgeren var i stand til at flygte fra militærlejren på den af ham beskrevne måde ved sammen med 11 medfanger – der ifølge ansøgerens forklaring ligesom han selv skulle henrettes – at blive efterladt ubevogtet så længe, at fangerne kunne løbe hen til et hegn, som ansøgeren og i hvert fald andre af fangerne uden større problemer var i stand til at kravle over og derfra løbe væk. På denne baggrund finder flertallet ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtninge-nævnets flertal finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etio/2016/12

Flygtninge-nævnet stadfæstede i **juli 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Khartoum, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Sudan frygter at blive slået ihjel af myndighederne, da han er flygtet fra efterretningstjenesten. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han arbejdede som politimand i det sudanesiske politi. I [sommeren] 2014 fik han til opgave at overvåge en person fra [et] oppositionsparti. Ansøgeren overvågede den pågældende i syv dage, hvorefter han udarbejdede en rapport til brug for myndighederne. I [efteråret] 2014 blev ansøgeren indkaldt til en samtale hos Efterretningstjenesten i Khartoum. Ansøgeren fik af en oberstløjtnant besked på at likvidere den person fra oppositionspartiet, som han havde overvåget. Ansøgeren afviste at tage imod opgaven, hvorefter han blev anholdt og tilbageholdt på kontoret. Ansøgeren var tilbageholdt i syv dage, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb hver dag. Efter syv dage blev ansøgeren transporteret til et hospital, hvor han var indlagt i tre-fire dage, hvorefter han flygtede og tog til byen [...]. Han opholdte sig hos en slægtning i en måned. I [slutningen af] 2014 udrejste ansøgeren fra Khartoum. Han havde forinden fået udstedt et visum til [et europæisk land] fra [det europæiske lands] ambassade i Khartoum. **Et flertal af Flygtninge-nævnets medlem-**

mer kan efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Der lægges vægt på, at ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende, og at forklaringen vedrørende andre afgørende forhold forekommer usandsynlig. Forklaringen anses derfor som konstrueret til lejligheden. Flertallet henviser til, at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2015 om sin flugt fra hospitalet har forklaret, at der var vagter til stede for at holde øje med ham. Ansøgeren flygtede midt om natten, og vagterne regnede derfor med, at ansøgeren sov, hvorfor de ikke var opmærksomme på ham. Under asylsamtalen den [...] 2015 har ansøgeren derimod forklaret, at en person var kommet alvorligt til skade og var blevet ført ind på den afdeling på hospitalet, hvor ansøgeren lå. Efter at personen var afgået ved døden, opstod der uroligheder, og det lykkedes ansøgeren at flygte. Vagterne der passede på ansøgeren forsøgte at forhindre ansøgeren i at flygte, men pårørende til afdøde slog vagterne, fordi de var vrede på vagterne, og derved forhindrede de vagterne i at standse ansøgeren. Foreholdt divergensen har ansøgeren forklaret, at han ikke under oplysnings- og motivsamtalen har oplyst, at han flygtede om natten, fordi vagterne ikke var opmærksomme på ham. Flertallet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret divergerende om sit kendskab til [H], som han skulle overvåge. Under oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at han med det samme vidste, hvem [H] var, da han fik personens navn at vide. Under asylsamtalen har han derimod forklaret, at han ikke vidste, hvem [H] var, da han fik tildelt overvågningsopgaven. Foreholdt divergensen har ansøgeren forklaret, at han ikke kender [H] personligt, men at han kender til [H], da de kommer fra samme område. Flertallet anser det endvidere for usandsynligt, at ansøgeren efter sin flugt fra hospitalet har kunnet opholde sig i cirka en måned hos en slægtning til ansøgerens moder, og at han i den periode uden problemer med den sudanesiske efterretningstjeneste har kunnet planlægge sin udrejse og har kunnet udrejse fra lufthavnen i Khartoum med eget pas. Det forekommer ligeledes usandsynligt, at ansøgeren, der angiveligt var eftersøgt af efterretningstjenesten, uden problemer har kunnet opnå visum på [det europæiske lands] konsulat i Khartoum, efter at han personligt er mødt på konsulatet og har afgivet fingeraftryk og i øvrigt har fået taget et foto og fremvist legitimation. Flertallet af Flygtningenævnets medlemmer bemærker, at det fremgår af referaterne af samtalerne med Udlændingestyrelsen, at ansøgeren med sin underskrift har bekræftet, at tolkens oversættelse af samtalereferaterne er i overensstemmelse med samtalerne, og at han har haft lejlighed til at fremkomme med bemærkninger og rettelser til referaterne. Flertallet finder derfor ikke, at ansøgerens oplysning for nævnet om, at der under de tidligere samtaler opstod misforståelser på grund af tolkeproblemer kan tillægges betydning. Flertallet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på iværksættelse af en torturundersøgelse af ansøgeren, idet der henvises til karakteren af de divergenser og de usandsynligheder, der har medført, at ansøgerens forklaring er forkastet. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sudan vil være i risiko for forfølgelse der er omfattet af udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil risikere overgreb jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Suda/2016/22

Se i denne forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189ff, nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz (communication no. 565/2013), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

6.9.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnestys Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

6.9.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet stadfæstede i **februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2012. Ansøgeren indrejste i Danmark første gang i efteråret 2007 og søgte asyl. I foråret 2008 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med gyldighed til foråret 2015. I efteråret 2008 underskrev ansøgeren en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelsen. I foråret 2009 udrejste ansøgeren af Danmark med henblik på at tage permanent ophold i Den Russiske Føderation. I efteråret 2012 genindrejste ansøgeren i Danmark og indgav ny ansøgning om asyl. Ansøgningen blev af Udlændingestyrelsen anset for en anmodning om ej bortfald af opholdstilladelsen. I foråret 2013 besluttede Udlændingestyrelsen, at ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2, jf. § 17, stk. 1 og § 17, stk. 4. I efteråret 2014 hjemviste Flygtningenævnet sagen til en fornyet behandling i første instans. Ultimo 2014 besluttede Udlændingestyrelsen igen, at ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, og § 17 a, stk. 1, og stk. 2. I foråret 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende bortfald af opholdstilladelse, men hjemviste samtidig sagen med henblik på en førsteinstans behandling af ansøgerens ansøgning om asyl af efteråret 2012. I sommeren 2015 fremsendte ansøgerens advokat en rapport om torturundersøgelse af ansøgeren foretaget af Amnesty Internationals danske lægegruppe. Af rapportens konklusion fremgik det blandt andet, at ansøgeren ikke havde fysiske objektive mén, men at ansøgerens psykiske symptomer og adfærd under undersøgelsen stemte overens med tilstanden PTSD. I efteråret 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afgørelsen blev indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Gernenchuk, Tjetjenien i Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at ansøgeren indrejste første gang i Danmark [i efteråret] 2007, og at han [i foråret] 2008 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I efteråret] 2008 underskrev ansøgeren en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelsen. Ansøgeren udrejste frivilligt til Rusland [i foråret] 2009. [I efteråret] 2012 genindrejste ansøgeren i Danmark og søgte asyl. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive slået ihjel af enten islamister eller de tjetjenske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans broder.[A], var aktiv for oprørerne under den anden tjetjenske krig. Broderen blev slået ihjel i år 2000 under en kamp med de russiske specialstyrker. Kort tid herefter blev ansøgerens familie opsøgt,

og ansøgerens fader og broder blev taget med af de russiske myndigheder. Ansøgeren blev også forsøgt taget med, men da han var lille, fik han lov til at gå igen. Hans fader var tilbageholdt i en ukendt periode, og hans broder kom aldrig hjem. Efter ca. syv år arrangerede ansøgerens bedstemoder og onkel, at ansøgeren skulle udrejse, fordi myndighederne stadig var interesseret i familien. Ansøgerens familie blev opsøgt flere gange, og hans fader blev tilbageholdt tre gange af myndighederne og døde under den sidste tilbageholdelse. Ansøgeren boede ikke hjemme i den syvårige periode og blev derfor ikke selv opsøgt af myndighederne. Da ansøgeren [i foråret] 2009 valgte frivilligt at udrejse af Danmark til Tjetjenien efter at have været blevet meddelt opholdstilladelse [i foråret] 2008, kom han til byen Mineralnye Vody, hvor han blev anholdt af politiet. Han blev kørt til et ukendt sted, hvor han blev tilbageholdt i ca. tre måneder. Han blev tilbageholdt, fordi hans broder havde været oprører. Under tilbageholdelsen blev han udsat for tortur i form af slag og elektrisk stød. Efter de ca. tre måneder blev han løsladt uden en begrundelse. En dag i [foråret] 2012 blev han igen tilbageholdt af myndighederne i nogle timer. De ville have, at han skulle samarbejde med dem. Han blev kørt hjem, og han blev bedt om at aflevere alle sine dokumenter. Herefter skjulte han sig, og ansøgerens ægtefælle og børn boede hos nogle slægtninge. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen del af ansøgerens forklaring om tiden efter, at han genindrejste i Rusland i [foråret] 2009 til grund. Flygtningenævnet kan således hverken lægge ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen og den herunder foretagne tortur i 2009 eller om tilbageholdelsen i 2012 til grund. Det bemærkes herved, at den foretagne torturundersøgelse [fra sommeren] 2015 ikke er dokumentation for, at ansøgeren har været udsat for tortur. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og utroværdig, ligesom han på flere centrale punkter har forklaret divergerende. Der er herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om bl.a., hvorvidt han både under den angivelige tilbageholdelse i 2009 og i 2012 blev udsat for tortur i form af elektrochok, og om hvorvidt han selv eller myndighederne forestod laminering af det kørekort, som han fik udstedt i 2009. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han i 2010 kontaktede den danske ambassade må tilsidesættes, idet ambassaden ved mail [fra efteråret] 2013 har oplyst, at de ikke har oplysninger om, at ansøger skulle have kontaktet ambassaden, ligesom det under sagen er oplyst, at Udlændingestyrelsen heller ikke er i besiddelse af oplysninger, der sandsynliggør, at ansøgeren skulle have rettet henvendelse til ambassaden, eller at Udlændingestyrelsen skulle have forbudt ambassaden at udstede visum til ansøgeren. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer helt usandsynligt, at ansøgeren efter at have været tilbageholdt i 3 måneder i 2009, hvor han angiveligt blev udsat for tortur, valgte at forblive i Rusland og umiddelbart efter stifte familie, ligesom det forekommer usandsynligt, at myndighederne 12 år efter, at ansøgerens bror var blevet dræbt som oprører, skulle henvende sig til ham for at få ham til at infiltrere oprørere, ligesom det i den forbindelse fremstår utroværdigt, at myndighe-

derne i givet fald ikke allerede under tilbageholdelsen i 2009 bad ham om at samarbejde med dem. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren opholdt sig i mere end 6 måneder i hjemlandet, før han valgte at udrejse, efter at han angiveligt skulle have været tilbageholdt i 2012. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2016/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.9.3.1. nævnte afgørelse sril/2016/7.

6.10 Køns- og æresrelateret forfølgelse

6.10.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 6.10.2.1 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 6.10.2.5 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet (LGBT-personer). Der henvises til de nedenfor i afsnit 6.10.2.6 nævnte afgørelser.

6.10.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

6.10.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige af 10. september 2015 vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd. Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke,

at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2016 behandlet en række sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er muslim af trosretning fra [Gedo-regionen] i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet hun er dødsdømt efter at have nægtet at lade sine to ældste sønner rekruttere til al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at to repræsentanter fra al-Shabaab i 2012 henvendte sig på hendes bopæl og spurgte efter hendes sønner, idet de ville rekruttere dem. Hun nægtede at overgive sine sønner til al-Shabaab, hvorefter hun blev slået og skudt i sit ene ben. Hendes to ældste sønner løb ud til hende, hvorefter repræsentanterne fra al-Shabaab skød og dræbte sønnerne. Dernæst mistede ansøgeren bevidstheden. Hun vågnede op i en klanfælles hytte, hvor hun siden opholdt sig, mens hendes sår blev behandlet. Efterfølgende fortalte hendes søster hende, at al-Shabaab vidste, at hun ikke var afgået ved døden, samt at de havde dødsdømt hende. Ansøgerens mand og fader blev taget af al-Shabaab i 2005. Da ansøgeren forlod Somalia i 2013 havde hun kun sin søster, sin moder og sine tre mindreårige børn. Hendes søsters ægtefælle er også død. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dom af 10. september 2015 (Case of R.H. V. Sweden) i præmis 70 anført: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed

with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren, der er uden mandligt netværk i Somalia, og som ved udrejsen var i en konflikt med medlemmer af al-Shabaab, har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Somalia vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2016/3

I juli 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. I januar 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til fornyet behandling. Nævnet **stadfæstede** i **april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somalier og muslim af trosretning fra angiveligt [by] i det sydvestlige Somalia. Ansøgeren tilhører angiveligt hovedklanen Asharaaf, subklanen Reer Hassan og underklanen [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af sin familie og medlemmer af al-Shabaab, såfremt hun bliver anklaget for at være flygtet fra sin ægtefælle og for ikke at have adlydt sin broder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun indtil sin udrejse boede i [by] nær Baardheere i Gedo. Ansøgeren har videre anført, at efter hendes fader blev slået ihjel af al-Shabaab i [sommeren] 2013, blev hun tvangsgift med sin broders svigerfader, [navn]. Ansøgerens broder arrangerede ægteskabet, og der var tale om en aftale som følge af medgift. Ansøgeren blev efter vielsen tvunget til at tage ophold hos [ægtefællen], der blandt andet udsatte ansøgeren for vold. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra [ægtefællens] bopæl fem dage efter, de var blevet gift. Ansøgeren flygtede til Addis Abeba i Etiopien med hjælp fra ukendte personer. Efter ankomsten til Addis Abeba fik ansøgeren kontakt til nogle somaliere fra sin klan, som fik etableret kontakt til ansøgerens faster i det nordlige Somalia. Fasteren finansierede ansøgerens udrejse til Europa med 4000 US dollars. Flygtningenævnet lægger nævnets tidligere afgørelse [fra] juli 2015 til grund og tilsidesætter dermed ansøgerens asylmotiv som ikke troværdig. Flygtningenævnet finder fortsat ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har et mærke på [...] og et mærke på [...] efter brandsår. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at disse mærker kan ændre troværdighedsvurderingen, idet de

lige såvel kan være opstået på anden vis end forklaret af ansøgeren. Flygtningenævnet har herefter overvejet, om afgørelsen fra Menneskerettighedsdomstolen i sagen R.H. v. Sweden, som var anledning til, at sagen blev genoptaget på nuværende tidspunkt, kan medføre en ændret vurdering af ansøgerens sag i forhold til den tidligere afgørelse [fra juli 2015]. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering vægt på, at ansøgeren har forklaret om et familiemæssigt netværk i sit hjemland, og da ansøgerens forklaring om, at hun ved udrejsen havde en alvorlig konflikt med familien er tilsidesat som utroværdig, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være stillet som en enlig kvinde. Flygtningenævnet finder allerede af den grund ikke, at den omhandlende dom kan medføre en ændret vurdering af ansøgerens sag. Endeligt bemærkes at de generelle forhold for kvinder i Somalia ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/50

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin første ægtefælle, [A’s], familie, fordi hun efter ægtefællens død har forladt svigerfamilien med børnene og fordi de frygter, at hun vil gøre krav på arv. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at ansøgerens anden ægtefælle, [B], fætter, [C], vil udsætte hende for yderligere forfølgelse og overgreb. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun blev boende hos sin svigerfamilie, da [A] omkring 2011 afgik ved døden. Efter cirka et år begyndte svigerfamilien at behandle hende dårligt. Svigerfamilien var bange for, at hun ville kræve sin arv. Efter cirka to år forlod ansøgeren svigerfamilien, og ansøgeren og børnene flyttede ind hos ansøgerens morbror i Kabul. Hun frygtede svigerfamilien, der efterstræbte hende, dels på grund af børnene, dels fordi hun krævede sin arv. Mens hun boede i Kabul friede naboen [B] til hende. Han ønskede at gifte sig med hende, selv om hun var enke med tre børn og sunni-muslim. De blev gift i 2013. [B] stammede fra Grazni, hvor han havde jord og en bolig. De flyttede til Grazni, men da [B’s] slægning, [C], fandt ud af, at hun havde været gift og havde tre børn og dermed var uren, og at hun var sunni-muslim, opstod der store problemer. [C] forlangte, at de skulle skilles og han var voldelig overfor [B], hvilket [B] forsøgte at anmelde til politiet. En aften [i sommeren] 2015 opsøgte [C] ansøgerens bopæl sammen med en gruppe mænd, og ansøgerens ægtefælle blev skudt og dræbt. Ansøgeren og de tre børn blev tvunget ind i en bil og kørt til en forladt ejendom. Her blev ansøgeren adskilt fra børnene og blev udsat for voldtægt to gange af flere af mændene. De sagde til hende, at de ville slå hende og de tre børn ihjel. En mand ved navn [D], der var [B’s] barndomsven, hjalp ansøgeren og

hendes børn med at flygte fra boligen. Ansøgeren og børnene opholdt sig kortvarigt hos ansøgerens morbror i Kabul. De var der kun i den korte tid, det tog for morbroren at arrangere deres flugt. På grænsen mellem Iran og Tyrkiet mistede ansøgeren kontakten med sine tre børn. Hun har stadig ikke etableret kontakt med børnene og hun har ingen kontakt med morbroren i Kabul. Flygtningenævnet kan i al væsentlighed lægge ansøgerens forklaring om asylmotiver, idet ansøgeren har afgivet en konsistent og sammenhængende forklaring til grund. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af konflikter med [A's] familie ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal finder, henset til årsagen til [C's] drab på ægtefællen og de efterfølgende overgreb på ansøgeren, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun, såfremt hun vender tilbage til hjemlandet risikere at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnets flertal har ved vurderingen heraf tillige lagt vægt på, at ansøgeren er enke, og at hun ud over sin aldrende morbror ikke har et netværk, der vil kunne skærme hende overfor [C]. Der ses ikke at være grundlag for at meddele ansøgeren asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2016/237

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.4.4 nævnte afgørelse Soma/2016/41 og den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Soma/2016/38.

6.10.2.2 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunnimuslim fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin fader, slægtninge eller kommandant [K], idet ansøgeren er flygtet, selvom hun skulle giftes med kommandanten. Ansøgeren frygter endvidere at vende tilbage, fordi hun er gravid, men ikke gift med faderen til barnet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at kommandant [K] kom til ansøgerens bopæl for at anholde ansøgerens fader. Da [K] så ansøgeren, ombestemte han sig og gav ansøgeren et telefonnummer, som hun skulle give til sin fader. [K] oplyste derefter faderen telefonisk, at faderen kunne undgå at komme i fængsel, såfremt ansøgeren giftede sig med [K]. Ansøgerens fader accepterede dette. Samme aften ankom [K] og to ældre til ansøgerens bopæl for at tale med faderen. To dage senere ankom [K]s datter, moder, søster og en anden kvinde til ansøgerens bopæl og overrakte ansøgeren tøj og guld. Ansøgeren ønskede ikke at blive gift med [K], og hun flygtede derfor få dage efter fra Afghanistan sammen med sin kæreste, [F]. I Danmark

har ansøgeren mødt en mand ved navn [M]. [M] er fader til ansøgerens ufødte barn. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hun blev slået af faderen efter modtagelsen af sedlen fra kommandant [K], om hvornår ansøgeren blev bekendt med, at hun skulle giftes med [K], og om kvinderne, der ankom til bopælen med guld, var ledsaget af bevæbnede mænd, herunder hvornår kvinderne ankom. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret upræcist om kæresteforholdet til [F], og om begivenhederne, da hun rejste videre alene fra Grækenland. Dernæst forekommer det usædvanligt, at [K], som ifølge ansøgeren er en meget magtfuld person, henvendte sig personligt på bopælen, at [K] midt under en politiaktion mod ansøgerens fader pludselig skulle ændre mening, da ansøgeren åbnede døren, at guld og pengebeløb på bopælen var frit tilgængelige for ansøgeren, da hun ville udrejse, at ansøgeren kunne være kæreste med [F], uden at det blev opdaget, og at udrejsen blev besluttet og arrangeret på mindre end et døgn. Når disse begivenheder ses i en sammenhæng med det ovenfor anførte, fremstår det påberåbte asylmotiv umiddelbart utroværdigt. Hertil kommer, at ansøgeren har svaret afglidende på flere centrale spørgsmål, selv om der tages hensyn til, at hun er analfabet. På denne baggrund, og da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hendes forklaring, herunder at hun skulle være efterstræbt af kommandant [K] eller at hun skulle være i et modsætningsforhold til sin familie. Den omstændighed, at ansøgeren er gravid med et barn, kan under de foreliggende omstændigheder hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kan endvidere ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/11

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin farfader og sin forlovede samt dennes familie, fordi hun har giftet sig med en anden mand. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes farfader i [foråret] 2014 mod hendes vilje forlovede hende bort til en mand ved navn [A]. [Nogle måneder senere] blev hun imod sin farfaders, [A] og [A’s] families vilje viet med sin nuværende ægtefælle, som er bosiddende i Danmark. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende fotos, videooptagelser og vielsesattest til grund, at ansøgeren først har været forlovet med [A], og at hun senere har indgået ægteskab med [sin nuværende ægtefælle]. Flygtningenævnets flertal lægger

endvidere ansøgerens forklaring om modsætningsforhold til dels [A] og hans familie og sin egen farfader til grund. Flertallet finder herefter, at ansøgeren er i en reel risiko for overgreb fra [A] og hans families side og måske også fra egen families side som følge af, at hun ikke indgik ægteskab med [A]. Flertallet finder herefter, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, idet de afghanske myndigheder ikke kan antages at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse imod sådanne overgreb. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/31

Flygtningenævnet meddelte i **maj 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim fra landsbyen [...], som ligger i regionen Jubbada Hoose, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin far, sin ægtefælle eller sine brødre, fordi hun er flygtet fra dem og senere udrejst af Somalia. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter, at hun vil blive fængslet eller slået ihjel af de somaliske myndigheder, fordi hun er gift med en mand, der er medlem af al-Shabaab. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hendes forældre blev skilt, da hun var 13 år gammel. Herefter mistede hun kontakten til sin far. Hendes far blev medlem af al-Shabaab i 2011 eller 2012. Hendes brødre, [A], [B] og [C], blev medlem af al-Shabaab omkring 2012 eller 2013. I sommeren 2013 blev ansøgeren gift med en mand ved navn [D]. Omkring et år efter indgåelsen af deres ægteskab blev ansøgeren opsøgt af sin far, imens [D] var i Kismayo for at søge arbejde. Hendes far fortalte, at hun skulle indgå ægteskab med et al-Shabaab medlem ved navn [E]. Da [D] kom hjem, fortalte ansøgeren ham, hvad hendes far havde sagt, hvorefter [D] besluttede sig for at flygte. Ti dage efter [D’s] flugt blev ansøgeren opsøgt af sin far og [E], som tvang hende ind i deres bil. Ansøgeren blev herefter kørt til et ukendt skovområde og placeret i en hytte, hvor hun opholdt sig i tre måneder. [E] opholdt sig indimellem i hytten sammen med ansøgeren og udsatte hende for overgreb et ukendt antal gange. Efter tre måneder lykkedes det ansøgeren at flygte. Hun gik i en tilfældig retning, hvorefter hun endte i byen [...]. Her fik hun hjælp af en familie, og næste morgen fik hun et lift af en mælkebil til byen Kismayo. Chaufføren satte ansøgeren af foran politistationen i Kismayo, hvorefter hun blev tilbageholdt i tre måneder. Chaufføren vidste, at ansøgeren var datter af et al-Shabaab medlem, hvilket han havde fortalt politiet. Ansøgeren blev løsladt fra fængslet, fordi en person ved navn [F], som var ansat i fængslet, etablerede kontakt til ansøgerens morbror, [G], som boede i Kismayo. Ansøgerens morbror fik hende løsladt efter flere møder med politiet. Med økonomisk støtte fra sin morbror ved navn [H], som bor i USA, udrejste ansøgeren af Somalia i slutningen af 2014. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder på

denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemområde, der efter de foreliggende baggrundsoplysninger er kontrolleret af al-Shabaab, vil være i risiko for overgreb som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at betingelserne i dette tilfælde er til stede for at henvise ansøgeren som enlig kvinde uden anden tilknytning til byen end de nedennævnte familiemedlemmer til som internt flugtalternativ at tage ophold i Kismayo. I den forbindelse bemærkes, at ansøgeren på grund af sin fars tilknytning til al-Shabaab har været tilbageholdt af myndighederne, at hendes moster på grund af frygt for ansøgerens far ikke har turdet tage kontakt med hende, og at hendes morbror efter hendes forklaring kun har turdet huse hende i tre dage, inden han hjalp hende ud af landet. Endelig er der herved henset til baggrundsoplysningerne om al-Shabaabs tilstedeværelse i og omkring Kismayo. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstiladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. (Soma/2016/117)

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt medfølgende barn fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kirkuk, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin familie, fordi hun er flygtet fra et tvangsægteskab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun mødte sin herboende ægtefælle i starten af 2014, hvor han var i Irak for at finde en kvinde at gifte sig med. Ansøgeren og ægtefællen besluttede sig for, at ægtefællens familie skulle besøge ansøgerens familie og bede om ansøgerens hånd, men ansøgerens far afslog dette frieri. Ansøgerens ægtefælle vendte herefter tilbage til Danmark. I [sommeren] 2014 fandt ansøgeren ud af, at hendes far havde lovet hende væk til en anden mand. Ansøgerens ægtefælle vendte tilbage til Irak i sommeren 2014, hvor de blev hemmeligt viet, hvorefter ægtefællen tog tilbage til Danmark. [I sommeren] 2014 rejste ansøgeren og ægtefællen til Teheran, hvor ansøgeren indgav ansøgning om turistvisum til Danmark. [I efteråret] 2014 fik ansøgeren besked om, at visumansøgningen var blevet godkendt, og [14 dage senere] rejste ansøgeren til Erbil, hvorfra hun fløj til Danmark. Flygtningenævnet lægger på baggrund af ansøgerens forklaring og den fremlagte vielsesattest til grund, at ansøgeren i Irak har indgået ægteskab med [A]. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt det var hendes far eller hendes søster, der fortalte hende om det planlagte ægteskab og om, hvornår det skulle finde sted, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hun var til stede i huset, da [A] og dennes familie kom for at anmode om indgåelse af ægteskab. Ansøgeren har ligeledes under oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at den dag, hun flygtede fra faderens hus, havde hendes far og stedmor ikke låst døren til huset. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at hun forlod huset og låste døren bag sig, mens hun under nævns-

mødet har forklaret, at hendes far og stedmor låste døren til gårdhaven, da de tog afsted, og at hun under flugten kravlede over muren. Flygtningenævnet finder det påfaldende og usandsynligt, at ansøgerens angiveligt strenge far tillod hende at besøge sin moster og også transporterede hende til mosterens bopæl, første gang med det resultat at ansøgeren og [A] kunne blive gift, anden gang med det resultat, at ansøgeren og [A] kunne rejse til Iran for at søge visum til Danmark, sidstnævnte få dage efter at ansøgerens far havde fået udstedt det for visumansøgningen nødvendige pas. Nævnet finder det ligeledes påfaldende, at ansøgeren få dage efter at have modtaget positivt svar på sin visumansøgning og dagen før den planlagte flyafgang nemt og uhindret kunne flygte fra hjemmet, selv om hun havde husarrest. Når tillige sammenholdes med, at ansøgeren først efter ca. 3 ugers ophold i Danmark søgte asyl – i Sverige – og på baggrund af en række usandfærdige oplysninger, finder nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens troværdighed, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/55

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015) afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/37.

6.10.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Der kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015) afsnit 6.10.2.3 nævnte afgørelse Rusl/2015/33.

6.10.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Marokko. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygter sin familie, idet hendes broder har truet hende på livet som følge af, at hun har fået et barn uden for ægteskab. Hun frygter endvidere, at hun ikke vil være i stand til at forsørge sit barn, og at der vil blive set ned på hende. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring herom fremstår utroværdig. Flygtningenævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgerens hospitalsjournal i forbindelse med sin datters fødsel indeholder en række detaljerede oplysninger om ansøgeren, som kun kan stamme fra ansøgeren selv, og at det heraf fremgår, at ansøgeren ”pendler mellem Danmark og Marokko”, og at ansøgeren ”har været til anden svangreprofylakse end et lægebesøg i Marokko for 2 måneder siden”. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren kommer fra

en konservativ muslimsk familie, der har truet med at slå hende ihjel, hvis hun vender tilbage til Marokko, idet Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har gået 11 år i skole, og at hun var ca. 26 år og ugift, da hun indrejste til Danmark i 2010. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes eventuelle konflikt med familien har et sådant omfang, at hun risikerer æresrelateret vold eller æresdrab. Uanset, om Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke ved sin forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den konflikt, som ansøgeren har påberåbt sig, er en privatretlig konflikt, som ansøgeren må henvises til at søge myndighedsbeskyttelse imod. Flygtningenævnet har ved afgørelsen inddraget de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos respons af 4. juni 2013: Marokko: Forhold for kvinder som får barn udenfor ekteskab og Landinfos respons af 18. juli 2014: Marokko: Vold mot kvinder. Det fremgår af oplysningerne, at der ikke findes en kultur for æresdrab i Marokko. Endvidere findes der centre over hele Marokko, der arbejder for at forbedre forholdene for ugifte mødre, og at der her tilbydes juridisk rådgivning, arbejdsstræning mv. Derudover findes der et antal krisecentre, hvor kvinder med børn født uden for ægteskab kan bo i en periode, herunder i Casablanca, hvor der tilbydes hjælp til at få barnet registreret ved folkeregistret samt skaffe ID-dokumenter. Endelig fremgår det, at der er mange kvinder i Marokko, der bor alene, og at kvinder kan eje og leje bolig. Nævnet finder på den baggrund, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at de økonomiske og sociale forhold, selvom de er vanskelige, ikke er af en sådan karakter, at det efter nævnets praksis kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2016/4

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Kermanshah, Iran. Han er indrejst i Danmark med sin kæreste [A]. Ansøgerens familie er Yarasan, mens [A’s] familie er shia muslimer. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb fra [A’s] familie og forfølgelse fra myndighederne. Dette skyldes dels deres uægteskabelige forhold, dels at de i Danmark er blevet kristne. Ansøgerne har forklaret, at de i foråret 2015 blev kærester og i juli 2015 havde samleje. [I sommeren] 2015 afslog [A’s] familie ansøgerens anmodning om, at de

kunne indgå ægteskab. Efter et skænderi herom udsatte [A's] far og bror [A] for grov vold, herunder mens hun lå ned. [A] fik endvidere forbud mod at forlade huset. Efter nogle dage fik [A] telefonisk forbindelse med ansøgeren. Hun fortalte, at faren havde besluttet, at hun snart skulle giftes med sin fætter. Det ville så blive afsløret, at hun ikke længere havde sin mødom. Det lykkedes fire dage senere ansøgerne at stikke af og udrejse illegalt til Tyrkiet. Tyve dage efter indrejsen i Danmark opsøgte de på initiativ fra ansøgerens kristne fætter i Danmark den lokale kirke ved [en navngiven by]. De er siden kommet regelmæssigt i kirken og er [i foråret] 2016 blevet døbt af en sognepræst, som i udtalelser af [foråret] 2016 og [efteråret] 2016 har beskrevet ansøgernes tilknytning til kirken. På ansøgerens åbne facebook-profil er der en række kristne billeder og tekster, og det fremgår, at ansøgeren skriftligt har vejledt flere personer, der har stillet spørgsmål til kristendommen, herunder om, hvorledes der kan skaffes yderligere information. Ansøgeren har endvidere på centeret haft held til at få omtalt kristendommen på en sådan måde, at de pågældende er begyndt at komme i kirken. Efter Flygtninge-nævnets opfattelse har ansøgernes forklaringer i det væsentlige været overensstemmende. Ansøgerne har under nævnsmødet tillige fremtrådt troværdige og begge har på rimelig måde kunne svare på opklarende spørgsmål. Flygtninge-nævnet kan herefter i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund, og nævnet finder herefter, at ansøgerne på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort et så intensivt og aktuelt modsætningsforhold til [A'] far og øvrige religiøse konservative familie, at der herefter må antages at være en reel risiko for, at de ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for alvorlige overgreb fra familien, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. I vurderingen indgår, at [A's] far og bror allerede har udøvet grov vold mod [A], at hun herefter på særdeles markant vis har sat sig ud over den beslutning, hendes far har truffet, samt at det er sandsynligt, at det vil blive afsløret, at ansøgerne har haft et uægteskabeligt seksuelt forhold. Efter baggrundsoplysningerne kan det ikke antages, at de iranske myndigheder vil yde ansøgerne beskyttelse mod et sådant overgreb. Flygtninge-nævnet finder endvidere, at ansøgerne i tilstrækkeligt omfang har sandsynliggjort, at deres konversion er reel, og at de i Iran givet fald alene vil afholde sig fra at missionere og foretage andre ydre kristne handlinger på grund af en realistisk opfattelse af, at de ellers risikerer at blive udsat for forfølgelse på grund af deres nye tro. Flygtninge-nævnet meddeler under henvisning hertil ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2016/163 (der kan eventuel henvises hertil i sur place eller 4.3.2)

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.3.2 eller i 4.1.2.2. nævnte afgørelse Iran/2016/130 og den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Iran/2016/129.

6.10.2.5 Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007 vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FGM). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som ”åbenbart ugrundet”. Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagernes stat var ifølge baggrundoplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. EMD fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en kvinde er med hensyn til at modstå presset. EMD bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt EMD det vanskeligt at se, hvorfor klager, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FGM, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FGM er forbudt og/eller mindre udbredt. EMD fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FGM ved tilbagevenden til Nigeria.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i 2016 i dommene SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. og andre mod Holland af 7. juni 2016 på ny forholdt sig til risikoen for at blive udsat for FGM.

I SOW mod Belgien vedrørende en statsborger fra Guinea havde klageren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Guinea risikerede genomskæring. Domstolen fandt ikke grundlag for at antage, at de belgiske asylmyndigheders afgørelse om, at klageren ikke risikerede genomskæring ved en tilbagevenden til Guinea, var arbitrær eller åbenlyst urimelig. De belgiske myndigheder havde ved deres afgørelse lagt vægt på en rapport, hvoraf det fremgik, at genomskæring kun fandt sted i specifikke tilfælde, som klageren ikke var omfattet af. Domstolen bemærkede i øvrigt klagerens personlige situation: Hun var på tidspunktet for Domstolens behandling af sagen 28 år gammel og var moderne opdraget og havde tydeligt givet udtryk for sin modstand mod praktiseringen af FGM, ligesom hendes mor, der var det eneste familiemedlem, klageren stadig

havde kontakt med, var moderne og mod praktiseringen af FGM og i øvrigt ikke selv omskåret. Domstolen fandt derfor, at klageren ikke var særligt sårbar.

I R.B.A.B. og andre mod Holland vedrørende et sudanesisk ægtepar med en mindreårig datter, havde klagerne som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Sudan frygtede, at deres datter ville blive udsat for FGM. Domstolen fandt, at omskæring hovedsageligt er et valg, som forældrene tager, og at forældre, der er imod FGM, vil være i stand til at forhindre, at deres datter bliver omskåret. Domstolen bemærkede endvidere, at der i klagerens hjemby er vedtaget lov med forbud mod FGM.

Flygtningenævnet har i 2016 behandlet enkelte sager vedrørende statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har videre behandlet en sag vedrørende en statsborger fra Nigeria, der som asylmotiv ligeledes henviste til risikoen for, at hendes datter ville blive udsat for omskæring. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somalier, tilhører Darood-klanen og er sunni-muslim fra [...] i Sool-regionen, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af nabokvindens klan, idet ansøgeren har været oppe at slås med hende, således at kvinden efterfølgende er afgået ved døden. Ansøgeren frygter endvidere, at hendes datter vil blive omskåret ved en tilbagevenden til sit hjemland. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at nabokvinden overfaldt ansøgerens moder, idet ansøgerens barn havde kastet en sten i hovedet på

nabokvindens barn. Da ansøgeren kom hjem og så, at hendes moder var blevet slået, gik hun ud for at tale med nabokvinden, men situationen eskalerede, og de kom op at slås. Naboen besvimed og blødte meget, og ansøgeren troede derfor, at hun var død. Ansøgeren løb herefter hjem til sin veninde, hvor hun opholdt sig frem til sin udrejse. Ansøgerens familie rejste samme dag fra byen, undtagen hendes fader som samme dag blev hentet af nabokvindes familiemedlemmer, hvorefter han blev tilbageholdt, og efter han var blevet løsladt, blev han slået ihjel af nabokvindens familiemedlemmer. Ansøgeren har yderligere til støtte for sit asylmotiv henvist til, at det er kutyme i Nordsomalia, at børn bliver omskåret. Ansøgerens familieklan lever efter de gamle traditioner, og klanen vil chikanere ansøgeren, hvis hun ikke tillader, at hendes datter bliver omskåret. Et flertal i Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet finder overordnet, at ansøgerens forklaring om slåskampen og konflikt med nabokvinden ikke fremstår selvoplevet og således må anses som konstrueret til lejligheden. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at det må anses for usandsynligt, at ansøgeren har boet dør om dør med nabokvinden i tre år uden at kunne oplyse nabokvindens navn. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har svaret afglidende og upræcist på spørgsmålet om, hvor det hul, som hun og naboen angiveligt faldt ned i, var placeret, og hvilken størrelse herunder dybde hullet havde. Nævnet har lagt en vis mindre vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor længe hun opholdt sig hos sin veninde efter slåskampen, idet hun til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at hun udrejste dagen efter slåskampen, mens hun under asylsamtalen og under nævnsbehandlingen har forklaret, at hun opholdt sig to nætter hos veninden. Hun har endvidere udtalt sig divergerende om, hvornår veninden søgte nærmere oplysninger om, hvad der efterfølgende var sket, idet hun til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at veninden tog hjem til ansøgerens bopæl samme aften, mens hun til asylsamtalen og under nævnsbehandlingen har forklaret, at veninden først tog derhen dagen efter. Nævnets flertal finder efter en samlet vurdering herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv i relation til sin angivelige konflikt med nabofamilien. Vedrørende den del af ansøgerens asylmotiv, der knytter sig til hendes frygt for, at hendes datter vil blive omskåret, finder Flygtningenævnet, at dette bør vurderes i lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder fra Migrationsverket "Säkerhetssituationen i Somalia. Rapport från utredningsresa til Nairobi, Kenya samt Mogadishu, Hargeisa och Boosaaso i Somalia i juni 2012" af den 24. oktober 2012 og "Kvinner och barn i Somalia. Rapport från utredningsresa til Nairobi, Kenya samt Mogadishu, Hargeisa och Boosaaso i Somalia i juni 2012", hvoraf fremgår, at det som udgangspunkt er moderen i de nordlige dele af Somalia, der træffer beslutning om eventuel omskæring af datteren. Det fremgår endvidere af UK Home Offices rapport "Country Information and Guidance – Somalia; Women fearing gender-based harm/violence" af 3. februar 2015, at 75% af pigerne i Somaliland i alderen mellem 10 og 14 år, hvor pigerne som udgangspunkt bliver omskåret, ikke bliver udsat for indgrebet. Nævnet be-

mærker i tilslutning hertil, at ansøgeren har oplyst, at hendes forældre ikke længere befinder sig i landsbyen, således at ansøgerens forklaring om, at hun vil kunne udsættes for pres fra deres side, ikke kan anses for en risiko. Herefter har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” (Soma/2016/118 - der kan eventuelt henvises til denne i 4.4.1)

Nævnet **stadfæstede i februar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra hovedklanen [...] og muslim fra Garadag, Somaliland, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter vil blive tvangsomskåret, samt at ansøgeren og hendes datter vil blive udstødt af familien, fordi ansøgeren flygtede fra Somalia uden deres tilladelse, og fordi ansøgeren har en datter, men ingen ægtefælle. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2003 vendte tilbage til Somalia efter at have boet i Danmark i nogle år. I perioden mellem 2003 og 2008 blev ansøgeren dagligt slået, hvorfor hun besluttede sig for at flygte fra Somalia. I Libyen lærte ansøgeren [M] at kende. Ansøgeren og [M] blev gift og fik en datter. Mens ansøgeren opholdt sig i Tyskland, kontaktede hun [M] og fortalte ham, at hun ville skilles. Ansøgeren og [M] blev skilt. Ansøgerens moder har indikeret, at ansøgerens datter bør omskæres, da traditionen foreskriver dette. Ansøgeren har på en række punkter afgivet divergerende forklaringer om sin baggrund og asylmotiver til henholdsvis de østrigske og de danske udlændingemyndigheder, blandt andet om sine klanforhold, om sin hjemby og opvækst, herunder hvor hun opholdt sig, om sine konflikter i hjemlandet, om sit forhold til familien, og om forholdet til broderen, [B]. Ansøgeren har efterfølgende vedgået, at hun afgav bevidst urigtige oplysninger til de østrigske udlændingemyndigheder, og at hun indledningsvist afgav urigtige oplysninger til de danske udlændingemyndigheder. Dernæst har ansøgeren forklaret upræcist om ægteskabet med [M] og sin relation til denne. Hertil kommer, at ansøgeren først på et sent tidspunkt efter indrejsen i Danmark angav, at hun frygtede, at familien ville tvinge hende til at lade datteren omskære i tilfælde af en tilbagevenden til hjemlandet. Den omstændighed, at ansøgeren tidligere har afgivet usande forklaringer til udlændingemyndighederne i Østrig og i Danmark, må indgå med betydelig vægt i vurderingen af ansøgerens troværdighed. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring, at det ikke kan lægges til grund, at hun skulle være i konflikt med familien, eller at familien har den opfattelse, at pigebørn skal omskæres. Endvidere fremgår det af det foreliggende baggrundsmateriale, at moderen har en væsentlig indflydelse på, om der skal ske omskæring, ligesom der i ansøgerens hjemland synes at

være en udvikling i gang, hvorefter omskæring sker mindre hyppigt. Da ansøgeren endvidere for nævnet har fremstået som en stærk person, som i flere år har været i stand til at klare sig i forskellige lande, og da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet på overbevisende måde har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, finder nævnet efter en konkret vurdering af hendes forhold, at hun i givet fald vil være i stand til at modsætte sig ønsker fra familien om omskæring af hendes datter. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2016/21

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk darod og muslim af trosretning fra [en navngiven by] i Sool regionen, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af sin familie, fordi de mener, at ansøgeren har krænket deres ære. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter vil blive tvangsmæssigt omskåret af hendes familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun omkring [foråret] 2011 indledte et forhold til sin tidligere kæreste [J]. I løbet af 2011 gik de til flere bryllupper sammen, og de mødtes også jævnligt hjemme hos [J]. I [vinteren] 2011 henvendte [J] sig til ansøgerens families bopæl og spurgte efter hende. Ansøgerens far havde forinden hørt om, at ansøgeren og [J] var i et forhold, og ansøgerens far skød derfor efter [J] med et gevær. [J] flygtede fra stedet, og ansøgeren har ikke set ham siden. Ansøgerens far udsatte efterfølgende ansøgeren for fysiske overgreb, og han spærrede hende inde i et rum på familiens bopæl i fem dage, fordi han mente, at hun havde krænket familiens ære. Tre dage efter blev ansøgeren tvangsgift med en ældre mand fra hendes hjemby ved navn [M]. På bryllupsnatten fandt [M] ud af, at ansøgeren ikke var jomfru, og leverede hende derfor tilbage til hendes far. Ansøgerens far låste hende inde på familiens bopæl. Ansøgerens far truede ansøgeren på livet, og udsatte hende for grove fysiske overgreb. Da ansøgeren havde været spærret inde i to uger, fandt ansøgerens moster, [K], ud af, at hun var spærret inde. [K] begyndte herefter at arrangere ansøgerens udrejse, og tre dage senere lukkede [K] ansøgeren ud af rummet, og ansøgeren flygtede ud af hendes hjemby i bil til Etiopien med hjælp fra en agent. Ansøgeren opholdte sig i Addis Ababa i tre uger, hvorefter hun udrejste til Tyrkiet med fly og begyndte sin rejse imod Europa. Flygtningenævnets flertal kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om den del af asylmotivet, der vedrører forholdet til [J], til grund, idet ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent og sammenhængende herom.

Flertallet lægger derfor til grund, at ansøgeren har haft et forhold udenfor ægteskab til [J], og at hendes far, da han opdagede forholdet, udsatte hende for vold og forsøgte at bortgifte hende til en ældre mand. Nævnet lægger videre til grund, at faren, da ægte- manden gav ansøgeren tilbage, fordi hun ikke var jomfru, låste hende inde og truede med at slå hende ihjel. Flertallet lægger derfor til grund, at ansøgeren ved en tilbage- venden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal lægger om den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører frygten for omskæring af datteren, videre til grund, at ansøgerens datter ved en tilbage- venden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod ansøgerens vilje. Flertal- let har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at hun kommer fra en traditionelt tænkende familie, og at alle kvinderne i hendes familie er omskåret, og at også hendes to niecer på 7 og 8 år for nyligt er blevet omskåret. Flertallet har videre lagt vægt på, at ansøgeren allerede, da hun udrejste, var i konflikt med sin familie, og at hun efterføl- gende uden familiens accept har indgået ægteskab og fået et barn med en somalisk mand, der er norsk statsborger. Ægtefællen stammer fra en anden klan og har boet i Norge i omkring 20 år. Flertallet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren næppe vil kunne modstå det sociale pres for at lade sin datter omskære. Flertallet finder derfor, at ansøgeren og hendes datter er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Soma/2016/81

Nævnet **stadfæstede i december 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Nigeria. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ibo og kristen af trosretning fra Abiriba, Abia, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa- tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter, at hendes børns far, [A], og hans familie, vil udsætte datteren for omskæring og sønnen for ritualer mudderbadning. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hun i perioden 2000 til 2004 var i et forhold med [A], som hun fik to børn med. I 2002 da ansøgerens søn var seks måneder gammel, forsøgte [A’s] familie at udføre ritualer mudderbadning på sønnen. Ansøgeren tillod ikke, at ritualer blev fuldført, hvorfor [A] og hans familie blev vrede. [A] var under samlivet voldelig over for ansøgeren. Da ansøgerens datter blev født i 2003, ønskede [A] og hans familie, at datteren skulle omskæres. Dette var ansøgeren imod og hun forlod [A], da datteren var to måneder gammel. I perioden frem til ansøgerens udrejse i 2009, blev hun gen- tagne gange opsøgt af folk, som [A] sendte. Hver gang sagde de til ansøgeren, at hun skulle bringe børnene til [A], så ritualerne kunne blive udført på dem. Ansøgerens fa- milie blev også opsøgt. Ansøgeren blev opsøgt af [A] på sit kontor i 2007 og 2009. [A] sagde i 2009 til ansøgeren, at han ville gøre livet surt for hende, hvis hun ikke kom til- bage til ham sammen med børnene, så ritualerne kunne blive udført på dem. Seks må- neder efter denne episode, udrejste ansøgeren fra Nigeria. Ansøgerens to børn boede

hos ansøgerens moster i perioden 2009 til 2012. En dag i 2012 blev ansøgerens mosters bopæl opsøgt af en gruppe mænd, som sagde, at [A] ville se sine børn. Ansøgerens fætter nægtede at oplyse, hvor børnene var, og det lykkedes at beskytte børnene. I 2015 blev der sat ild til ansøgerens halvsøsters bolig og derudover blev ansøgerens nevø kidnappet, og ansøgeren formoder, at denne episode relaterer sig til hendes konflikt med børnenes far, [A]. De fleste pigebørn omskæres i den tidlige barnealder. Er det ikke sket, kommer der igen fokus på at gennemføre omskæringen, når pigen bliver teenager. [B] er i dag 13 år gammel, og ved en tilbagevenden til Nigeria vil [A] søge at få gennemført omskæringen. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det asylretligt relevante i ansøgerens sag er spørgsmålet om omskæringen af ansøgerens 13-årige datter. Flygtningenævnet kan i al væsentlighed lægge ansøgerens forklaring om forholdet til børnenes far til grund, herunder at faren og hans familie ønskede, at [B] blev omskåret. Ansøgeren forlod [A] i 2004, og hun har efterfølgende, blandt andet ved at skifte bopæl forhindret, at faren og farens familie har haft kontakt med børnene. På grundlag af ansøgerens forklaring må nævnet lægge til grund, at børnenes far har fået kendskab til, hvor børnene opholdt sig, og at han eller personer, der repræsenterede ham, har opsøgt ansøgeren, eller de af ansøgerens familiemedlemmer, der efter ansøgerens udrejse i 2009, tog vare på børnene. På grundlag af ansøgerens forklaring må det lægges til grund, at risikoen for, at datteren udsættes for omskæring, alene er begrundet i, at dette er faren og farens families ønske og krav. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at datteren af den grund ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i en konkret risiko for at blive udsat for omskæring. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren brød med børnenes far i 2004, og at [B] har kunnet opholde sig i Nigeria frem til 2012 uden, at truslen om omskæring konkret er forsøgt realiseret. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i 2009 udrejste af Nigeria for at tage en videregående uddannelse i Danmark, og at hun i den forbindelse fandt at kunne lade [B] forblive i Nigeria. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det afsvækker ansøgerens forklaring om datterens risiko for at blive omskåret, at ansøgeren først, da hun i 2015 stod overfor at blive udsendt af Danmark, søgte asyl. Nævnet har herved tillagt det betydning, at ansøgeren under hele det lange sagsforløb vedrørende opholds- og arbejdstilladelse ikke har oplyst om det nu anførte asylmotiv. Det bemærkes, at det fremgår af sagsakterne, at ansøgeren både ved styrelsens afgørelse af [dato] og ved Udlændingenævnets brev af [dato] blev vejledt om mulighederne for ansøgning om asyl. Flygtningenævnet har slutteligt lagt vægt på, at ansøgeren, der er særdeles veluddannet og resourcefuld, støttes af sin egen familie i spørgsmålet om omskæring. Flygtningenævnet finder på grundlag af en samlet vurdering derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun og hendes børn ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2016/19

6.10.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Nævnet henviste i 2012 i to sager, som vedrørte transseksuelle asylansøgere, til, at UNHCR i Guidance Notes af 21. november 2008 on Refugee Claims Relating to Sexual Orientation and Gender Identity som retningslinjer blandt andet har anført, at “Claims relating to sexual orientation have most often been considered within the “membership of a particular social group” ground. [...] While claims relating to bisexual and transgender people have been less common, such groups may constitute a particular social group”.

Nævnet anførte endvidere, at Danmark grundet det retlige forbehold ikke er bundet af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller af direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 fra Europa-Parlamentet og Rådet om fastsættelse af standarder inden for samme område. Af det sidstnævnte direktiv fremgår af punkt 30 og af artikel 10 blandt andet, at der kan tages hensyn til blandt andet kønsidentitet og seksuel orientering ved vurderingen af forfølgelsesgrunden “tilhørsforhold til en bestemt social gruppe”. En bestemt gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når “medlemmer af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres”. Der skal herved tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentiteten. Nævnet har anset det anførte i direktiverne som overensstemmende med de retningslinjer, der er anført af UNHCR i den ovennævnte Guidance Note af 21. november 2008, jf. herved

tillige retningslinjerne i UNHCR's Guidelines on International Protection no. 9 af 23. oktober 2012, pkt. 44-49.

Henset til alvoren af de trusler, ansøgerne havde været udsat for, sammenholdt med det oplyste i baggrundsmaterialet vedrørende både overgreb fra myndigheds personer over for transseksuelle og myndighedernes manglende effektivitet over for selv alvorlige overgreb mod transseksuelle personer, fandt nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevendende til hjemlandet risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne blev herefter meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Der henvises nærmere til omtalen af sagerne i formandskabets 21. beretning (2012), side 263f.

EU-Domstolen afsagde den 7. november 2013 dom i de forenede sager C-199/12, C-200/12 og C-201/12 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse. X, Y og Z havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles flygtningestatus med den begrundelse, at de nærede velbegrundet frygt for forfølgelse i deres respektive hjemlande på grund af deres homoseksualitet.

Af dommen fremgår det blandt andet, at homoseksuelle på grundlag af en straffelovgivning som den, der var tale om i de pågældende sager, som specifikt omhandler homoseksuelle, skal anses for at udgøre en bestemt social gruppe. Det fremgår endvidere, at den blotte omstændighed, at homoseksuelle handlinger er strafbare, ikke i sig selv udgør forfølgelse, men at en fængselsstraf, som er straffen for homoseksuelle handlinger, og som faktisk anvendes i det pågældende land, udgør forfølgelse. Det fremgår videre, at asylmyndighederne ikke med rette kan forvente, at en asylansøger for at undgå risikoen for forfølgelse holder sin homoseksualitet skjult i sit hjemland eller udviser tilbageholdenhed i forhold til at give udtryk for sin seksuelle orientering.

EU-Domstolen afsagde den 2. december 2014 dom i de forenede sager C-148/13, C-149/13 og C-150/13 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne A og B og C mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse, samt Rådets direktiv

2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne. A, B og C havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles asyl med den begrundelse, at de navnlig på grund af homoseksualitet frygtede at blive forfulgt i deres respektive hjemlande.

Af dommen fremgår det blandt andet, at de nævnte direktiver er til hinder for, at asylmyndighederne foretager deres vurdering af ansøgerens erklæringer og dokumentation vedrørende den pågældendes seksuelle orientering gennem en udspørgning af ansøgeren, som alene bygger på stereotype forestillinger om homoseksuelle. Endvidere er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne forestår udførlige udspørgninger om en asylansøgers seksuelle adfærd eller fremsætter krav om, at ansøgeren underkaster sig tests med henblik på at godtgøre sin homoseksualitet eller fremlægger videooptagelser af sådanne handlinger. Endelig er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne fastslår, at en ansøger er utroværdig alene som følge af, at ansøgeren på grund af sin tilbageholdenhed med at afsløre intime aspekter i sit liv ikke straks erklærede sin homoseksualitet. Påstået homoseksualitet er således undergivet den sædvanlige troværdighedsvurdering.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises

i øvrigt til afsnit 4.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Zambia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bemba og katolik af trosretning fra Lusaka, Zambia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Zambia frygter repressalier fra hendes familie, der ønsker, at hun skal finde sammen med sin ægtefælle igen. Ansøgeren frygter også, at hun ikke kan få tilstrækkelig behandling for sin brystkræft, ligesom hun frygter at blive slået ihjel af de zambiske myndigheder, fordi hun har rådført sig med flere advokater om at anlægge sag mod det hospital, der fejlbehandlede hende. Endelig frygter hun myndighedsforfølgelse og overgreb, fordi hendes søn er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun forlod sin ægtefælle i 2009/2010, fordi han havde fået en ny kæreste, med hvem han ventede barn. Ansøgeren søgte skilsmisse hos kirken og hos High Court i Lusaka. Ansøgeren har dog aldrig hørt noget fra nogen af instanserne. Ansøgerens familie ønsker, at hun finder sammen med sin ægtefælle, hvorfor de i deres adfærd overfor ansøgeren er nedladende og respektløse. De har ikke udsat ansøgeren for fysiske overgreb, bortset fra et enkelt fra hendes broder. Ansøgerens ægtefælle ønsker forældremyndigheden over deres fælles børn. Ægtefællen har flere gange udsat ansøgeren for fysiske overgreb, senest i 2012/2013. Ansøgeren og hendes søn udrejste sammen af Zambia på et visum til Danmark. Flygtningenævnet skal indledningsvist bemærke, at det forhold, at politiet ikke har fulgt op på ansøgerens voldsanmeldelser mod ægtefællen, ikke kan begrunde asyl, idet der, bortset fra et enkeltstående tilfælde i 2012/2013, er tale om episoder, der er foregået før 2009/2010, ligesom forholdene hverken har haft en karakter eller intensitet, der falder ind under anvendelsesområdet i udlændingelovens § 7. Ansøgerens konflikt med ægtefællen om børnenes på deres fælles børn er af ren privatretlig karakter, og det må efter ansøgerens forklaring lægges til grund, at spørgsmål om forældremyndighed og bopæl i Zambia afgøres ud fra, hvad der er bedst for barnet. Endelig bemærkes, at ansøgeren forlod sin ægtefælle i 2009/2010, og at hun trods familiens ønske herom ikke har genoptaget samlivet med ham. Bortset fra et enkelt tilfælde i 2012, hvor hendes broder slog hende, har hun ikke været udsat for vold eller anden form for fysisk tvang for at tvinge hende til at opretholde ægteskabet, og den omstændighed, at der vil blive set ned på hende, fordi hun er fraskilt, kan heller ikke begrunde asyl. Det beror endvidere alene på ansøgerens formodning, at myndighederne i Zambia vil slå hende ihjel, hvis hun sagsøger det hospital, der har behandlet hende,

ligesom det også alene beror på formodninger, at de advokater, hun har opsøgt, skulle have videregivet oplysningerne herom til myndighederne. Om den del af asylmotivet, der vedrører, at ansøgeren har en homoseksuel søn, skal nævnets flertal bemærke, at det af ansøgerens og sønnens forklaringer fremgår, at omgivelserne i flere år før udrejsen antog, at sønnen var homoseksuel og derfor udsatte ham for mobning og i et enkelt tilfælde også for vold i form af skub og slag. Sønnens seksuelle orientering har ikke haft konsekvenser for hverken ansøgeren eller den øvrige del af familien, og der er heller ikke oplysninger i baggrundsmaterialet, der understøtter, at familiemedlemmer til homoseksuelle personer udsættes for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse. Det er herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Zambia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Zamb/2016/3

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pakistaner og sunni-muslim fra Rawalpindi, Pakistan. Ansøgeren har været medlem af partiet Tahreek Insaf siden 2005. Ansøger har dog ikke været aktiv i partiet eller oplevet konflikter på grund af sit medlemskab. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin familie, idet han er aseksuel og har modsat sig ægteskab med sin kusine. Ansøgeren har endvidere henvist til, at afbrydelse af forlovelsen vil være en alvorlig krænkelse af sin egen families ære. Ansøgeren har endelig henvist til, at han frygter sin kusines familie, som er særlig magtfuld i lokalområdet, idet han har modsat sig ægteskab med hende og dermed krænket familiens ære. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at aseksualitet ikke tolereres i Pakistan, ligesom det er almindeligt forekommende, at æresdrab udøves over for personer som nægter at indgå et planlagt ægteskab. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter udstødelse af lokalsamfundet i Pakistan, hvis han vender tilbage, idet samfundet ikke vil kunne acceptere hans seksualitet. Ansøgeren kom i 2009 til Sverige, hvor han har haft opholdstilladelse som ingeniørstuderende. Hans opholdstilladelse i Sverige udløb i slutningen af 2012, og han opholdt sig herefter illegalt først i Sverige og derefter i Danmark, indtil han [i starten af] 2015 blev anholdt af politiet og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 174. Den omstændighed, at ansøgeren først i denne forbindelse har søgt asyl, svækker troværdigheden af hans asylmotiv, som i hvert fald har været til stede, siden han i 2012 fik at vide, at familien krævede, at han giftede sig med [A]. Ansøgeren har oplyst, at han opfatter sig selv som aseksuel, men at han ikke er homoseksuel. Ansøgeren har oplyst, at han har besluttet, at han vil leve sit eget liv, og at han ikke vil vende tilbage til familien og gifte sig med [A], selvom dette vil kunne redde familien fra økonomisk ruin og social udstødelse.

Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren under alle omstændigheder har valgt at bryde med sin familie, uanset om han vender tilbage til Pakistan. Ansøgeren er ung og veluddannet, og han vil derfor selvstændigt kunne klare sig økonomisk i Pakistan. Ansøgeren er ikke homoseksuel, men asekuel, og han ønsker derfor ikke at have et aktivt seksualliv. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren vil blive opfattet som homoseksuel af det omgivende samfund, hvis han bosætter sig alene et sted, hvor ingen kender ham i forvejen. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke reelt risikerer, at hans familie får kendskab til hans opholdssted. Uanset om ansøgerens asylmotiv kan lægges til grund, finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren kan tage ophold et andet sted i Pakistan end i familiens hjemmeområde uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Paki/2016/8

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder og den afghanske befolkning, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han var 13-14 år gammel, da han fandt ud af, at han var homoseksuel, fordi han lærte en mand ved navn [A] at kende, som han indledte et forhold til. De lærte hinanden at kende til et bryllup. To dage efter brylluppet henvendte [A] sig til ansøgeren i basaren, hvor han inviterede ansøgeren hjem til sig. De indledte herefter et forhold, og de så hinanden dagligt hjemme hos [A]. Deres forhold stod på i omkring et år. Det var ansøgeren, der afsluttede forholdet, da han var bange for at blive opdaget. Ansøgeren rejste herefter til Kabul, hvor han boede i omkring to år sammen med sin familie, hvorefter hele familien rejste til Iran og boede der i omkring fem måneder. I Iran mødte ansøgeren en person ved navn [B], som han forleste sig i. De blev kærestere uden, at deres familier vidste noget om det. Efter fem måneder rejste ansøgeren og familien videre til Europa. Et flertal i Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund omkring hans seksuelle forhold i henholdsvis Afghanistan og Iran. Flertallet lægger særlig vægt på, at ansøgeren har forklaret væsentligt divergerende omkring disse forhold. Flertallet har i vurderingen taget højde for, at ansøgeren var ung på det pågældende tidspunkt, og at han er analfabet. Flygtningenævnet vil ikke udelukke, at han i Afghanistan er blevet chikaneret som følge af sit udseende, men finder ikke, at dette har haft en sådan intensitet, at det kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om hans seksualitet efter ankomsten til Danmark. Han har under nævnsrådet forklaret troværdigt om sin homoseksualitet i Danmark. Dette underbygges af, at han straks ved ankomsten har angivet homoseksualitet som sit asylmotiv, af en erklæring

fra LGBT Asylum samt i nogen grad af de af ansøgeren fremlagte foto og sms'er. Ansøgeren har for nævnet forklaret, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være åben om sin seksualitet. På baggrund af baggrundsoplysningerne om homoseksuelles forhold i Afghanistan finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2016/97

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda og kristen af trosretning fra Kawempe, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive slået ihjel af lokalbefolkningen, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han mødtes med sin mandlige kæreste, [navn] på sin families bopæl dagen før hans søsters dimissionsfest i sommeren 2013. Ansøgeren sov sammen med sin kæreste i sit værelse, der lå i et annekst til hovedhuset. Den efterfølgende morgen havde ansøgeren sex med sin kæreste, men de blev opdaget af en af gæsterne, der skulle deltage i festen. Der kom flere folk til, og de hev ansøgeren og kæresten ud af soveværelset, imens de slog og sparkede dem. Folk begyndte at hente dæk, der skulle bruges til at brænde ansøgeren og kæresten. En sikkerhedsvagt ved navn, [...], der var til stede var bevæbnet, og hjalp ansøgeren og kæresten fri af menneskemængden. [Sikkerhedsvagten] placerede ansøgeren og hans kæreste i sin bil og kørte dem til en fængselslignende ejendom, hvor de blev spærret inde. Her blev ansøgeren tilbageholdt i fire til fem måneder. En dag kom ansøgerens søster og hentede ham. Ansøgeren boede efterfølgende i skjul hos hans søster, indtil han udrejste i sommeren 2014. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans oplevelser under festen og det efterfølgende forløb i Uganda til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt der kom en person, som han ikke så, men som gled i noget og larmede, ind i rummet og opdagede ansøgeren og hans kæreste, eller om der alene var tale om en person, som ansøgeren så var kvinde, der kiggede ind i værelset. Det forekommer i den forbindelse mindre sandsynligt, at ansøgeren skulle vælge at have sex med sin mandlige kæreste uden at låse døren, når han vidste, at der var mange mennesker til stede på ejendommen, og han samtidig ønskede at holde sit forhold til kæresten hemmeligt. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvem der hjalp ham og kæresten væk fra stedet, og om hvordan det foregik. Endelig har ansøgeren ikke været i stand til at redegøre nærmere for sit og kærestens ophold i et aflåst rum eller om sin løsladelse og sit senere ophold hos sin søster. Ansøgerens forklaring om episoderne i Uganda fremstod i øvrigt under

nævnsmødet uden detaljer, ligesom ansøgeren svarede afglidende på spørgsmål om tilbageholdelsen og om sin families forhold. Flygtningenævnet lægger imidlertid til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han udrejste af Uganda på grund af de svære forhold for homoseksuelle, uden at han dog selv havde været udsat for forfølgelse i den anledning. Flygtningenævnet lægger tillige til grund, at ansøgeren i Danmark lever som homoseksuel, og at han i et vist omfang er profileret igennem arrangementer mv. i foreningen [...]. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på det fremlagte materiale og på ansøgerens præcise svar vedrørende sine forhold i Danmark samt på hans fremtræden under nævnsmødet. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder, at ansøgeren ved en genindrejse i Uganda risikerer at blive udsat for forfølgelse af lokalbefolkningen som følge af sin åbenlyse homoseksualitet. Ansøgeren har under nævnsmødet oplyst, at han, der nu deltager i diverse offentlige arrangementer og lever åbent med sin homoseksualitet, ikke i Uganda vil leve skjult med sin seksualitet, og at i hvert fald hans familie er klar over, at han er homoseksuel, samt at familien ikke støtter ham i hans seksuelle orientering, ligesom de ikke vil hjælpe ham eller have kontakt med ham, hvorfor han ikke kan forvente familiens beskyttelse ved angreb fra lokalbefolkningen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Ugan/2016/3

Nævnet **stadsfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk akan og ateist fra Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ghana frygter, at han vil blive udsat for fysiske overgreb eller slået ihjel af medlemmer af sin egen familie og af medlemmer af sin kærestes familie, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han i 2012 blev bekendt med, at han var tiltrukket af mænd, da han i følgeskab med venner besøgte forskellige barer og klubber i Kumasi, hvor gæsterne primært var homoseksuelle. Ansøgeren mødte ved et besøg en mandlig gæst, [A], som han blev tiltrukket af, og herefter indledte de et seksuelt forhold, som varede i otte måneder. Ansøgeren indledte herefter et forhold til en anden mand, [B], som han mødte ved en tilfældighed. De flyttede sammen og fire måneder efter dette, blev deres forhold opdaget af ansøgerens og [B]'s familie, hvilket førte til konfrontation mellem ansøgeren og hans broder, som opsøgte ansøgeren gentagne gange. Broderen overfaldt ansøgeren på et ukendt tidspunkt i 2013. Derefter flyttede ansøgeren hjem til en bekendt, hvor han opholdt sig indtil hans udrejse af Ghana to uger efter. I denne periode blev ansøgeren gjort opmærksom på, at både ansøgerens og [B]'s familie havde forsøgt at opsøge ansøgeren på hans tidligere bopæl tre til fire gange. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende, ligesom ansøgerens forklaring fremstår

udetailjeret, ikke selvoplevet og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sine seksuelle forhold til andre mænd. Til oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015 har ansøgeren forklaret, at han før sit seksuelle forhold til [A] havde haft et enkelt seksuelt forhold til en mand. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 og for Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at [A] var den første person med hvem, han udøvede sin homoseksualitet. Til oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015 har ansøgeren endvidere forklaret, at han afsluttede sit forhold med [A], fordi han havde fundet [B]. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 og for nævnet har ansøgeren forklaret, at han først to måneder efter bruddet med [A] indledte et forhold til [B]. Til oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015 har ansøgeren endelig forklaret, at han flyttede sammen med [B] efter ca. 2 ugers forhold. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 har ansøgeren forklaret, at han først flyttede sammen med [B] efter 2 måneder, mens ansøgeren for nævnet har forklaret, at de flyttede sammen efter 1 uge. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om konflikten med sin bror samt opholdet hos [C]. Til oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015 har ansøgeren forklaret, at han på et ukendt tidspunkt i 2014 blev overfaldet af sin bror, hvorefter han ca. 2 uger senere blev forsøgt opsøgt på sin bopæl af et større antal personer, herunder sin bror. Ansøgeren befandt sig på dette tidspunkt ikke på bopælen. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 har ansøgeren forklaret, at episoderne fandt sted i omvendt rækkefølge, og at der var en måned mellem episoderne. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 har ansøgeren forklaret, at han efter slagsmålet med sin bror flyttede hjem til [C]. For nævnet har ansøgeren forklaret, at det først skete senere. Til oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015 har ansøgeren forklaret, at han holdt sig skjult hos [C] i ca. 2 måneder, inden han udrejste af Ghana. Til asylsamtalen [fra vinteren] 2016 har ansøgeren forklaret, at han boede hos [C] i ca. 2 uger, inden han udrejste af Ghana. Endelig finder Flygtningenævnet det bemærkelsesværdigt, at ansøgeren ingen forholdsregler tog for at undgå opdagelse af sine forhold, eller på noget tidspunkt har gjort sig tanker om risikoen ved sin seksualitet, henset til at homoseksualitet er ulovligt i Ghana, og at homoseksualitet kan føre til social udstødelse. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ghana vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ghan/2016/1

Nævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk azari og ikke-troende fra Nazarabad, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har

som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel, fordi han er homoseksuel, og fordi han har forladt islam og tilsluttet sig erfave. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han indledte sit første homoseksuelle forhold, da han var 16 år. Forholdet med vennen blev efter to år afsløret på ansøgerens bopæl af ansøgerens mor. Det var i samme forbindelse, at ansøgerens familie fandt ud af, at ansøgeren var homoseksuel. Efter afsløringen fortsatte ansøgeren sin skolegang i en måned, hvor han hver dag blev hentet af sin mor, som ville sikre sig, at ansøgeren ikke havde kontakt med vennen. To måneder senere blev ansøgeren smidt ud hjemmefra, hvorefter han rejste til Teheran. Under opholdet i Teheran indledte ansøgeren et forhold til en arbejdskollega, som sluttede efter to år, da kollegaen rejste til Norge. Ansøgeren rejste da tilbage til Nazarabad, hvor hans mor tog ham med på en pilgrimsrejse til Mashad, idet hun håbede på et mirakel, således at ansøgeren kunne blive helbredt for sin homoseksualitet. I 2006 eskalerede problemerne mellem ansøgeren og dennes familie, da familien indgav en anmeldelse til politiet, hvor de skrev, at ansøgeren var homoseksuel og dermed psykisk syg. Ansøgeren blev tilbageholdt af politiet i to dage, hvorefter han forsøgte at begå selvmord. Ansøgeren blev løsladt, da hans far trak anmeldelsen tilbage, og ansøgeren skrev under på en erklæring om, at han ville opføre sig ordentligt. Fra 2006 til 2015 havde ansøgeren kun sporadisk kontakt til sin familie. Ansøgeren returnerede til sin families bopæl [en nærmere bestemt dato i foråret 2015] i forbindelse med det islamiske nytår. Efter et par måneder opstod der konflikt på bopælen, hvor ansøgeren blev udsat for vold og trusler fra sin brors side, idet han nægtede at indgå ægteskab med sin kusine. Han blev introduceret til erfave ulume batani i 2007, og han har deltaget i mødet og haft bøger herom. Flygtningeævnet lægger efter ansøgerens forklaring og sagens oplysninger til grund, at ansøgeren er homoseksuel og ønsker at leve som sådan. Nævnet finder, at ansøgeren - trods en på visse punkter usikker og divergerende forklaring om konflikterne med sin familie - har forklaret konsistent, troværdigt og sammenhængende om sin seksualitet og om sine erfaringer og overvejelser i den forbindelse. Det fremgår af baggrundsoplysningerne om Iran, at seksuelle handlinger mellem to af samme køn straffes med piskning eller dødsstraf afhængig af forbrydelsens art og omfang, jf. blandt andet Landinfos temanotat om Iran: Homoseksualitet og homofile i den islamske republik Iran af 7. december 2012. Flygtningeævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningeævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2016/37

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2014. **Flygtningeævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ibo og kristen af trosretning fra [by], Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria

frygter at blive dræbt, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han som barn fandt ud af, at han var seksuelt tiltrukket af sit eget køn og jævnligt havde sex med nogle kammerater. I 2013 mødte ansøgeren en bekendt mand ved navn [A] til en fest. Ansøgeren lagde an på [A], i hvilken forbindelse ansøgeren afslørede navnene på fire andre homoseksuelle mænd. Ansøgeren og de fire andre mænd blev efterfølgende indkaldt til møde i landsbyrådet, som beskyldte dem for at være homoseksuelle. Sagens afgørelse blev udskudt til et senere tidspunkt. Inden sagen nåede at blive færdigbehandlet, hængte en af de andre anklagede mænd sig. Ansøgeren blev opsøgt af mandens familie, som beskyldte ham for at være skyld i selvmordet. Ansøgeren udrejste efterfølgende. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet forklaringen fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret usammenhængende og divergerende om forholdet til [B]. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvorvidt [B] boede i landsbyen, hvor han havde sin butik, ligesom ansøgerens forklaring om, at han begyndte at komme hos [B] omkring 1988 ikke passer overens med forklaringen om, at ansøgeren i 1988 flyttede med sin mor til en anden landsby. Flygtningenævnet har videre, henset til at forholdene fandt sted i en landsby, lagt vægt på, at det ikke fremstår troværdigt, at ansøgerens og 4 andre drenges forhold til [B], der angiveligt fandt sted for åbne døre i [B's] butik, kunne holdes hemmeligt, eller at ansøgeren i mere end 25 år kunne have flere seksuelle partnere, uden at det blev opdaget, at han er homoseksuel. Det fremstår heller ikke troværdigt, at ansøgeren turde opfordre [A] til et seksuelt forhold og herunder oplyse navnene på sine homoseksuelle kammerater. Det forekommer herunder ikke troværdigt, at ansøgeren helt frem til udrejsen var uvidende om, at homoseksualitet er forbudt i Nigeria. Endelig forekommer det ikke troværdigt, at ansøgeren turde vende tilbage til landsbyen, efter at han havde fået fornyet sit pas, når han og de andre mænd på det tidspunkt var anmeldt til politiet og landsbyrådet for homoseksualitet. Flygtningenævnet har tillagt det en vis vægt, at ansøgeren under samtalen med politiet i [foråret] 2014 på forespørgsel oplyste, at han ikke havde uoverensstemmelser i hjemlandet. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2016/8

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sydkorea. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk koreaner fra Seoul, Sydkorea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sydkorea frygter, at han

ikke vil kunne få arbejde, fordi han har skiftet køn. Ansøgeren frygter tillige at blive socialt isoleret, fordi folk er forbeholdne over for personer, som har skiftet køn. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født som kvinde. Ansøgeren har gennem sin opvækst været frustreret over at være pige. Ansøgeren har forsøgt at begå selvmord tre gange. Ansøgeren begyndte at tage mandlige kønshormoner [i foråret] 2013. [I sommeren] 2013 fik ansøgeren sin første kønsskifteoperation. Den sidste kønsskifteoperation blev foretaget [i starten af] 2014. [I starten af] 2014 indgav ansøgeren en ansøgning til staten om at få skiftet køn fra kvinde til mand. Ansøgeren var i retten [i foråret] 2014, og [i sommeren] 2014 fik ansøgeren en afgørelse om, at han var en mand. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er lovligt fritaget for militærtjeneste i Sydkorea, fordi han har skiftet køn. Som mand er det svært at få et job i Sydkorea, hvis man ikke har aftjent værnepligt. Ansøgeren har en bachelorgrad fra Seoul Universitet. Ansøgeren har søgt i omegnen af 120 stillinger fra [sommeren] 2014 og frem til udrejsen [i] 2015. Ansøgeren er blevet indkaldt til samtale 13 gange, men er ikke blevet tilbudt nogle stillinger. Ansøgeren har oplyst, at han blev indkaldt til samtale, fordi de ville se, hvordan en transkønnet så ud. Ansøgeren kender flere transkønnede i Sydkorea, som har et arbejde, men dette skyldes, at de havde dette arbejde, inden de skiftede køn. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han kan modtage økonomisk støtte fra den sydkoreanske stat. Efter ansøgeren skiftede køn, har han oplevet at blive holdt udenfor på universitetet, at lærerne følte sig utrygge ved ham samt at miste flere af sine venner. Ansøgeren har fortsat en del venner i Sydkorea. De ved ikke, at han tidligere har været kvinde. Efter ansøgeren har skiftet køn, har han fået nye venner gennem et fællesskab for transkønnede. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin seksualitet og kønsskifte til grund. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren, således som han har forklaret om, i den anledning er blevet mødt med social diskrimination. Flygtningenævnet lægger ligeledes til grund, at ansøgeren vil blive diskrimineret i forbindelse med jobsøgning, men nævnet kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at det vil være umuligt for ansøgeren at skaffe sig et arbejde, således at han kan forsørge sig selv. Flygtningenævnet finder således ikke, at en samlet vurdering af ansøgerens situation indebærer, at han ved en tilbagevenden til Sydkorea udsættes for sådanne forhold, at det må betragtes som forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sydk/2016/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Ugan/2016/2, den i afsnit 4.4.4.4. nævnte afgørelse Soma/2016/49, 4.4.1 den i afsnit nævnte afgørelse Ugan/2016/4, den i afsnit 4.2. nævnte afgørelse Mont/2016/1 og den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Tune/2016/3.

6.11 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2016 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 6.12.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013) side 347f, for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, reflektionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandelen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempel på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Edo og kristen af trosretning fra Benin, Nigeria. Ansøgeren har ikke været med-

lem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel, da hun er flygtet fra en person ved navn [A], som tvang hende til at arbejde som prostitueret i Spanien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er opvokset hos sin moder, der havde mindre butik i Benin. I [sommeren] 2012 da ansøgeren hjalp til i butikken, mødte hun en mand ved navn [A]. Nogle uger efter mødte [A] op i butikken, hvor de aftalte, at [A] mod betaling skulle hjælpe ansøgeren til Spanien. Det blev samtidig aftalt, at ansøgeren, før de kunne iværksætte flytningen, skulle gennemgå et ritual, hvor ansøgeren tog ed på, at hun ville betale pengene tilbage. Ritualet fandt sted på deres tredje møde i [vinteren] 2013. Ritualet blev forestået af en heksedoktor, og det blev præciseret for ansøgeren, at såfremt hun brød eden, ville hun dø, og at hun under ingen omstændigheder måtte tale med nogen om det gennemførte ritual. [Den efterfølgende måned] rejste ansøgeren og [A] via Lagos til Spanien. [A] oplyste ansøgeren, at hun skyldte ham 20.000 euro. Den efterfølgende dag begyndte ansøgeren at arbejde på gaden som prostitueret for at afdrage på sin gæld. En dag i [efteråret] 2013 havde [A] glemt at låse døren til lejligheden, hvorved ansøgeren flygtede til byen Castellion. I Castellion blev ansøgeren bekendt med, at hun var eftersøgt af [A], og at hun var i fare for overgreb, hvis han fandt hende. På denne baggrund flygtede hun til Danmark. Ansøgerens moder er i butikken i Nigeria blevet opsøgt af flere personer, der tog hendes penge og sagde, at ansøgeren skulle betale sin gæld til [A]. Et flertal af Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, om at hun kom til Spanien som led i en menneskehandel, og derfra selv rejste videre til Danmark for at undgå [A]. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgeren fortsat har en gæld til [A]. Uanset dette modsætningsforhold og uanset om ansøgerens moder måtte være blevet opsøgt i Nigeria finder flertallet det imidlertid ikke sandsynliggjort, at en udsendelse af ansøgeren vil stride imod udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indreisen i Nigeria vil kunne oplyse, at hun er menneskehandlet, og herefter opnå den fornødne beskyttelse og støtte af de nigerianske myndigheder, herunder NATIP. Flygtningenævnets flertal henviser herved til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols beslutning af 26. maj 2015 i sagen LO mod Frankrig (klagenummer 4455/14) præmis 35 og 36, der senest understøttes af oplysningerne i rapporten om Nigeria fra EAOS af oktober 2015 om trafficking of women kapitel IV. Flygtningenævnets flertal bemærker i øvrigt, at det fremgår af ansøgerens forklaring, at ansøgerens moder fortsat bor i hjemlandet og ikke er blevet opsøgt efter sommeren 2015, hvor hun lukkede sin butik, og at ansøgeren selv har kunnet opholde sig i Castellion i cirka et halvandet år og derefter i Danmark uden at være blevet opsøgt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2016/7

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 2015. Sagen blev i Flygtningenævnet behandlet på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Kosovo, etnisk albaner og muslim af trosretning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun har været udsat for bortførelse, tvangsprostitution og fysiske overgreb i Kosovo. Hun har også henvist til, at hendes forældre har tvangsgiftet hende til [A] og [B], og at disse mænd har udsat hende for fysiske overgreb. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun på et tidspunkt rejste tilbage fra Danmark til Kosovo, hvor hun opholdt sig i en uge hos en veninde. På et tidspunkt trængte tre-fire personer ind i venindens lejlighed, og de udsatte hende for et seksuelt overgreb. Ansøgeren anmeldte ikke forholdet til lokalpolitiet, idet lokalpolitiet i forbindelse med hendes tidligere henvendelser ikke havde taget hende seriøst. Endelig har hun henvist til, at hun har helbredsmæssige problemer. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun i en ukendt by i Kosovo for mange år siden blev kidnappet af ukendte personer, som solgte hende til prostitution. Hun formåede at flygte fra disse ukendte personer i 2013 og fik hjælp af nogle albanere til at komme til Danmark. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet i sin bevisvurdering har taget hensyn til, at ansøgeren af Udlændingestyrelsen er vurderet som menneskehandlet, og at hun under asylsagens behandling har fremstået som psykisk påvirket. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaringer om de af hende påberåbte asylmotiver, herunder at hun i en flerårig periode har været tilbageholdt og udsat for tvangsprostitution og fysiske overgreb af ukendte personer, til grund. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren i væsentlig grad har udbygget sit asylmotiv i forhold til det asylmotiv, som hun oplyste under den oprindelige asylsagsbehandling i Danmark, ligesom hendes forklaringer om det i øvrigt meget enkle asylmotiv på centrale punkter er fremstået udetaljerede, divergerende og mindre sandsynlige. Ansøgeren har således ikke oplyst om tilbageholdelsen under den oprindelige asylsagsbehandling, hvorunder hun som asylmotiv alene har henvist til, at hun ønskede at få hjælp til behandling af sine helbredsmæssige problemer. Ansøgeren har således først oplyst herom under en samtale i Center for Menneskehandel i [sommeren] 2014, efter at Udlændingestyrelsen den [i slutningen af] 2013 havde meddelt hende afslag på asyl. Ansøgerens forklaring til partshøringssamtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2014, hvorefter hun på tidspunktet for sin første samtale i Udlændingestyrelsen ikke vidste, at hun skulle fortælle hele sin historie, fremstår ikke overbevisende. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af referatet af ansøgerens samtale i Udlændingestyrelsen [i slutningen af] 2013, hvorunder ansøgeren har afgivet en detaljeret forklaring om sin identitet, rejserute, og asylmotiv, at ansøgeren blev forespurgt om, hvorvidt hun har haft konflikter med politiske, religiøse eller kriminelle grupper, og at hun har svaret benægtende på spørgsmålet. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgerens forklaringer om den flerårige tilbageholdelse har fremstået divergerende og

næsten uden detaljer. Ansøgeren har således ikke kunnet forklare nærmere om omstændighederne omkring tilbageholdelsen, herunder hvem der tilbageholdt hende, hvornår hun blev tilbageholdt, eller hvor hun blev tilbageholdt. Ansøgeren har forklaret divergerende omstændighederne omkring flugten og indrejsen i Danmark, idet hun under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 oplyste, at hun i 2013 flygtede fra de ukendte personer, der tilbageholdt hende og herefter rejste til Danmark, mens hun tidligere til partshørings samtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2014 har oplyst, at hun blev bragt til Danmark af en kriminel gruppe. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun risikerer at blive dræbt af sin familie, som har tvunget hende til at blive gift med [A] og [B] til grund, idet ansøgerens forklaringer herom ikke stemmer overens med den forklaring, som hun afgav under den oprindelige asylsagsbehandling. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen [i slutningen af] 2013 forklaret, at hun ikke havde kontakt med sin familie, idet de ikke accepterede hendes forhold til [C], som hun var forelsket i. Under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 har ansøgeren derimod oplyst, at der var to mænd, [A] og [B], som hun begge skulle tvangs giftes med. Flygtningenævnet bemærker endelig, at ansøgerens forklaring om, at hun efter indrejsen i Danmark har været tilbage i Kosovo, hvor hun har opholdt sig i en uge og i den forbindelse været udsat for seksuelle overgreb fra ukendte personer, fremstår udokumenteret og udetaljeret. Således har ansøgeren ikke kunnet oplyse om identiteten eller udseendet på de personer, der skulle have overfaldet hende, eller hvorfor de pågældende opsøgte hende hos veninden. Flygtningenævnet kan således heller ikke lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at uanset om hele eller dele af ansøgerens forklaringer måtte kunne lægges til grund, ville de ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet der er tale om privatretlige konflikter og kriminelle forhold, som ansøgeren måtte henvises til at anmelde til myndighederne i Kosovo, herunder eventuelt de overordnede myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger eller oplysningerne i den konkrete sag giver holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne opnå relevant beskyttelse fra myndighederne i Kosovo. Der kan i den forbindelse henvises til U.S. Department of State's Trafficking in Persons Report 2016, hvoraf det blandt andet fremgår, at "The Government of Kosovo does not fully meet the minimum standards for the elimination of trafficking; however, it is making significant efforts to do so. The government licensed two NGO shelters to exclusively serve trafficking victims, increased funding for the shelters, and offered shelter and services to all victims identified in 2015. It implemented procedures to screen for trafficking among vulnerable populations, appointed a coordinator for national anti-trafficking efforts, and began implementation of its national action plan, including disbursing funds to support the plan's activities. However, the government identified fewer victims and prosecuted fewer suspects than the previous years, convictions decreased to a five-year low, and judges imposed

lenient sentences on convicted traffickers.” Det fremgår ligeledes af samme rapport, at “the government identified fewer trafficking victims but modestly increased its victim protection efforts and its capacity to provide assistance.” Endvidere fremgår det af samme rapport, at “the government encouraged victims to participate in investigative and judicial processes by providing protection at the high-security shelter, accommodation and care at other facilities, and participation in the witness protection program, if necessary. Victim advocates or social workers were present when police interviewed potential victims of trafficking, and they also informed victims of rehabilitation services available and provided legal advice.” For så vidt angår oplysningerne om ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige, forhold bemærker Flygtningenævnet, at der er tale om forhold, der falder uden for anvendelsesområdet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren ved en tilbagevendt til Kosovo vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” (Koso/2016/1– der kan eventuelt henvises hertil i 4.4.1 eller 4.1.5)

6.12 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøgeren har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashto og sunni-muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taleban, myndighederne og landsbyboerne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at to bevæbnede Taleban-soldater som led i en hvervekampagne en dag opsøgte hans bopæl, mens han ikke var hjemme. De sagde til ansøgerens far, at en fra familien skulle lade sig hverve til Taleban, hvilket ansøgerens far afviste. Taleban opsøgte familiens bopæl igen efter to måneder. Her fik ansøgeren og hans far at vide, at en af dem skulle lade sig hverve til Taleban, hvilket de endnu en gang nægtede. En dag blev en ung mand slået ihjel i landsbyen, og der blev efterfølgende oprettet et checkpoint, som ansøgeren meldte sig til at holde vagt ved. Otte dage herefter modtog ansøgeren og de andre personer, der stod vagt ved checkpointet, et brev fra Taleban, hvoraf det fremgik, at de skulle stoppe med dette. Seks dage senere modtog de endnu et fra brev fra Taleban med samme besked samt besked om, at Taleban ville begynde et angreb, såfremt de ikke stoppede arbejdet ved checkpointen. Fire dage senere blev checkpointet angrebet med en raket, og Taleban begyndte herefter at skyde mod dem. Ansøgeren skød tilbage, men da ansøgerens kollega [A] blev skudt i panden, blev ansøgeren bange og flygtede derfra. Ansøgeren flygtede ud af landsbyen og hjem til sin søster. Ansøgeren fik efterfølgende at vide, at Taleban var trængt ind i landsbyen og havde sat ild til huse, herunder ansøgerens families hus. Ansøgerens familie flygtede, men Taleban havde kidnappet ansøgerens far. To fra vagtholdet var flygtet og resten var blevet slået ihjel. Ansøgeren blev efterfølgende af gruppelederen og folkene i landsbyen beskyldt for sammen med de to overlevende vagter at have solgt checkpointet til Taleban. Ansøgeren udrejste efterfølgende af sit hjemland. Ansøgeren ved fortsat ikke, hvad der er hændt hans far. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring om, at han er forsøgt tvangshvervet af Taleban, at han har deltaget i oprettelsen og bemanningen af en kontrolpost, og at kontrolposten en nat blev angrebet af Taleban, hvorunder 7 af vagterne blev dræbt, mens det lykkedes for ansøgeren at flygte, til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og troværdig om hændelsesforløbet. **Flygtningenævnets flertal** kan videre lægge til grund, at landsbyens beboere og distriktsguvernøren efterfølgende mistænkte ansøgeren for at have samarbejdet med Taleban i forbindelse med angrebet på kontrolposten. Flygtningenævnets flertal finder under hensyn hertil, at ansøgeren ikke kan henvises til – som internt flugtalternativ – at tage ophold et andet sted i Afghanistan, herunder i Kabul. Flygtningenævnets flertal finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2016/239

Nævnet **stadfæstede i maj 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlige statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og muslim af trosretning fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren frygter, at hans farbror [A], der er en magtfuld mand i [byen C] i Nordafghanistan, vil tvinge ansøgeren til at arbejde for ham imod myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgeren via sin bror, [B], er blevet bekendt med, at [A] på en ukendt dato i 2013 er blevet tilbageholdt af politiet. Ansøgerens far og bror var på besøg hos [A], da han blev anholdt af myndighederne. [A] formodede efterfølgende, at det var ansøgerens far, der stod bag anholdelsen, idet [A] og ansøgerens far tidligere havde haft en uenighed vedrørende ansøgerens fars samarbejde med de afghanske myndigheder. Et par dage efter anholdelsen opsøgte et antal ukendte mænd ansøgerens families hjem. Ansøgerens far og bror gik ud for at tale med mændene. Mændene tog fat i ansøgerens far, der sammen med broren stod udenfor porten. Ansøgeren hørte herefter, at der blev affyret to skud. Ansøgeren hørte derefter lyden af en eller flere biler, der kørte væk. Ansøgeren har ikke siden episoden set sin bror eller far. Ansøgeren er af den formodning, at det er [A], der står bag ansøgerens far og brors bortførelse, idet ansøgerens far solgte reservedele til de afghanske myndigheder. Dagen efter bortførelsen flyttede ansøgeren og hans mor hen til ansøgerens morbror. To dage senere hentede [A] ansøgeren og dennes mor og tog dem med til sit hjem. Onklen forbød ansøgeren at gå i skole og til taekwondo. Han forbød endvidere ansøgerens mor at arbejde som lærer. Efter nogle uger flyttede ansøgeren og hans moder til Kabul til ansøgerens morbror. Ansøgeren begyndte i 9. klasse. Efter nogle måneder kom [A] igen til Kabul til morbrorens bopæl. Han tvang ansøgeren og denne mor til at tage med sig tilbage til [byen C]. [A] overtog samtidig ansøgerens families hjem og ansøgerens fars forretning. [A] ønskede, at ansøgeren skulle arbejde for ham, hvilket ansøgeren ikke ville, idet han ikke ønskede at bære våben og at arbejde imod myndighederne. Efter at have boet hos [A] i et par måneder, rejste ansøgeren og hans moder til Kabul. Ansøgeren ved ikke, om [A] var klar over, at de rejste til Kabul. Samme dag, som de ankom til Kabul, rejste ansøgeren videre til Iran, hvor han opholdt sig i fire til seks måneder hos sin fars ven ved navn [D]. Herefter rejste ansøgeren videre til Europa. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, idet det dog alene beror på ansøgerens formodning, at det var ansøgerens farbror, [A], der stod bag bortførelsen af ansøgerens far og bror. Flygtningenævnet finder ikke, at det af ansøgeren forklarede om sit forhold til sin farbror, [A], og dennes krav om, at ansøgeren ikke må gå i skole og skal arbejde for farbroren, er af asylbegrundende karakter. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og dennes mor to gange har kunnet forlade farbrorens bopæl og rejse til Kabul. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at farbroren ikke har tvunget ansøgeren til at arbejde for sig og udføre ulovlige aktiviteter eller mod ansøgerens protest

har insisteret på, at ansøgeren skulle bære våben. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/104

Der kan i øvrigt henvises til afsnit 6.10 vedrørende køns- og æresrelateret forfølgelse.

6.13 Internt flugalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugalternativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Nævnet fandt

på daværende tidspunkt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugalternativ ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Flygtningenævnet tog i 2015 på ny stilling til anvendelse af IFA i Somalia i en række sager. For eksempler på, at nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugalternativ var opfyldt, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 490ff.

Som eksempel fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugalternativ kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ” Ansøgeren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Belet Wayne, Somalia. Ansøgeren tilhører klanen Shiikhal, herunder subklanen [...], som sin fader. Ansøgerens moders klan er Dir. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af Hawadle-klanen. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter al-Shabaab, fordi hans fader er soldat for den somaliske regering. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han og tre af hans venner i 2010 blev tilbageholdt af al-Shabaab, fordi de spillede fodbold under bedetiden. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb, fordi hans fader var soldat for den somaliske regering. Tre måneder efter ansøgerens løsladelse flyttede han hjem til sin morbroder, fordi han var blevet syg efter de overfald, som al-Shabaab havde udsat ham for. I 2013, da ansøgeren var blevet rask, flyttede han tilbage til Belet Wayne. Efter at ansøgeren var flyttet tilbage, opstod der kampe mellem ansøgerens moders klan, Dir, og Hawadle-klanen. I 2014 blev tre personer fra Hawadle-klanen slået ihjel af Dir-klanen. Som følge af dette blev ansøgeren og hans fætter i [foråret] 2015 overfaldet af medlemmer af Hawadle-klanen, som ønskede at hævne sig. Det lykkedes ansøgeren at flygte, imens hans fætter blev overfaldet med kniv. Ansøgeren har videre oplyst, at han seks dage efter overfaldet rejste til Mogadishu, hvor han befandt sig i fire uger hos sin søster, inden han udrejste til Kenya. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring, som har været konsistent og detaljeret, til grund. Vedrørende klankonflikten lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med baggrundsoplysningerne vedrørende Belet Weyne og omegn til grund, at der i en længere periode har været en konflikt mellem Hawadle-klanen, der er den dominerende klan i området, og ansøgerens moders klan Dir. Denne konflikt har omfattet kamphandlinger, hvorunder

personer er blevet dræbt og internt fordrevet. Hvad angår ansøgeren og hans families andel i klankonflikten lægger Flygtningenævnet efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens ene morbroder, [...], blev dræbt under en af disse klankampe, og at ansøgerens anden morbroder, [...], har derefter været involveret i en klankamp, hvorunder tre unge drenge fra Hawadle-klanen blev dræbt. Umiddelbart før ansøgeren blev sendt til Mogadishu, blev ansøgeren og hans fætter angrebet med knive, idet angriberne sagde, at de tilhørte klanen, Dir, og fætteren blev alvorligt såret af knivstik. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren mere konkret er involveret i en blodhævnskonflikt mellem de to klaner. Dette støttes af, at ansøgerens familie umiddelbart efter overfaldet vurderede, at ansøgeren skulle forlade området. Det er usikkert, om ansøgerens moder og yngre søskende har forladt Belet Weyne-området, men det må lægges til grund, at ansøgerens søster har oplyst ansøgeren om, at dette var under overvejelse. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren, hvis han vender tilbage til Belet Weyne-området, risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende konflikten med al-Shabaab har ansøgeren selv oplyst, at han vil have problemer med al-Shabaab, hvis han er sammen med sin fader, som følge af faderens tilknytning til militæret. Ansøgeren har videre oplyst, at han ikke kunne opholde sig hos svogeren i Mogadishu, ligeledes på grund af dennes tilknytning til militæret. Flygtningenævnet har overvejet, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Mogadishu som et internt flugtalternativ. Ansøgeren har muligvis, udover svogeren, en søster i Mogadishu, men ansøgeren har aldrig boet eller haft længerevarende ophold i Mogadishu og har intet netværk der. Under hensyn hertil, og til at ansøgeren i kraft af svogerens tilstedeværelse i Mogadishu må befrygtes at være eksponeret i forhold til al-Shabaab, finder Flygtningenævnet, at det ikke er forsvarligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Soma/2016/54

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod United Kingdom af 9. april 2013 vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode

på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Taliban side i hele Afghanistan. UK havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs Guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Taliban kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempel fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i august 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra Helmand, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af nogle personer fra en lokal pashtun-familie, idet hans far som led i en konflikt dræbte to personer fra denne pashtun-familie, heriblandt en ung dreng. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af de afghanske myndigheder, idet en person fra pashtun-familien, der mistede deres barn, arbejder for myndighederne og har meldt ansøgerens familie til politiet, fordi ansøgerens far dræbte deres barn. Ligeledes har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt, idet etniske pashtunere med tilknytning til Taliban er fjendtlige over for etniske hazaraer. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at en lokal pashtun-familie uden tilladelse overtog dele af ansøgerens families jord i [...], Afghanistan, da ansøgeren var otte år gammel. Ansøgerens onkel konfronterede pashtun-familien herom, og han kom op at slå med to personer fra gruppen, hvorefter ansøgerens onkel blev skudt og dræbt. Ansøgeren ved ikke, hvornår dette skete. Efterfølgende opsøgte ansøgerens far pashtun-familien og skød og dræbte en ung pashtun-dreng og dennes onkel. Ansøgeren ved ligeledes ikke, hvornår dette skete. Samme aften flygtede ansøgerens familie til Iran. Ansøgeren var på dette tidspunkt otte år gammel, og han har ikke været i Afghanistan siden. Pashtun-familien, som ansøgerens familie havde en konflikt med, har på et ukendt tidspunkt anmeldt ansøgerens familie til de afghanske myndigheder som følge af drabene på medlemmerne af pashtun-familien. Da ansøgeren og hans familie befandt sig i Irak, fik de at vide af de iranske myndigheder, at de kunne få penge og en opholdstilladelse, hvis de tog til Syrien og deltog i krigen. Ansøgeren og hans far accepterede dette tilbud. Ansøgeren og hans far kørte derfor på et ukendt tidspunkt med bus til Syrien, hvor de blev adskilt. Ansøgerens far blev sendt i kamp, mens ansøgeren fik til opgave at køre mad og krigsmateriale frem til frontlinjen. Efter lidt under to måneder i Syrien fandt ansøgeren ud af, at hans far var blevet slået ihjel i kamp, hvorefter ansøgeren besluttede sig for at flygte fra Syrien. Efter Flygtningenævnets opfattelse kan de generelle forhold i Afghanistan for personer af hazara-herkomst ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund og finder efter det oplyste om konflikten med en pashtun-familie, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til lokalområdet i Afghanistan vil kunne risikere overgreb isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, medens betingelserne i § 7, stk. 1, ikke findes opfyldt. Imidlertid finder Flygtningenævnet, under hensyntagen til oplysningerne om ansøgerens alder og baggrund, at han som internt flugtalternativ vil kunne henvises til at tage

ophold andetsteds i Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2016/157

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan. Se som eksempler herpå:

Nævnet meddelte i **november 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [A] i Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til en klankonflikt. Han har videre henvist til, at han frygter at blive hvervet af Taliban, samt til at han frygter sin far, fordi han uden farens accept er flygtet fra Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han frygter [B]-klanen, idet hans farbror har slået mange personer fra denne klan ihjel. De sidste drab fandt sted for 7-8 år siden. Da ansøgeren var to år gammel, flygtede hele familien til Iran. Efter få år tog ansøgerens forældre tilbage til Kunduz i Afghanistan. På grund af klankonflikten blev ansøgeren hos sine to voksne brødre i Iran. Ansøgeren har stort set hvert år besøgt forældrene i Afghanistan. På grund af klankonflikten bevægede ansøgeren sig her kun ud, når han skulle i moskeen. Ansøgerens far forlangte, at ansøgeren skulle gå i moskeen, hvor ansøgeren ud over at deltage i bønner, seks dage om ugen modtog koranundervisning. Mullahen støttede Taliban. Ansøgerens far er meget religiøs og støttede af den grund Taliban. Ingen af ansøgerens ældre brødre er blevet opfordret til at tilslutte sig Taliban. Efterhånden som ansøgeren nåede slutningen af puberteten, insisterede faren på, at ansøgeren overholdt sine religiøse pligter. Faren talte godt om Taliban, og det var ansøgeren indtryk, at faren ønskede, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban for at udføre jihad. Ansøgeren frygter at blive presset til at tilslutte sig Taliban eller at blive tvangshvervet til Taliban. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter sin far, idet ansøgeren ikke har fulgt farens vilje, og idet ansøgerens far tidligere har udsat ansøgeren for trusler og fysiske overgreb. Det var ansøgerens mor, der arrangerede ansøgerens flugt, der er finansieret dels af ansøgerens brødre i Iran, dels med penge som ansøgeren selv har tjent i Iran. Ansøgeren flygtede sammen med tre fætre, herunder en morbrors søn. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren under mødet har svaret detaljeret og relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder derfor, at ansøgeren har haft den tilstrækkelige modenhed. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren var 15 år gammel, da han forlod hjemlandet, og at det var ansøgerens mor, der tog initiativ til, at ansøgeren skulle flygte. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om klankonflikten til grund, men finder ikke, at konflikten har en sådan intensitet, at der er tale om asylbegrundende forhold. Ansøgeren er [...] år gammel og

pashtun fra Kunduz. Efter baggrundsoplysningerne om Talibans tilstedeværelse i regionen forekommer det ikke usandsynligt, at der forekommer tvangsrekruttering af unge mænd, men nævnet finder ikke, at de generelle forhold medfører, at der alene af den grund kan meddeles ansøgeren opholdstilladelse. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder, at det på grundlag af ansøgerens forklaring må anses for sandsynliggjort, at ansøgerens far af religiøse grunde støttede Taliban, og at ansøgerens far ønskede, at ansøgeren tilsluttede sig Taliban. Nævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kunduz, i forhold til hvilket ansøgerens asylmotiv skal bedømmes, vil risikere, mod sin vilje at blive tvunget til at tilslutte sig Taliban. Det er tillagt betydning, at ansøgerens mor, der har været hans voksne omsorgsperson, har anbefalet ham at forlade Afghanistan og har planlagt rejsen. Under henvisning til, at ansøgeren er mindreårig, uden netværk og i øvrigt har boet i Iran i hovedparten af sit liv, finder nævnet ikke, at det er relevant eller rimeligt at henvise ansøgeren til at opnå beskyttelse andet sted i Afghanistan. Flertallet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er ikke sandsynliggjort, at ansøgeren vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/201

Nævnet meddelte i **december 2016** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ” Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra [A], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Kuchi-folket. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter Taliban, fordi de skærer halsen over på hazaraer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der har været krig mellem ansøgerens landsby, [A], og kuchi-folket. Landsbyens folk, inklusiv ansøgerens far, skulle beskytte landsbyen mod kuchi-folket. Da kuchi-folket kom til landsbyens i 1394 – svarende til 2015, døde en person ved navn [B] fra landsbyen. Der døde også nogle kuchi-folk. Ansøgerens far besluttede, at familien skulle udrejse fra landsbyen, fordi der ikke var sikkert. Indledningsvist bemærkes, at Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling, selvom han er mindreårig. Ansøgeren, der er [...] år gammel, har således under nævnsmødet besvaret de spørgsmål, der er blevet stillet til ham om hans baggrund og asylmotiv på en relevant og sammenhængende måde. Flygtningenævnets flertal lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at der i ansøgerens hjemområde gennem flere år har været konflikter mellem landsbyens beboere og kuchifolket, og at konflikten eskalerede i 2015, hvor ansøgerens far sammen med andre mænd i landsbyen deltog i en væbnet konflikt, hvor der døde syv-otte landsbyboere og otte-ni

kuchier, og hvor kuchierne vandt kontrollen over landsbyen, hvilket førte til at ansøgerens familie og flere andre familier måtte forlade landsbyen. Flertallet lægger derfor til grund, at ansøgeren på grund af farens konflikt vil være i risiko for overgreb fra kuchiernes side ved en tilbagevenden til sit hjemområde. Henset til, at ansøgeren i forbindelse med flugten blev skilt fra resten af familien, og at han ikke har et netværk i Afghanistan sammenholdt med at han er mindreårig, finder flertallet endelig, at det ikke er rimeligt eller relevant at henvise ham til et internt flugtalternativ et andet sted i Afghanistan herunder i Kabul. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2016/252

Som eksempel på sager vedrørende anvendelse af IFA i andre lande kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine og deres mindreårige barn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsborgere i Ukraine. Den mandlige ansøger etnisk hazara og muslim af trosretning, og den kvindelige ansøger er etnisk ukrainer og kristen af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Ukraine frygter overgreb fra separatisterne og de ukrainske myndigheder, der vil anklage den mandlige ansøger for at være separatist, hvis de ser optagelserne af ham i separatisternes varetægt. Den mandlige ansøger blev den [...] 2014 tilbageholdt af separatister, som tog ham med til deres base i [X], hvor han blev afhørt. Han blev endvidere iklædt en separatist-uniform og tvunget til at udføre arbejde, hvilket blev optaget. Otte dage efter sin tilbageholdelse lykkedes det ham at flygte fra den kontrolpost, som han skulle arbejde ved. Han flygtede hjem til sin slægtning [A], hvor den kvindelige ansøger og deres børn allerede befandt sig. Den kvindelige ansøger blev de tre morgener efter den [...] 2014, hvor den mandlige ansøger var forsvundet, opsøgt på bopælen af separatister. De bankede på døren, men gik igen, da der ikke blev svaret. Den [...] 2014 blev den kvindelige ansøger uden for bopælen mødt af tre separatister, som spurgte efter ansøgerens søn. Hun sagde, at både hendes søn og ægtefælle var forsvundet, hvorefter personerne sagde, at hun skulle møde op på deres kommandocentral den følgende dag. Næste morgen den [...] 2014 forlod hun og børnene bopælen, og tog ophold hos [A], hvor hun og den mandlige ansøger blev forenet. Ansøgerne og deres børn opholdt sig hos [A] i cirka to måneder, hvorefter de udrejste af Ukraine den [...] 2015. Flygtningenævnet lægger ansøgerenes forklaringer om separatisternes tilbageholdelse af den mandlige ansøger og henvendelse på familiens bopæl i dagene efter den [...] 2014 til grund. Ansøgerne findes herefter isoleret set at være berettigede til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til Lugansk området. Flygtningenævnet finder dog, at ansøgerne som internt flugtalternativ kan henvises til at tage ophold et andet sted i Ukraine end i Lugansk området. Flygtninge-

nævnet finder det således relevant og rimeligt at henvide ansøgerne hertil. Området i det øvrige Ukraine må således generelt set karakteriseres som tilstrækkeligt sikkert og stabilt, og må anses for at være lovligt tilgængeligt for ansøgerne. Flygtningenævnet har vedrørende ansøgernes personlige forhold lagt vægt på, at ansøgerne er sunde og raske og taler ukrainsk. Det af ansøgerne oplyste om deres frygt for tvangsmobilisering af såvel den mandlige ansøger som parrets søn og for diskrimination findes ikke at kunne føre til, at de ikke kan henvises til det pågældende område som IFA. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgernes frygt for forfølgelse fra de ukrainske myndigheder alene beror på ansøgernes ubekræftede formodninger om, at separatisternes optagelser af den mandlige ansøger vil komme til myndighedernes kundskab med den følge, at den mandlige ansøger risikerer overgreb. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2016/9

Kapitel 7

Betydningen af kriminelle forhold

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til den i afsnit 7.7. nævnte afgørelse Afgh/2016/22.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angiveligt har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrel-

sen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 508ff, nævnte afgørelse Syri/2015/99, til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379ff, nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), side 271ff, nævnte afgørelse Rwanda/2011/2.

I nedenstående afgørelse tog nævnet stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) og (b):

Nævnet meddelte i **februar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Tolken, der var indkaldt for at yde bistand under mødet i Flygtningenævnet i dag, var ikke mødt, og nævnet har ikke modtaget oplysning om baggrunden for tolkens udeblivelse. Der var forgæves forsøgt indkaldt en anden tolk til nævnsmødet. Ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsens repræsentant har herefter anmodet om at behandlingen af asylsagen gennemføres uden tilstedeværelse af en tolk, idet hensynet til ansøgeren taler for, at sagen ikke udsættes. Der er henvist til, at ansøgeren to gange tidligere forgæves har været indkaldt i Flygtningenævnet, og at der mellem Udlændingestyrelsen og ansøgerens advokat er enighed om, at ansøgerens forklaring om asylmotivet kan lægges til grund, herunder at ansøgeren en gang har givet tre fanger håndjern på og ført dem uden for et fængsel, hvor han gjorde tjeneste, for derefter at aflevere fangerne til sin leder. Der er derfor enighed om det faktiske grundlag for ansøgerens asylmotiv, således at sagens behandling alene kan omfatte spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. artikel 1 F (a) og (b) i flygtningekonvention af 28. juli 1951. For så vidt angår udelukkelsesgrunden i flygtningekonventionens artikel 1 F (a) er man enige om, at spørgsmålet om udelukkelse vedrører et spørgsmål om, hvorvidt ansøgeren har begået forbrydelser mod menneskeheden. Flygtningenævnet har med henvisning til de anførte grunde imødekommet anmodningen, og sagen er behandlet for nævnet uden ansøgerens tilstedeværelse [deltagelse, red.]. Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [en by] i Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til

Eritrea frygter at blive slået ihjel af repræsentanter fra de eritreiske myndigheder, fordi han er deserteret fra militærtjeneste. Endvidere frygter han at blive idømt en fængselsstraf grundet hans illegale udrejse af Eritrea. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet henvist til, at han i perioderne [slutningen af] 2008 til [slutningen af] 2009 samt [fra foråret] 2014 til [slutningen af foråret] 2014 arbejdede som vagt ved et fængsel i [...], som ligger i nærheden af [...]. Her var han vidne til, at fangerne blev udsat for fysiske overgreb begået af de øvrige fængselsvagter. Ansøgeren blev af sin gruppefører beordret til at lægge tre fanger i håndjern og føre dem udenfor, hvorefter de blev slået og tvunget til at sidde i solen i en times tid. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han primo 2014 vandt en skydekonkurrence. Hans overordnede ønskede derfor, at han skulle besætte en stilling som forhører, og at han forinden skulle modtage relevant oplæring i diverse forhørsteknikker. Han nægtede at deltage i oplæringen, fordi han ikke ønskede at forhøre andre mennesker. Han blev derfor fængslet i tre måneder. Efter sin løsladelse skulle han igen gøre tjeneste ved fængslet i [...]. Denne gang havde han til opgave at fungere som delingsfører. [I sommeren] 2014 lykkedes det to fanger at flygte fra fængslet, mens ansøgeren havde vagttjeneste. Han skød op i luften og ikke efter fangernes knæ, som han var blevet beordret til. Han blev derfor sendt til militærfængslet i [...]. På vej til fængslet lykkedes det ham at flygte, hvorefter han udrejste af Eritrea. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2015 til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han ved en tilbagevenden til Eritrea risikerer at blive udsat for forfølgelse af de eritreiske myndigheder, efter han er deserteret fra militærtjeneste og udrejst illegalt af Eritrea. Flygtningenævnet har herved lagt ansøgerens forklaring til grund, blandt andet om at han under militærtjeneste i Eritrea fra 2008 til 2009 gjorde tjeneste i et fængsel i [...], hvor han arbejdede som vagt. I fængslet var han en ud af ca. 100 vagter, og på et tidspunkt blev han beordret til at lægge tre fanger i håndjern, efter at fangerne var kommet op at slås. Han førte dem udenfor, hvor han afleverede dem til sin leder, hvorefter fangerne blev placeret i solen. På et andet tidspunkt stak nogle fanger af, og ansøgeren, som havde ansvaret for fangerne, skød blot op i luften, idet han ikke fulgte ordrer om at skyde fangerne i knæene. Det lykkedes ansøgeren at desertere fra militæret, da han skulle føres i isolationsfængsel, fordi han ikke havde fulgt ordrer. Ved vurderingen af, hvorvidt ansøgeren på den baggrund er udelukket fra at få opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. artikel 1 F (a) og 1 F (b) i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, kan blandt andet henvises til UNHCR Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the status of Refugees fra den 4. September 2003, hvor det blandt andet fremgår: "... 51. In general, individual responsibility, and therefore the basis for exclusion, arises where the individual committed, or made a substantial contribution to, the criminal act, in the knowledge that his or her act or omission would facilitate the criminal conduct. Thus, the degree of involvement of the person concerned must be carefully analysed in each

case ... Apart from actual commission of the crime, criminal acts may include ordering, solicitation, inducement, aiding, abetting, contribution to a common purpose, attempts and, in the case of genocide, incitement to commit a crime ...53. ... Aiding or abetting ... requires the individual to have rendered a substantial contribution to the commission of a crime in the knowledge that this will assist or facilitate the commission of the offence. The contribution may be in the form of practical assistance, encouragement or moral support and must have a substantial (but not necessarily causal) effect on the perpetration of the crime. ... Thus, presence at the scene of a crime is not in itself conclusive of aiding or abetting, but it could give rise to such liability if such presence is shown to have had a significant legitimising or encouraging effect on the principal actor. This may often be the case where the individual present is a superior to those committing the crimes ... 55. Whether the individual's contribution to the criminal enterprise is substantial or not depends on many factors, such as the size of the criminal enterprise, the functions performed, the position of the individual in the organisation or group, and (perhaps most importantly) the role of the individual in relation to the seriousness and the scope of the crimes committed..." Efter en samlet vurdering af ansøgerens handlinger, hans stilling som underordnet vagt og med henvisning til hans alder på tidspunktet da han udførte handlingerne, finder Flygtningenævnet ikke, at der er alvorlig grund til, at antage at ansøgeren direkte eller indirekte har medvirket til, at der er begået forbrydelser mod menneskeheden på en sådan måde, at han skal udelukkes fra at få asyl efter flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Det kan heller ikke antages, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Ansøgeren er derfor ikke udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved i øvrigt lagt vægt på baggrundsoplysningerne i "Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea" fra den 4. juni 2015, hvoraf det blandt andet fremgår, at der er alvorlige konsekvenser forbundet med at desertere fra militærtjeneste, herunder fængsling, tortur og risiko for henrettelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [ansøgeren] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2016/4

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), afsnit 7.3, side 512ff., nævnte afgørelser Erit/2015/5 og Erit/2015/27.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbry-

delse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary

ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at “All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as “war crimes” or “crimes against humanity” or “acts contrary to the purposes and principles of the United Nations”. In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a “serious non political crime” covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c).”

EU-domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Belgien) mod Mostafa Lounami, angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c), og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandssstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlingen, der er i strid med De Forenede Nationers [i det følgende FN] mål og grundsætninger. Artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 henviser nærmere bestemt til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger ”som fastlagt i præambelen og i artikel 1 og 2 til [FN's] pagt”. Det fremgår af 22. betragtning til direktivet, at de handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, blandt andet konkretiseres ”i [FN's] resolutioner om foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, hvori det erklæres, at ”terrorhandling, -metoder og -fremgangsmåder er i modstrid med [FN's] mål og principper”, og at ”bevidst finansiering og planlægning af samt ansporing til terrorhandling ligeledes er i modstrid med [FN's] mål og principper”. Under henvisning til Sikkerhedsrådets resolutioner 1377 (2001) og 1624 (2005) samt rammeafgørelse 2002/475 artikel 1, stk. 1, udtaler Domstolen, at begrebet ”handling, der er i strid med [FN's] mål og grundsætninger” i flygtninge-

konventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49). Domstolen har derfor besvaret dette spørgsmål med, at artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004 skal fortolkes således, at det ikke er nødvendigt for at kunne lægge til grund, at den heri angivne grund til udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning foreligger, at ansøgeren om international beskyttelse er blevet dømt for en af de terrorhandlinger, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/475.

EU-domstolen har videre under henvisning til Sikkerhedsrådets resolution 2178 (2014) udtalt, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c), sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c), også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c), efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Blandt de faktorer, der i den underliggende sag skulle tages i betragtning, bemærkede EU-domstolen, at Mostafa Lounani ifølge forelæggelsesafgørelsen var et ledende medlem af en terroristgruppe af international dimension (Groupe islamique des combattants marocains, GICM), som var opført på FN's terrorliste, og at hans aktiviteter i form af logistisk støtte til denne gruppes aktiviteter også havde en international dimension, idet han havde været involveret i forfalskning af pas og havde hjulpet frivillige, som ønskede at tage til Irak, og at sådanne handlinger kunne begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning. Domstolen henviste i denne forbindelse til det anførte i Sikkerhedsrådets resolutioner, særligt resolution 2178 (2014), om aktiviteter, som med-

lemsstaterne skal bekæmpe indenfor rammerne af bekæmpelsen af international terrorisme. Derfor kunne den omstændighed, at den gruppe, som Mostafa Lounani var et ledende medlem af, ikke havde begået nogen terrorhandling, eller at de frivillige, der ønskede at tage til Irak, som blev hjulpet af denne gruppe, i sidste ende ikke begik sådanne handlinger – såfremt dette måtte anses for godtgjort – under alle omstændigheder ikke udelukke, at Mostafa Lounanis handlinger kunne anses for at være i strid med FN's mål og grundsætninger. Det samme gjaldt med hensyn til den omstændighed, at Mostafa Lounani hverken havde begået, havde forsøgt at begå eller havde truet med at begå en terrorhandling som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/475. Af samme grunde krævede anvendelsen af artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 ikke, at det godtgjordes, at Mostafa Lounani havde anstiftet eller på anden måde deltaget i en sådan handling.

Domstolen besvarede derfor de øvrige forelagte spørgsmål med, at artikel 12, stk. 2, litra c), og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen er blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstats for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at der er nødvendigt at godgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 6.6.2 om EU-domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30, samt til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrundet udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffe afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279ff. nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i

udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIK's efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvor-

vidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventions-flygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f., nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [...], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive tilbageholdt eller slået ihjel af de eritreiske myndigheder, idet han er deserteret fra at være radiooperatør ved det eritreiske militær. Han har til støtte herfor oplyst, at han i perioden fra 1998 til 2006 henholdsvis aftjente militærtjeneste samt arbejdede som radiooperatør for militæret i Eritrea. Han havde gennem en årrække ansvaret for at oplære nye rekrutter til militæret, så de var klar til at deltage i kampe. Omkring 2004 begyndte han at få problemer med sin overordnede, idet ansøgeren ønskede at forlade militæret og i stedet uddanne sig. Hans overordnede nægtede dette, ligesom han også nægtede ansøgeren at holde ferie. I 2005 blev han tilbageholdt og fængslet af myndighederne, idet myndighederne mistænkte ham for at ville desertere fra militæret. Han var tilbageholdt omkring 11 måneder og blev i den periode udsat for gentagne afhøringer og fysiske overgreb. En dag i 2006 lykkedes det ham at flygte fra fængslet. Ansøgeren har haft subsidær beskyttelse i Italien gældende til [begyndelsen af] 2014. [I sommeren] 2013 besluttede de italienske myndigheder, at ansøgeren ikke kunne få sin opholdstilladelse fornyet. Det fremgår af svar fra Central Criminal Record Office (Italy), at ansøgeren [i begyndelsen af] 2012 blev idømt fængselsstraf i 1 år og otte måneder for blandt andet et røveri begået [i efteråret] 2011 i Italien. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at ansøgeren ikke er udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Det fremgår af udskrift fra Det Centrale Kriminalregister i Italien, at ansøgeren ved endelig dom [fra sommeren] 2012 blev dømt for røveri og tyveri, og at straffen blev fastsat til fængsel i 1 år og 8 måneder. Efter karakteren af det strafbare forhold og efter den konkrete idømte strafs længde ville forholdet, såfremt det var begået i Danmark, kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren skal udelukkes fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Erit/2016/1

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive forfulgt og slået ihjel af tjetjenske myndighedspersoner. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sine onkler, idet de har set videooptagelser, hvor ansø-

geren tilkendegiver at være homoseksuel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han [i sommeren] 2007 uretmæssigt blev idømt fire års fængselsstraf for at have haft et seksuelt forhold til en mindreårig dreng. Ansøgeren blev løsladt i [foråret] 2010 mod betaling fra hans moder. Sagen mod ansøgeren var iværksat af myndigheds-personer, som oprindeligt var interesserede i at finde ud af, hvor ansøgerens fader og onkler befandt sig. Ansøgerens fader var blevet beskyldt for at være oprører, og han udrejste i 2004 til Norge med hjælp fra sine brødre. Efter ansøgeren blev løsladt, be-gyndte han at leve som homoseksuel. Ansøgeren mødtes med mænd, som han skrev med på Ordnosklassniki [russisk hjemmeside svarende til Facebook, red.]. Ansøgeren blev i [efteråret] 2013 ringet op af sin ven [...], som fortalte, at deres fælles bekendte [...] var blevet anholdt og havde fortalt myndighederne, at ansøgeren var homoseksuel. Efter løsladelsen havde ansøgeren ingen problemer, indtil [efteråret] 2013, hvor tre mænd tvang ham til at sætte sig ind i deres bil. De fortalte ansøgeren, at de vidste, at han var homoseksuel. De krævede, at ansøgeren samarbejdede med dem, og truede med at afsløre, at han var homoseksuel overfor alle. Ansøgeren blev filmet, imens han blev tvunget til at aflægge falske forklaringer, hvori han afslørede sig som homoseksuel og forklarede, at han havde haft seksuelle forhold til en række mænd. Videoptagelserne skulle bruges til at afpresse velhavende mænd for penge, idet de var interesserede i at undgå en offentliggørelse af optagelserne, fordi homoseksualitet er tabubelagt i Tjetjenien. I de optagne forklaringer oplyste ansøgeren, at han havde haft forhold til mæn-dene, [fire navngivne mænd]. Ansøgeren blev truet med, at hans homoseksualitet ville blive afsløret. Ansøgeren blev herefter introduceret til en mand ved navn [...] af [to myndigheds personer]. De skulle sammen oprette og administrere en profil på den rus-siske hjemmeside Ordnosklassniki, der svarer til Facebook. Formålet med profilen var at komme i kontakt med velhavende homoseksuelle mænd, som kunne afpresses for penge. Den første mand, som ansøgeren mødtes med via hjemmesiden, var [navngiven mand], som tilkendegav, at han ville have samleje med ansøgeren. [Den pågældende mand] beskyldte endvidere præsident Kadyrov for at være homoseksuel, hvilket blev brugt af [de to myndigheds personer] til at afpresse ham for penge. Ansøgeren angav herefter to andre mænd til [de to myndigheds personer]. Ansøgeren angav efterfølgende en mand ved navn [...] og en anden mand, som han ikke husker navnet på, til [de to myndigheds personer]. På et tidspunkt nægtede ansøgeren at medvirke til [de to myn-digheds personers] pengeafpresning, idet han følte sig som en prostitueret. Ansøgeren blev som følge heraf tilbageholdt i en kælder i byen [...]. Under køreturen sagde [de to myndigheds personer], at ansøgeren skulle henrettes, og han blev desuden udsat for fy-siske overgreb. Ansøgeren har senere fået oplyst, at han var tilbageholdt [i omkring en måned i efteråret 2013]. Det lykkedes ansøgeren at undslippe, da en af vagterne fik te-telefonisk kontakt til ansøgerens moder, som hentede ham på et ukendt sted. Ansøgerens moder havde betalt for at få ham frigivet. Ansøgeren blev herefter kørt hen til sin ku-sine, [...], i Grosnij, hvorfra han [i slutningen af] 2013 udrejste af Tjetjenien til Geor-

gien sammen med sin moder og lillebroder. **Flygtningenævnets flertal** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han har afbrudt det ham påtvungne samarbejde med myndighederne om afpresning af påståede homoseksuelle og på den baggrund har bragt sig i et modsætningsforhold til disse myndigheder. Han blev herefter frihedsberøvet og tortureret, ligesom oplysningerne om hans homoseksualitet blev videreformidlet til hans familie og lokalområde, hvorved han har bragt sig i et modsætningsforhold hertil. Flertallet lægger endvidere til grund, at han efter bestikelse blev løsladt og umiddelbart efter forlod Tjetjenien. Flertallet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for fornyet overgreb fra myndighedernes side og overgreb fra lokalsamfundet. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkes i øvrigt, at flertallet finder, at samarbejdet med myndighederne om afpresning af uskyldige alene er sket under trussel om vold og forfølgelse mod ansøgeren selv, hvorfor ansøgeren ikke bør udelukkes fra beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10.” Rusl/2016/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.6 nævnte afgørelse Syri/2016/57, til den i formandsskabets 24. beretning (2015), side 64f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13, til den i formandsskabets 24. beretning (2015), side 518f., nævnte afgørelse Iran/2015/27, samt til den i formandsskabets 23. beretning (2014), side 87ff, nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff, og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.3, side 310f, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 –

tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 6.5, side 394ff, nævnte afgørelser Irak/2013/17, Tyrkiet/2013/5 og Soma/2013/22.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 8.7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i begyndelsen af 1990'erne efter at være blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3 (familiesammenføring). Ansøgeren blev i 2012 idømt ni års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, (drabsforsøg) og våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 4. Ansøgeren blev ved dommen udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 5. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra Asmarra, Central Mæckel, Eritrea. Ansøgeren har siden 2011 været medlem af Eritrean Youth Solidarity for Change. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tortureret og henrettet af myndighederne i Eritrea på grund af sit modsætningsforhold til disse. Han har endvidere henvist til, at

han frygter indkaldelse til nationaltjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv [henvist til, at han er i et modsætningsforhold til de eritreiske myndigheder på grund af blandt andet aktiviteter rettet mod den eritreiske regering under opholdet i Danmark, samt i et modsætningsforhold til et familiemedlem, red.]. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, hvis han vender tilbage til Eritrea, er i risiko for at blive indkaldt til at aftjene værnepligt. På denne baggrund sammenholdt med oplysningerne i baggrundsmaterialet om værnepligten i Eritrea lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren er udelukket fra at opnå beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren [i] 2013 blev idømt ni års fængsel for drabsforsøg [...]. Ved dommen blev ansøgeren udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Eritrea, til han var 24 år, og ikke har familie i Danmark nærmere end en søster og dennes børn. Efter karakteren af den handling ansøgeren er dømt for, finder nævnet, at ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet, og at han skal udelukkes fra at opnå opholdstilladelse. Dette findes efter en samlet vurdering af ansøgerens personlige forhold ikke at stride imod Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet har således ikke fundet grundlag for i overensstemmelse med advokatens subsidiære påstand at hjemvise sagen med henblik på, at der først tages stilling til asylansøgningen senere i afsoningsforløbet. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har mulighed for at anmode fornyet prøvelse på et senere tidspunkt, såfremt han mener, at der da foreligger nye relevante oplysninger. [Ansøgeren] skal udrejse straks efter løsladelse fra afsoning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 4. pkt. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af det af ansøgeren begåede strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt. Såfremt [ansøgeren] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at [han] ved en tilbagevenden til Eritrea risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Eritrea eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Eritrea, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31, stk. 2.” Erit/2016/8

Nævnet **stadfæstede i juni 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2007. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ved byrettens dom i 2009 blev idømt 60 dages fængsel for tyveri, jf. straffelovens § 276, og udvist med indrejseforbud i fem år. I 2011 blev ansøgeren ved byretten idømt 40 dages fængsel for tyveri, jf. straffelovens § 276, og for overtrædelse af våbenloven. I 2014 blev ansøgeren i et andet nordisk land idømt et års fængsel for medvirken til narkotikasmugling. I 2015 blev ansøgeren ved byrettens dom idømt fire måneders fængsel for grov vold, jf. straffelovens § 245, vold og trusler, jf. straffelovens § 119, stk. 1, samt for

hærværk, jf. straffelovens § 291, stk. 1 og 2. Ansøgeren blev samtidig udvist med indrejseforbud i seks år. Endelig blev ansøgeren ved byrettens dom ligeledes i 2015 idømt 40 dages fængsel for vold, jf. straffelovens § 244. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er født i [...], Yemen, og flyttede kort efter fødslen med sin familie til [en flygtningelejr] i Libanon. Ansøgeren er sunni-muslim af trosretning. Ansøgerens far er syrisk statsborger, og hans mor er statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgeren flyttede som 18-årig til Aleppo, Syrien, for at aftjene værnepligt. Ansøgeren var i Damaskus for at modtage træning i et år og to måneder. Herefter blev han udstationeret i Qamishli i fire til seks måneder, hvorefter han afsluttede sin militærtjeneste. Derefter tog ansøgeren tilbage til [flygtningelejren] i Libanon, hvor han lod sig hverve af [en militant gruppe-ring]. Han var tilknyttet bevægelsen allerede inden sin udrejse til Syrien. Han var tilknyttet bevægelsen i omkring et år, inden han udrejste til Europa. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter [den militante gruppering], idet han uretmæssigt blev beskyldt for at have bestjålet et våbenlager, hvor han holdt vagt, og at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens under nævnsmødet tilkendegivne vurdering til grund, at ansøgeren, der er syrisk statsborger, ved en tilbagevenden til Syrien risikerer genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste og derfor isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ved [en byret i Danmark]s dom [fra] 2009 er udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år, og at han ved [en anden dansk byret]s dom [fra] 2015 er udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren ved [en byret i et andet nordisk land]s dom [fra] 2014 er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingeloven, såfremt pådømmelsen var sket her i landet. Ansøgeren er i perioden fra [...] 2009 til [...] 2015 i Danmark idømt fængsel i henholdsvis 60 dage, 40 dage, fire måneder og 40 dage for blandt andet berigelseskriminalitet, våbenlovsovertrædelse, hærværk samt vold, herunder grov vold og trusler. Han er endvidere ved [en byret i et andet nordisk land] idømt et års fængsel for medvirken til narkotikasmugling. Det er om ansøgerens familiemæssige tilknytning til Danmark oplyst, at han her i landet alene har en moster, som han ikke ønsker at have kontakt med. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering – herunder af grovheden af de af ansøgeren begåede forbrydelser over en periode på omkring seks år overfor tilknytningen til Danmark – ikke, at der foreligger særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som taler for, at han skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2016/57

Nævnet **stadfæstede i november 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1997. Ved byrettens dom i 2011 blev ansø-

geren idømt ni års fængsel samt udvist med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, og § 32, for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1, jf. § 21 (forsøg på terrorisme), idet ansøgeren havde forsøgt at dræbe Kurt Vestergaard, der havde tegnet en af Muhammed-tegningerne i tilknytning til Jyllands-Postens artikel "Muhammeds ansigt", der blev offentliggjort i Jyllands-Posten den 30. september 2005. Landsretten stadfæstede i 2011 dommen med blandt andet den ændring, at straffen blev ændret til ti års fængsel. I 2012 tiltrådte Højesteret, at forholdet var henført under straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre den fastsatte straf af fængsel i ti år. Endvidere tiltrådte Højesteret dommens bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig. Under Flygtninge-nævnets møde i oktober 2016 fandt nævnet, at ansøgeren måtte anses for en fare for statens sikkerhed, hvorfor ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1. Flygtningenævnet ændrede på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse. Efter en fornyet gennemgang af sagen konstaterede Flygtningenævnet, at der under behandlingen i oktober 2016 ikke var grundlag for at udelukke ansøgeren, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, da der ikke forelå den fornødne vurdering fra justitsministeren, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 1. På den baggrund besluttede Flygtningenævnet i november 2016 ex officio at genoptage sagen til behandling på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "[...] Uanset om ansøgerens forklaring lægges til grund, lægger Flygtningenævnet ud fra sagens oplysninger til grund, at PET ved flere lejligheder offentligt har udtalt, at gerningsmanden, der var en dengang 28-årig somalier, havde tætte forbindelser til den somaliske terrororganisation ligeså vel som al-Qaeda-ledere i Østafrika. Denne oplysning blev bragt i både danske og internationale, herunder somaliske, medier, hvor ansøgeren flere steder også er omtalt med navns nævnelse. Endvidere har PET's tidligere chef, Jakob Scharf, offentligt omtalt ansøgeren med navns nævnelse i forbindelse med et planlagt terrorangreb i Kenya i 2009 [...]. Det må antages, at de somaliske myndigheder, herunder den somaliske efterretningstjeneste, har fået kendskab til oplysningerne om ansøgerens formodede tilknytning til al-Shabaab, og Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren er profileret i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf blandt andet fremgår, at militærdomstole dømmer civile, og at dødsstraf fortsat anvendes, blandt andet over for medlemmer af al-Shabaab. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet nævnet finder, at der ikke ud fra de i sagen foreliggende oplysninger er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren er udelukket fra at opnå beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at an-

søgeren ved endelig dom [i] 2012 blev idømt 10 års fængsel samt udvisning med indrejseforbud for bestandig for overtrædelse af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1, jf. § 21 (forsøg på terrorisme), idet ansøgeren havde forsøgt at dræbe Kurt Vestergaard, der havde tegnet en af Muhammed-tegningerne i tilknytning til Jyllands-Postens artikel ”Muhammeds ansigt”, der blev offentliggjort i Jyllands-Posten den 30. september 2005. Det blev herved fastslået, at ansøgerens handling måtte betragtes som et forsøg på at skræmme befolkningen i alvorlig grad, begrænse ytringsfriheden og hindre den offentlige debat samt at destabilisere eller ødelægge et lands grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer. Endvidere var handlingen i kraft af sin karakter og den sammenhæng, hvori den blev begået, egnet til at tilføje Danmark alvorlig skade. Da klageren er udvist med indrejseforbud, kan han ikke meddeles opholdstilladelse med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, jf. § 10, stk. 3. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning af grovheden af den begåede forbrydelse over for de hensyn, der taler for at give ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet, der er opmærksom på ansøgerens familiemæssige tilknytning til Danmark, hvor blandt andre hans ægtefælle og [...] børn er bosiddende, finder efter en samlet proportionalitetsafvejning af ovennævnte hensyn – og herunder særligt henset til den overordentligt grove og farlige forbrydelse, som klageren er dømt for at have begået – ikke, at klageren opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Med samme begrundelse som ovenfor vedrørende § 7, stk. 2, finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 1, er til hinder for udsendelse af ansøgeren. Flygtningenævnet ændrer dermed Udlændingestyrelsens afgørelse. [Ansøgeren] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 4. pkt. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af det af ansøgeren begåede strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt. [...] Såfremt [ansøgeren] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at [han] ved en tilbagevenden til Somalia risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Somalia eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Somalia, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.” Soma/2016/115

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud. Som eksempler på tidligere sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til de i formandsskabets 24. beretning (2015), side 522ff., nævnte afgørelser Iran/2015/21 og Ugan/2015/4.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler deri-

mod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), afsnit 7.6 nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, se nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kærret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532ff, nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff, nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.7, side 327f, nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f, nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af

spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet otte sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I seks af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I to af de seks sager fandt nævnet, at § 31 var til hinder for udsendelse, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 1986. Ansøgeren blev i slutningen af 1980'erne meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto). Det fremgår af sagen, at klageren ved byrettens dom i 2015 blev idømt fængsel i ti måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, jf. bilag 1, liste B, nr. 43 og lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, jf. bilag 1, liste B, nr. 3. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Klageren var tidligere straffet talrige gange for grov kriminalitet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra Sri Lanka.

Klageren har været medlem af Tamil Federal Party i perioden [fra slutningen af 1970'erne til begyndelsen af 1980'erne]. Klageren har som asylmotiv senest henvist til, at han forlod Sri Lanka på grund af de konflikter, han fik med søværnet. Konflikterne begyndte i 1983. I [foråret] 1983 besøgte klageren sin fætter [...] og naboens søn [...] i [by]. Under besøget iværksatte de Tamilske Tigre et angreb i centrum af byen. I forbindelse med angrebet blev der taget billede af klageren. [Naboens søn] var tilknyttet de Tamilske Tigre og bar derfor deres uniform, hvorfor søværnet antog, at klageren, [fætteren] og [naboens søn] var tilknyttet militsen. Søværnet forsøgte at anholde klageren og de to andre, ligesom militæret affyrede skud mod klageren og de to andre på [et marked] i [by] omkring klokken 11-12 om formiddagen. Det lykkedes imidlertid klageren og de to andre at undslippe. Klageren husker ikke, hvorledes det lykkedes dem at undslippe repræsentanterne fra søværnet, eller hvordan klageren og de andre vendte hjem til [anden by]. Klageren vendte efterfølgende hjem til sin familie i [anden by]. Familien havde hørt, hvad der var sket, og de forstod situationens alvor, hvorfor familien opfordrede klageren, [fætteren] og [naboens søn] til at udrejse af Sri Lanka. Klageren udrejste herefter til [tredje by] på et ukendt tidspunkt i [foråret eller sommeren] 1983. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 [nr. 2, red.], hvilken opholdstilladelse er bortfaldet som følge af udvisning ved dom, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I] 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 49a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter myndighederne, som mistænker ham for at være tilknyttet de Tamilske Tigre. Klageren er uden familie og har ingen tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark. Hans omgangskreds består alene af nogle få venner fra [miljø i København] og af en kvinde, som han har et forhold til. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at han er samboende med kvinden, men det fremgår af sagens akter, at han alene besøgte kvinden for at tage bad. Flygtningesnævnet bemærker i øvrigt, at det er domstolene, der tager stilling til forhold omfattet af udlændingelovens § 26. I forbindelse med klagerens asylsag, hvor han i [slutningen af 1980'erne] blev meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto), fandt Udlændingestyrelsen, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka risikerede overgreb. Flygtningesnævnet kan imidlertid ikke på nuværende tidspunkt lægge klagerens forklaring om hans konflikter til grund. Der er her ved lagt vægt på, at klageren under en samtale med Udlændingestyrelsen [i] 2015 har forklaret, at han gav urigtige oplysninger ved sin ankomst til Danmark, fordi han frygtede at blive udsendt til Sri Lanka, hvorfor hans oprindelige forklaring om blandt andet, hvornår han udrejste af Sri Lanka er forkert, idet han rettelig udrejste tre år tidligere end først angivet, ligesom hans oprindeligt angivne asylmotiv er forkert, idet han har forklaret, at han blot gentog en historie, som nogle andre tamilere har fortalt ham. Klage-

ren har således forklaret divergerende om sit asylmotiv, herunder om hvad baggrunden for hans udrejse var og om, hvorvidt han overhovedet blev tilbageholdt af myndighederne samt om antallet af tilbageholdelser. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han på noget tidspunkt har været i myndighedernes søgelys, eller at myndighederne er bekendt med hans identitet. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, og nævnet finder derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 2, ikke er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Sri Lanka." Sri/2016/14

Nævnet **stadfæstede i januar 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1993. I begyndelsen af 1990'erne blev han meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2. Det fremgår af sagen, at ansøgeren i 2013 blev idømt fængsel i fem år for overtrædelse af straffelovens § 191. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 2, nr. 5. Bestemmelsen om udvisning blev stadfæstet af landsretten i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvilken opholdstilladelse er bortfaldet som følge af udvisning for bestandigt ved dom, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I] 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klageren er somalisk statsborger, tilhører klanen [...] og er muslim af trosretning fra Mogadishu. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han vil opleve problemer som følge af, at hans nu afdøde fader var [minister] under den tidligere somaliske regeringsleder [...]. Endvidere frygter han at vende tilbage til Somalia, idet han ingen tilknytning eller kendskab har til landet. Klageren har i Danmark sine [famiemedlemmer]. Han har de seneste tre år forud for anholdelsen for kriminelle forhold i primo 2013 været uden arbejde. Han har tidligere taget grundforløbet i [...]uddannelsen og har blandt andet arbejdet som [...]chauffør. Han er for tiden i gang med [en uddannelse] i fængslet. Klageren har under nævnsrådet yderligere forklaret blandt andet, at han har deltaget i foreningsarbejde, og at han ønsker at gøre en forskel i forbindelse med dansk og somalisk kultur. Flygtningenævnet er opmærksomt på klagerens personlige forhold, men bemærker samtidig, at det er domstolene, der tager stilling til forhold omfattet af udlændingelovens § 26. I forbindelse med klagerens asylsag, hvor han i [begyndelsen af 90'erne] blev meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, fandt Udlændin-

gestyrelsen, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerede overgreb på grund af den daværende borgerkrig i Somalia. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om hans forhold til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at klagerens forhold kan medføre, at han ikke kan udsendes til Somalia. Der er herved lagt vægt på, at det alene beror på klagerens egen formodning, at han skulle være udsat på grund af sin fars og farbrødres forhold. Det bemærkes, at faderen var blandt andet [minister] under [...], som mistede magten i [begyndelsen af 90'erne], hvorfor faderens, der i dag er afgået ved døden efter at have boet i [et andet EU-land] siden borgerkrigen, politiske fortid ligger langt tilbage i tid. Klageren, der forlod Somalia som 12-årig, har aldrig selv været konkret og individuelt forfulgt eller aktiv for regeringen eller andre, ligesom klageren er helt uprofileret i Somalia. Flygtningenævnet finder det i den forbindelse ikke sandsynliggjort, at klageren ved at støtte en somalisk politiker bosat i USA har bragt sig i et modsætningsforhold til den nuværende regering i Somalia. Der er herved lagt vægt på, at klageren ikke har været i stand til at redegøre nærmere for sin holdning til den nuværende regering eller for den person, som han har støttet. Flygtningenævnet finder tillige, at det beror på klagerens egne formodninger, at hans [familie-medlem], der efter oplysninger i en under nævnsmødet fremlagt artikel rejste til Somalia i 2012, blev dræbt af politiske årsager, der har med familienavnet og dermed med klageren at gøre. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det kan udledes af artiklen, at [familie-medlemmet] rejste til Somalia i 2012, at han flere gange derefter rejste ud og ind af Somalia, at han rejste frit rundt i Somalia, at han deltog i et møde i en regeringsbygning, at han beskæftigede sig med uddannelse og sundhed, og at han selv gav udtryk for, at han ikke var politisk aktiv eller politisk interesseret. Endelig kan det udledes af artiklen, at årsagen til drabet på [familie-medlemmet] ikke kendes og ikke er blevet undersøgt. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse ved en udsendelse til hjemlandet. For så vidt angår den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu, fremgår det af baggrundsoplysningerne vedrørende Somalia, at al-Shabaab er fordrevet fra Mogadishu, som AMISON og regeringsstyrkerne nu har kontrollen over, ligesom al-Shabaab er væsentligt svækket som gruppe og ikke længere iværksætter målrettede angreb mod civile, idet de for de meste går målrettet efter mål/personer, som har med den somaliske regering og/eller nogen af regeringens internationale støtter at gøre. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren er en yngre, enlig mand, der under nævnsmødet forklarede, at han havde flere tusinde familie-medlemmer, og som derfor må antages at også at have familie-medlemmer i Somalia. Endelig fremgår det af baggrundsoplysningerne, at alle klaner er repræsenteret i Mogadishu. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han vil komme i myndighedernes eller al-Shabaabs søgelys eller, at de generelle forhold i Mogadishu er sådanne, at klageren kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af sin blotte tilstedeværelse i området. Flygtninge-

nævnet finder således, at klageren ikke ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, og nævnet finder derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 2, ikke er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet finder på ovennævnte baggrund, at der ikke er anledning til at udsætte sagen på undersøgelser vedrørende ansøgerens [familie-medlems] forhold i Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Somalia.” Soma/2016/14

Nævnet **stadfæstede i september 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien. Indrejst i 2000. Ansøgeren blev i 2001 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af sagen, at klageren ved byrettens dom i 2014 blev idømt fængsel i to år for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 290, stk. 1, § 244, jf. § 247, stk. 1, § 276, jf. § 286 og § 291, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 og § 23, nr. 2 og § 32, stk. 3. Bestemmelsen om udvisning blev stadfæstet af landsretten ved dom i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er muslim fra Beograd, Serbien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter overgreb fra de serbiske myndigheder, navnlig på grund af farens politiske aktiviteter i Partiet for Demokratisk Aktion (SDA) samt farfarens tilknytning til militæret. Han har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter overgreb som følge af, at han er muslim, og fordi han har et blandet etnisk ophav, idet hans mor er fra Montenegro, mens hans far er albaner. Han har tillige henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive tvunget til at aftjene værnepligt. Flygtningenævnet har ved vurderingen af, om udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Serbien, lagt vægt på, at det alene beror på klagerens egne ubekræftede formodninger – der ikke støttes af objektive forhold – at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer overgreb fra myndigheder eller andre. Nævnet bemærker herved, at klagerens udrejse skete for mere end 16 år siden, hvor han kun var 10 år. Flygtningenævnet finder på den baggrund sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i Serbien – hvor situationen er væsentligt forbedret siden klagerens udrejse – at han ikke kan anses for at være i asylbegrundende risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Oplysningerne vedrørende klagerens personlige og helbredsmæssige forhold kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at klageren ved en

tilbagevenden til Serbien risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Serbien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Serb/2016/3

I to af de seks sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i marts 2016** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgeren blev i 2012 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af sagen, at klageren i 2014 af byretten blev idømt 2 år og 9 måneders fængsel, jf. straffelovens § 266 og § 216, stk. 1, nr. 1, og til dels jf. § 255. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, stk. 1, jf. § 22, stk. 6 og § 32, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen er bortfaldet som følge af udvisning for bestandigt ved dom [i] 2014 afsagt af [byretten], og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I] 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klageren er etnisk pashtun og muslim fra Kunduz, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban. Klageren har til støtte for sit asylmotiv blandt andet anført, at medlemmer af Taliban på et tidspunkt sendte et trusselsbrev til klagerens fader, hvori der stod, at faderen skulle indstille sit arbejde for de internationale styrker i landet og i stedet arbejde for Taliban. Som følge heraf flyttede familien fra landsbyen [...] til byen Kunduz. På trods heraf blev klageren kidnappet fra familiens nye bopæl og tilbageholdt af Taliban i Helmand-provinsen. Klageren formåede at flygte en nat, hvor Taliban blev angrebet af de internationale styrker. Ved tilbagekomsten til bopælen erfarede klageren, at hans forældre og broder var blevet dræbt af Taliban. Herefter udrejste klageren af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger, som Udlændingestyrelsen, klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens fader har arbejdet som minerydder for de internationale styrker, at faderen, moderen og broderen som følge heraf er blevet dræbt af Taliban, og at familiens hus og jord er blevet konfi-

skeret af Taliban, hvorfor nævnet finder, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemområde fortsat vil være i konkret risiko for overgreb. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** har videre lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Pakistan, at han kun har boet 4 år i Afghanistan, at han forlod Afghanistan i en alder af ca. 16 år, og at han ikke har familie i eller anden tilknytning til Afghanistan. Flertallet finder derfor ikke, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, hvorfor klageren ikke tvangsmæssigt kan udsendes til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Da klageren er udvist med indrejseforbud, kan han ikke meddeles opholdstilladelse, med mindre særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Klageren har ikke haft arbejde i Danmark og har ikke nær familiemæssig eller anden væsentlig tilknytning til Danmark. Flygtningenævnet har samtidig lagt vægt på, at klageren er dømt for voldtægt. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at klageren alligevel bør meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. § 7, stk. 2, jf. § 10, stk. 3. [...]” Afgh/2016/22

Flygtningenævnet har i to sager, hvor klageren var dømt for røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt i begge sager, at den kriminalitet, som klageren havde begået, måtte betegnes om en særlig farlig forbrydelse, men efter en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder fandt nævnet ikke, at klageren kunne betragtes som en fare for samfundet, hvorfor klageren ikke var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Klagerne i begge sager var blandt andet dømt for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved – i den ene sag i forening med andre og i den anden sag alene – at have truet en tankpasser med en kniv til at udlevere kontanter m.m.:

Nævnet meddelte i **januar 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2010. Ansøgeren blev i 2010 meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at klageren ved byrettens dom i 2013 blev idømt seks måneders fængsel for tyveri og røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og § 276, og udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 32, stk. 2, nr. 2. Byretten havde ved strafudmålingen blandt andet taget hensyn til, at klageren ikke havde deltaget i planlægningen af røveriet, og at han ved selve udførelsen af røveriet havde været vagt. Landsretten stadfæstede i 2014 udvisningen og skærpede straffen til otte måneders fængsel. Landretten havde ved strafudmålingen lagt vægt på, at røveriet var begået af flere i forening, at der havde været anvendt maskering og at ekspedienten var blevet truet med en kniv, men tillige på, at klageren havde givet oplysninger, som på afgørende måde havde medvirket til opklaringen af en medgerningsmands deltagelse i røveriet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er

statsborger i den Russiske Føderation og muslim af trosretning fra Ingusjetien, Rusland. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. I 2010 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved [landsrettens] ankedom [fra] 2014 blev klageren idømt fængsel i otte måneder for tyveri og røveri. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for seks år. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bortfaldt derved, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ingusjetien frygter at blive dræbt af FSB, idet hans [storebroder], [...], er blevet stillet i forbindelse med oprørerne. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hans storebroder [...], og hans lillebroder, [...], begge blev dræbt af FSB kort før klagerens udrejse af Ingusjetien. [Storebroderens] konflikt med FSB begyndte tilbage i 2009. FSB henvendte sig gentagne gange på familiens bopæl, fordi [storebroderen] var blevet sat i forbindelse med en gruppe personer, som FSB betegnede som terrorister. Broderen blev tvunget til at agere meddeler for FSB. En tidlig morgen, hvor klageren var hjemme, kom FSB til familiens bopæl og skød og dræbte hans to brødre. Klageren nåede forinden at flygte ud af huset. Flygtningenævnet kan fortsat lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet finder således, at klageren ved en tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for forfølgelse, og han er derfor isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det skal herefter vurderes, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at afvejningen af, hvorvidt klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. **Flygtningenævnets flertal** finder, at den kriminalitet, som klageren har begået, og som han er straffet for efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, efter sin karakter og grovhed må betegnes som en særlig farlig forbrydelse. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at klageren kan betragtes som en fare for samfundet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren kun er dømt for ét tilfælde af personfarlig kriminalitet, det oplyste om klagerens rolle i forbindelse med røveriet, samt på at han har medvirket til sagens opklaring, ligesom klageren ikke har andre domme for kriminelle forhold. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2016/3

Nævnet meddelte i **juni 2016** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Ansøgeren blev i 2012 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at klageren af byretten i 2014 blev idømt fængsel i otte måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, samt våbenlovens § 10, stk. 2, jf. § 4, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. Landretten

stadfæstede i 2015 byrettens dom. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk perser og iransk statsborger fra Teheran, Iran. Klageren har været politisk aktiv i Iran og været medlem af en politisk gruppe kaldet [...]. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tilbageholdt, fængslet og henrettet af de iranske myndigheder, da han forud for udrejsen har deltaget i politiske aktiviteter mod styret. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at han første gang oplevede problemer med myndighederne i 2009. Her deltog han i en demonstration på gaden [...] i Teheran. Under demonstrationen opstod et sammenstød mellem de fremmødte demonstranter og politiet. Klageren blev under demonstrationen anholdt og fængslet samt anklaget for at samarbejde med oppositionsgrupper. Han var tilbageholdt i en måned. På et senere tidspunkt deltog klageren endnu en gang i en demonstration. Han blev anholdt og tilbageholdt i omkring tre måneder. Efter sin løsladelse tog han ophold hos en ven. Hans mor kontaktede ham en dag og fortalte, at familien havde modtaget et brev til ham, hvoraf det fremgik, at han skulle melde sig selv til myndighederne. Herefter besluttede klageren at udrejse, og han udrejste af Iran omkring seks-syv måneder herefter. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder efter en samlet vurdering af klagerens forklaring i 2015 til Udlændingestyrelsen under udsendelsessagen og over for nævnet sammenholdt med forklaringen i 2012 under den oprindelige asylsag, at klagerens oprindelige forklaring i det væsentlige fortsat kan lægges til grund, således som det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2012, hvorefter klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet lægger herved vægt på, at klageren i det væsentlige har forklaret konsistent og troværdigt om de centrale forhold i asylmotivet, herunder om sine politiske aktiviteter og sin deltagelse i demonstrationer mod det iranske styre. Flertallet vurderer i den forbindelse, at de divergenser, der forekommer i klagerens forklaringer i den oprindelige asylsag og i udsendelsessagen er af mindre væsentlig betydning, og at det ikke kan afvises, at divergenserne er udslag af klagerens tidligere stofmisbrug og nuværende psykiske tilstand. Ansøgeren er herefter fortsat omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og det skal derfor vurderes, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. I vurderingen indgår det, at klageren, der har indrejseforbud, kun kan udelukkes fra asyl, såfremt den pågældende må anses for en fare for landets sikkerhed eller er dømt for en særlig farlig forbrydelse, og må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Flertallet af Flygtningenævnets medlemmer finder ikke, at klageren må betragtes som en fare for samfundet, selvom den idømte forbrydelse efter sin karakter kan betegnes som en særlig farlig forbrydelse. Flertallet henviser til, at klageren ikke tidligere er straffet, og at klageren selv har meldt sig til politiet og medvirket til opklaring af sagen, der er behandlet på baggrund af klagerens erkendelse ved

domstolene. Flertallet finder blandt andet på denne baggrund, at det ikke kan antages, at klageren på ny vil begå kriminalitet. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og meddeler klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2016/160

Der kan endvidere henvises til den i formandsskabets 24. beretning (2015), side 534f., nævnte afgørelse Soma/2015/70.

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker klagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet en sag i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. I den pågældende sag fandt Flygtningenævnets flertal efter en samlet vurdering, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt der var grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 536ff., nævnte afgørelser Soma/2015/74 og Rusl/2015/49.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der henvises til den i formandsskabets 24. beretning (2015), side 539ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete

personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 56, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændinge-

lovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 57, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 57, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 8

Statistik

8.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2016

Flygtningenævnet har i 2016 afholdt 518 nævnmøder og truffet afgørelse i 1107 sager vedrørende 1.660 personer.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2016 og 2015 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2015	2016
Nye spontansager	1.252	1.344
Genoptagede spontansager	82	83
Inddragelsessager	13	36
Bortfaldssager	22	48
Udsendelsessager	18	8
Statusændringssager	54	141
Afgjorte sager i alt	1.441	1.660

Note: Hertil kommer i alt 252 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger, jf. herom nærmere afsnit 8.3

8.2 Sagernes behandlingsform

Tablet 2 viser nævnets afgørelser i 2016 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tablet 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.309	1	6	28	1.344
Genoptagede spontansager	72	1	2	8	83
Inddragelsessager	36	-	-	-	36
Bortfaldssager	13	35	-	-	48
Udsendelsessager	8	-	-	-	8
Statusændringsager	65	67	4	5	141
I alt	1.503	104	12	41	1.660

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

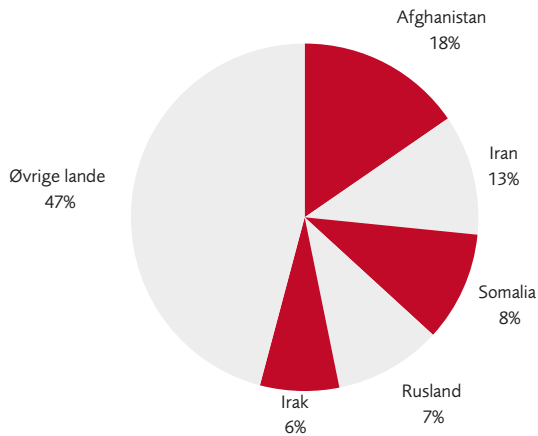
I 2016 blev i alt 252 personsager afsluttet uden en afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2016 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 64 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres identitet.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og øvrige lande.

Figur 1. Nationalitetsfordeling i afgjorte sager opgjort i personer

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nationalitetsfordelingen af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	261	-	1	2	264
Albanien	3	-	-	-	3
Algeriet	3	-	-	-	3
Armenien	71	1	-	-	72
Azerbajdzhan	12	-	-	-	12
Bangladesh	14	-	-	-	14
Benin	2	-	-	-	2
Bosninen-Hercegovina	-	-	1	-	1
Burkina Faso	1	-	-	-	1
Burma	16	2	-	-	18
Burundi	3	-	-	-	3
Centralafrikanske Republik	1	-	-	-	1
Congo, Den Demokratiske Republik	6	-	-	-	6
Cuba	1	-	-	-	1
Egypten	14	-	-	-	14
El Salvador	4	-	-	-	4
Elfenbenskysten	1	-	-	-	1
Eritrea	26	-	-	-	26
Etiopien	61	-	-	-	61
Gambia	2	-	-	-	2
Georgien	11	-	-	-	11
Ghana	3	-	-	-	3
Guatemala	1	-	-	-	1
Guinea	4	-	-	-	4
Haiti	4	-	-	-	4
Hviderusland (Belarus)	7	-	-	-	7
Indien	4	-	-	-	4
Indonesien	1	-	-	-	1
Irak	85	3	37	-	125
Iran	189	9	4	1	203
Israel	1	-	-	-	1
Jordan	2	-	-	-	2

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Kenya	4	-	-	-	4
Kina	17	-	-	-	17
Kirgizstan	2	-	-	-	2
Kosovo	1	-	-	-	1
Kenya	4	-	-	-	4
Kina	17	-	-	-	17
Kirgizstan	2	-	-	-	2
Kosovo	1	-	-	-	1
Kuwait	1	-	-	-	1
Libanon	24	3	-	-	27
Libyen	9	-	-	-	9
Makedonien (FYROM)	9	-	-	-	9
Marokko	9	-	-	-	9
Mexico	1	-	-	-	1
Montenegro	1	-	1	-	2
Nepal	4	-	-	-	4
Nicaragua	2	-	-	-	2
Nigeria	24	-	-	-	24
Pakistan	17	-	-	-	17
Rusland	98	1	-	1	100
Serbien	2	-	-	1	3
Somalia	119	5	1	2	127
Sri Lanka	15	-	-	1	16
Statsløs	19	7	1	-	27
Statsløs Palæstinenser	78	-	-	-	78
Sudan	42	-	-	-	42
Sydkorea	1	-	-	-	1
Syrien	31	5	-	-	36
Togo	1	-	-	-	1
Tunesien	5	-	-	-	5
Tyrkiet	6	-	-	-	6
Uganda	16	-	-	-	16
Ukraine	43	-	-	-	43
USA	-	-	2	-	2
Uzbekistan	6	-	-	-	6
Vietnam	1	-	-	-	1
Yemen	2	-	-	-	2
Zambia	3	-	-	-	3
I alt	1427	36	48	8	1519

8.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4 nedenfor, blev der i 2016 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 17% (omfatter kun nye spontansager, ikke genoptagne spontansager) af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontan-sag i Flygtningenævnet i 2016.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2016

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1	Tilladelse efter § 7, stk. 2	Afslag efter § 7	I alt
	%	%	%	Pers.
Afghanistan	4	16	80	238
Albanien	-	-	100	2
Algeriet	-	-	100	3
Armenien	-	6	94	71
Azerbajdzhan	8	-	92	12
Bangladesh	-	-	100	13
Benin	-	-	100	2
Burkina Faso	-	-	100	1
Burma	-	-	100	16
Burundi	-	-	100	3
Centralafrikanske Republik	-	-	100	1
Congo, Den Demokratiske Republik	20	-	80	5
Cuba	-	-	100	1
Egypten	15	-	85	13
El Salvador	-	100	-	4
Elfenbenskysten	-	-	100	1
Eritrea	12	-	88	25
Etiopien	10	-	90	61
Gambia	-	-	100	2
Georgien	-	-	100	11
Ghana	-	-	100	3
Guatemala	-	-	100	1
Guinea	25	-	75	4
Haiti	-	-	100	4
Hviderusland (Belarus)	-	-	100	7
Indien	-	-	100	4
Indonesien	-	-	100	1
Irak	1	11	88	84

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1 %	Tilladelse efter § 7, stk. 2 %	Afslag efter § 7 %	I alt Pers.
Iran	32	2	66	164
Israel	-	-	100	1
Jordan	-	-	100	2
Kenya	-	-	100	4
Kina	6	-	94	17
Kirgizstan	-	-	100	2
Kosovo	-	-	100	1
Kuwait	-	-	100	1
Libanon	13	-	87	23
Libyen	-	-	100	9
Makedonien (FYROM)	-	-	100	9
Marokko	-	-	100	9
Mexico	-	-	100	1
Montenegro	-	-	100	1
Nepal	-	-	100	4
Nicaragua	-	-	100	2
Nigeria	-	-	100	24
Pakistan	-	-	100	14
Rusland	30	2	68	94
Serbien	-	-	100	2
Somalia	4	5	91	112
Sri Lanka	42	-	58	12
Statsløs	6	11	83	18
Statsløs Palæstinenser	7	1	92	78
Sudan	11	3	86	35
Sydkorea	-	-	100	1
Syrien	42	-	58	31
Togo	-	-	100	1
Tunesien	20	-	80	5
Tyrkiet	-	-	100	5
Uganda	14	-	86	14
Ukraine	23	-	77	43
Uzbekistan	-	-	100	6
Vietnam	-	-	100	1
Yemen	-	50	50	2
Zambia	33	-	67	3
I alt	12	5	83	1344

8.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Lande:	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	
Afghanistan	-	1	-	-	2	-	3
Armenien	-	-	-	1	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	1	-	-	-	-	-	1
Burma	-	-	-	2	-	-	2
Irak	37	-	3	-	-	-	40
Iran	1	3	6	3	-	1	14
Libanon	-	-	3	-	-	-	3
Montenegro	1	-	-	-	-	-	1
Rusland	-	-	1	-	-	1	2
Serbien	-	-	-	-	1	-	1
Somalia	1	-	5	-	2	-	8
Statsløs	1	-	1	6	-	-	8
Sri Lanka	-	-	-	-	1	-	1
Syrien	-	-	5	-	-	-	5
USA	2	-	-	-	-	-	2
I alt	44	4	24	12	6	2	92

8.7 Genoptagede spontansager

Tabel 6 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1	Tilladelse efter § 7, stk. 2	Afslag efter § 7	I alt
	%	%	%	Personer
Afghanistan	70	-	30	23
Albanien	-	-	100	1
Bangladesh	-	-	100	1
Congo, Den Demokratiske Republik	-	-	100	1
Egypten	-	-	100	1
Eritrea	-	-	100	1
Irak	100	-	-	1
Iran	92	-	8	25
Libanon	-	100	-	1
Pakistan	33	33	33	3
Rusland	100	-	-	4
Somalia	-	29	71	7
Sri Lanka	33	-	67	3
Statsløs	100	-	-	1
Sudan	14	-	86	7
Tyrkiet	-	-	100	1
Uganda	-	-	100	2
I alt	67	4	11	82

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændinge-loven i 63% af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningesnævnet tog i 2016 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 474 personsager. Heraf blev 84 personsager genoptaget, mens der i 240 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 92 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdsted, jf. udlændinge-lovens § 33, stk. 8. Endelig førte 48 anmodninger om genoptagelse til genoptagelse og hjemvisning til ny

behandling i Udlændingestyrelsen og 10 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

8.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2016 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 80 % af sagerne og omgjort 20 % (omfatter både spontansager og genoptagne spontansager). Til sammenligning var den samlede omgørelsesprocent 21 % i 2015. I 2014 var den samlede omgørelsesprocent 16 %.

8.9 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2016 var 101 dage. Antallet af verserende spontansager steg fra 448 ultimo 2015 til 1331 ultimo 2016.

8.10 Dublinsager

Nævnet har i 2016 modtaget 1477 personsager og truffet afgørelse i 1575 personsager. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 1110 sager, omgjort 9 sager, hjemvist 280 sager, afvist 12 sager mens 164 sager er afsluttet uden afgørelse. De relativt mange hjemviste sager vedrører bl.a. et stort antal sager om overførsel til Ungarn.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 95 % af sagerne udgjorde i 2016 40 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 50 hverdage. Den lange sagsbehandlingstid skyldes en forholdsvis langvarig berostillelse af Ungarn-sagerne forud for nævnets beslutning om hjemvisning til Udlændingestyrelsen.

Tabel 7. Fordelingen over modtagerlande

Modtagerlande	Afgjorte personsager
Tyskland	682
Ungarn	295
Italien	250
Bulgarien	50
Sverige	47
De fem største lande	1324
Øvrige lande	251
I alt	1575

8.11 Statusændringsager

Nævnet har i 2016 truffet afgørelse i 141 personsager vedrørende statusændring. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 111 sager og omgjort 30 sager, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

8.12 § 29 b-sager

Nævnet har i 2016 modtaget 146 personsager og truffet afgørelse i 140 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublin-forordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 108 sager, omgjort 12 sager, hjemvist 2 sager mens 18 sager er afsluttet uden afgørelse.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel I B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel I B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refouler») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimi-

nation imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

...

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

...”

*Uddrag af Kvindekomitéens General
Recommendation no. 19 (Eleventh session,
1992)*

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights

conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;

(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;

(d) The right to liberty and security of person;

(e) The right to equal protection under the law;

(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;

(h) The right to just and favourable conditions of work.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, med de ændringer, der følger af lov nr. 661 af 8. juni 2016, lov nr. 612 af 8. juni 2016, lov nr. 664 af 8. juni 2016, § 10 i lov nr. 665 af 8. juni 2016, lov nr. 1561 af 13. december 2016, lov nr. 1743 af 27. december 2016, lov nr. 1744 af 27. december 2016, § 1 i lov nr. 1745 af 27. december 2016, § 2 i lov nr. 81 af 24. januar 2017, lov nr. 188 af 27. februar 2017, § 1 i lov nr. 189 af 27. februar 2017, lov nr. 228 af 7. marts 2017, lov nr. 235 af 14. marts 2017, lov nr. 249 af 20. marts 2017, lov nr. 436 af 9. maj 2017, lov nr. 476 af 17. maj 2017, lov nr. 504 af 23. maj 2017, lov nr. 505 af 23. maj 2017, lov nr. 506 af 23. maj 2017, lov nr. 701 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 702 af 8. juni 2017, lov nr. 703 af 8. juni 2017 og § 2 i lov nr. 704 af 8. juni 2017.

Den ændring, der følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af udlændinge- og integrationsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.²⁾

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Udlændinge- og integrationsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypren, Kroatien og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 4 og 5, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visumets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

Stk. 3. For statsborgere i tredjelande, med hvilke Den Europæiske Union har indgået aftaler om fritagelse for visum, finder stk. 1 kun anvendelse i det omfang, det er foreneligt med disse aftaler.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i Danmark eller et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 90 dages ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2 eller 3, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller, §§ 9 i-9 n eller 9 p, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere eller § 9 i, stk. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-10 eller 12, eller stk. 3,
- 6) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt.,
- 7) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller
- 8) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatisk eller konsulære repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.

§ 4 e. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum kan, jf. stk. 3, meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4 (EU-reglerne).

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,

- b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
- a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
- a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskkundtale og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 213, § 216, stk. 1, § 225, jf. § 216, stk. 1, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 12 og 13 eller 16, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12,

nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 13, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og barnet er over 8 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.³⁾

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215, 216, 218, 219, 222, 223, § 224, stk. 1, § 225, jf. §§ 216, 218, 219, 222, 223 eller § 224, stk. 1, §§ 226, 232, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladel-

se, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om, hvormå det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af udlændinge- og integrationsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af udlændinge- og integrationsministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,⁴⁾

- 1) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 400.000 kr.⁵⁾, som udbetales til en dansk bankkonto⁶⁾,
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse som forsker på et universitet eller i en virksomhed i Danmark,
- 4) der har afsluttet en uddannelse på kandidat- eller masterniveau og er inviteret til at forske hos en privat eller offentlig forskningsinstitution uden at være ansat eller indskrevet på forskningsinstitutionen (gæsteforsker),
- 5) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse til et uddannelsesforløb i en virksomhed i Danmark, med henblik på at udlændingen efter uddannelsesforløbet afslutning udnytter de kompetencer, som uddannelsesforløbet har givet, i udlandet (trainee),
- 6) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer,
- 7) der er ansat på en boreplatform, et boreskib eller en anden sammenlignelig flytbar arbejdsplads, som kortvarigt kommer ind på dansk område,

- 8) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for landbrugsområdet som fodermester eller driftsleder,
- 9) der har afsluttet en dansk kandidat- eller ph.d.-uddannelse senest 6 måneder før ansøgningens indgivelse (etableringskort),
- 10) hvis forretningsplan med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed er positivt vurderet af et ekspertpanel nedsat af Erhvervs- og Vækstministeriet, og som er omfattet af en kvote, jf. stk. 14,
- 11) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m, 9 n eller 9 p nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
- 12) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse i en virksomhed, som er certificeret efter stk. 17, og hvor
 - a) ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et mindstebeløb, jf. nr. 2,
 - b) ansættelsen indebærer, at udlændingen skal arbejde som forsker, jf. nr. 3,
 - c) ansættelsen indebærer et uddannelsesophold på højt kvalificeret niveau eller
 - d) udlændingens ophold i Danmark, der højest kan udgøre et ophold pr. år, ikke overstiger 3 måneder regnet fra udlændingens indrejse her i landet.

Stk. 3. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der deltager i en ph.d.-uddannelse eller har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på forskningscenteret European Spallation Source (ESS) i Sverige, hvis deltagelsen eller ansættelsen er knyttet til ESS' forskningsmæssige virksomhed. Opholdstilladelse kan alene meddeles, hvis en tilsvarende deltagelse eller ansættelse i Danmark ville kunne danne grundlag for opholdstilladelse. Opholdstilladelse skal betinges af, at udlændingen forud for afgørelsen om opholdstilladelse eller inden for en frist fastsat i afgørelsen dokumenterer at have ret til at arbejde i Sverige.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 2 og 3 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 9 og 10, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 9, skal endvidere betinges af, at udlændingen ikke modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12, og stk. 3 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12, og stk. 3. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12, og stk. 3 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12, og stk. 3, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, der indgives, senere end 7 dage

efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m, 9 n eller 9 p, afvises.

Stk. 7. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2 og 3, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. stk. 5, 1. pkt. Stk. 5, 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12, og § 9 m, stk. 2, er opfyldt.⁷⁾ Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt. Opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 2, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som den danske statsborger har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.⁸⁾

Stk. 10. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 12, og stk. 3, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 11. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1 eller 2 eller nr. 12, litra a-c, eller stk. 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 4 og 10 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 12. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 13. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 10, kan gives inden for en årlig kvote på 50. Hvis kvoten i 1. pkt. ikke udnyttes, falder den bort.

Stk. 15. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 10, kan forlænges, hvis erhvervsvirksomheden er etableret og i al væsentlighed lever op til den forretningsplan, efter hvilken opholdstilladelsen oprindelig blev givet. Vurderingen efter 1. pkt. foretages af ekspertpanelet nedsat af Erhvervs- og Vækstministeriet.

Stk. 16. En udlænding, som har indgået aftale om ansættelse i en virksomhed, som er certificeret efter stk. 17, kan påbegynde ansættelsen, hvis udlændingen

- 1) har betalt gebyr, jf. § 9 h, stk. 1,
- 2) har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 12, og
- 3) har fået en foreløbig tilladelse til at påbegynde arbejdet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 17. En virksomhed kan efter ansøgning certificeres, hvis virksomheden

- 1) senest samtidig med indgivelse af ansøgningen har betalt et gebyr, jf. § 9 h, stk. 3,
- 2) er omfattet af en kollektiv overenskomst eller på tro og love erklærer, at ansættelse i virksomheden sker på sædvanlige vilkår,
- 3) har mindst 20 fuldtidsansatte i Danmark,
- 4) ikke er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt på tidspunktet for certificeringen,
- 5) ikke på tidspunktet for certificeringen har alvorlige udeståender med Arbejdstilsynet,

- 6) ikke gentagne gange er straffet efter § 59, stk. 5, eller § 60, stk. 1, eller er ifaldet straf efter § 59, stk. 5, eller § 60, stk. 1, i form af en bøde på 20.000 kr. eller strengere straf inden for de seneste 2 år forud for certificeringen og
- 7) har deltaget i et forudgående vejledningsmøde i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 18. En certificering efter stk. 17 gives for højst 4 år ad gangen.

Stk. 19. En certificering forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage certificeringen efter stk. 20.

Stk. 20. Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om at inddrage en certificering efter stk. 17, hvis certificeringen er opnået ved svig. Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan endvidere træffe afgørelse om inddragelse af en certificering efter stk. 17, hvis betingelserne for certificeringen ikke længere er til stede. Styrelsen for International Rekruttering og Integration skal i forbindelse med en afgørelse om inddragelse af en certificering efter 1. og 2. pkt. samtidig træffe afgørelse om, at der ikke kan meddeles en ny certificering i en periode på 2 år fra afgørelsestidspunktet.

Stk. 21. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om certificering m.v., jf. stk. 17-20.

Stk. 22. Det beløb, der er angivet i stk. 2, nr. 2, reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om satsreguleringsprocent, og en tilpasningsprocent, så reguleringen i alt svarer til lønudvikling i samfundet.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingsbetaget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive

- stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssærlige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frataget ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.⁹⁾

Stk. 5. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 981 af 28. juni 2016 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.¹⁰⁾

Stk. 6. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelse har gennemført et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, der er etableret af udlændinge- og integrationsministeren. Det påhviler ansøgeren inden for de 6 måneder at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis ansøgeren fritages for at deltage i kurset, fordi den pågældende har et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.¹¹⁾

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 10. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter aftale med kirkeministeren nærmere regler om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, herunder regler om kursets indhold, lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset, jf. stk. 6.

§ 9 g. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af et ansøgningskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Udlændinge- og integrationsministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af en digital ansøgningsløsning, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration stiller til rådighed (digital selvbetjening). Udlændinge- og integrationsministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke ind-

gives på den i 1. pkt. angivne måde. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9 a, 9 f, 9 i-9 n og 9 p kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om¹²⁾

- 1) opholdstilladelse efter § 9, stk. 1,
- 2) opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person,
- 3) opholdstilladelse efter § 9 f,
- 4) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, og stk. 3,
- 5) opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,
- 6) opholdstilladelse efter § 9 j, stk. 1,
- 7) opholdstilladelse efter § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
- 8) opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1,
- 9) opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 2,¹³⁾
- 10) opholdstilladelse efter § 9 n, stk. 1,
- 11) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 1 og 2,
- 12) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 3,
- 13) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-10,
- 14) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 11,
- 15) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10, og
- 16) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9 b eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter og regulerer gebyrerne efter stk. 1, jf. stk. 4.

Stk. 3. Virksomheden skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 17, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr. Gebyret fastsættes og reguleres af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 4, 2. pkt.

Stk. 4. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 11 og 12, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 15 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 3 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Stk. 5. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, skal udlændingen eller virksomheden senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3 skal klageren senest samtidig med indgivelsen

af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 6. Gebyr efter stk. 5, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 5, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 5, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 5-7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 6 og 7, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.¹⁴⁾

Stk. 8. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.

Stk. 9. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 10. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter § 21 a, skal værtpersonen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 805 kr. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter § 21 a skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 805 kr. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 805 kr.

Stk. 11. Gebyr efter stk. 10, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 10, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 10, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 12. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 13. De beløb, der er angivet i stk. 5 og 7, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 11, 12, 15 og 16, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 14. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter stk. 1 og 3 og stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 7, 8 og 11.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som deltager i en ph.d.-uddannelse her i landet, hvis

- 1) udlændingen er indskrevet på et dansk universitet og aflønnes af universitetet eller en virksomhed med tilknytning til udlændingens ph.d.-uddannelse eller

2) udlændingen er indskrevet på et dansk universitet uden at være aflønnet af universitetet eller en virksomhed i Danmark.

Stk. 3. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 4. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 3, 1. pkt. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med uddannelses- og forskningsministeren fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 8. Til brug for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 6 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler og lov om efterskoler og frie fagskoler, som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 9. Ministeren for børn, undervisning og ligestilling fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 8, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning

under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen ikke på ansøgningstidspunktet venter barn, medmindre udlændingen på ansøgningstidspunktet allerede opholder sig i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse efter stk. 1.¹⁵⁾

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen ikke har stiftet familie.¹⁶⁾

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever betaler et beløb på 5.000 kr. til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Beløbet reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.¹⁷⁾

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, § 225, jf. § 216, stk. 1, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 5, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 5.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. § 21 a.

Stk. 10. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 1, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde.

Stk. 11. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller 11, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt.¹⁸⁾

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en dansk statsborger, der er etableret i udlandet og har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse i Danmark, hvis en tilsvarende ansættelse ville kunne danne grundlag for opholdstilladelse til en udlænding efter § 9 a, stk. 2, nr. 1 eller 2. Opholdstilladelse skal betinges af, at den danske statsborger og udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Bliver den danske statsborger uforholdt ledig, kan udlændingen efter ansøgning gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at den danske statsborgers ansættelsesforhold er ophevet, indgive ansøgning herom.¹⁹⁾²⁰⁾

Stk. 3. § 9, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. En opholdstilladelse efter stk. 2 kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis den danske statsborger er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 5. En opholdstilladelse efter stk. 2 kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse, hvis den danske statsborger er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 7. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 6, 1. pkt. . Stk. 6, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det. § 9, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.²¹⁾

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l eller 9 p, afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 9 p. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet. Opholdstilladelse på grundlag af artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 meddeles dog efter § 9 c, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, 1. pkt., skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 7, i mindst 8 år, jf. dog stk. 5 og 6, og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.²²⁾ Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.²²⁾
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.

- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.²²⁾
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.²²⁾
- 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er endvidere betinget af, at udlændingen opfylder to af følgende betingelser:

- 1) Udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
- 2) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 3) Udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2016-niveau og reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.
- 4) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 5. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har boet lovligt her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 2-9, og betingelserne i stk. 4. Stk. 3, nr. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er betinget af, at udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, og en af betingelserne i stk. 4, nr. 1 og 4. Opfylder udlændingen betingelserne i stk. 3, nr. 2-7, og betingelserne i stk. 4, nr. 1 og 4, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 4 år.

Stk. 7. Ved beregning af den periode, hvor udlændingen har boet lovligt her i landet, jf. stk. 3, nr. 1, og stk. 5, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.

- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 8, nr. 4. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 8. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 2, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 9. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 10. En ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsbegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 16.

Stk. 13. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, og stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 14. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 4 år forud for det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærtstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år og 6 måneder måneder, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Tilsvarende gælder for en udlænding, der har modtaget eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. i en periode på 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder, jf. stk. 4, nr. 2.

Stk. 15. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 16. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, eller stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 17. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:²²⁾

- 1) Betinget frihedsstraf med vilkår om samfundstjeneste er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 7 år og 6 måneder fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.
- 2) Anden betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:²²⁾

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse, jf. dog nr. 2.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 18 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. En delvis betinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i det tidsrum, som den ubetingede del af frihedsstraffen ville give anledning til, jf. stk. 2.²²⁾

Stk. 5. En straf, som er delvis eftergivet ved benådning, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i det tidsrum, som den del af straffen, der skal udstås, ville give anledning til, jf. stk. 1 og 2. En straf, som er helt eftergivet ved benådning, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år og 6 måneder efter udløbet af den prøvetid, der er fastsat som betingelse for eftergivelsen. ²²⁾

Stk. 6. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulans behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 9 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 7.²²⁾
- 2) Dom til behandling, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 9 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 12 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 7.²²⁾

- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 7.
- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 30 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 7.

Stk. 7. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 6 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 8. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.²²⁾

Stk. 9. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4-6 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4-6 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år, i gentagelsestilfælde i 22 år og 6 måneder, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsesernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredje-landsstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, når

- 1) udlændingens identitet er fastlagt,
- 2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flytningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 7) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgæede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsesernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen

lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 12, og stk. 3, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, og § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 12.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frataget ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:²³⁾

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejseselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen inden for en frist fastsat i afgørelsen om opholdstilladelse dokumenterer at have ret til at arbejde i Sverige, jf. § 9 a, stk. 3, 3. pkt., og udlændingen ikke inden for fristen fremlægger en sådan dokumentation.
- 9) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 4, 1. pkt., og § 9 i, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 10) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen ikke modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. § 9 a, stk. 4, 4. pkt., og udlændingen modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.
- 11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse

under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 7, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

- 12) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 3, eller for i et betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i et betydeligt omfang at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddeler et varsel til en udlænding med opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt., hvis styrelsen vurderer, at udlændingen har arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, uden der er tale om et betydeligt omfang, jf. 1. pkt. Et varsel har en gyldighed på 2 år. Har udlændingen arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, uden der er tale om et betydeligt omfang, jf. 1. pkt., kan opholdstilladelsen inddrages, hvis udlændingen har fået et varsel efter 2. pkt. og er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.²⁴⁾
- 13) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.
- 14) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen ikke har stiftet familie, jf. § 9 j, stk. 5, og udlændingen har stiftet familie.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 6. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 9. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l eller 9 p, afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lommepegebæbeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslommepegebæbeløb,
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person,
- 4) en au pair-person ved au pair-opholdets begyndelse rejser til Danmark fra hjemlandet eller opholdslandet og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen,²⁵⁾
- 5) en au pair-person efter au pair-opholdets afslutning rejser tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen eller²⁶⁾
- 6) værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostningerne til hjemtransport i tilfælde af en au pair-persons død, alvorlige sygdom eller ulykke.²⁷⁾

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.²⁸⁾

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.²⁹⁾ Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt.²⁹⁾ Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over

for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller

- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
- 4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 11. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.²⁹⁾

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens indrejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-4.

Stk. 6. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, kan afvises ved indrejse fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen. Beslutningen træffes for en periode på op til 4 uger, som kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen. Afvisning efter 1. pkt. kan ske efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7.

Stk. 8. Til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter stk. 7 vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne i § 48 a, stk. 1, 3 og 4. pkt., er opfyldt. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

Kapitel 5 c

Liste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse

§ 29 c. En udlænding kan optages på en liste, hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Optagelse på listen sker for 2 år og kan forlænges med 2 år ad gangen. En udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 3, eller har opholdstilladelse her i landet, kan ikke optages på listen.

Stk. 2. Ved afgørelse om optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, finder forvaltningslovens § 19 ikke anvendelse.

Stk. 3. Optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, optages som meddelelse i Statstidende. Optagelse af en udlænding på listen gælder fra tidspunktet for optagelse af meddelelse herom i Statstidende, medmindre optagelse på listen forud for dette tidspunkt er meddelt den pågældende udlænding.

Stk. 4. Den liste, der er nævnt i stk. 1, kan offentliggøres med oplysninger om navn, nationalitet, fødselsdato og opholdsland og med ansigtsfoto.

Stk. 5. Efter anmodning fra udlændingen genoptager Udlændingestyrelsen sagen om at optage udlændingen på den liste, der er nævnt i stk. 1. Ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Stk. 6. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2016/1624 af 14. september 2016 om den europæiske grænse- og kystvagte og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 863/2007, Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 og Rådets beslutning 2005/267/EF.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkomende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.³⁰⁾

Stk. 5 Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.³⁰⁾

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.³⁰⁾

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.³⁰⁾

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.³⁰⁾

Stk. 10. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 11. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.³⁰⁾

Stk. 12. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når ud-

lændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 5-7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, 6 og 7, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n og 9 p, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovin-

sen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., bestemmer politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. (Ophævet)

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 35 a. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen gentagne gange har overtrådt pålæg, der er meddelt udlændingen efter § 34, stk. 4, § 34, stk. 5, § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 a, stk. 10.

Stk. 2. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse.

§ 35 b. Er betingelserne for anvendelse af varetægtsfængsling efter § 35 a til stede, træffer retten, hvis sigtede samtykker heri, bestemmelse om anbringelse af udlændingen på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, medmindre særlige forhold taler herimod.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter forhandling med justitsministeren regler om varetægtsfængslingens iværksættelse og gennemførelse og om anvendelse af elektronisk overvågning, herunder karakteren af elektronisk kontrol m.v.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal politiet så vidt muligt bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller

overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal udlændingen så vidt muligt frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal så vidt muligt frihedsberøves, såfremt de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten,

uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 5. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 5. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet skriftligt gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 2, 1. pkt., samt stk. 1 eller § 37 k, stk. 2, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt. Politiet giver ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., udlændingen en skriftlig oversættelse af de væsentligste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., må ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 10. Frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, udsendelse eller af udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter § 7, skal finde sted i særlige facili-

teter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte. Uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræ-

sentant for Dansk Flygtningehjælp og for De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR).

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, udlændinge- og integrationsministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR). Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i

forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 6 a

Håndtering af massetilstrømning af flygtninge og migranter til Danmark

§ 37 f. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at bestemmelser om tilvejebringelse af kommune- og lokalplaner, bestemmelser om tilladelse efter § 35, stk. 1, i lov om planlægning og bestemmelser i lokalplaner og de planer m.v., der er opretholdt efter § 68, stk. 2, i lov om planlægning, ikke finder anvendelse for ejendomme, som skal anvendes til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at regler eller beslutninger efter §§ 3 og 5 j i lov om planlægning eller offentliggjorte forslag til regler efter §§ 3 og 5 j, jf. § 22 a, stk. 1, i lov om planlægning ikke finder anvendelse for ejendomme, som skal anvendes til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde bestemme, at byggeloven ikke finder anvendelse ved brug af eksisterende bygninger og transportable konstruktioner til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 4. En bygning m.v., som omfattes af en beslutning efter stk. 3, skal frembyde tilfredsstillende tryk- og brand- og sikkerhedsmæssig henseende.

§ 37 g. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde bestemme, at politiet og Udlændingestyrelsen mod vederlag kan gøre brug af ejendomme, som er ejet af forvaltningsmyndigheder, hvis det er nødvendigt for varetagelsen af opgaver efter denne lov.

§ 37 h. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde pålægge den kommune, hvor der etableres et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt., at være indkvarteringsoperatør. Pålægget skal indeholde de nærmere betingelser for kommunens varetagelse af operatøransvaret.³¹⁾

§ 37 i. Private kan i særlige tilfælde efter politiets eller Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse bistå med at varetage myndighedsopgaver i henhold til denne lov.³²⁾

§ 37 j. Politiet kan i ganske særlige tilfælde meddele forbud mod tog-, bus- og færgedrift over danske landegrænser.

§ 37 k. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at stk. 2 finder anvendelse i en nærmere bestemt periode i stedet for § 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, 2. og 3. pkt.³³⁾

Stk. 2. Udlændinge fremstilles efter anmodning snarest muligt for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Findes frihedsberøvelsen lovlig, kan anmodning om fornyet fremstilling for retten ikke fremsættes, før der er forløbet 4 uger fra kendelsens afsigelse. I øvrigt finder reglerne i §§ 37-37 e anvendelse med de fornødne tilpasninger.

Stk. 3. Ved udløbet af perioden efter stk. 1 indbringes spørgsmålet om den fortsatte frihedsberøvelse af udlændinge efter § 36 snarest muligt for retten, der træffer afgørelse herom, medmindre den pågældende forinden løslades.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af udlændinge- og integrationsministeren, og alene inden for disses åbningsstid. Udlændinge-, og integrationsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan på grundlag af oplysninger og erfaringer vedrørende ulovligt ophold eller faktiske omstændigheder, som skaber en begrundet formodning om ulovligt ophold, eller med henblik på at forhindre ulovligt ophold standse og kontrollere personer efter indrejse i landet for at fastslå deres identitet, nationalitet eller opholdsret.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempning af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempning af pas og anden rejselegitimation.

Stk. 8. Politiet kan til brug for ind- og udrejsekontrol og kontrollen som nævnt i stk. 6 modtage passageroplysninger fra toldmyndighederne.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om kontrollen som nævnt i stk. 6, herunder om politiets adgang til passageroplysninger og oplysninger om køretøjer indsamlet ved brug af automatisk nummerpladegenkendelsesteknologi og om de pligter, der påhviler luftfartøjschefer og skibsførere.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed, om de betingelser, der kan fastsættes for visummet, om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Udlændinge- og integrationsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem,

der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 6. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 8. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens sags behandling.

Stk. 9. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 10. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 11. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 12. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation eller identitetskontrol af den pågældende,
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende,
- 5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g,
- 6) som af Udlændingestyrelsen har fået anvisning eller pålæg om indkvartering efter § 42 a, stk. 7 eller stk. 8, 1. og 2. pkt., med henblik på identifikation i forbindelse med adgangskontrol på Udlændingestyrelsens indkvarteringssteder, eller
- 7) som er pålagt at give møde hos politiet efter § 34 til brug for politiets administration af den pålagte meldepligt.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registeret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år, eller hvis der indgives ansøgning om udstedelse af et opholdskort til udlændingen.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, eller hvis fingeraftryk optages i medfør af stk. 2, nr. 6 og 7.

Stk. 13. Optages der fingeraftryk i medfør af stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 2, nr. 1, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i medfør af § 58 i, stk. 1, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter § 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.

Stk. 14. Til brug for identifikation og identitetskontrol opbevares fingeraftryk, der er optaget efter stk. 1, nr. 1 og 3, i 20 år efter optagelsen af fingeraftrykket eller, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse, i 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket. Fingeraftryk, der opbevares efter 1. pkt., slettes, hvis udlændingen meddeles dansk indfødsret.

Stk. 15. Fingeraftryk, der opbevares i medfør af stk. 14, registreres i et centralt register, der føres af Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 16. Fingeraftryk, der opbevares i medfør af stk. 14, kan behandles af udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet og politiet til de formål, der er nævnt i stk. 14.

§ 40 b. Der optages personfoto af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfoto af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation eller identitetskontrol af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,

3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget, eller hvis der indgives ansøgning om udstedelse af et opholdskort til udlændingen.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

Stk. 13. Til brug for identifikation og identitetskontrol opbevares personfotografi, der er optaget efter stk. 1, i 20 år efter optagelsen af personfotografiet eller, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse, i 10 år efter optagelsen af personfotografiet. Personfotografi, der opbevares efter 1. pkt., slettes, hvis udlændingen meddeles dansk indfødsret.

Stk. 14. Personfotografi, der opbevares i medfør af stk. 13, registreres i et centralt register, der føres af Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 15. Personfotografi, der opbevares i medfør af stk. 13, kan behandles af udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet og politiet til de formål, der er nævnt i stk. 13.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden

måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret, eller med henblik på at fastslå en anden familiemæssig tilknytning end den, ansøgeren oplyser.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Udlændinge- og Integrationsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
- 6) fotografi.

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen foretager i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

- 1) Navn,
- 2) fødselsdato,
- 3) fødselsland og
- 4) statsborgerskabsforhold.

§ 40 f. Til brug for identifikation og identitetskontrol optages der fingeraftryk og personfotografi af en udlænding, som indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Fingeraftryk og personfotografi, der er optaget efter stk. 1, registreres i et centralt register, der føres af Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Der optages ikke personfotografi efter stk. 1, hvis udlændingen er under 18 år og hensigten er, at udlændingen skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. Undtagelsen i 1. pkt. gælder ikke, hvis der til brug for udstedelse af opholdskort optages personfotografi af udlændingen.

Stk. 4. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, hvis udlændingen af fysiske grunde ikke er i stand hertil. Endvidere optages der ikke fingeraftryk efter stk. 1, hvis udlændingen er under 18 år og hensigten er, at udlændingen skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, eller hvis udlændingen er under 6 år. Undtagelsen i 2. pkt. gælder ikke, hvis der til brug for udstedelse af opholdskort optages fingeraftryk af udlændingen.

Stk. 5. Fingeraftryk og personfotografi, der er optaget efter stk. 1, opbevares i 20 år efter optagelsen af fingeraftrykket og personfotografiet eller, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse, i 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket og personfotografiet. Fingeraftryk og personfotografi, der opbevares efter 1. pkt., slettes, hvis udlændingen meddeles dansk indfødsret.

Stk. 6. Fingeraftryk og personfotografi, der er optaget efter stk. 1, kan behandles af udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet og politiet til de formål, der er nævnt i stk. 1.

§ 40 g. Til brug for identifikation og identitetskontrol optages der fingeraftryk og personfotografi af en udlænding, som indgiver ansøgning om visum til Danmark, i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Fingeraftryk og personfoto­grafi, der er optaget efter stk. 1, registreres i et centralt register, der føres af Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, hvis udlændingen er fritaget for dette krav i medfør af visumkodeksen.

Stk. 4. Fingeraftryk og personfoto­grafi, der er optaget efter stk. 1, opbevares i 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket og personfoto­grafi, eller indtil udlændingen meddeles dansk indfødsret.

Stk. 5. Fingeraftryk og personfoto­grafi, der er optaget efter stk. 1, kan behandles af udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet og politiet til de formål, der er nævnt i stk. 1.

§ 40 h. Til brug for identifikation og identitetskontrol optages fingeraftryk og personfoto­grafi af en udlænding, som indgiver ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne, og som med rimelig grund mistænkes for at afgive urigtige oplysninger om sin identitet. Det er en betingelse, at mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at nå det formål, der er nævnt i 1. pkt., jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, hvis udlændingen af fysiske grunde ikke er i stand hertil, eller hvis udlændingen er under 6 år.

Stk. 3. Fingeraftryk og personfoto­grafi, der er optaget efter stk. 1, sammenholdes omgående med fingeraftryk og personfoto­grafi, der er registreret i det register, der er nævnt i § 40 a, stk. 15, § 40 b, stk. 14, § 40 f, stk. 2, og § 40 g, stk. 2.

Stk. 4. Fingeraftryk og personfoto­grafi, der er optaget efter stk. 1, slettes omgående, når fingeraftrykket og personfoto­grafi er blevet sammenholdt i medfør af stk. 3.

§ 41. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1-3, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen indtil det tidspunkt, hvor ansvaret for udlændingen overgår til kommunalbestyrelsen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i

medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.

- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Der kan pålægges betalingspligt efter 1. pkt. for perioden til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Der kan endvidere pålægges betalingspligt efter 1. pkt., indtil en udlænding, der efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser eller udsendes.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, overholder det givne påbud.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, 1. pkt., skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 opholder sig uden for

indkvarteringsstedet. En underretning kan alene omfatte den førstkommande nat eller alene de tidsrum i løbet af den pågældende nat, hvor udlændingen opholder sig uden for indkvarteringsstedet.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som ikke er omfattet af stk. 13, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34, stk. 1-3 og 6, nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3 og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt³⁴⁾

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 8, 1. pkt.,

- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, jf. § 34, stk. 4 og 5,
- 5) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 opholder sig uden for indkvarteringsstedet, jf. stk. 10,
- 6) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 7) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 14. Bestemmelserne i stk. 11, nr. 1-4 og 6, og stk. 12 finder tilsvarende anvendelse for udbetaling af kontante ydelser til en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. § 42 b, stk. 3, 7 og 8. pkt. Udlændingestyrelsen kan dog efter omstændighederne bestemme, at de kontante ydelser alene nedsættes.³⁵⁾

Stk. 15. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11-14 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens eller udlændingens afholdelse af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. stk. 1-4, herunder om beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.³⁶⁾

Stk. 17. For udlændinge omfattet af stk. 11-14, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisingsskema, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisingsskema. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 39,05 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 49,32 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 49,32 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 49,32 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisingsskema, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 78,09 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 28,78 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 57,55 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 8,23 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 41,11 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7, og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7, og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 28,78 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 8,23 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsehindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til be-

handling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 49,32 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2016-beløb og reguleres fra og med 2017 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4 og 7, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Stk. 1-4 gælder ikke for udlændinge over 18 år, som er indkvarteret på et modtagecenter, medmindre udlændingen har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Udlændinge- og integrationsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. Stk. 2-4 og 7 gælder ikke for udlændinge over 18 år, som er indkvarteret på et modtagecenter, medmindre udlændingen har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7.

Stk. 6. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 8. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-4, 6 og 7.

Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 6, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 6, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 6, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling og Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 6, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 10. Udlændinge- og integrationsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 9, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Udlændinge- og integrationsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 9 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med ministeren for børn, undervisning og ligestilling bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Udlændinge- og integrationsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Udlændinge- og integrationsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Udlæn-

dinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 7) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 I. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor

eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsøges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 42 m. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan bestemme, at personer, som ønsker adgang til et indkvarteringssted med adgangskontrol, skal lade det tøj, som vedkommende er iført ved fremmødet, visitere og lade medbragte effekter undersøge, når ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn taler derfor. Indkvarteringsoperatøren kan bestemme, at en sådan adgangskontrol ikke omfatter personer, som ønsker adgang til indkvarteringsstedet som led i udøvelsen af deres erhverv.

Stk. 2. Afvises en udlænding, som er indkvarteret på indkvarteringsstedet, som følge af at vedkommende nægter at lade sit tøj visitere eller lade medbragte effekter undersøge, jf. stk. 1, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om gennemførelsen af adgangskontrollen efter stk. 1, herunder om visitation og undersøgelse af medbragte effekter.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. Endvidere afholdes udgifterne til overførsel af en udlænding til en anden medlemsstat efter reglerne i kapitel 5 a endeligt af statskassen. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendeshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist eller overført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland. Stk. 3 finder dog anvendelse, hvis der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengengrænsekoдексens artikel 23, jf. § 38, stk. 2, og udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning efter § 59 a, stk. 2.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har op-

nået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Udlændinge- og integrationsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå,
- 3) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. nr. 2, eller
- 4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændinges ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for International Rekruttering og Integration har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5. Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, kommunalbestyrelsen, Statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 7. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter aftale med social- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 9. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen kan til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, oplysninger om udlændinge, der har opnået beskæftigelse efter ordningen i § 14 a, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan med henblik på at kontrollere, at betingelserne for opholds- eller arbejdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, overholdes, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for berørte personer, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 11. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, skal på begæring forevise Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplysninger om ansatte, der er registreret efter pålæg fra kommunalbestyrelsen, jf. § 12 a, stk. 5, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, eller efter pålæg fra told- og skatteforvaltningen, jf. kildeskattelovens § 86 A, til brug for styrelsens kontrol af, om udlændingen er beskæftiget eller har været beskæftiget uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser. Told- og skatteforvaltningen og kommunalbestyrelsen videregiver til Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplysninger om, hvilke virksomheder der er eller har været pålagt at føre registreringer som nævnt i 1. pkt., uden virksomhedens samtykke.

Stk. 12. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sager, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder heller ikke anvendelse ved behandling af sager om optagelse af en udlænding på en liste, hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark kan tilsige, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Det samme gælder ved behandling af sager, hvori akter vedrørende optagelse på en sådan liste indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet eller efter § 9 i, stk. 2, nr. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet eller efter § 9 i, stk. 2, nr. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2 eller 3, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for International Rekruttering og Integration om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 44 h. De faglige lønmodtagerorganisationer indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når en virksomhed omfattes af en lovlig arbejdskonflikt, og når en lovlig arbejdskonflikt, som lønmodtagerorganisationen tidligere har indberettet til styrelsen, ophører eller udvides.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af udlændinge- og integrationsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens

bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 22, 23 og 31-33, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af

opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 5. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 6. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 7. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

Stk. 9. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 12, 2. pkt., kan ikke påklages.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til Statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 8, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Udlændinge- og Integrationsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som i medfør af Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser eller mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internati-

onale organisationer nyder diplomatiske rettigheder, samt disses private tjenestepersonale, der tiltræder deres funktion i Danmark, og som er omfattet af artikel 1 h i Wienerkonventionen eller af mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, meddeles af udenrigsministeren. Opholdstilladelse til familiemedlemmer til personer omfattet af 1. pkt. meddeles ligeledes af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem udlændinge- og integrationsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at træffe afgørelse i sager om visum og til at udstede og meddele opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Udenrigsministeren kan efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen her i landet.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i særlige tilfælde kan udstede tilbagejættilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indreisen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 9 og 10, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog

kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Politidirektørens afgørelser efter § 34 kan påklages til Rigspolitichefen. Rigspolitichefens afgørelse efter § 34 i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter § 34 af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indreisen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. (Ophævet)

§ 48 d. (Ophævet)

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfoto og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan påklages til Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 48 g. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 9, stk. 31-33, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 48 h. Vurderingen af en forretningsplan efter § 9 a, stk. 2, nr. 10, og stk. 15., kan påklages til Erhvervsstyrelsen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgingen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgingen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) bortfald efter § 21 b, hvis udlændingen
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2,
- 4) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 5) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:

- a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
- b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Udlændingenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikke 1 medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d, 9 e og 9 f.³⁷⁾
- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1.³⁷⁾
- 3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30., afgørelser om fritagelse og lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 6, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.³⁷⁾
- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.
- 5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 9, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a og 25 b.
- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.
- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32.
- 10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.
- 11) Afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som 1. instans.³⁷⁾
- 12) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15.³⁷⁾
- 13) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagejættilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.³⁷⁾
- 14) Afgørelser efter § 42 a, stk. 11-14.³⁷⁾
- 15) Afgørelser om fremmedpas.
- 16) Afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.
- 17) Afslag på sletning af den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, i forbindelse med genoptagelse efter § 29 c, stk. 5.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p.
- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.
- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5-7, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 6 og 7, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.
- 5) Afslag på ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 17.
- 6) Afslag på ansøgninger om forlængelse af certificering efter § 9 a, stk. 19, jf. § 9 a, stk. 20, og afgørelser om inddragelse af en sådan certificering, jf. § 9 a, stk. 20.
- 7) Afgørelser om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, jf. § 21 a.
- 8) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13.
- 9) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagejættilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 e, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18.³⁷⁾ Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrationskonstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 7. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når

betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-14.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 15. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 16. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.³⁷⁾

- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.³⁷⁾

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-14.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af Statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegnings af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til Ankestyrelsen. Ved Ankestyrelsens behandling af klager efter 1. pkt. finder kapitel 9 og §§ 68 og 70 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område anvendelse.

Stk. 5. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandling af sager efter stk. 1-4, herunder om klagers behandling.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark, eller
- 6) Statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 56 b. En uledsaget mindreårig udlænding, der er fyldt 12 år, og en repræsentant for en uledsaget mindreårig udlænding, jf. § 56 a, stk. 1, kan klage over børn og unge-udvalgets afgørelser efter § 62 l, stk. 1, jf. §§ 62 m-62 o, § 62 l, stk. 3, 2. pkt., og § 62 q, stk. 6, og børn og unge-udvalgets afgørelser efter regler fastsat i medfør af § 62 l, stk. 8, og § 62 u, stk. 2.

Stk. 2. Klager efter stk. 1 kan indbringes for Ankestyrelsen.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om klageadgang efter stk. 1, herunder klagefrist, opsættende virkning, advokatbistand og orientering om retten til at gøre sig bekendt med sagens akter og retten til at udtale sig.

§ 56 c. En uledsaget mindreårig udlænding, der er fyldt 12 år, og en repræsentant for en uledsaget mindreårig udlænding, jf. § 56 a, stk. 1, kan klage over afgørelser truffet af lederen på indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, eller den, der bemyndiges dertil, om træk i udlændingens tillægsydelse efter § 62 b, stk. 6.

Stk. 2. Klager efter stk. 1 kan indbringes for Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klageadgang efter stk. 1, herunder Udlændingestyrelsens behandling af klagerne, klagefrist og orientering om retten til at gøre sig bekendt med sagens akter og retten til at udtale sig.

§ 56 d. Ankestyrelsens afgørelse i sager om klager over afgørelser truffet af børn og unge-udvalget, jf. § 56 b, stk. 2, kan ved henvendelse til Ankestyrelsen, inden 4 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, kræves forelagt for retten. § 169, stk. 2, og §§ 170-172 i lov om social service finder tilsvarende anvendelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Som part anses den uledsagede mindreårige udlændings repræsentant, jf. § 56, stk. 1, og den uledsagede mindreårige udlænding, der er fyldt 12 år, uanset om den pågældende har krævet afgørelsen forelagt for retten.

§ 56 e. En uledsaget mindreårig udlænding, der er fyldt 12 år, og en repræsentant for en uledsaget mindreårig udlænding, jf. § 56 a, stk. 1, kan klage over kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 62 m, stk. 3, og § 62 r, stk. 2, og kommunalbestyrelsens afgørelser efter regler fastsat i medfør af § 62 l, stk. 8, og § 62 u, stk. 2.

Stk. 2. Klager efter stk. 1 kan indbringes for Ankestyrelsen.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om klageadgang efter stk. 1, herunder klagefrist, opsættende virkning og orientering om ret til at gøre sig bekendt med sagens akter og ret til at udtale sig.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens straffbare forhold, herunder om sigtelser for straffbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 6, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhavende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer.

Stk. 2. Ved det centrale Eurodac-system forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database som omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 3, stk. 1, litra a.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Personoplysninger, som modtages fra det centrale Eurodac-system i medfør af Eurodac-forordningen, må ikke videregives eller stilles til rådighed for internationale organisationer, private institutioner eller lande, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union.

Stk. 4. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodac-forordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1-3, kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

§ 58 e. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den

Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 7) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b eller
- 8) udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.

Stk. 2. Rigspolitichefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til det centrale Eurodac-system. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til det centrale Eurodac-system med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er statsborger i et andet EU-land eller et tredjeland, om hvilket der er fastsat nærmere regler i medfør af § 58 e.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer,
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk,
- 5) operatørens brugernavn og
- 6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra det centrale Eurodac-system.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænget. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Bliver Rigspolitiet bekendt hermed, videregiver Rigspolitiet følgende oplysninger til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.:

- 1) Udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i medfør af artikel 25 i Dublinforordningen,
- 2) udlændingens udrejsedato, for så vidt angår udlændinge, som er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, og
- 3) datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, jf. § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen.

Stk. 3. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver Rigspolitichefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 18 måneder fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde.

2) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem pas-kontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde.

Stk. 3. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 4. Ved straffens udmåling efter stk. 3 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, eller at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde.

Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 6. Ved straffens udmåling efter stk. 5 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 7. Er der ved en overtrædelse af stk. 5 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 8. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 10. Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland, medmindre udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning om, at stk. 1 skal finde anvendelse, i forbindelse med at der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af

§ 40, stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 44 a, stk. 11, 1. pkt., straffes med bøde.

Stk. 2. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4 og 5, og § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af § 2, stk. 4 og 5, § 12, § 15, stk. 2, § 16 og § 38, stk. 4 og 9, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 4. Overtrædelse af forbud efter § 37 j straffes med bøde.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

§ 62 a. Kriminalforsorgen kan efter indstilling fra politiet bestemme, at en udlænding, der er idømt fængselsstraf for overtrædelse af § 34, stk. 4 eller 5, eller § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller stk. 10, skal løslades med henblik på at blive udsendt straks, uanset at straffen ikke er helt fuldbyrdet.

Stk. 2. Kriminalforsorgen træffer afgørelse om, at straffuldbyardelsen skal genoptages, hvis udlændingen på ny opholder sig her i landet inden for 5 år efter udsendelsens gennemførelse.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter forhandling med justitsministeren nærmere regler om straksudsendelse efter stk. 1 og om genoptagelse eller iværksættelse af strafsoning efter stk. 2.

Kapitel 9 a

Rammer for indkvartering og anvendelse af magt og andre indgreb i selvbestemmelsesretten m.v. over for uledsagede mindreårige udlændinge

§ 62 b. Lederen af et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der alene er indkvarteret uledsagede mindreårige udlændinge (et børnecenter), skal fastsætte en husorden, som angiver nærmere regler og retningslinjer for ophold på centeret.

Stk. 2. En husorden skal indeholde regler om

- 1) pligt til at deltage i skolegang,
- 2) ophold på fællesarealer sent om aftenen og om natten,
- 3) ro på værelser i aften- og nattetimerne,
- 4) pligt til at passe på børnecenterets bygninger og inventar,
- 5) forbud mod at indtage eller besidde alkohol og euforiserende stoffer på børnecenteret og
- 6) rygning på børnecenterets område.

Stk. 3. En husorden kan endvidere indeholde andre regler og retningslinjer for ophold på børnecenteret, som lederen finder nødvendige for at sikre børnecenterets overordnede funktion.

Stk. 4. En uledsaget mindreårig udlænding, der er indkvarteret på et børnecenter, skal gøres bekendt med centerets husorden, herunder med konsekvenserne af at overtræde husordenen.

Stk. 5. Overtræder en uledsaget mindreårig udlænding reglerne i husordenen, jf. stk. 2 og 3, og finder personalet, at en pædagogisk tilrettevisning ikke er en tilstrækkelig reaktion, kan personalet udelukke udlændingen fra konkrete arrangementer eller aktiviteter m.v.

Stk. 6. Ved grove eller gentagne overtrædelser af de regler i husordenen, som er fastsat med hjemmel i stk. 2, kan lederen af et børnecenter eller den, vedkommende bemyndiger dertil, bestemme, at en uledsaget mindreårig udlænding helt eller delvis ikke skal have udbetalt tillægsydelse, jf. § 42 b, stk. 9, medmindre særlige forhold taler herimod.³⁸⁾

Stk. 7. Den iværksatte sanktion skal stå i rimeligt forhold til omfanget og karakteren af den konkrete overtrædelse af husordenen.

Stk. 8. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med afgørelser efter stk. 6, når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt.

§ 62 c. Personalet på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, kan anvende en rusmiddeltest, når en uledsaget mindreårig udlænding har et misbrug, eller når der er konkrete grunde til at antage, at udlændingen har indtaget rusmidler. Den uledsagede mindreårige udlænding skal forinden have afgivet et generelt samtykke til anvendelse af rusmiddeltest. For uledsagede mindreårige udlændinge under 12 år skal udlændingens repræsentant, jf. § 56 a, stk. 1, have afgivet et generelt samtykke til, at udlændingen i konkrete situationer kan samtykke til at aflægge en rusmiddeltest.

Stk. 2. Personalet på indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, skal informere den uledsagede mindreårige udlænding og dennes repræsentant, jf. § 56 a, stk. 1, om reglerne for aflæggelse af rusmiddeltest forud for afgivelse af generelt samtykke til anvendelse af rusmiddeltest.

Stk. 3. Anvendelse af rusmiddeltest kan kun ske, når den uledsagede mindreårige udlænding medvirker frivilligt til aflæggelsen heraf.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om anvendelse af rusmiddeltest efter stk. 1-3, herunder om fremgangsmåden og om krav til indholdet af samtykket.

§ 62 d. Personalet på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, kan fysisk guide en uledsaget mindreårig udlænding.

Stk. 2. Det er en betingelse for fysisk guidning efter stk. 1, at det vurderes at være nødvendigt af hensyn til tryghed og trivsel på indkvarteringsstedet i tilfælde, hvor den uledsagede mindreårige udlænding generer eller udøver chikane over for de øvrige udlændinge, der opholder sig på indkvarteringsstedet, personalet eller andre, der opholder sig på indkvarteringsstedet.

§ 62 e. Magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten, jf. §§ 62 f-62 i, over for uledsagede mindreårige udlændinge, som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, må kun ske undtagelsesvis og må aldrig erstatte omsorg og socialpædagogisk indsats.

Stk. 2. Forud for enhver form for magtanvendelse eller andre indgreb i selvbestemmelsesretten skal personalet afsøge alle muligheder for at opnå udlændingens frivillige medvirken til en nødvendig foranstaltning.

Stk. 3. Magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten skal stå i rimeligt forhold til det, der søges opnået. Er mindre indgribende foranstaltninger tilstrækkelige, skal disse anvendes.

Stk. 4. Magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten skal udøves så skånsomt og kortvarigt, som omstændighederne tillader, og med størst mulig hensyntagen til den uledsagede mindreårige udlændings personlige integritet. Der skal endvidere i magtanvendelsen eller indgrebet tages hensyn til andre tilstedeværende, således at der ikke forvoldes unødigt krænkelse eller ulempe. Fiksering og ydmygende, hånende eller anden nedværdigende behandling er ikke tilladt.

§ 62 f. Personalet på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, kan kortvarigt fastholde en uledsaget mindreårig udlænding eller føre udlændingen væk fra en situation, når det er nødvendigt for at afværge udlændingen i at ødelægge eller beskadige ting i et ikke ubetydeligt omfang.

§ 62 g. Personalet på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, kan fastholde en uledsaget mindreårig udlænding eller føre udlændingen til et andet opholdsrum m.v., når udlændingen udviser en adfærd, der er til fare for udlændingen selv, personalet eller de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet.

§ 62 h. Personalet på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, kan tilbageføre en uledsaget mindreårig udlænding, der rømmer, når udlændingen udviser en adfærd, der medfører en risiko for skade på udlændingen selv eller på andre.

§ 62 i. Lederen af et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, eller den, der bemyndiges dertil, kan uden retskendelse beslutte, at der skal foretages en undersøgelse af en uledsaget mindreårig udlændings person eller opholdsrum, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen er i besiddelse af effekter, og besiddelsen medfører, at ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn ikke kan iagttages.

Stk. 2. Lederen af et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, eller den, der bemyndiges dertil, kan uden retskendelse beslutte at tage effekter, der findes i udlændingens besiddelse, i bevaring, hvis det skønnes påkrævet af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om gennemførelsen af undersøgelse af den uledsagede mindreårige udlændings person eller opholdsrum og effekter taget i bevaring i forbindelse hermed.

§ 62 j. Magtanvendelse eller andre indgreb i selvbestemmelsesretten efter §§ 62 f-62 i og magtanvendelse i øvrigt skal registreres og indberettes af indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering og indberetning efter stk. 1.

§ 62 k. En uledsaget mindreårig udlænding, der har været udsat for magtanvendelse eller andre indgreb i selvbestemmelsesretten, skal gøres bekendt med indberetningen efter § 62 j og have lejlighed til at udtale sig om episoden.

Kapitel 9 b

Anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede, sikrede og særligt sikrede institutioner

§ 62 l. Børn og unge-udvalget i den kommune, hvor indkvarteringsstedet ligger, kan træffe afgørelse om, at en uledsaget mindreårig udlænding, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, og som er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, skal anbringes uden for indkvarteringsstedet efter §§ 62 m-62 o, når betingelserne for anbringelse er opfyldt.

Stk. 2. Der kan kun træffes afgørelse efter stk. 1, når der er begrundet formodning om, at den uledsagede mindreårige udlændings problemer ikke kan løses under udlændingens fortsatte ophold i indkvarteringsstedet. Anbringelsen kræver ikke den uledsagede mindreårige udlændings samtykke.

Stk. 3. Formanden eller i dennes fravær næstformanden for børn og unge-udvalget kan træffe foreløbig afgørelse om anbringelse efter stk. 1, når anbringelsen af hensyn til den uledsagede mindreårige udlændings øjeblikkelige behov ikke kan afvente, at sagen behandles i børn og unge-udvalget. En foreløbig afgørelse efter stk. 1 skal snarest muligt og senest inden 7 dage efter iværksættelsen af afgørelsen forelægges børn og unge-udvalget til godkendelse, uanset om foranstaltningen er ophørt.

Stk. 4. Afgørelser efter stk. 1 træffes på grundlag af en indstilling fra kommunalbestyrelsen om anbringelse uden for indkvarteringsstedet, der udarbejdes efter reglerne i § 62 p.

Stk. 5. Udgifter vedrørende ophold i delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger som led i en anbringelse efter stk. 1 af uledsagede mindreårige udlændinge afholdes af Udlændingestyrelsen. Meddeles en uledsaget mindreårig udlænding opholdstilladelse, afholdes udgifterne af Udlændingestyrelsen frem til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for visiteringen af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Udgifter vedrørende behandling af sager om anbringelse efter stk. 1 af uledsagede mindreårige udlændinge afholdes af kommunalbestyrelsen.

Stk. 6. Meddeles en uledsaget mindreårig udlænding, der er anbragt uden for indkvarteringsstedet efter stk. 1, opholdstilladelse, gælder afgørelsen om anbringelse, indtil der efter reglerne i lov om social service er truffet afgørelse om, hvorvidt anbringelsen skal opretholdes eller ophøre. Afgørelse om opretholdelse eller ophør af en anbringelse, der er iværksat efter stk. 1, skal træffes af børn og unge-udvalget i den kom-

mune, hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, og senest 1 måned efter at kommunalbestyrelsen er blevet orienteret af Udlændingestyrelsen om, at udlændingen skal visiteres til kommunen. Afgørelse om opretholdelse eller ophør af en anbringelse, der er iværksat efter stk. 3, skal træffes af børn og unge-udvalget i den kommune, hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, senest 7 dage efter at kommunalbestyrelsen er blevet orienteret af Udlændingestyrelsen om, at udlændingen skal visiteres til kommunen.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om foreløbige afgørelser efter stk. 3, herunder regler om skriftlig meddelelse af foreløbige afgørelser til repræsentanten, jf. § 56 a, stk. 1, om varigheden af afgørelsernes gyldighed og om styrelseschefen for Ankestyrelsens adgang til at træffe foreløbige afgørelser.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om

- 1) børn og unge-udvalgets behandling af sager om anbringelse m.v., herunder om retten til at udtale sig over for børn og unge-udvalget, inden der træffes afgørelse,
- 2) fornyet afgørelse ved opretholdelse af længerevarende foranstaltninger,
- 3) den uledsagede mindreårige udlændings adgang til bisidder,
- 4) den uledsagede mindreårige udlændings adgang til gratis advokatbistand,
- 5) afholdelse af samtale med en uledsaget mindreårig udlænding, inden der træffes afgørelse om anbringelser,
- 6) orientering om retten til at se sagens akter og retten til at udtale sig,
- 7) valg af anbringelsessted,
- 8) ændring af anbringelsessted m.v. under opholdet,
- 9) anbringelse af en uledsaget mindreårig udlænding, der er indkvarteret på et privat opholdssted efter Udlændingestyrelsens anvisning herom, jf. § 42 a, stk. 7, og
- 10) Ankestyrelsens beføjelse til at tage sager om særlig støtte til uledsagede mindreårige udlændinge op af egen drift.

Stk. 9. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens betaling for uledsagede mindreårige udlændinges ophold i delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når opholdet er led i en anbringelse efter stk. 1.

§ 62 m. Børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger, jf. § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

Stk. 2. Delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner for børn og unge mellem 12 og 17 år efter § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service må alene anvendes, når det er afgørende for den socialpædagogiske behandling at kunne aflåse yderdøre og vinduer i perioder eller at kunne fastholde den uledsagede mindreårige udlænding fysisk. Der skal endvidere være en åbenbar risiko for, at udlændingens sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af

- 1) kriminel adfærd hos udlændingen,
- 2) misbrugsproblemer hos udlændingen eller
- 3) andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos udlændingen.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet ligger, træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår for tilbageholdelse og fastholdelse under den konkrete anbringelse på en delvis lukket døgninstitution eller delvis lukket afdeling på en døgninstitution, jf. §§ 12 og 13 i lov om voksenansvar over for anbragte børn og unge.

§ 62 n. Børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

Stk. 2. En sikret døgninstitution for børn og unge mellem 12 og 17 år efter § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service må alene anvendes, hvis der er en åbenbar risiko for, at den uledsagede mindreårige udlændings sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af misbrugsproblemer, kriminel adfærd eller andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos udlændingen, jf. § 62 m, stk. 2, nr. 1-3, og når

- 1) det er absolut påkrævet for at afværge, at udlændingen skader sig selv eller andre, og risikoen for skade ikke på forsvarlig måde kan afværges ved andre, mere lempelige forholdsregler,
- 2) det i en indledende iagttagelsesperiode er absolut påkrævet for at tilvejebringe et grundlag for den videre socialpædagogiske behandling eller
- 3) det på baggrund af den indledende iagttagelsesperiode efter nr. 2 fastslås, at det er absolut påkrævet, at der iværksættes et længerevarende behandlingsforløb på en sikret afdeling eller døgninstitution.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om, at børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om at dispensere fra aldersgrænsen i stk. 2 i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år.

§ 62 o. Børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om anbringelse på særligt sikrede afdelinger, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

Stk. 2. En særligt sikret afdeling for børn og unge mellem 12 og 17 år efter § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service må alene anvendes for uledsagede mindreårige udlændinge, når

- 1) der foreligger et grundlag for anbringelse i en sikret døgninstitution efter § 62 n, stk. 2,
- 2) anbringelse i en sikret døgninstitution ikke er eller vil være tilstrækkelig, idet den uledsagede mindreårige udlænding ved en forudgående særlig voldelig eller psykisk afvigende adfærd har gjort ophold eller fortsat ophold i en sikret afdeling eller døgninstitution uforsvarligt, og
- 3) der i forhold til den uledsagede mindreårige udlænding med psykisk afvigende adfærd foreligger en skriftlig lægefaglig vurdering af, at udlændingen udviser aktuelle symptomer på en diagnose.

Stk. 3. Er betingelserne i stk. 2 opfyldt for en uledsaget mindreårig udlænding, der er fyldt 15 år, kan lederen af en sikret døgninstitution eller den, vedkommende bemyndiger dertil, uafhængigt af at der på den sikrede døgninstitution er en særligt sikret afdeling, træffe midlertidig beslutning om overførsel til en særligt sikret afdeling. Beslutningen skal straks forelægges børn og unge-udvalget i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, til afgørelse.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om orientering af repræsentanten for den uledsagede mindreårige udlænding, jf. § 56 a, stk. 1.

§ 62 p. En indstilling om anbringelse uden for indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o, skal omfatte

- 1) den faglige undersøgelse, jf. § 62 q, herunder beskrivelse af, at betingelserne i § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o, anses for opfyldt,
- 2) den plan for anbringelsen, jf. § 62 t, herunder den støtte og de initiativer, som er påtænkt for den uledsagede mindreårige udlænding under anbringelsen uden for indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, og
- 3) den uledsagede mindreårige udlændings holdning til den påtænkte anbringelse.

§ 62 q. Bliver Udlændingestyrelsen opmærksom på, at en uledsaget mindreårig udlænding, der er omfattet af § 62 l, stk. 1, har adfærds- og tilpasningsproblemer af en sådan karakter, at det vurderes, at problemerne ikke kan løses af indkvarteringsoperatoren, skal Udlændingestyrelsen anmode kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, om at iværksætte en faglig undersøgelse af udlændingen for at vurdere, om der kan ske anbringelse af udlændingen efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o. En indkvarteringsoperatør kan efter aftale med Udlændingestyrelsen selv anmode kommunalbestyrelsen om at iværksætte den faglige undersøgelse.

Stk. 2. Den faglige undersøgelse af den uledsagede mindreårige udlænding, der skal gennemføres efter stk. 1, skal omfatte en undersøgelse af udlændingens udvikling og adfærd.

Stk. 3. Undersøgelsen kan omfatte andre forhold af betydning for vurderingen af, om der skal ske anbringelse efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o, herunder skoleforhold, sundhedsforhold, fritidsforhold og venskaber, såfremt indkvarteringsoperatørens udtalelse efter stk. 4 ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger herom, og såfremt forholdene taler herfor.

Stk. 4. Til brug for kommunalbestyrelsens undersøgelse skal indkvarteringsoperatøren afgive en udtalelse, der skal indeholde nærmere oplysninger om de forhold, der er nævnt i stk. 2 og 3, i det omfang indkvarteringsoperatøren har kendskab hertil.

Stk. 5. Som led i undersøgelsen skal der finde en samtale sted med den uledsagede mindreårige udlænding. Samtalen kan undlades, i det omfang udlændingens modenhed eller sagens karakter i afgørende grad taler imod samtalens gennemførelse. Kan samtalen ikke gennemføres, skal oplysninger om udlændingens synspunkter søges tilvejebragt. Som led i kommunalbestyrelsens undersøgelse skal den uledsagede mindreårige udlændings repræsentant, jf. § 56 a, stk. 1, høres.

Stk. 6. Er det nødvendigt for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på en uledsaget mindreårig udlændings sundhed eller udvikling, kan børn og unge-udvalget uden samtykke fra repræsentanten, jf. § 56 a, stk. 1, og udlændingen, der er fyldt 15 år, beslutte at gennemføre undersøgelsen under ophold på en institution eller indlæggelse på sygehus, herunder psykiatrisk afdeling. En sådan undersøgelse skal være afsluttet inden 2 måneder efter børn og unge-udvalgets beslutning.

Stk. 7. Undersøgelsen skal afsluttes, senest 2 måneder efter at Udlændingestyrelsen har anmodet kommunalbestyrelsen om at iværksætte undersøgelsen. Kan undersøgelsen undtagelsesvis ikke afsluttes inden 2 måneder, skal kommunalbestyrelsen udarbejde en foreløbig vurdering og snarest herefter afslutte undersøgelsen.

§ 62 r. En anbringelse efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o, skal ophøre, når formålet er nået, når anbringelsen ikke længere opfylder sit formål, eller når den uledsagede udlænding fylder 18 år.

Stk. 2. Afgørelse om ophør af en anbringelse efter stk. 1 træffes af kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger.

Stk. 3. Træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om ophør af en anbringelse, jf. stk. 1 og 2, skal kommunalbestyrelsen umiddelbart orientere børn og unge-udvalget herom. Kan kommunalbestyrelsen ikke imødekomme en begæring fra udlændingen eller dennes repræsentant, jf. § 56 a, stk. 1, om ophør af anbringelsen, forelægges sagen til afgørelse i børn og unge-udvalget.

§ 62 s. Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, skal, senest 3 måneder efter at der er iværksat en anbringelse efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o, vurdere, om indsatsen skal ændres, og om planen for den iværksatte indsats, jf. § 62 t, skal revideres. Kommunalbestyrelsen skal herefter med højst 3 måneders mellemrum foretage en sådan vurdering.

Stk. 2. Vurdering af indsatsen efter stk. 1 og af behovet for revision af den iværksatte plan sker på baggrund af det løbende tilsyn med den uledsagede mindreårige udlænding, jf. § 62 v, og efter kontakt med udlændingens repræsentant, jf. § 56 a, stk. 1. Vurderingen skal omfatte en stillingtagen til, hvorvidt andre forhold end de hidtil beskrevne, jf. § 62 t, er relevante, og i så fald skal disse indgå i en revideret plan.

§ 62 t. Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, skal udarbejde en plan for den indsats, der skal iværksættes under anbringelsen, inden der træffes afgørelse om anbringelse, jf. § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o. Betyder hensynet til den uledsagede mindreårige udlænding, at det ikke er muligt at afvente udarbejdelsen af en plan, er en kortfattet angivelse af formålet med foranstaltningen tilstrækkelig. Det påhviler da kommunalbestyrelsen snarest muligt og senest inden 3 måneder at opstille en plan efter 1. pkt. for den iværksatte indsats i forbindelse med anbringelsen.

Stk. 2. Planen skal angive formålet med indsatsen, og hvilken indsats der er nødvendig for at opnå formålet. Planen skal tage udgangspunkt i resultaterne af den faglige undersøgelse af forholdene for den uledsagede mindreårige udlænding, jf. § 62 q. Planen skal endvidere i forhold til de problemer, der er af-

dækket i undersøgelsen, indeholde konkrete mål for trivsel og udvikling hos den uledsagede mindreårige udlænding i overensstemmelse med det formål, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 3. Planen skal angive anbringelsens forventede varighed.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for udarbejdelsen af planer for den indsats, der skal iværksættes, herunder om udarbejdelse af planer vedrørende uledsagede mindreårige udlændinge, som har et behandlingskrævende stofmisbrug.

§ 62 u. En uledsaget mindreårige udlænding har ret til samvær og kontakt med netværk, herunder søs-kende, bedsteforældre, øvrige familiemedlemmer, venner m.v., under anbringelsen, jf. § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for samværets og kontak-tens gennemførelse, herunder regler om mulighed for overvåget, begrænset eller afbrydelse af samvær og kontakt.

§ 62 v. Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, fører et personrettet tilsyn med uledsagede mindreårige udlændinge, der er blevet anbragt uden for indkvarte-ringsstedet efter § 62 l, jf. §§ 62 m-62 o.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udelades)

§ 65. (Udelades)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsi-ger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁹⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁰⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁴¹⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁴²⁾

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asytkonventionen) indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁴³⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 (Anklagemyndighedens struktur) indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.⁴⁴⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 (Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁵⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.⁴⁶⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 (Effektivisering af asylsagsbehandlingen, foranstaltning af isolation og brev- og besøgskontrol over for frihedsberøvede udlændinge, betalingsordning for asylansøgere underhold m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.⁴⁷⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁸⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3.⁴⁹⁾ Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.⁵⁰⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.⁵¹⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 (Midlertidig opholdstilladelse til personer fra Serbien-Montenegro m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵²⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.⁵³⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.⁵⁴⁾

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 (Schengenkonventionen m.v.) indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.⁵⁵⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁶⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.⁵⁷⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.⁵⁸⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved

denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.⁵⁹⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbeholdtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 (Krav om egen bolig ved familiesammenføring, tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og indsats mod ægteskaber, der ikke beror på parternes egen fri vilje) indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶⁰⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 (Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶¹⁾ § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 (Initiativer mod terrorisme m.v. opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶²⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udelades)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 (Forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold samt ophævelse af adgangen til opsættende virkning ved påklage af visse afgørelser om administrativ udvisning af EU/EØS-statsborgere m.fl.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶³⁾ Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁶⁴⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 (Ophævelse af jugoslaverloven) indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶⁵⁾

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 (Lovens formål, udmelding af landstal, visitering, introduktionsprogrammet, tilbud, rådighedsforpligtelse, finansiering m.v. og tidligere tidsbegrænset opholdstilladelse til velintegrederede udlændinge m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udelades)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁶⁶⁾

Stk. 3-4. (Udelades)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 (Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs-hasteproceduren m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 (Tilknytning til Eurodac-forordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁶⁷⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 (Styrkelse af familiesammenførtes danskindlæring og fremrykket og intensiveret danskuddannelse til flygtninge m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 (Integrationskontrakter, erklæring om integration og aktivt medborgerskab, skærpede betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse, uddannelsespligt for unge nyankomne udlændinge, sygeopfølgning over for sygemeldte introduktionsydelsesmodtagere m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udelades)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 (Fremrykket ansøgningstidspunkt i sager om humanitær opholdstilladelse, indberetningspligt ved mistanke om genopdragelsesrejser, begrænsning af adgangen til familiesammenføring for personer, der er dømt for børnebortførelse, ændrede regler om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 490.⁶⁸⁾

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 (Ændring af reglerne om meddelelse af opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse til statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn samt til statsborgere i Bulgarien og Rumænien m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁶⁹⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 (Indførelse af selvbetjeningsmodel, ny og forenklet udformning af forsørgelseskravet i familiesammenføringsager og reform af studieområdet) indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 (Konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige) indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindeholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udelades)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2-4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 (Behandling af sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

Lov nr. 1511 af 27. december 2009 (Gennemførelse af forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), bemyndigelse til at fastsætte regler om studieaktivitet m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, 4, 6, 10, 13, 14, 21 og 23 træder i kraft den 5. april 2010.

Stk. 3. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26.⁷⁰⁾⁷¹⁾ Ministeren kan bestemme, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Udlændingelovens § 2 a, stk. 4, § 4, stk. 1, § 40, stk. 10 og 11, og § 47 c som affattet, ændret eller ophævet ved denne lovs § 3, nr. 1, 6, 13, 14 og 21, finder ikke anvendelse på ansøgninger, der er indgivet inden den 5. april 2010. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 572 af 31. maj 2010 (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser

ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 f, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, § 11 a, § 27, stk. 1, § 46, stk. 2, og § 46 a som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 7-10, 21, 28 og 29, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før den 26. marts 2010, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ophævelse af udlændingelovens §§ 11 c og 11 d, jf. denne lovs § 1, nr. 11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁷²⁾ Ophævelsen gælder for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 5, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, gælder alene i de tilfælde, hvor der efter lovens ikrafttræden indgives ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Udlændingelovens § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 b, stk. 3, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, og § 33, stk. 5, 1. pkt., som affattet og indsat ved denne lovs § 1, nr. 2-6 og 24, gælder alene for udlændinge, der indgiver ansøgning efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 17, stk. 2, og § 44 c som indsat og affattet ved denne lovs § 1, nr. 12 og 27, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udrejser af Danmark og opholder sig uden for landet i mere end 3 måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, og § 22, nr. 6, som indsat og ændret ved denne lovs § 1, nr. 15 og 20, finder alene anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 18, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7.

Stk. 8. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 22, gælder alene for udlændinge, der indgiver klage efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet klage før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 1542 af 21. december 2010 (Forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen og forordning, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold, afskaffelse af garantiordningen i visumsager m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b som ophævet ved denne lovs § 1, nr. 7, 11 og 12, fortsat anvendelse.

Lov nr. 1543 af 21. december 2010 (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9 c, stk. 3, § 40 c, stk. 2, og § 56 a, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 2 og 4, finder alene anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 3. Har Udlændingesservice før den 1. januar 2011 iværksat en eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk til et uledsaget barn uden barnets samtykke, og er eftersøgningen ikke tilendebragt den 1. januar 2011, skal Udlændingesservice alene fortsætte eftersøgningen, hvis barnet samtykker hertil, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Lov nr. 1604 af 22. december 2010 (Gebyr for at indgive ansøgninger og klager på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Loven finder alene anvendelse for ansøgninger, der indgives efter lovens ikrafttræden, klager over afslag på en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 248 af 30. marts 2011 (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 3. Udlændingelovens § 58 g, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, gælder for udlændinge, der fra lovens ikrafttræden udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud. For udlændinge, der udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 14, gælder for udlændinge, der udvises efter § 25 b fra og med lovens ikrafttræden.

Lov nr. 601 af 14. juni 2011 (Reform af ægtefællesammenføringsreglerne m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelse af udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., som ændret ved dennes lov § 1, nr. 2, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte overgangsregler.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 4, 1. og 4. pkt., § 9, stk. 7, 1. pkt., § 9, stk. 12-15, § 9, stk. 30, og § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 4, 6, 8, 18, 21 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 758 af 29. juni 2011 (Skærpede udvisningsregler) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2011 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 418 af 12. maj 2012 (Ny balance i reglerne om ægtefællesammenføring, gebyr, fravigelse af persondatalovens § 7, stk. 8, i visse sager i forbindelse med overgang til elektronisk sagsbehandling, repræsentationsaftaler i medfør af visumkodeksen m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. maj 2012, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 90, træder i kraft den 1. december 2012.

Stk. 3. § 1, nr. 3, 7-16, 18-25 og 28, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c som ændret ved lovens § 1, nr. 7-16, 18-25 og 28.

Stk. 4. § 1, nr. 9, 24, 25 og 62, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden lovens ikrafttræden. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. For udlændinge, der meddeles opholdstilladelse i perioden fra den 15. maj 2012 og indtil danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30 og 32, er etableret, regnes fristerne på 6 og 15 måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, 2. og 4. pkt., og stk. 32, 2. og 3. pkt., fra tidspunktet for prøvernes etablering.

Stk. 6. Afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når opholdstilladelsen er meddelt med henblik på uddannelse, au pair-ophold, praktikantophold, volontørophold, ophold ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, eller som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6, eller til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på uddannelse eller praktikantophold.

Lov nr. 566 af 18. juni 2012 (Ændring af reglerne om grundlag for en vellykket integration som betingelse for familiesammenføring med børn) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁷³⁾

Lov nr. 567 af 18. juni 2012 (Ændring af reglerne om børns generhvervelse af opholdstilladelse m.m.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁷⁴⁾

Lov nr. 571 af 18. juni 2012 (Oprettelse af Udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Udlændingelovens § 52 b, stk. 5, som affattet ved lovens § 1, nr. 12, finder ikke anvendelse for afgørelser truffet inden lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Verserende sager den 1. januar 2013 vedrørende afgørelser, der efter udlændingelovens § 52 b som affattet ved lovens § 1, nr. 12, kan indbringes for Udlændingenævnet, overføres til videre behandling i Udlændingenævnet.

Lov nr. 572 af 18. juni 2012 (Revision af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningenævnet og langtidsvisum til adoptivbørn) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2012, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 34, træder i kraft den 1. oktober 2012.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 32, 33 og 35-37, træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 35 og 36, finder ikke anvendelse for medlemmer af Flygtningenævnet, der er beskikket inden den 1. januar 2013. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 1-5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 9-25, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lovens § 1, nr. 9-25.

Lov nr. 432 af 1. maj 2013 (Bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁷⁵⁾

—

Loi nr. 433 af 1. maj 2013 (Ret til fortsat ophold for voldsramte ægtefællesammenførte) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁷⁶⁾

—

Loi nr. 434 af 1. maj 2013 (Styrket indsats mod tvang i forbindelse med ægteskaber og religiøse vielser) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁷⁷⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 2, nr. 1-3 og 5, træder i kraft den 1. oktober 2013.⁷⁸⁾

Stk. 3. § 2, nr. 1, finder alene anvendelse for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 2, nr. 4, finder alene anvendelse, hvis det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.⁷⁹⁾

—

Loi nr. 647 af 12. juni 2013 (Ændret organisering af statsforvaltningerne, regelforenklinger og omkostningsdækkende egenbetaling på det familieretlige område m.v.) indeholder følgende bestemmelser:

§ 25

Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

§ 26

Stk. 1. Sager ved de fem statsforvaltninger, der ved lovens ikrafttræden ikke er færdigbehandlet, færdigbehandles af statsforvaltningen.

Stk. 2. (Udelades)

—

Loi nr. 1616 af 26. december 2013 (Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 15, 17 og 21, og for ikrafttrædelsen af § 46 a, stk. 8, i udlændingeloven som affattet ved lovens § 1, nr. 20.⁸⁰⁾

—

Loi nr. 1618 af 26. december 2013 (Udvidet adgang til registersamkøring, bemyndigelse til at fastsætte regler om anvendelse af ansøgningsskema eller en digital ansøgningssøgning, ændring af reglerne om op-

sættende virkning i sager om humanitært ophold, eftersøgning af familiemæssigt netværk m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse på ansøgninger om humanitær opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger gælder de hidtil gældende regler.

Stk. 3. § 3 har virkning fra og med indkomståret 2014.

Lov nr. 1619 af 26. december 2013 (Gennemførelse af den reviderede Dublinforordning af 26. juni 2013) indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

§ 3

Stk. 1. Loven finder anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse, der indgives efter lovens ikrafttræden, og på anmodninger om overtagelse eller tilbagesøgning, som er fremsendt til en anden medlemsstat efter lovens ikrafttræden, uanset hvornår ansøgningen er indgivet.

Stk. 2. Hvis en anmodning om overtagelse eller tilbagesøgning er fremsendt til en anden medlemsstat før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 85 af 28. januar 2014 (Ret til fortsat ophold ved ægtefælles død) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2014.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på sager, der er afsluttet før lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Ved indgivelse af anmodning om genoptagelse inden den 1. august 2014 finder loven anvendelse på afsluttede sager, hvor en ægtefællesammenført udlænding er meddelt afslag på forlængelse af eller har fået inddraget sin opholdstilladelse som følge af den i Danmark fastboende ægtefælles eller samlevers død, og hvor udrejsefristen er fastsat til den 1. februar 2012 eller senere. Det samme gælder afsluttede sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende børn af en udlænding omfattet af 1. pkt.

Stk. 4. Sager omfattet af stk. 3 genoptages efter anmodning.

Stk. 5. Anmodning om genoptagelse af sager omfattet af stk. 3 kan indgives her i landet, uanset om udrejsefristen er udløbet inden lovens ikrafttræden.

Lov nr. 516 af 26. maj 2014 (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015.

Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13, gælder ikke for udlændinge, der for lovens ikrafttræden er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 738 af 25. juni 2014 (Mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2014.

Stk. 2. En udlænding, der i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at der ikke var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, eller har fået afvist en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at udlændingen ikke havde lovligt ophold her i landet, havde fået fastsat en udrejsefrist eller havde en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, kan få sin sag genoptaget, hvis udlændingen

- 1) i det væsentlige har opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen og indtil det fyldte 18. år eller, hvis udlændingen er under 18 år, indtil tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse,
- 2) ikke er udvist ved dom for strafbart forhold begået her i landet eller er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 3) ikke efter det fyldte 18. år har fået dækket udgifter til underhold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2, og
- 4) indgiver anmodning om genoptagelse senest den 1. januar 2015.

Stk. 3. Ved behandlingen af sager, der genoptages efter stk. 2, finder udlændingelovens § 9, stk. 16, anvendelse. Det skal ved vurderingen indgå, om udlændingen på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om genoptagelse var velintegreret i det danske samfund.

Stk. 4. Hvis en sag genoptages efter stk. 2, finder udlændingelovens § 9, stk. 21, ikke anvendelse.

Stk. 5. En anmodning om genoptagelse, jf. stk. 2, kan tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Lov nr. 1488 af 23. december 2014 (Reform af international rekruttering m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 10, og udlændingelovens § 9 a, stk. 17, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 19, træder i kraft den 1. april 2015.

Stk. 3. § 1, nr. 7, 8, 12, 13, 16, 18, 31, 38, 39, 43, 44, 45, 49, 53, 66, 70 og 71, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. dog stk. 4-7.

Stk. 4. Ophævelsen af § 9 a, stk. 2, nr. 4, jf. lovens § 1, nr. 8, finder ikke anvendelse for udlændinge, der søger koncernopholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4, i perioden fra den 1. januar til den 31. marts 2015, og for udlændinge, der søger forlængelse af en koncernopholdstilladelse meddelt efter § 9 a, stk. 2, nr. 4. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Virksomheder, der søger om koncerngodkendelse eller forlængelse af en koncerngodkendelse efter lovens ikrafttræden og inden den 1. april

2015, kan få en koncerngodkendelse eller få forlænget en koncerngodkendelse frem til den 31. marts 2015.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt., § 9 h, stk. 8, 1.-3. pkt., § 9 i, stk. 3, 2. pkt., § 9 j, stk. 2, 2. pkt., § 9 k, stk. 2, 2. pkt., § 9 l, stk. 2, 2. pkt., § 9 m, stk. 2, 2. pkt., og § 9 n, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13, 31, 38 og 43, finder anvendelse for afgørelser truffet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 9 a, stk. 12, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 18, finder ikke anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og som første gang søger forlængelse af opholdstilladelsen efter lovens ikrafttræden. I disse tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ved efterfølgende ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelsen skal udlændingen opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 12, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 18.

Stk. 7. Udlændingelovens § 17, stk. 5, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 49, finder anvendelse på afgørelser truffet efter lovens ikrafttræden, for så vidt angår udlændinge, der har søgt opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse med henblik på at forske på et universitet eller en virksomhed i Danmark eller med henblik på at følge en fællesuddannelse.

Lov nr. 153 af 18. februar 2015 (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸¹⁾

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 176 af 24. februar 2015 (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2015.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. Udlændingelovens § 21 b, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 4, finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret, indtræder efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 394 af 14. april 2015 (Statsforvaltningens underretning af kommunerne ved udstedelse af registreringsbeviser og opholdskort efter EU-reglerne samt justering af boligkravet m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2015.

Stk. 2. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse i sager, hvor der før lovens ikrafttræden er indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller § 9 c, stk. 1, og hvor det godtgøres, at der rådes over egen bolig efter udlændingelovens § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., eller stk. 20, 3. pkt., eller § 19, stk. 1, nr. 6, 1. pkt., eller nr. 7, 1. pkt. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 2-5, finder anvendelse, hvis det strafbare forhold er begået den 1. juni 2015 eller senere. Hvis det strafbare forhold er begået før den 1. juni 2015, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 685 af 27. maj 2015 (Udmøntning af aftalen om en bedre au pair-ordning m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2015.

Stk. 2. Denne lovs § 1, nr. 4, og § 2, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Denne lovs § 1, nr. 9, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter.

Stk. 4. (Udelades)

Lov nr. 1273 af 20. november 2015 (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁸²⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 37 h, 37 i og 37 k som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, ophæves den 1. december 2019.

Stk. 3. Lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.

Lov nr. 1499 af 11. december 2015 (Transportøransvar i forbindelse med midlertidig grænsekontrol ved indre Schengengrænser) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸³⁾

Stk. 2. Lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.

Lov nr. 1741 af 22. december 2015 (Ankestyrelsen som familieretlig klagemyndighed m.v.) indeholder følgende bestemmelser:

§ 12

Loven træder i kraft den 1. januar 2016.

§ 13

Stk. 1. Sager, der er under behandling hos social- og indenrigsministeren efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love, hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden behandler sådanne sager, og hvor sagerne ikke er færdigbehandlet ved lovens ikrafttræden, færdigbehandles af Ankestyrelsen.

Stk. 2. Anmodning om genoptagelse af afgørelser, herunder afgørelser om aktindsigt og afgørelser om sagsbehandlingen, der er truffet af social- og indenrigsministeren i sager efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love, og hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden træffer afgørelse i sådanne sager, indgives til og behandles af Ankestyrelsen.

Stk. 3. Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse på alle andre former for henvendelser i de sager, der er nævnt i stk. 2.

Stk. 4. Anmodning om aktindsigt i sager, som social- og indenrigsministeren har behandlet efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love, og hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden behandler sådanne sager, indgives til og behandles af Ankestyrelsen.

Lov nr. 102 af 3. februar 2016 (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,⁸⁴⁾ jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 16-24, 26, 100-102, 104 og 105, træder i kraft den 1. marts 2016.

Stk. 3. § 1, nr. 10, 27-52 og 59, finder ikke anvendelse for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives før lovforslagets fremsættelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 12, 16-24, 26, 100-102, 104 og 105, finder ikke anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovens ikrafttræden, klager over afslag, der vedrører en ansøgning, som indgives før lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives før lovens ikrafttræden, jf. stk. 2. For sådanne ansøgninger og klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 19, stk. 3, 2. pkt., som affattet ved § 1, nr. 58, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Stk. 6. § 1, nr. 72, 77, 79, 94 og 95, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor der forud for lovens ikrafttræden er meddelt tilladelse efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, eller hvor der er meddelt tilladelse til selvstændig bolig for familier med børn efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 l. For sådanne tilladelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 1, nr. 84-90 og 92, finder anvendelse på udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommande skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden. § 1, nr. 91, finder anvendelse på udbetaling af tillægssydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægssydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 661 af 8. juni 2016 (Beløbsordningen) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 10. juni 2016.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 10. juni 2016 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 612 af 8. juni 2016 (Ophævelse af greencardordningen) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 10. juni 2016.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives før den 10. juni 2016. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, på baggrund af en ansøgning indgivet den 1. januar 2015 eller senere.

Lov nr. 664 af 8. juni 2016 (Ophævelse af 2-årsfristen i sager om familiesammenføring med børn) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸⁵⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1 finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovforslagets fremsættelse har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.

Lov nr. 665 af 8. juni 2016 (Bedre rammer for at modtage og integrere flygtninge og styrket virksomhedsrettet integrationsprogram m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2016, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-6. (Udelades)

Lov nr. 1561 af 13. december 2016 (Ændring af Flygtningenævnets sammensætning m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2017.

Lov nr. 1743 af 27. december 2016 (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse) indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2017.

§ 3

Udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af loven i folketingsåret 2021-22.

Lov nr. 1744 af 27. december 2016 (Ændring af udvisningsreglerne m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 2, 3 og 5, finder ikke anvendelse på lovovertrædelser begået før den 1. januar 2017. For sådanne lovovertrædelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 1745 af 27. december 2016 (Opholdstilladelse med henblik på ansættelse på forskningscenteret European Spallation Source (ESS) i Sverige, europæiske forskningsinfrastrukturkonsortiers anvendelse af skatteordningen for udenlandske forskere og nøglemedarbejdere m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2017.

Stk. 2-3. (Udelades)

Lov nr. 81 af 24. januar 2017 (Afskaffelse af muligheden for dispensation fra alderskrav ved indgåelse af ægteskab, anerkendelse af udenlandske ægteskaber og forhøjelse af gebyret for prøvelse af ægteskabsbetingelserne) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2017.

Stk. 2-5. (Udelades)

Lov nr. 188 af 27. februar 2017 (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. marts 2017.

§ 3

Stk. 1. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.⁸⁶⁾

Stk. 2. § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.⁸⁷⁾

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.⁸⁸⁾

Lov nr. 189 af 27. februar 2017 (Styrket kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, herunder indførelse af underretningspligt, skærpet straf, afsoning i fodlænke og særlig adgang til vare-tægtsfængsling, og ændring af klageadgang) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2017, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 35 b i udlændingeloven som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 3. Udlændingelovens § 42 a, stk. 13, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, får virkning for udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommande skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden, og for udbetaling af tillægssydelse fra den første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægssydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 228 af 7. marts 2017 (Ændring af reglerne om inddragelse af studieopholdstilladelse ved ulovligt arbejde) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. marts 2017.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der anmoder om genoptagelse eller klager over en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, hvis afgørelsen er truffet inden lovens ikrafttræden, og hvis udrejsefristen er udløbet på tidspunktet for lovens ikrafttræden. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 235 af 14. marts 2017 (Ændring som følge af forordning om den europæiske grænse- og kystvagt m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸⁹⁾

Stk. 2. Lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.

Lov nr. 249 af 20. marts 2017 (Obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for religiøse forkyndere m.fl. og løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, som inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.⁹⁰⁾

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.⁹¹⁾

Stk. 4. § 1, nr. 3, finder endvidere ikke anvendelse for udlændinge, som foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.⁶⁷⁾

§ 3

Udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af loven i folketingsåret 2019-20.

Lov nr. 436 af 9. maj 2017 (Skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. maj 2017.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet før den 15. marts 2017. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 476 af 17. maj 2017 (Mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁹²⁾

Lov nr. 504 af 23. maj 2017 (Ophævelse af 26-årsreglen i ægtefællesammenføringsager) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁹³⁾

Lov nr. 505 af 23. maj 2017 (Ny opholdsordning for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁹⁴⁾

Stk. 2. Loven ophæves den 1. juli 2018.

Stk. 3. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, og til udlændingens eller den danske statsborgers mindreårige børn, uanset at den danske statsborger har etableret sig i Danmark efter at have været etableret i udlandet, hvis

- 1) ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, er indgivet før lovens ikrafttræden og i tilknytning til etableringen i Danmark,
- 2) den danske statsborgers ægtefælle eller faste samlever er meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 7, og
- 3) ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, indgives senest 2 måneder efter afslaget på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, eller, hvis afslaget er meddelt inden lovens ikrafttræden, senest 2 måneder efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i udlændingelovens § 9 m, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, ikke er opfyldt, kan ansøgninger omfattet af stk. 3 indgives her i landet, hvis

- 1) betingelserne i stk. 3, nr. 1-3, er opfyldt,
- 2) den danske statsborger efter en umiddelbar vurdering har etableret sig i Danmark efter at have været etableret i udlandet,
- 3) de øvrige betingelser for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, også umiddelbart må anses for opfyldt og
- 4) ingen særlige grunde taler herimod.

Stk. 5. Kan ansøgningen indgives her i landet, jf. stk. 4, har ansøgeren ret til at opholde sig her i landet under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 6. Afgørelser efter stk. 4 kan indbringes for Udlændingenævnet. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., og § 52 b, stk. 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse.

Lov nr. 506 af 23. maj 2017 (Politiets Efterretningstjenestes og Forsvarets Efterretningstjenestes adgang til udlændingemyndighedernes registre og systemer m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2017.

Lov nr. 701 af 8. juni 2017 (Præcisering af kravene til aflønning efter beløbsordningen) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2017.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. juli 2017 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på forlængelse af gældende opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 og nr. 12, litra a. Opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 2, nr. 2 og nr. 12, litra a, kan forlænges efter de regler, der var gældende ved udstedelsen af den oprindelige opholdstilladelse.

Lov nr. 702 af 8. juni 2017 (Ro og orden på indkvarteringssteder for uledsagede mindreårige udlændinge m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttrædelse, jf. dog stk. 2.⁹⁵⁾

Stk. 2. § 1, nr. 5-10 og 12, træder i kraft den 1. juli 2017.⁹⁶⁾

Stk. 3. § 1, nr. 2, får virkning for udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkomende skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden, og for udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.⁹⁷⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 62 b, stk. 6, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, får virkning for udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af § 42 a, stk. 13, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som blev § 42 a, stk. 15, ved lov nr. 189 af 27. februar 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 16.

Lov nr. 703 af 8. juni 2017 (Øget brug af biometri m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2017.

Lov nr. 704 af 8. juni 2017 (Øget støtte til repatriering, genindførelse af resultattilskud til kommunerne og indførelse af absolut tilbagebetalingskrav m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2017.

Stk. 2. Loven finder anvendelse for udlændinge, som repatrierer med støtte i medfør af repatrieringsloven den 1. juli 2017 eller senere, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. (Udelades)

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 2. oktober 2017

INGER STØJBERG

/ Merete Milo

- 1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.
- 2) Ved § 2, nr. 4, i lov nr. 400 af 21. april 2010 indsattes et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter stk. 4-6 blev til stk. 5-7. Bestemmelsen trådte i kraft den 15. november 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010. Bestemmelsen svarer næsten ordret til § 9 f, stk. 4, i § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- 3) § 1, i lov nr. 664 af 8. juni 2016 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 16. (Ophævelse af 2-årsfristen i sager om familiesammenføring med bøn.) § 1, i lov nr. 664 af 8. juni 2016 finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovforslagets fremsættelse har indgivet ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 664 af 8. juni 2016.
- 4) § 1, nr. 2, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 vedrører ophævelsen af § 9 a, stk. 2, nr. 1 (greencardordningen). Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives før den 10. juni 2016. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2-4, i lov nr. 612 af 8. juni 2016.
- 5) § 1, nr. 1, i lov nr. 661 af 8. juni 2016 vedrører en ændret affattelse af § 9 a, stk. 2, nr. 3, der ved § 1, nr. 2, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev til § 9 a, stk. 2, nr. 2. Lov nr. 661 af 8. juni 2016 finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 10. juni 2016 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 661 af 8. juni 2016.
- 6) § 1 i lov nr. 701 af 8. juni 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 a, stk. 2, nr. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. juli 2017 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 701 af 8. juni 2017. Loven finder ikke anvendelse på forlængelse af gældende opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 og nr. 12, litra a. Opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 2, nr. 2 og nr. 12, litra a, kan forlænges efter de regler, der var gældende ved udstedelsen af den oprindelige opholdstilladelse, jf. § 2, stk. 3, i lov nr. 701 af 8. juni 2017.
- 7) § 1, nr. 1, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 a, stk. 8, 1. pkt. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 ophæves den 1. juli 2018, jf. samme lovs § 2, stk. 2.
- 8) § 1, nr. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 vedrører indsættelse af § 9 a, stk. 9, 2. pkt. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 ophæves den 1. juli 2018, jf. samme lovs § 2, stk. 2.
- 9) § 1, nr. 1, i lov nr. 249 af 20. marts 2017 vedrører indsættelse af § 9 f, stk. 4, § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, som inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 249 af 20. marts 2017.
- 10) § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 vedrører affattelsen af § 9 f, stk. 4. Ændringen er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af ændringen fastsættes af udlændinge- og integrationsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- 11) § 1, nr. 3, i lov nr. 249 af 20. marts 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 f, stk. 6, § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage visser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, § 1, nr. 3, finder endvidere ikke anvendelse for udlændinge, som foretager eller vil foretage visser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 3 og 4, i lov nr. 249 af 20. marts 2017.
- 12) § 1, nr. 23, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 vedrører ophævelsen af § 9 h, stk. 1, nr. 14. Lov nr. 612 af 8. juni 2016 finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives før den 10. juni 2016. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2-4, § 1, nr. 23, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 5, i lov nr. 612 af 8. juni 2016.
- 13) § 1, nr. 3, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 vedrører indsættelse af § 9 h, stk. 1, nr. 9. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 ophæves den 1. juli 2018, jf. samme lovs § 2, stk. 2.
- 14) § 1, nr. 2, i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 h, stk. 7, § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 188 af 27. februar 2017.
- 15) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 9 j, stk. 4. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 4, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 16) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 9 j, stk. 5. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 17) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 9 j, stk. 6. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 18) § 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 m, stk. 1, 1. pkt. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 188 af 27. februar 2017.
- 19) § 1, nr. 9, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 vedrører indsættelsen af § 9 m, stk. 2—5, § 2, stk. 3, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 indeholder en særlig overgangsordning i relation til § 9 m, stk. 2, § 2, stk. 4, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 indeholder regler om adgangen til her i landet at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, for ansøgere, der er omfattet af overgangsordningen i lovens § 2, stk. 3. Efter samme lovs § 2, stk. 5, vil ansøgeren have ret til at opholde sig her i landet under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis ansøgningen efter lovens § 2, stk. 4, kan tillades indgivet her i landet. Efter samme lovs § 2, stk. 6, kan afgørelser efter § 2, stk. 4, indbringes for Udlændingenævnet.
- 20) Lov nr. 505 af 23. maj 2017 ophæves den 1. juli 2018, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017.
- 21) § 1, nr. 12, i lov nr. 505 af 23. maj 2017 vedrører indsættelsen af § 9 n, stk. 1, 2. pkt. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 ophæves den 1. juli 2018, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017.
- 22) § 1, nr. 1-4, 7-8 og 13 i lov nr. 436 af 9. maj 2017 vedrører ændrede affattelser af § 11, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., 2, 5 og 8, § 11 a, stk. 1 og 2, og § 11 a, stk. 8, § 1, nr. 9, i samme lov vedrører indsættelse af § 11 a, stk. 4 og 5, mens § 1, nr. 10 vedrører ophævelsen af § 11 a, stk. 6, nr. 1, og indsættelse af § 11 a, stk. 6, nr. 1 og 2. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om tidsbegrænset opholdstilladelse, der er indgivet før den 15. marts 2017. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 436 af 9. maj 2017.
- 23) § 1, nr. 29, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 vedrører ophævelsen af § 19, stk. 1, nr. 9. Lov nr. 612 af 8. juni 2016 finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives før den 10. juni 2016. Loven finder endvidere ikke anvendelse for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse. Loven finder heller ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2-4, i lov nr. 612 af 8. juni 2016. § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, på baggrund af en ansøgning indgivet den 1. januar 2015 eller senere, jf. § 2, stk. 6, i lov nr. 612 af 8. juni 2016.

- 24) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 228 af 7. marts 2017 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 12. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der anmoder om genoptagelse eller klager over en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, hvis afgørelsen er truffet inden lovens ikrafttræden, og hvis udrejsefristen er udløbet på tidspunktet for lovens ikrafttræden. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 228 af 7. marts 2017.
- 25) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 4. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 4, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 26) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 5, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 27) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrører indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 6. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 6, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 28) § 2, nr. 4, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 vedrører bl.a. indsættelsen af 21 b, stk. 1. Bestemmelsen i § 21 b, stk. 1, finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrundet bortfalder af en opholdstilladelse eller opholdsret, indtræder efter lovens ikrafttræden, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015.
- 29) § 1, nr. 2, 3 og 5 i lov nr. 1744 af 27. december 2016 vedrører ændrede affattelser af § 24 b, stk. 1, 1. pkt., § 24 b, stk. 3, 1. pkt., og § 26, stk. 2, § 1, nr. 2, 3 og 5, finder ikke anvendelse på lovovertrædelser begået før den 1. januar 2017. For sådanne lovovertrædelser finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1744 af 27. december 2016.
- 30) § 1, nr. 13, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen af et nyt stk. 4 og stk. 5 i § 32, hvorefter de tidligere stk. 5-9 bliver stk. 6-10, § 32, stk. 4, 3. pkt., gælder ikke for udlændinge, der før lovens ikrafttræden er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat. For sådanne udlændinge finder de hidtidige gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.
- 31) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrører indsættelsen af § 37 h. Bestemmelsen i § 37 h ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.
- 32) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrører indsættelsen af § 37 i. Bestemmelsen i § 37 i ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.
- 33) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrører indsættelsen af § 37 k. Bestemmelsen i § 37 k ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.
- 34) § 1, nr. 8, i lov nr. 189 af 27. februar 2017 vedrører indsættelse af § 42 a, stk. 13. Bestemmelsen får virkning for udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommande skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden, og for udbetaling af tillægsydelse fra den første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 189 af 27. februar 2017.
- 35) § 1, nr. 2, i lov nr. 702 af 8. juni 2017 vedrører indsættelsen af § 42 a, stk. 14, § 1, nr. 2, får virkning for udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommande skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden, og for udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 702 af 8. juni 2017.
- 36) Det følger af § 4, stk. 5, i lov nr. 702 af 8. juni 2017, at regler fastsat i medfør af § 42 a, stk. 13, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som blev § 42 a, stk. 15, ved lov nr. 189 af 27. februar 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 16.
- 37) § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16 i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører ændrede affattelser af § 52 b, stk. 1, nr. 1-3, indsættelse af § 52 b, stk. 1, nr. 11-14, en ændret affattelse af § 52 b, stk. 3, 1. pkt. og indsættelse af § 53 a, stk. 1, nr. 7 og 8, § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet for lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 188 af 27. februar 2017.
- 38) Udlændingelovens § 62 b, stk. 6, som affattet ved § 1, nr. 15, i lov nr. 702 af 8. juni 2017, får virkning for udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden, jf. § 4, stk. 4, i lov nr. 702 af 8. juni 2017.
- 39) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985.
- 40) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- 41) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- 42) § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.
- 43) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF- asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- 44) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrører en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.
- 45) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- 46) § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har søgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- 47) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrører en ændret affattelse af § 53.
- 48) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrører ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991.
- 49) § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7, § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- 50) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- 51) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- 52) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- 53) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- 54) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- 55) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997 ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.
- 56) § 1, nr. 20 og 28 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører ændrede affattelser af § 37, stk. 5 og § 48, stk. 2, 7. pkt. § 2, nr. 5, og 8, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.

- 57) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- 58) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 19, stk. 2.
- 59) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- 60) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- 61) Lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bekendtgjort i Lovtidende den 8. juni 2001.
- 62) Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- 63) Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- 64) § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrører indsettelse af § 59, stk. 5.
- 65) Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- 66) Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- 67) Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006 sat i kraft den 1. april 2006 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.
- 68) § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsettelse af stk. 3 i § 2 a, § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- 69) Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- 70) § 3, nr. 2, 22 og 24, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 6 og 7, overskriften til kapitel 8 a og § 58 d, 1. pkt., trådte i kraft den 5. januar 2012, jf. bekendtgørelse nr. 1418 af 22. december 2011.
- 71) § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 8 og 9, § 58 g, og § 58 h, stk. 2, trådte i kraft den 9. april 2013, jf. bekendtgørelse nr. 352 af 5. april 2013.
- 72) Lov nr. 572 af 31. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 1. juni 2010.
- 73) Lov nr. 566 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.
- 74) Lov nr. 567 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.
- 75) Lov nr. 432 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- 76) Lov nr. 433 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- 77) Lov nr. 434 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.
- 78) § 2, nr. 1-3 og 5, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører indsettelse af et nyt stk. 5 i § 9 f og affattelse af § 9 h, stk. 4, § 19, stk. 1, nr. 1, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3.
- 79) § 2, nr. 4, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrører ændret affattelse af § 22, nr. 7.
- 80) § 1, nr. 15, 17, 20, for så vidt angår udlændingelovens § 46 a, stk. 8, og nr. 21, i lov nr. 1616 af 26. december 2013 blev ved bekendtgørelse nr. 359 af 20. marts 2015 sat i kraft den 1. maj 2015 af justitsministeren.
- 81) Lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. februar 2015.
- 82) Lov nr. 1273 af 20. november 2015 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. november 2015.
- 83) Lov nr. 1499 af 11. november 2015 blev bekendtgjort i Lovtidende den 12. december 2015.
- 84) Lov nr. 102 af 3. februar 2016 blev bekendtgjort i Lovtidende den 4. februar 2016.
- 85) Lov nr. 664 af 8. juni 2016 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2016.
- 86) § 1, nr. 2, i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 h, stk. 7.
- 87) § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16 i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører ændrede affattelser af § 52 b, stk. 1, nr. 1, 2, 3 og 6, indsettelse af § 52 b, stk. 1, nr. 11-14, hvorefter de tidligere nr. 11-13 bliver til nr. 15-17, en ændret affattelse af § 52 b, stk. 3, 1. pkt., og indsettelse af § 53 a, stk. 1, nr. 7 og 8.
- 88) § 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 27. februar 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 m, stk. 1, 1. pkt.
- 89) Lov nr. 235 af 14. marts 2017 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. marts 2017.
- 90) § 1, nr. 1, i lov nr. 249 af 20. marts 2017 vedrører indsettelse af § 9 f, stk. 4, hvorefter de tidligere stk. 4-8 bliver til stk. 5-9.
- 91) § 1, nr. 3, i lov nr. 249 af 20. marts 2017 vedrører en ændret affattelse af § 9 f, stk. 6.
- 92) Lov nr. 476 af 17. maj 2017 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. maj 2017.
- 93) Lov nr. 504 af 23. maj 2017 blev bekendtgjort i Lovtidende den 24. maj 2017.
- 94) Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev bekendtgjort i Lovtidende den 24. maj 2017.
- 95) Lov nr. 702 af 8. juni 2017 trådte i kraft den 1. september 2017, jf. bekendtgørelse nr. 1012 af 28. august 2017, jf. dog § 1, nr. 5-10 og 12, i lov nr. 702 af 8. juni 2017, der trådte i kraft den 1. juli 2017, jf. samme lovs § 4, stk. 2.
- 96) § 1, nr. 5-10 og 12, i lov nr. 702 af 8. juni 2017 vedrører en ændret affattelse af § 42 c, stk. 3, nr. 3, indsettelse af § 42 e, stk. 5, hvorefter stk. 5 bliver stk. 6, indsettelse af § 42 f, stk. 5, hvorefter stk. 5-9 bliver stk. 6-10, en ændret affattelse af § 42 f, stk. 8, stk. 9, 1. pkt., og stk. 10, 1 og 2. pkt., og en ændret affattelse af § 46 e, stk. 1, 1. pkt.
- 97) § 1, nr. 2, i lov nr. 702 af 8. juni 2017 vedrører indsettelse af § 42 a, stk. 14, hvorefter stk. 14-16 bliver til stk. 15-17.

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for retens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besiddelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesiddelse,

- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringsystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den atterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visitationen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførelse, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnmøde, udfærdiges skriftligt efter voringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættelse af behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig voring uden afholdelse af et nævnmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig voring, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent besikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent besikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
- 3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 4) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

BLOCH ANDERSEN

/ Anne-Lise Ulf Schilling

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2016.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2016 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 1.656 asylsager fra 64 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Iran, Somalia og Rusland.

For så vidt angår sager indbragt for FN's komitéer (Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen, Kvindekomitéen og Børnekomitéen), er sagsforløbet i alle de sager, som komitéerne har afsluttet i 2016, gengivet, herunder komitéernes udtalelser.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763236